

СТИВЪН КИНГ

СИЯНИЕ

Част 1 от „Сияние“

Превод от английски: Надя Баева, 1992

chitanka.info

Посвещава се на Джо Хил Кинг, който непрекъснато сияе.

Редактор на тази моя книга, както и на двете предишни, беше Уилям Дж. Томпсън, мъдър и здравомислещ човек. Приносът му за тази книга е огромен и аз му благодаря за това.
С.К.

В тази зала на западната стена висял окачен грамаден часовник от абанос. Махалото се люлеело наляво, надясно с унило, сънно, монотонно тиктакане и колчем часът трябвало да удари, от медните дробове на часовника се изтръгвал ясен, силен, дълбок и извънмерно мелодичен звън, но с такъв особен тон и удар, че при изтичането на всеки час музикантите от оркестъра се принуждавали да спрат за момент изпълнението си и да се заслушат в звъна, а валсиращите, волю-неволю, прекъсвали танца и за миг у веселите гости се прокрадвал смут; и дордето напевният звън от часовника отеквал, най-лекоумните пребледнявали, а по-улегналите и по-сдържаните прокарвали длан по челата си, сякаш някой ги е изтръгнал от унеса и размислите им. Но щом заглъхнали отзвучите, весел смях пак заливал цялата компания; музикантите се споглеждали и се усмихвали като че на собствената си възбуда и безразсъдство и шепнешком се кълнели един другиму, че следващият звън от часовника в никакъв случай няма да извика у тях подобни чувства; а след това, щом изтечели

*шестдесетте минути... от часовника отново се
разнасял звън и отново, както и преди, настъпвал
смут, потръпване и промишления. Но вън от
всичко това пиршеството било весело и пищно...*
[\[1\]](#)

Е. А. По.
„Маската на Алената
смърт“

Сънят на разума ражда чудовища.
Гоя

Ще засияе, когато е речено.
Народна поговорка

ЧАСТ ПЪРВА

НАЧАЛОТО НА ИСТОРИЯТА

1. ИНТЕРВЮ С РАБОТОДАТЕЛЯ

Нагло и досадно парвеню, мислеше си Джак Торънс.

Улман едва надхвърляше метър и шейсет; имаше ситна и наперена походка, която сякаш е запазена марка на всички ниски и пълни мъже. Пътят в косата му беше безупречно прав, а тъмният костюм — строг, но вдъхващ спокойствие. Аз съм човекът, с когото можете да спделите проблемите си, казваше този костюм на госта в хотела. Към служителя тонът звучеше по-рязко: Хей ти, от теб се иска да си вършиш работата добре. На ревера стърчеше червен карамфил, вероятно за да не би на улицата да сбъркат Улман с погребален агент.

Додето го слушаше, Джак призна пред себе си, че едва ли щеше да хареса човека от другата страна на бюрото, който и да бе той... при дадените обстоятелства.

Улман му бе задал въпрос, а той не го чу. Зле се получи; Улман изглеждаше от този тип хора, дето класират подобни моментни разсейвания в някаква въображаема папка в съзнанието си, та да ги обмислят по-късно.

— Простете?

— Попитах дали жена ви осъзнава напълно с какво се заемате тук. Стои и въпросът със сина ви, разбира се. — Той погледна в листа с молбата пред себе си. — Даниъл. Съпругата ви не се ли притеснява донякъде от подобно начинание?

— Уенди е изключителна жена.

— Синът ви също ли е изключителен?

Джак се усмихна — широка рекламна усмивка.

— Ще ни се да мислим, че е тъй.

Ответна усмивка от Улман не последва. Той пхна молбата на Джак обратно в папката. Самата папка изчезна в едно чекмедже. Сега плотът на бюрото остана празен, ако не се брояха попивателната преса, телефонът, настолната лампа и кошчето за входящи и изходящи писма. И неговите две отделения бяха празни.

Улман се изправи и отиде до кантонерката в ъгъла.

— Ако обичате, елате отсам, господин Торънс. Ще разгледаме плановете на отделните етажи.

Върна се с пет големи чертежа и ги разположи върху лъскавата орехова повърхност. Джак застана до Улман и бе силно облъхнат от одеколона му. Всичките ми служители използват „Инглиш Ледър“ и нищо друго! — изскочи текстът на рекламата в ума му и той трябваше да прехапе език, за да потисне напушилия го смях. Отвъд стената долитаха глухи шумове от кухнята на хотел „Панорама“, където кипеше шетня след скорошния обяд.

— Последният етаж — отривисто изрече Улман. — Таванът. Сега там няма абсолютно нищо, само вехтории. „Панорама“ е сменила собствениците си няколко пъти от Втората световна война насам, и изглежда, всеки нов управител е качвал ненужните вещи на тавана. Искам там да се поставят капани за мишки и да се разпръсне отрова. Някои камериерки от третия етаж твърдят, че чували шумолене отгоре. Не мога да допусна нито за миг, че има нещо вярно в това, но не бива да съществува дори най-нищожна вероятност в хотел „Панорама“ да се е завъдил и един-единствен плъх.

Джак, който подозираше, че по света няма хотел без някой и друг плъх, реши да премълчи.

— Естествено, вие в никой случай не бива да пускате сина си на тавана.

— Няма — обеща Джак и отново поднесе рекламната усмивка.

Унизително положение. Нима наглото парвеню сериозно смята, че той би позволил на сина си да се мотае на таван, зареден с миши капани, където е пълно с вехти мебели и дявол знае какво още?

Улман вдигна чертежа с плана на таванския етаж и го сложи най-отдолу в купчината.

— „Панорама“ разполага със сто и десет хотелски номера за гости — подзе той с наставнически тон. — Трийсет от тях, всичките апартаменти, са тук, на третия етаж. Десет в западното крило (включително и президентският апартамент), десет в централната част и още десет в източното крило. Всички до един имат великолепен изглед.

Защо ли се хабиш, като че ще го купувам тоя хотел? Ала не каза нищо. Нуждаеше се от тая служба.

Улман пхна плана на третия етаж под останалите чертежи и се заеха да изучават втория етаж.

— Четирийсет стаи — обяви Улман, — трийсет двойни и десет единични. На първия етаж са по дваайсет от двата вида. Плюс по три помещения за бельо на всеки етаж и складове в най-източната част на втория етаж и в най-западната на първия. Въпроси?

Джак поклати глава. Улман прибра плановете на първия и втория етаж.

— А сега нивото на фоайето. Тук, в центъра, е рецепцията. Зад нея са канцелариите. Фоайето се простира на по дваайсет и пет метра от двете страни на рецепцията. Ето тук, в западното крило, са ресторантът на „Панорама“ и салон „Колорадо“. Банкетната и балната зала са в източното крило. Въпроси?

— Само относно сутерена — рече Джак. — За зимния пазач това е най-важното ниво. Там кипи дейността, тъй да се каже.

— Уотсън ще ви разведе долу. Планът на сутерена е окачен на стената в бойлерното помещение. — Той важно-важно смръщи вежди, сякаш да подчертае, че като управител не се занимава с такива прозаични страни от функционирането на хотела като парното и водопроводната инсталация. — Може би няма да е зле и там да заложите капани. Само минутка...

Надраска набързо някаква бележка на купче листа, което измъкна от джоба на самото си (на всяко листче имаше надпис с плътни черни букви „От кабинета на Стюарт Улман“), откъсна я и я пусна в изходящото отделение на кошчето за писма. Тя остана да се белее самотна в него. Купчето листа изчезна обратно във вътрешния джоб на самото като в коронен номер на фокусник. Видя ли, малкият? Покаже се, скрие се. Не е вчерашен чичо ти.

Отново заеха предишните си места: Улман зад бюрото си, Джак срещу него — интервюиращ и интервюиран, кандидат за работа и не съвсем очарован работодател. Улман скръсти добре поддържаните си малки ръце върху попивателната преса и впери поглед в Джак; беше дребен, оплешивяващ човек с костюм на банкер и скромна сива вратовръзка. Цветето на ревера му се допълваше симетрично с малка значка от другата страна. На нея със златни буквички бе изписано просто „персонал“.

— Ще бъда напълно откровен с вас, господин Торънс. Албърт Шокли е влиятелен човек с голям брой акции в хотела, който през този сезон отбелязва печалба за пръв път от цялото си съществуване. Господин Шокли е също тъй член на Управителния съвет, но от ръководене на хотели не разбира и той е първият, който ще го заяви. При все това твърде настоятелно изрази желанието си по повод вакантната длъжност за зимен пазач. Държи да назначим вас. Така и ще постъпя. Само че, ако имах свобода на действие, не бих ви приел.

Ръцете на Джак, стиснати в скута му, се впиха още по-здраво една в друга и взеха да се потят. Нагло и досадно парвеню, нагло...

— Струва ми се, че не ви допадам особено, господин Торънс... и досадно парвеню, нагло... това не ме засяга. Във всеки случай чувствата ви към мен нямат нищо общо с моето убеждение, че не сте подходящ за тази служба. През сезона, който трае от петнайсети май до трийсети септември, „Панорама“ има сто и десет души редовен персонал; пада се все едно по човек на стая. Не вярвам много от тях да ме харесват и дори подозирам, че някои ме смятат за негодник. Те не се лъжат в преценката за характера ми. Налага се да бъда донякъде негодник, за да управлявам този хотел, както той заслужава.

Погледна Джак в очакване на реакция и той отново го дари с ослепителна рекламна усмивка — широка и оскърбително зъбеста.

Улман продължи:

— „Панорама“ е строена от хиляда деветстотин и седма до хиляда деветстотин и девета година. Най-близкият град е Сайдуиндър, на шейсет и пет километра източно оттук. Свързват ни шосета, които често пъти са затворени от октомври-ноември чак някъде до април. Хотела е построил човек на име Робърт Таунли Уотсън, дядото на сегашния ни работник по поддръжката на инсталациите. Тук са отсядали членове на фамилиите Вандербилт, Рокфелер, Астор и Дюпон. Президентският апартамент е посещаван от четирима президенти: Уилсън, Хардинг, Рузвелт и Никсън.

— Не бих се гордял особено с Хардинг и Никсън — измърмори Джак.

Улман се смръщи, но продължи, без да се отклонява:

— Хотелът се оказал не по силите на господин Уотсън и той го продал през хиляда деветстотин и петнайсега година. После отново бил продаден през хиляда деветстотин двайсет и втора, хиляда

деветстотин двайсет и девета и хиляда деветстотин трийсет и шеста година. Стоял неизползван до края на Втората световна война, когато бил купен и изцяло обновен от Хорас Дъруент, милионерът изобретател, пилот, филмов продуцент и предприемач.

— Името ми е познато — обади се Джак.

— Да. Всичко, до което се докосвал, сякаш се превръщало в злато... с изключение на „Панорама“. Вложил над един милион долара в него, преди първият следвоенен гост да прекрачи входа му, като от бившата порутена антика създал привлекателно място за развлечения. Именно Дъруент е добавил игрището за роук, на което забелязах да се възхищавате при пристигането си.

— За роук ли?

— Английският предшественик на нашия крокет, господин Торънс. Крокетът е опошлен роук. Според легендата Дъруент научил играта от човека, завеждащ протокола му, и просто се влюбил в нея. Нищо чудно, че имаме най-доброто игрище за роук в цяла Америка.

— Не бих се усъмнил — с цялата си сериозност го увери Джак.

Игрище за роук, храсти, подрязани във формата на животни, какво още? Може би шахматно поле с фигури в естествен ръст зад складовата постройка? Вече му идваше до гуша от господин Стюарт Улман, но той очевидно не беше приключил още. Щеше да изприказва каквото си бе наумил, до последната дума.

— Когато загубите на Дъруент достигнали три милиона, той продал хотела на калифорнийски инвеститорски тръст. Те преживели същата несполука с „Панорама“. Просто не разбирали от хотелиерство. През хиляда деветстотин и седемдесета година Шокли и група негови съдружници купиха хотела и възложиха управлението му на мен. Ние също бяхме на червено няколко години, но с радост заявявам, че аз не излъгах доверието на сегашните собственици. Миналата година покрихме разноските. А тази година балансът на „Панорама“ за пръв път от седем десетилетия е положителен.

Джак си каза, че гордостта на този превзет дребосък е основателна, но мигом отново бе обзет от първоначалната си неприязън към него.

Реши да проговори:

— Не виждам връзка между безспорно интересната история на „Панорама“ и вашето чувство, че съм неподходящ за длъжността,

господин Улман.

— Една от причините хотелът да понесе такива загуби се корени в амортизацията, която той претърпява всяка зима. Износването съкращава печалбите много повече, отколкото си представяте, господин Торънс. Зимите тук са невероятно сурови. За да се справя с този проблем, открих постоянна длъжност за зимен пазач, който да поддържа парната инсталация и да отоплява всекидневно различни части от хотела на принципа на редуването. Да отстранява възникналите повреди и да извършва ремонтни работи, за да не допуснем природните стихии да надделеят. Да бъде постоянно нащрек за непредвидени аварии от всякакъв род. През първата зима наех цяло семейство вместо сам човек. Обаче се случи трагедия. Ужасна трагедия.

Улман огледа Джак хладно и преценяващо.

— Допуснах грешка, признавам си. Мъжът беше пияница.

Джак усети как устата му се разтяга в горчива гримаса — пълна противоположност на досегашната рекламна усмивка.

— Това ли било? Учуден съм, че Ал не ви е казал. Вече съм въздържател.

— Да, господин Шокли ми каза, че вече не пиете. Разправи ми и за последната ви служба... или да я наречем последната ви възложена отговорност. Преподавали сте английски в една гимназия във Върмонт. Изпуснали сте си нервите, не смятам, че трябва да уточнявам подробностите. Но пък смятам, че случаят с Грейди трябва да ни е за урок, затова намесих въпроса за вашето... въ... за някогашните ви навици в разговора. През зимата на хиляда деветстотин седемдесета-седемдесет и първа, след като бяхме обновили хотела, но още не бяхме посрещали гости в него, взех на работа този... този нещастник на име Делбърт Грейди. Той се нанесе в апартамента, който ще използвате вие с жена си и сина си. Имаше съпруга и две дъщери. Хранех известни резерви, свързани главно с това, че зимата тук е доста люта, и с обстоятелството, че семейство Грейди ще бъдат откъснати от външния свят за период от пет до шест месеца.

— Но всъщност нещата не стоят точно така, нали? Тук има телефони, а вероятно и любителски радиопредавател. От Националния парк „Скалистите планини“ може да се прелети с хеликоптер, а в

толкова голям район не вярвам да не разполагат с някой и друг вертолет.

— Това не ми е известно — рече Улман. — Хотелът разполага с комбиниран радиопредавател и приемник. Уотсън ще ви го покаже и ще ви съобщи кои са подходящите честоти за излъчване, в случай че се нуждаете от помощ. Телефонните кабели между „Панорама“ и Сайдуиндър все още са надземни и почти всяка зима се повреждат в един или друг момент, като остават прекъснати за по месец-два. В складовата постройка има и снегомобил.

— В такъв случай хотелът не е откъснат.

Улман се засегна, че му противоречат.

— Ами ако се случи синът ви или пък жена ви да се подхлъзне по стълбите и да си счупи черепа, господин Торънс? И тогава ли ще кажете, че хотелът не е откъснат?

Джак схвана какво се има предвид. При най-висока скорост на снегомобила до Сайдуиндър би могло да се стигне за не по-малко от час и половина. Хеликоптер от Спасителната служба на Националния парк би се добрал дотук за три часа... при най-благоприятни условия. При снежна буря той нямаше да успее и да се вдигне във въздуха. Колкото до снегомобила, едва ли човек би се осмелил да развие максимална скорост с него, дори да рискуваше да изведе тежко пострадал при температура минус двайсет и пет градуса или минус четирийсет и пет, ако се вземеше предвид ефектът на вятъра.

— В случая с Грейди — продължи Улман — съображенията ми бяха същите, каквито, предполагам, господин Шокли е имал относно вас. Самотата сама по себе си може да увреди психиката. По-добре е за човек да живее със семейството си. Казвах си, че ако стане произшествие, съществува твърде голяма вероятност да не е от онези, които изискват спешна медицинска намеса като черепна травма, злополука с електрически уред или припадък. При тежък грип, пневмония, счупена ръка и дори остър апендисит известно забавяне не е фатално. Подозирам, че причина за всичко беше евтиното уиски, с което Грейди обилно се бе запасил без мое знание. Вероятно се е прибавило и състоянието, което дедите ни са наричали „колибна треска“. Известно ли ви е това понятие? — Улман се подсмихна снизходително, готов да се впусне в обяснения, щом събеседникът му

признаеше невежеството си, но Джак с огромно задоволство му даде бърз и ясен отговор:

— Това е разговорно наименование на клаустрофобичната реакция, която може да възникне у хора, затворени заедно за дълго време. Външно чувството се извява като неприязън към събратята по съдба. В екстремални случаи то води до халюцинации и насилие. Стигало се е до убийство по дребни поводи като загоряло ядене или спор чий ред е да измие съдовете.

Улман изглеждаше доста вкиснат, от което Джак мигом се окуражи. Реши да го попритисне още малко, но негласно обеща пред Уенди, че ще запази самообладание.

— Май наистина сте допуснали грешка. Той да не би да ги е наранил?

— Убил ги е всичките, господин Торънс, а накрая и себе си. Заклал момиченцата с брадва, жена си застрелял с пушка и със същото оръжие се гръмнал сам. Кракът му беше счупен. Очевидно е бил много пиян и се е изтърколил по стълбите.

Улман разпери ръце и изгледа Джак почти тържествуващо, убеден в моралното си превъзходство.

— Имаше ли някакво образование?

— Там е работата, че не — малко намусено отвърна Улман. — Реших, че един... да кажем, по-ограничен човек, ще е по-малко уязвим при тия сурови условия и принудителна самота.

— Тъкмо тук сте сбъркали — заяви Джак. — Невежата е по-податлив на „колибна треска“, също както е по-склонен да застреля някого при игра на карти или да извърши обир под въздействие на мигновено хрумване. Той се отегчава. Щом падне снегът, няма какво да прави, освен да гледа телевизия или да реди пасианс и да хитрува, когато не може да извади всички аса. Единствените му занимания са да тормози жена си, да ругае децата и да пие. Сънят идва все по-трудно, защото липсват всякакви шумове. За да заспи, човекът се напива и сутрин се буди с махмурлук. Става раздразнителен. И току-виж, блокирал телефонът или паднала антената за телевизора. Тъй че съвсем нищо не му остава, освен да мисли, да хитрува с пасианса и да трупаш лошо настроение. Накрая... бум, бум, бум.

— А какво би правил образован човек като вас?

— И двамата с жена ми обичаме да четем. Аз работя над една пиеса, както Ал Шокли сигурно ви е казал. Дани си има своите мозайки, албумчета за оцветяване и транзисторче. Възнамерявам да го уча да чете и да се пързалия с миниски. Уенди също иска да овладее миниските. Уверен съм, че ще си намираме развлечения и няма да си досаждаме един на друг, ако се случи да останем без телевизия. — След кратко мълчание добави: — Ал не ви е излъгал, като ви е казал, че вече не пия. Някога пиенето наистина се беше превърнало в проблем за мен. Ала от година и два месеца не съм изпил дори чаша бира. Нямам намерение да донасям никакъв алкохол тук, а и не допускам, че ще имам възможност да си набавя, след като снегът натрупа.

— И съвсем правилно ще постъпите — отбеляза Улман. — Но при положение че тук ще бъдете трима, вероятността за неприятности нараства. Казах това на господин Шокли и той ми отвърна, че е готов да поеме отговорността. Сега го казвам и на вас, а очевидно вие също сте решен да се нагърбите...

— Така е.

— Добре. Съгласен съм, защото нямам голям избор. И все пак бих предпочел да наема прекъснал студент без ангажименти. Е, може и вие да свършите работа... Сега ще ви заведа при господин Уотсън, за да ви покаже мазето и инсталациите. Освен ако нямате още въпроси.

— Не. Абсолютно никакви.

Улман се изправи.

— Надявам се, че не сте се засегнали, господин Торънс. Не влагам нищо лично в онова, което ви казах. Желанието ми е да осигуря най-доброто за „Панорама“. Хотелът е чудесен. Държа да си остане такъв.

— Изобщо не съм се засегнал. — Джак отново демонстрира рекламната усмивка, но се зарадва, че Улман не понечи да му стисне ръката. Естествено, че беше засегнат. И то по ред причини.

[1] Превод Георги Славов. ↑

2. БОУЛДЪР

Тя погледна през кухненския прозорец и го видя да седи на тротоара. Не играеше нито с камиончетата си, нито с количката, нито с космическия всъдеход, на който толкова се радваше цяла седмица, откакто Джак му го беше подарил. Просто седеше в очакване да зърне купения им на старо фолксваген, без да променя позата си, с брадичка на дланите си, с лакти, опрени на коленете — петгодишно хлапе, нетърпеливо да види татко си.

На Уенди внезапно й домъчня чак до сълзи.

Тя окачи кърпата на кукичката до умивалника и заслиза по стълбите, като закопчаваше горните две копчета на пенъора си. По дяволите тая гордост на Джак! Но, моля те, Ал, нямам нужда от аванс. Позакрепил съм се засега. Стените на входа бяха издраскани с цветни моливи и опръскани с боя; стръмните дървени стълби — грапави и ожулени. Цялата сграда лъхаше на старо — съвсем неподходящо жилище за Дани след спретнатата тухлена къщичка в Стовингтън. Съседите им от третия етаж, точно над тях, не бяха женени, но не това я притесняваше, а вечните им буйни кавги. Направо я плашеха. В петък вечер мъжът, името му беше Том, се връщаше чак след като затвореха баровете и скандалът се развихряше с пълна сила, като напълно засенчваше разправиите от началото на седмицата. Джак ги наричаше „петъчните боеве“, но никак не беше смешно. Жената, която се казваше Илейн, в един момент преставаше да вилнее, избухваше в плач и само повтаряше: „Недей, Том. Моля ти се, недей. Моля ти се!“. Том ѝ отвърщаше с крясъци. Веднъж дори събудиха Дани, а той имаше толкова здрав сън. На следващата сутрин Джак пресрещна Том, като излизаше, и дълго му говори на тротоара. Том понечи да възрази и тогава Джак му каза нещо, но много тихо и Уенди не можа да го чуе, а Том само кимна намусено и се отдалечи. Това се случи преди седмица и за няколко дни нещата се пооправиха, но в края на седмицата пак се върнаха към нормалното — пардон, към ненормалното. Тези скандали се отразяваха зле на малкия.

Отново я обзе чувство на безутешност, но вече беше на тротоара и побърза да го потисне. Опъна пенъора под себе си и приседна до сина си.

— Как е, шефе? — попита го.

— Здравсти, мамо — усмихна се той, но някак невесело.

Беше притиснал въздехода между крачетата си, обути в гуменки, и тя забеляза, че вече се е нацърбил по ръбовете.

— Да се опитам ли да го поизгладя, моето момче?

— Не, татко ще го оправи — отвърна Дани, отново вперил поглед към улицата.

— Татко ти сигурно ще се прибере чак довечера, шефе. Чака го дълъг път през планината.

— Ами ако бръмбарът се повреди?

— Не вярвам. — Но ето че той й даде нов повод за тревога. Благодаря ти, Дани. Точно това ми беше нужно.

— Татко така каза — равнодушно, почти отегчено подхвърли момчето. — Бензиновата помпа е станала на лайно.

— Не говори такива думи, Дани.

— Какви, бензинова помпа? — искрено изненадан попита той.

— Не — въздъхна майка му, — „лайно“. Така не се говори.

— Защо?

— Просташко е.

— А какво значи „просташко“, мамо?

— Това е, като да си чоплиш носа на масата. Или да пишкаш, без да си затвориш вратата на тоалетната. Или да казваш „станала на лайно“. Лайно е неприлична дума. Свестните хора не я казват.

— Ама татко я казва. Като преглеждаше мотора на буболечката, рече: „Господи, бензиновата помпа е станала на лайно.“ Татко не е ли свестен човек?

Как все се озоваваш в такива положения, Унифред? Нарочно ли го правиш!

— Свестен е, разбира се, но той е възрастен. Внимава да не говори такива неща пред хора, които няма да разберат.

— Като чичо Ал ли?

— Да, точно така.

— Аз ще мога ли да я казвам тая дума, като стана възрастен?

— Сигурно бездруго ще я казваш, независимо дали на мен ми е приятно, или не.

— На колко години трябва да стана?

— Да речем на двайсет, шефе.

— Дълго ще трябва да чакам.

— Така е, но ще потърпиш.

— Дадено.

Дани отново се втрени в улицата. По едно време понечи да скочи, но малката кола, която се задаваше, беше много по-нова и по-яркочервена. Отново се отпусна на бордюра. Майка му се замисли дали преместването им в Колорадо не се е отразило доста тежко на момчето. Дани дума не отронваше за това, но тя се притесняваше, че е самичък. Във Върмонт трима от колегите на Джак имаха деца почти на същата възраст и заедно ходеха на забавачка. А тук, в този квартал, изобщо нямаше с кого да играе. Повечето от съседите им бяха студенти и от малкото семейни двойки, живеещи на Арапахо Стрийт, още по-малко имаха деца. Беше забелязала десетина гимназисти, три бебета и това май беше всичко.

— Мамо, защо татко си изгуби службата?

Стресната от унеса си, тя се зае да обмисля отговора.

С Джак бяха обсъждали как да отвърнат на въпроса, който очакваха от Дани, и вариантите се движеха от уклончивост до голата истина. Но Дани никога не беше попитал. Направи го чак сега, когато тя се чувстваше най-малко подготвена да му отговори. Ала той я гледаше, може би отгатнал объркването по лицето ѝ и вероятно си го обясняваше по своему. Хрумна ѝ, че мотивите и постъпките на възрастните сигурно плашат децата като опасни животни, стаени в сенките на гъста гора. Малките човечета биваха местени като марионетки, без да разбират с каква цел се прави всичко. От тая мисъл отново ѝ се доплака. Като се съпротивляваше на сълзите, тя се наведе напред, взе всъдехода и го запремята в ръце.

— Татко ти обучаваше отбора на спорещите. Спомняш ли си, Дани?

— Да, разбира се. Рекламата им беше „Спорът е отмора“, нали?

— Точно така. — Тя продължаваше да върти играчката, вперила очи в търговската марка „Спидоглайд“ и в сините звезди на крилата. Неочаквано за себе си започна да разказва на сина си самата истина. —

Имаше едно момче на име Джордж Хатфийлд, което татко ти трябваше да отстрани от отбора. Просто не беше толкова добър, колкото останалите. Но Джордж твърдеше, че баща ти го махнал, защото не му е симпатичен, а не защото е слаб. После Джордж извърши нещо лошо. Това вече го знаеш.

— Той ли беше пробил гумите на бръмбара?

— Да, той. Било след часовете и баща ти го заварил как ги дупчи.

Тук тя се поколеба, но за уклончивост вече нямаше място. Можеше да каже истината или да изрече лъжа.

— Татко ти... Понякога той върши неща, за които после съжалява. На моменти не разсъждава правилно. Не е често, но има такива случаи.

— И е наранил Джордж Хатфийлд както мен, когато му разпилях всичките листове?

Понякога...

(Дани с гипсираната ръка.)

...върши неща, за които после съжалява.

Уенди припряно запремигва, за да спре напирещите сълзи.

— Нещо такова, момчето ми. Баща ти блъснал Джордж, за да го накара да спре да дупчи гумите, и Джордж си ударил главата. После от училищното настоятелство казаха, че Джордж не може повече да учи там, но и татко ти не бива да остане.

Тя млъкна, изчерпала думите си, и със замряло сърце зачака водопада от въпроси.

— О! — промълви Дани и отново се загледа в улицата.

Очевидно темата беше приключена. Да можеше и за нея да приключи тъй лесно... Изправи се.

— Качвам се горе да пия чай, шефе. Искаш ли чаша мляко и бисквити?

— Ще остана тук да чакам татко.

— Не вярвам да се върне преди пет часа.

— Може пък да пристигне по-рано.

— Може — съгласи се тя. — Нищо чудно.

Вече се бе отдалечила, когато той я повика:

— Мамо?

— Какво, Дани?

— Ти съгласна ли си да живеем в този хотел през зимата?

— Щом баща ти го иска, съгласна съм — отвърна тя и като помълча малко, попита: — Ами ти?

— Нямам нищо против — заяви Дани след кратък размисъл. — Тук и без това няма с кого да си играя.

— Липсват ти приятелите, нали?

— Малко ми е мъчно за Скот и Анди. Но за друг май че не.

Тя се върна при него, целуна го и разроши светлата му коса, съвсем доскоро по бебешки копнинена. Беше толкова сериозно дете. Понякога тя се питаше как ли ще оцелее с родители като нея и Джек. Започнали бяха с големи надежди, а ето че се озоваха в тази неприятна сграда в непознат и за двамата им град. Пред очите ѝ отново изникна образът на Дани с гипсираната ръка. Някой от чиновниците на Всевишния, които подреждаха хорските дела, бе сбъркал неволно и на моменти тя се боеше, че грешката е непоправима и за нея ще плати някой съвсем невинен и непосветен.

— Не излизай на платното, шефе — поръча тя и прегърна силно момчето.

— Няма, мамо.

Качи се в апартамента и влезе в кухнята. Сложи вода да кипне и постави в една чиния няколко бисквити, в случай че Дани решише да се качи, докато тя си почива. Седнала край масата с голямата чаена чаша пред себе си, тя го гледаше как продължава да чака на бордюра — слаба фигурка в джинси и твърде голяма зелена фланелка с емблемата на гимназията „Стовингтън“. Сълзите, които бяха напирали цял ден, бликнаха отведнъж. Тя завря лице в ароматната, виеща се пара от чая и им даде воля. Плачеше от скръб за погубеното минало и от ужас пред бъдещето.

3. УОТСЪН

Изпуснали сте си нервите, беше казал Улман.

— Ето го котелното — съобщи Уотсън, като щракна ключа за осветлението в тъмното, лъхащо на мухъл помещение. Беше набит здравеняк с мека, сламеноруса коса, облечен в бяла риза и тъмнозелени спортни панталони. Отвори вратичка, която разкри малък квадратен отвор в търбуха на печта и двамата с Джак надзърнаха в него.

— Това тук е сигналната лампа.

Свистящата синкавобяла струя непрестанно се стрелкаше нагоре — укротена разрушителна стихия, — но Джак си помисли, че ключовата дума е разрушителна, а не укротена: пъхнеше ли си човек ръката вътре, за три секунди щеше да бъде напълно изпечена.

Изпуснали сте си нервите.

(Дани, добре ли си?)

Печта, най-голямата и най-старата, която Джак беше виждал, изпълваше цялото помещение.

— Снабдена е с алармено устройство — обясни Уотсън. — Един малък датчик вътре измерва температурата. Ако тя падне под известен градус, задейства се звънец, който се чува във вашия апартамент. Бойлерът е отвъд тази стена. Ще ви заведе.

Той затръшна вратичката над отвора и поведе Джак зад железния корпус на печта към друга врата. Металът ги облъхна със знойна топлина и кой знае защо, в съзнанието на Джак изникна огромна дремеща котка. Уотсън задрънча с ключовете и подсвирна.

Изпуснали сте си...

(Когато се върна в кабинета си и завари там Дани само по гащета и ухилен до уши, червената пелена на гнева бавно замъгли разума му. Субективно собствените му действия бяха като в забавен кадър, а всъщност всичко бе станало вероятно за по-малко от минута. Просто изглеждаше бавно като в някои сънища. В лошите. Очевидно през време на отсъствието му бяха преровени всички шкафови и чекмеджета. На дрешника, на бюрото, на библиотеката. Ръкописът на пиесата в три действия, разработвана от новелата, която бе написал

преди седем години като студент, беше пръснат по целия под. Пиеше бира, докато работеше върху второ действие, когато Уенди го повика на телефона, и Дани беше разсипал съдържанието на кутията по страниците. Сигурно, за да гледа как се пени. Да гледа как се пени, да гледа как се пени... Думите отекваха отново и отново в главата му като скъсана струна на разстроено пиано, затваряйки кръга на яростта му. Пристъпи мрачно към тригодишния си син, който бе вдигнал към него сияещо личице, доволен, че добре е ошетал в кабинета на татко. Дани понечи да избърбори нещо и тъкмо тогава той го хвана за ръчичката и я изви, за да го накара да пусне автоматичния молив, който стискаше. Дани извика. Лекичко... Не, не... кажи истината... Той изпищя. Трудно му бе да си припомни подробности през булото на заслепилия го гняв. Отнякъде Уенди питаше какво става с разтревожен, пресекващ от преглъщани сълзи глас. Но станалото можеше да се уреди само между него и Дани. Той дръпна рязко сина си, за да го плесне, и склучи пръсти — здрави мъжки пръсти — около мършавата ръчица над лакътя. Звукът от чупенето на костта не беше силен, но отчетлив; тих и при все това отечна мощно, оглушително. Рязък звук, който прониза като стрела червената мъгла, но вместо да пропусне в нея слънчев лъч, доведе мрачните облаци на срама и разкаянието, на ужаса, на мъчителните душевни конвулсии. Чист, ясен звук, от едната страна на който лежеше миналото, а от другата се простираше цялото бъдеще. Звук като счупен графит на молив или строшена в коляното треска за подпалки. От друга страна, това бе момент на абсолютна тишина, може би в знак на почит към настъпващото бъдеще, към целия предстоящ живот. Видя лицето на Дани да губи цвета си и да пребледнява като стена, а очите му да стават все по-огромни и незрящи; разбра, че детето може всеки миг да падне в несвяст върху мокрите от бира листове; чу собствения си глас — слаб, пиански, гузен в стремежа да върне времето назад — да си пробива път през онзи крехък звук на чупеща се кост и да изрича: Дани, добре ли си?. Ответното изпискване на Дани и ужасеното възклицание на Уенди, когато дойде при тях и видя под какъв странен ъгъл спрямо лакътя виси ръчичката на Дани; в света на нормалните семейства няма да видиш ръка да виси в такова положение. После нейният писък, щом го грабна в обятията си, и несвързаното ѝ хлипане: О, Божичко, Дани, о, мили Боже, о, Господи, бедната ти ръчичка... А той, Джак, стоеше там

в някакво тъпо вцепенение и се мъчеше да проумее как можа да се случи подобно нещо. Очите му срещнаха погледа на Уенди и прочетоха в него омраза. Не му беше хрумнало как би се изразила в действия тази омраза, едва по-късно си даде сметка, че жена му би могла да го напусне онази вечер, да иде в мотел и на сутринта да подаде молба за развод или пък още на момента да извика полиция. Тогава видя само, че Уенди го мрази, и от това се почувства напълно парализиран, съвсем сам. Беше ужасно. Сигурно така се усеща човек пред очите на смъртта. После тя се втурна към телефона и набра номера на болницата, додето момченцето пицеше в ръцете ѝ, а Джак не я последва; остана наред разхвърляния си кабинет, поемаше миризмата на бира и мислеше...)

Изпуснали сте си нервите...

Рязко потърка с ръка устните си и тръгна подир Уотсън към бойлерното помещение. Там беше влажно, но не заради влагата го изби противна, лепкава студена пот. Споменът беше причината, споменът за стореното в онази вечер преди две години — тъй отчетлив, сякаш всичко бе станало преди два часа. Времето губеше измеренията си. Оживяха наново срамът, погнусата от себе си, съзнанието за собствената си негодност. Тези чувства винаги пораждаха у него желанието да пие, а пиенето на свой ред го запращаше в още по-черно отчаяние — дали щеше да има за него един час, именно час, не седмица или дори ден, а само един час поне, в който копнежът да пие ще му даде мира?

— Ето го и бойлера — обади се Уотсън.

Извади от задния си джоб носна кърпа на червени и сини карета, изсекна се енергично и пак я пхна в джоба, след като провери набързо дали няма да зърне в нея нещо интересно.

Бойлерът, дълъг метален цилиндър с медно покритие, кърпен неколкратно, беше стъпил върху четири циментови блока. Отвсякъде бе заобиколен от тръби, извиващи в лабиринт нагоре към обвития в паяжини таван на мазето. Отдясно на Джак две големи отоплителни тръби излизаха от пещта в съседното помещение.

— Ето го манометъра. — Уотсън го почука с пръст. — Измерва налягането във фунтове на квадратен инч. Сигурно ги разбирате тия неща. Сега съм го регулирал на сто и нощем в някои от стаите е малко хладно. Има гости, дето се оплакват, но много важно. Кой ги е карал да

идват тук през септември? Пък и котелът ни е стар. Кърпен е като дреха от Армията на спасението.

Носната кърпа пак се появи. Секнене. Проверка. Хайде обратно в джоба.

— Простудил съм се — оплака се несприлично Уотсън. — През септември винаги ме хваща настинка. Мотая се тук с тая дърта брантия, после изляза да кося тревата или да подравнявам корта и ето ти на. Хване ли те течението, настинката ти е готова, казваше майка ми. Бог да я прости, покойница е от шест години. Ракът ѝ видя сметката. Пипне ли те тая болест, сядай да си пишеш завещанието. Та ще поддържате налягането най-много петдесет или шейсет. Господин Улман поръча един ден да се отоплява западното крило, на следващия — средният сектор, на третия — източното крило. Побъркан човек. Мразя го тоя дребосък. По цял ден джавка като ония мъници, дето се хвърлят да ти захаят крака, а после търчат да опикаят целия килим. Колкото е злобен, толкоз е и тъп. Някой път ми иде да го утрепя. Внимавайте сега. Тия вентили се отварят и затварят, като се въртят пръстените. Всичките съм ви ги белязал. Сините са за източните стаи, червените — за средните, а жълтите — за западното крило. Не забравяйте, че западните стаи най-много изстиват. Щом задуха, стават досущ като фригидна жена, дето онай ѝ работа е като бучка лед. Затова, като отоплявате западното крило, може да повишавате налягането и до осемдесет. Аз поне тъй бих постъпил.

— Термостатите горе... — подхвана Джак.

Уотсън силно разтърси глава и меката му коса се разлетя.

— Те не са свързани. Седят горе само за фасон. Идват и гости от Калифорния, дето си въобразяват, че в спалнята им трябва да е достатъчно топло да се отглеждат палми. Само тук, долу, се контролира температурата. Гледайте манометъра. Виждате ли как се покачва стрелката?

Той почука по скалата, чиято стрелка постепенно бе припъзляла с две деления нагоре, додето Уотсън глаголстваше. Внезапно Джак усети как по гърба му пробяга студена тръпка и си припомни поверието: Гъската тъпче гроба ти.

Уотсън завъртя назад диска на манометъра. Бойлерът силно изсвистя и стрелката падна на деветдесет и един фунта на квадратен инч. После затвори вентила и свистенето неохотно замря.

— Сама си се покачва — рече Уотсън. — Ама как да го убедиш тоя пуяк Улман, като веднага вади счетоводните книги и три часа ти доказва, че нямало как да се купи нова инсталация поне още пет-шест години. Помнете ми думата, един ден целият хотел ще хвъркне във въздуха, ама дано и тлъстият дребосък се случи тук, та да е начело на фойерверките. Ех, ще ми се и аз да бях тъй благонравен като мама. Тя у всекиго виждаше нещо добро. Аз съм си калпав човек. Ама можеш ли да вървиш срещу природата си? Не забравяйте да слизате тук по два пъти на ден и още веднъж преди лягане. Ако забравите, налягането ще си се покачва ли, покачва, додето с цялото семейство се събудите чак на луната. На всяка проверка го смъквайте по малко и няма да имате проблеми.

— Коя е горната граница?

— Инсталацията е оразмерена за двеста и петдесет, но в това си състояние ще изгърми при доста по-ниско налягане. Стигне ли стрелката сто и осемдесет, никой не може да ме накара да стоя наблизо.

— Няма ли автоматично блокиране?

— Не, няма. Навремето не е имало такива изисквания. Днес федералното правителство навсякъде си завира носа. От ФБР ти отварят писмата, от ЦРУ ти подслушват телефона... Нали видяхте какво стана с Никсън? Жалка картинка беше... Но ако слизате да наглеждате налягането, няма нищо страшно. И гледайте да редувате отоплението, както онзи е поръчал. В никоя стая температурата няма да се вдигне над дванайсет градуса, освен ако зимата не е необичайно мека. А вашия апартамент можете да си го затопляте колкото желаете.

— Ами водопроводът?

— И до него ще стигнем. Трябва да минем оттатък.

Влязоха в дълго правоъгълно помещение, което сякаш се простираше на километри напред. Уотсън дръпна някакъв шнур и една-единствена 75-ватова крушка хвърли мижава, полюшваща се светлина над мястото, където бяха застанали. Точно насреща беше дъното на асансьорната шахта — омазнени дебели кабели се спускаха към скрипци, шест метра в диаметър, и огромен замърсен мотор. Навред бяха струпани вестници на връзки, на рула и в кашони. На други кашони пък имаше надписи архив, фактури и квитанции. Лъхаше на гнило и плесен. Някои кашони почти се бяха разпаднали и

от тях по пода се сипеха пожълтели хартии, сигурно поне двайсетгодишни. Джак оглеждаше наоколо, обзет от живо любопитство. Тук, в тези изгнили кашони беше погребана цялата история на „Панорама“.

— Асансьорът се движи на честна дума — изръмжа Уотсън. — Знам си го Улман. Дава от време на време по някоя разкошна вечеря на щатския инспектор, само и само да не му праща техник на проверка. Ето, оттук тръгва водопроводната инсталация.

Насреща им към мрака нагоре се издигаха пет дебели тръби, увити в изолационен материал и стегнати със стоманени пръстени.

Уотсън посочи към една потънала в паяжини полица до шахтата. На нея имаше няколко омазнени парцала и метална скоба за папки.

— Това са то всички подръчни материали за поправки по водопровода. Не ми се вярва да се появят течове. Досега не се е случвало. Само дето по някой път тръбите замръзват. Единствен лек срещу това е нощем крановете да се пускат да текат по малко, ама в тоя шантав хотел те са поне четиристотин. А шишката педераст ще нададе вой, та ще го чуят чак в Денвър, като види сметките за водата. Не съм ли прав?

— Бих казал, че анализът ви е забележително проникновен.

— Ама вие вярно сте учен човек. Говорите като по книга. Одобрявам учените, само да не са с обратна резба. Че кой беше подстрекател на ония университетски бунтове преди време? То се знае, хомасексолистите. Току ги стегне шапката и трябва да избие нанякъде. Мама му стара, накъде ли отива тоя шашав свят? Но ако замръзне тръба, най-вероятно е това да стане в тоя участък, в сервизната шахта. Дотук не стига никаква топлинка. Ако се случи, използвайте това. — Той бръкна в една счупена щайга от портокали и измъкна от нея малка газова горелка. — Като намерите къде е ледената бучка, размотавате изолацията и нагривате мястото отблизо. Ясно?

— Но какво ще стане, ако тръбите замръзнат някъде извън шахтата?

— Няма да се случи, стига да си гледате съвестно работата и да отоплявате навсякъде. Но и без това до другите тръби нямате достъп. Не се тревожете. Всичко ще е наред. Ама че е гадно тук с тия паяжини! Тръпки ме побиват, като сляза в това мазе.

— Улман каза, че първият зимен пазач убил семейството си и себе си.

— Да, онзи тип Грейди. Още щом го зърнах, усетих, че не е много в ред. Постоянно се хилеше като пача. Ама тоя дръвник Улман и Бостънския удушвач би наел, стига само да му работи за минимална заплата. Един служител от Националния парк ги открил; телефонът не работел. Всичките били на третия етаж, в западното крило, вдървени като чукани. Жалко за девойчетата. Бяха на шест и на осем години, големи сладуранки. Абе ужасна история беше. Тоя хубостник Улман извън сезона е управител на някакъв баровски хотел във Флорида, та тогава взел самолета до Денвър, а от Сайдуиндър дотук наел шейна, защото пътищата бяха затворени. Шейна, ако щете вярвайте! Какви ли не хватки приложи, та случаят да не попадне във вестниците, и успя де, това му го признавам. Излязоха само няколко реда в денвърския „Поуст“ и, то се знае, некролог в местния вестник в Естес Парк, но това беше всичко. Добре мина, като се има предвид, че на хотела и без това му е излязло име. Все си мислех, че някой репортер ще използва случая с Грейди, за да изкара отново на бял свят старите скандали.

— Какви скандали?

— Всеки хотел си има по някоя скандална история — сви рамене Уотсън. — Както и всеки хотел си има духове. Защо ли? Ами че всякакви хора идват и си отиват. Случи се някой да ритне камбаната в стаята си — я удар, я сърдечен пристъп. По хотелите суеверието вирее с пълна сила. Няма тринайсети етаж, нито тринайсета стая, нито огледала на гърба на входните врати, все неща от тоя род. Ето на, миналия юли една госпожа взе, че умря при нас. Улман се погрижи за тая работа, и то добре се постара. Не случайно му плащат по двайсет и пет хиляди на сезон. Не го обичам тоя надут петел, но заслужено си изкарва парите. Има ги такива, дето идат тук, за да се намърсuvat, та затова е нужен човек като Улман, дето да чисти след тях. Да вземем тая жена, моя възраст трябва да беше — навъртяла бе шейсетака, — ама си боядисала косата червена като фенер пред бардак, а циците й висят до пъпа, защото не благоволяваше да си тури сутиен; краката й целите нашарени с разширени вени като карта на шосейната мрежа, обаче се накичила с дрънкулки — и по врата, и по ушите, и по ръцете. Пристига тук тази ми ти с един хлапак, надали имаше повече от седемнайсет, слабичък такъв, дългокос, ама отпред панталоните му издути, сякаш е

пъхнал пешкир вътре. Поседяха тук седмица ли, десет дена ли, а програмата все една и съща. От пет до седем са в бар „Колорадо“ — тя смуче коктейли, ама тъй настръвено, като че от другия ден ще ги забранят със закон, а той седи пред бутилка „Олимпия“ и я ближе малко по малко, та да му стигне. Дъртата се прави на интересна и подхвърля разни закачки, а той насреща ѝ се хили като маймуна, сякаш му дърпат краищата на устата с конци. Само че след няколко дена вече се виждаше как му е все по-трудно да ѝ се усмихва и Господ знае какво е трябвало да си фантазира, за да му става оная работа, когато дойде време за кревата. После се преместват в ресторанта да вечерят — той си ходи нормално, ама тя залита, щото вече е пияна като мотика. Младокът току пощипва келнерките и им се усмихва, когато тя не гледа към него. Бяхме започнали да се обзалагаме вече още колко ще изтрае. — Уотсън сви рамене и продължи: — Една вечер около десет слиза той долу и разправя, че „съпругата“ му била „неразположена“, ще рече, пак е изпаднала в несвяст от къркане като всяка друга вечер. Отивал да ѝ потърси някакъв лек за стомашни болки. Метна се на малкото порше, с което пристигнаха двамата, и повече не го видяхме. Появи се тя на другата сутрин и се мъчи да играе театро, а лицето ѝ бяло като стена. Господин Улман взе да я подпитва дипломатично дали да не съобщи на щатската полиция за момъка, защото може да е катастрофирал или нещо друго да му се е случило. А тя настръхна и дума не даде да се издума. Не, не, той бил отличен шофьор, всичко било наред, тя не се тревожела, защото щял да се върне за вечеря. Следобед заседна в бара още от три часа, но тъй и не отиде да вечеря. Към десет и половина се качи в стаята си и повече никой не я зърна жива.

— Какво стана?

— Окръжният следовател каза, че нагълтала трийсет хапчета приспивателно навръх всичката пиячка. На другия ден се появи мъжът ѝ — някакъв важен адвокат от Ню Йорк. Направо разказа играта на клетия Улман. Ще го съдел за туй, ще го съдел за онуй и като свършел с него, щял само с дрехите на гърба му да го остави. Улман обаче хич не е вчерашен. Успя да му запуши устата, негодникът. Сигурно е попитал баровеца как ще му се хареса, ако жена му я разнищят из нюйоркските вестници: съпругата на виден нюйоркски ала-бала,

намерена мъртва, претъпкана със сънотворно, след като си поиграла на „дръж ми салама“ с един хлапак, на възраст да ѝ бъде син.

Щатските ченгета откриха поршето зад една денонощна закусвалня в Лионс и Улман задейства някоя и друга връзка, та адвокатът да може да си го прибере. Сетне двамата заедно взеха да обработват Арчър Хаутън, окръжния следовател, да промени причината за смъртта. Писаха, че получила сърдечен пристъп. Сега старият Арчър кара крайслер. Не го виня. Падне ли му случай на човек, трябва да го използва, особено като влезе в години.

Носната кърпа отново цъфна. Секнене. Проверка. Обратно в джоба.

— Та какво става нататък. Имахме тук една щурава камериерка, Делорес Викъри се казваше. Една седмица по-късно, както чистеше стаята, където бяха отседнали ония двамата, нададе писък до небето и взе, че припадна. Като я свестиха, почна да разправя, че видяла умрялата жена да лежи гола във ваната. „Лицето ѝ беше мораво и подпухнало — вика — и ми се хилеше насреща.“ Улман ѝ плати двуседмично предупреждение и ѝ каза да си обира крушите. По моите сметки поне четирийсет-петдесет души трябва да са умрели в тоя хотел, откакто дядо ми го е отворил през хиляда деветстотин и десета.

Той хитро стрелна Джак с поглед, — И знаете ли как са умрели повечето? От сърдечен пристъп или мозъчен удар, докато са работели в кревата. Главно такива се мъкнат по тия курорти — дъртаци, дето им се ще още една последна тръпка. Идват на почивка на планина, та да си представят, че отново са на двайсет години. Обаче не всички управители са били сръчни като Улман, та да потулят работите от пресата. И тъй, на „Панорама“ ѝ излязло име. Бас ловя, че и „Билтмор“ в Ню Йорк има подобна слава, стига да поразпиташ подходящите хора.

— Но сигурно няма призраци.

— Господин Торънс, цял живот съм работил тук. Играл съм си в хотела още като бях на годините на вашето момченце, дето ми го показахте на снимката в портфейла си. До ден-дневен не съм зървал призрак. Елате сега да ви покажа пристройката, дето държим разни инструменти.

— С удоволствие.

Когато Уотсън се пресегна да загаси, Джак отбеляза:

— Доста хартия е събрана тук.

— И още как. Все едно е трупана хиляда години. Вестници, стари фактури, товарителници и дявол знае какво още. Баща ми добре се справяше с тях, когато съществуваше старата пещ, дето гореше с дърва, но сега са затрупали мазето. Ще трябва да наема някого да ги закара в Сайдуиндър и да ги изгори, ако Улман понесе този разход. Сигурно ще се навие да плати, ако закрещя „Плъхове!“ с цяло гърло.

— Значи все пак има плъхове?

— Май се намират. Доставил съм капаните и отровата, които Улман иска да поставите на тавана и тук, долу. Само внимавайте за момченцето си, господин Торънс. Не допускайте да му се случи нещо.

— Естествено, ще внимавам.

Изречено от Уотсън, предупреждението не го раздразни. Тръгнаха нагоре по стълбите и поспряха за момент, додето Уотсън пак се изсекне.

— В пристройката ще намерите всички инструменти, които са ви нужни, а сигурно и куп ненужни. Ще трябва да оправите и керемидите. Улман каза ли ви за тях?

— Да, поръча да се препокрие покривът на западното крило.

— Ще се помъчи да откопчи от вас каквото може, за да не плаща на външни хора, тлъстото му джудже. А напролет ще мрънка, че не сте свършили работата както трябва. Веднъж му го казах право в очите на тоя...

Думите на Уотсън преминаха в безобидно жужене, додето се качваха по стълбите. Джак Торънс хвърли един поглед през рамо към непроницаемия, лъхащ на плесен мрак отзад и си каза, че ако изобщо съществуват духове, най-добре биха вирели в такова място. Замисли се и за Грейди, държан тук в плен от безпощадния сняг, за това как постепенно е полудявал и накрая е извършил зверското си дело. Дали те са пищели, запита се. Горкият Грейди, усещал е с всеки ден как обръчът все повече се стяга около него, а най-последно разбрал, че тъй и не ще дочака пролетта. Не е бивало да идва тук. Не е бивало и да си изпуска нервите.

Докато вървеше след Уотсън, думите с устрем се върнаха към него, подобни на бумеранг, придружени с рязък звук — като от счупен графит на молив. Господи, колко добре би му дошло едно питие. Или още по-добре хиляда.

4. СВЕТОТ НА СЕНКИТЕ

Дани се умори и в четири и петнайсет се прибра да си изпие млякото и да хапне бисквити. Докато ги гризеше, продължи да гледа през прозореца, после отиде да целуне майка си, която си беше полегнала. Тя му предложи да си остане вътре и да гледа по телевизията „Улица Сезам“, за да мине времето по-бързо, но той поклати решително глава и се върна да заеме поста си на тротоара.

Вече беше пет часът и макар да не носеше часовник (пък и без това още не го познаваше съвсем добре), усещаше, че времето напредва по удължаващите се сенки и златистите отблясъци, преливащи в светлината на следобеда.

Въртеше всъдехода в ръцете си и си тананикаше полугласно: „Отбий се при мене, Лу, пък каквото ще да става... Господарят ми замина... Лу, отбий се при мене, Лу...“

Тази песен бяха учили в забавачницата в Стовингтън. Тук не ходеше на детска градина, защото татко му не можеше да плаща таксата. Усещаше как мама и татко се тревожат по този въпрос и се опасяват, че е много самотен. Долавяше и по-дълбокия им страх, останал неизречен помежду им, че Дани ги обвинява за самотата си. Всъщност на него не му се ходеше повече на забавачка. Тя беше за малчугани. А той, макар и да не бе голямо момче още, не беше и малчуган. Големите деца ходеха в първи клас и на обяд се хранеха в училище. Това щеше да стане следващата година. А тази година беше по средата между малчуганите и големите. Не беше лошо. Вярно, че му липсваха Скот и Анди, особено Скот, но приемаше новото положение. Изглежда, най-добре беше да изчака и да види как ще се развият нещата нататък.

Разбираще доста работи около родителите си и знаеше също така, че в много случаи на тях не им се нрави, дето той разбира, а в други случаи просто не можеха да повярват, че той е наясно. Ала един ден все щяха да повярват. Той нямаше нищо против да чака.

Жалко обаче, че бяха толкова недоверчиви към способността му да схваща и предвижда, особено в моменти като сегашния. Мама

лежеше вкъщи, готова да се разплаче от безпокойство за татко. Някои от тревогите й Дани не можеше да проумее — само възрастните се оправяха в тия работи: неща, свързани със сигурност, със самочувствието на татко, чувства на вина и гняв, страх за бъдещето на трима им, — но двете главни тревоги в ума й бяха, че на татко може да се е случила авария в планината (ами защо не се обажда тогава?) или пък е отишъл да прави Лошото Нещо. Дани отлично знаеше какво е Лошото Нещо, откак Скоти Ааронсън, шест месеца по-голям от него, му го беше обяснил. А Скоти знаеше, защото и неговият баща правел Лошото Нещо. Накрая майката и таткото на Скоти се развели заради тая работа и от времето, когато Дани го познаваше, приятелят му живееше с майка си, а татко си виждаше само в почивните дни. Разводът беше най-големият ужас в живота на Дани, дума, която винаги изникваше в съзнанието му като табела с червени букви, извиващи се и съскащи като отровни змии. Имаше ли развод, родителите ти не живееха заедно. Водеха война за теб в съда. (Стъклен съд ли? Порцеланов ли? А може би друг някакъв? И как можеха мама и татко да се поберат в него? Дани не можеше да го разбере.) После отиваш при единия от двамата, а той като нищо може да се ожени повторно за някой съвсем непознат, стига да му се прииска. За свой ужас Дани бе усетил думата развод да витае в главите на родителите му — понякога доста бледа и далечна, но друг път мрачна и надвиснала като буреносен облак. Така беше, след като татко го наказва, че е разпилял листовите из кабинета му, и чичо доктор му сложи ръката в гипс. Вече почти не помнеше болката, но споменът за мислите около развода бе все тъй отчетлив и плашещ. Тези мисли усещаше главно у майка си и постоянно се притесняваше да не би думата да се претърколи от ума й и да се отрони през устата й, защото тъй вече щеше да го направи истина. Развод. Той постоянно присъстваше в съзнанието им наред с всичко останало — една от малкото мисли, които Дани винаги разпознаваше като ритъма на проста мелодийка. Но също като музикалния ритъм, и тя беше само основата, върху която се градяха по-сложни разсъждения, а тях той не умееше още да тълкува. Те достигаха до него само като цветове и настроения. Мислите на мама за развод кръжаха около онова, което татко бе сторил с ръката му, и случката в Стовингтън, станала причина той да изгуби работата си. Случката с онова момче. С Джордж Хатфийлд, който се ядоса на татко

и проби гумите на бръмбара. Татковите мисли за развод бяха по-сложни, оцветени в тъмновиолетово и прорязвани с плашещи, чисто черни нишки. Той сякаш вярваше, че на тях ще им е по-добре, ако ги напусне, че така ще потуши болката. А болката почти никога не напускаше татко и беше свързана главно с Лошото Нещо. Това Дани също разпознаваше с лекота: непрестанния копнеж на татко да се свре на тъмно, да гледа цветен телевизор, да яде фъстъци от купичка и да прави Лошото Нещо, додето мозъкът му се укроти и го остави на мира.

В този следобед майка му нямаше защо да се безпокои и на Дани много му се щеше да може да ѝ го каже. Бръмбарът не се беше повредил, нито пък татко се бе захванал с Лошото Нещо. Вече се намираше близо до дома — някъде на магистралата между Лионс и Боулдър. В този момент татко му дори не мислеше за Лошото Нещо. Той мислеше за... за...

Дани крадешком погледна през рамо към кухненския прозорец. По някой път, като мислеше напрегнато, нещо му ставаше. Всичко наоколо му изчезваше и се появяваха несъществуващи видения. Веднъж, скоро след като му сложиха ръката в гипс, това се бе случило на масата по време на вечеря. Тогава тримата не говореха много помежду си. Ала приказваха на себе си. О, да, и още как. Мислите за развод се бяха скупчили над кухненската маса като градоносен облак, натежал, аха, да се продъни. Това тъй го потискаше, че не можеше да се храни. При мисълта за ядене в такъв момент му се повдигаше. И тъй като му се бе сторило жизненоважно, настрои се на пълно съсредоточаване и стана нещо.

Когато се върна към реалното, лежеше на пода с грах и картофено пюре в скута, мама му крепеше главата и плачеше, а татко беше на телефона. Доста стреснат, Дани се бе помъчил да ги убеди, че нищо му няма, че понякога му става така, когато се напрегне да разбере нещо повече от лесно долавяните мисли. Опита се да им разкаже за Тони, когото те наричаха негово „невидимо другарче“.

Тогава баща му каза: „Имал е Ха Люси Нация. Изглежда, вече е добре, но все пак искам да го види лекар.“

След като лекарят си тръгна, мама го накара да обещае, че вече няма да прави така, че никога, ама никога няма да ги плаши по този начин, и Дани се съгласи. Самият той също бе уплашен. Защото, щом се съсредоточи, съзнанието му отплува към татко и само за миг, преди

Тони да се появи (както винаги съвсем в далечината, откъдето долиташе глухият му глас) и преди странните видения да скрият от погледа му кухнята и разрязаното печено върху синята чиния, за съвсем кратък момент съзнанието му се бе гмурнало през татковия мрак и се бе сблъскало с неразбираема дума, много по-страшна от развод, и тази дума беше самоубийство. Оттогава Дани никога повече не я беше срещал в съзнанието на татко, но, разбира се, не бе се и опитвал да я търси. Нямаше никакво желание да открие някога какво означава тази дума.

Но да се съсредоточава, обичаше, защото някой път в такива случаи идваше Тони. Невинаги. Понякога реалните неща просто се замъгляваха и започваха да плуват пред очите му, а после се избистряха — всъщност най-често биваше точно така, — но друг път Тони се появяваше в крайчеца на периферното му зрение и отдалеч го викаше и му махаше...

Откакто се преместиха в Боулдър, Тони му се беше показал два пъти и Дани си спомняше каква изненада и радост бе изпитал, като откри, че го е последвал чак от Върмонт дотук. Значи все пак не се беше разделил с всичките си приятели.

Първия път това се случи, когато Дани беше в задния двор през един най-обикновен ден. Тони просто му помахаше, после всичко се скри в мрак и след няколко минути той се върна към реалните неща с няколко смътни и откъслечни спомена, като от объркан сън. Втория път, преди две седмици, беше по-интересно. Тони му махаше от четири-пет метра разстояние и се провикваше: „Дани... Ела да погледнеш...“ Най-напред бе усетил, че се издига, а после, че пада в дълбока дупка като Алиса в Страната на чудесата. След това се озова в мазето на тяхната сграда, а Тони беше до него и в тъмнината му посочи куфара, в който татко държеше всичките си важни книжа и преди всичко ПИЕСАТА.

„Виждаш ли — изрече Тони с далечния си мелодичен глас, — той е под стълбите. Точно под стълбите. Носачите са го оставили точно... под... стълбите.“ Дани пристъпи напред, за да погледне по-отблизо това чудо, после отново взе да пада — този път от люлката в задния двор, на която бе седял през цялото време. Ударът му изкара всичкия въздух.

Три-четири дни по-късно татко му обикаляше побеснял от яд из къщи и разправяше на мама, че преровил цялото мазе, но куфара го нямало там, и че щял да съди проклетата фирма за превоз, която го била зарязала нейде помежду Върмонт и Колорадо. Как щял да завърши ПИЕСАТА, щом постоянно изниквали разни пречки?

— Не, тате — извика Дани. — Под стълбите е. Носачите са го оставили под стълбите.

Татко го изгледа някак особено и слезе долу да провери. Куфарът беше точно на мястото, където Тони бе посочил. Татко повика Дани, взе го на коленете си и го попита кой го е пуснал в мазето. Да не би Том от горния етаж? Мазето е опасно, обясни татко, затова хазаинът го държи заключено. Ако някой го оставя отключено, татко би искал да знае. Той много се радва, че книжата му са тук, и най-вече ПИЕСАТА, но не би желал заради тях Дани да падне по стълбите и да си счупи... да си счупи крака. Дани най-сериозно увери баща си, че не е слизал в мазето. Вратата му винаги е заключена. И мама го потвърди. Тя каза, че Дани никога не ходи при задното стълбище, защото там е мрачно, влажно и задръстено с паяжини. При това Дани никога не лъжеше.

— Как разбра тогава, шефе? — попита татко.

— Тони ми показва.

Мама и татко се спогледаха над главата му. Това и преди се беше случвало от време на време. Но тъй като мисълта ги плашеше, бързо я пропъдиха от съзнанието си. Ала той знаеше, че родителите му се тревожат заради Тони, особено мама, затова внимаваше да не вика Тони там, където тя можеше да го завари. Но сега Дани знаеше, че си е полегнала и още не ходи из кухнята, затова се напрегна здраво да разбере за какво мисли татко в момента.

Веждите му се смръщиха и позацапаните му ръце се свиха в юмручета. Не затвори очи — това не беше необходимо, — само ги присви силно и си представи гласа на татко, гласа на Джак, гласа на Джон Даниъл Торънс — дълбок и плътен, понякога с весели нотки, друг път предрезгавял от гняв или просто равен, когато беше замислен. Замислен. Замислен за...

(замислен)

Дани въздъхна дълбоко и тялото му се отпусна, сякаш бе останало без нито един мускул. Беше в пълно съзнание, виждаше

улицата, виждаше момчето и момичето на отсрещния тротоар да се държат за ръце, защото бяха

(? влюбени?)

толкова щастливи от този хубав ден и от това, че са заедно. Видя как ветрецът носи край бордюра есенните листа — жълти, с неправилна форма. Видя къщата, покрай която двамата минаваха, и покрива ѝ, покрит с

(керемиди, сигурно няма да е трудно ако оттичането е добро, да ще се оправя, ама и този уотсън. образ и половина, да можех да го вкарам в ПИЕСАТА. само че ако не внимавам ще натикам в нея целия човешки род. да керемидите, дали имат гвоздеи, по дяволите забравих да го питам, е лесно могат да се купят, ще отскоча до железарията в сайдуиндър. оси. най-активни са по това време, трябва да имам подръка спрей против насекоми та да не ми досаждат докато свалям старите керемиди, нови керемиди, стари) керемиди. Ето за какво мислеше значи. Беше получил службата и сега мислеше за керемиди. Дани не знаеше кой е Уотсън, но всичко друго изглеждаше ясно. Най-важното, щеше да види гнездо на оси. Нямаше съмнение в това, както че се казваше

Дани... Даниии...

Той вдигна очи и ето че в горния край на улицата, до един пътен знак, стоеше Тони и му махаше с ръка. Както винаги Дани цял пламна от радост, че вижда стария си приятел, но този път го бодна и страх, сякаш Тони бе дошъл, носейки нещо черно и опасно зад гърба си. Буркан с оси, които, ако бъдеха пуснати на свобода, щяха да жилят жестоко.

Но и дума не можеше да става да не отиде при Тони.

Той се отпусна още повече, както беше седнал на бордюра и ръцете му увиснаха отстрани. Брадичката му клюмна на гърдите. После изпита притъпен, безболезнен тласък, когато част от него скочи на крака и последва Тони в тунела от мрак.

Даниии...

Изведнъж тъматата бе пронизана от бяла вихрушка. Чу се дрезгава кашлица, после се появиха приведени разкривени сенки, които постепенно се оформиха във високи борове, блъскани от нощната виелица. Снежни парцали танцуваха във въздуха. Всичко бе покрито със сняг.

— Много е дълбок — обади се Тони от мрака и в гласа му имаше такава тъга, че сърцето на Дани се сви от страх. — Много е дълбок, за да се измъкне човек.

На фона се появи още някаква огромна и правоъгълна сянка. Скатен покрив. Нещо бяло, замъглено от разбушуваната тъма. Много прозорци. Дълга сграда с керемиден покрив. Някои от керемидите понови. Баща му ги е поставил. Наковал е гредите отдолу с гвоздеи от железарския магазин в Сайдуиндър. А сега снегът покрива керемидите. Всичко покрива.

Призрачна зелена светлина се появи пред сградата, примигна и се превърна в гигантски хилещ се череп над две кръстосани кости.

— Отрова — поясни Тони от раздвижения мрак. — Отрова.

Пред погледа му се мярнаха и други знаци, някои със зелени букви, други на дървени табели, поставени под ъгъл. ПЛУВАНЕТО ЗАБРАНЕНО. ОПАСНОСТ! ОГОЛЕНИ ПРОВОДНИЦИ. РАЙОНЪТ Е ОПАСЕН ЗА ЖИВОТА. ВИСОКО НАПРЕЖЕНИЕ. НЕ ПРИБЛИЖАВАЙТЕ! НЕ ВЛИЗАЙТЕ. ВХОД ЗА ВЪНШНИ ЛИЦА СТРОГО ЗАБРАНЕНО. ПО НАРУШИТЕЛИТЕ СЕ СТРЕЛЯ БЕЗ ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕ. Нито един от надписите не му беше напълно ясен — та той не можеше да чете! — но в общи линии интуитивно схвана смисъла им и тръпки на смътен ужас разтърсиха тялото му.

Надписите избледняха и се изгубиха. Сега беше в стая, пълна с някакви странни мебели — тъмна стая. В прозорците се блъскаше сняг като запращан с шепи пясък. Устата му беше изсъхнала, очите му пареха, а сърцето лудо блъскаше в гърдите му. Отвън се чу трещящ шум, сякаш се трошеше някаква страховита врата. Стъпки. На отсрещната стена в стаята имаше огледало и върху сребристата му повърхност с букви, подобни на зелени пламъци, бе изписана една-единствена дума: Ч ЕС.

Стаята изчезна. Друга стая. Той познаваше
(щеше да познава)

тази стая. Прекатурен стол. Счупен прозорец, през който навяваше сняг, вече бе заледил ръба на килима. Завесите се вееха на счупения и увиснал под ъгъл корниз. На пода лежеше преобърнато ниско шкафче. Още трясъци — непрестанни, ритмични, смразяващи. Шум от разбито стъкло. Приближаваща гибелна сила. После дрезгав

глас, гласът на луд човек, още по-ужасяващ, защото звучеше тъй познато:

Излизай! Излизай, малки негоднико! Ела да си изпиеш лекарството!

Тряс! Тряс! Тряс! Цепещо се дърво. Гневен крясък на задоволство. ЧЕС. Приближава.

Нахлува в стаята. Картини са съборени от стените. Един грамофон

(? грамофонът на мама?)

се търкаля на пода. Навсякъде са пръснати нейните плочи на Григ, Хендел, Битълс, Арт Гарфънкъл, Бах и Лист. Почти всички са натрошени. От друга стая прониква лъч светлина, сигурно от банята, бяла, остра светлина и от огледалото на аптечката вътре просветва като червено око една дума — ЧЕС, ЧЕС, ЧЕС...

— Не — прошепна той. — Недей, Тони, моля ти се...

Над белия порцеланов ръб на ваната е повесена ръка. Безжизнена. По един от пръстите — третия — бавно се процежда струйка кръв (ЧЕС) и капе върху плочките от грижливо оформения нокът...

Не оо не оо не...

(о, Тони, моля ти се, плашиш ме)

ЧЕС ЧЕС ЧЕС

(стига, Тони, стига)

Картината изчезна.

В тъмното трясъкът се усилваше все повече, отекуваше, звучеше отвсякъде.

Сега той бе свит на кълбо в тъмен коридор, клекнал върху син килим с втъкани в него черни фигури, и слушаше как трясъците приближават. Ето, Сянката се появи иззад ъгъла и започна да го приближава — ужасяваща, лъхаща на кръв и обреченост. В едната си ръка държи брадвичка (ЧЕС) и бавно я полюлява; тя се удря с тъп и зловещ звук в стената, срязва копринените тапети и под тях се сипе прах от мазилката.

Покажи се и си изпий лекарството! Дръж се като мъж!

Сянката приближава към него, цялата пропита с особена сладникава миризма, гигантска, а острието на брадвичката разсича въздуха със зло свистене. В тъмнината светят малки червени очи.

Чудовището го бе открило, а той нямаше накъде да отстъпва — зад гърба му беше стената. При това и капандурата на тавана бе заключена.

Мрак. Отново се понесе незначайно къде.

— Тони, моля те, върни ме обратно. Много ти се моля...

Но ето че вече се бе върнал, седеше си пак на бордюра на Арапахо Стрийт, цял плувнал в пот и с прилепнала към тялото му риза. В ушите му още кънтяха ритмичните злокобни трясъци, усещаше острия мирис на собствената си урина, както бе сгушен на онова място, едва жив от ужас, виждаше страшната ръка, провиснала от ръба на ваната, и кръвта, която се стичаше по средния пръст, и най-смразяващото от всичко — онази необяснима дума ЧЕС.

А тук грееше слънце. Обкръжаваха го все реални неща, с изключение на Тони, сега вече на шест пресечки разстояние, дребен като точица и повтарящ с отслабващ глас: „Бъди внимателен, шефе...“

В един миг Тони изчезна, а иззад ъгъла се появи очуканият червен бръмбар на татко — огласи улицата с рева си, повлачил синкава струя дим. Дани мигом рипна от мястото си, заподскача от крак на крак, размаха ръце и взе да вика:

— Тате! Татенце, здравей!

Татко му отби фолксвагена до тротоара, угаси мотора и отвори вратата. Дани се втурна към него, но тутакси замръзна на място с разширени очи. Сърцето му се качи чак в гърлото и там замря. До татко му, на другата предна седалка, бе поставена брадвичка, зацапана с кръв и полепнали косми.

Изведнъж се оказа, че това е просто плик с покупки.

— Дани... Какво става, шефе, добре ли си?

— Да, нищо ми няма.

Той приближи до татко си, зарови лице в кожената подплата на джинсовото му яке и здраво, много здраво го обгърна с ръце. Татко му отвърна на прегръдката малко озадачен.

— Не бива толкова дълго да седиш на слънцето, шефе. Я виж, целият си мокър от пот.

— Май съм позадрямал. Много те обичам, тате. Чаках те да се върнеш.

— И аз те обичам, Дани. Нося някои неща за вкъщи. Мислиш ли, че си достатъчно заякнал да ги качиш горе?

— Ама разбира се!

— Шефът Торънс, най-силният човек на света — засмя се Джак и разроши косата му. — Що за удоволствие е да се спи на тротоара?

Тръгнаха към вратата. Мама беше излязла пред входа да ги посрещне и Дани се спря на второто стъпало, гледайки как двамата се целуват. Бяха радостни, че се виждат. От тях струеше любов, както от момчето и момичето, които вървяха, хванати за ръце по улицата. Дани беше щастлив.

Пликът с продукти — чисто и просто плик с покупки — изшумоля в ръцете му. Всичко беше наред. Татко си беше у дома. Мама го обичаше. Нямаше лоши неща. А и не всичко, което Тони му показваше, наистина ставаше след това.

Ала страхът бе заседнал в сърчицето му, упорит и смразяващ, нашепващ оная неразбираема дума, която бе видял в огледалото на съзнанието си.

5. ТЕЛЕФОННАТА КАБИНА

Джак паркира фолксвагена пред търговския център и изключи двигателя. Отново се поколеба дали да не отиде да му сменят бензиновата помпа и отново си отговори, че не могат да си го позволят. Ако малкият автомобил се закрепеше до ноември, щяха, тъй или иначе, да го пенсионират с почести. До това време снегът горе, в планините, щеше да е натрупал по-високо от покрива на бръмбара... Може би дори по-високо от три бръмбара, качени един върху друг.

— Би ли останал в колата, шефе? Ще ти донеса шоколад.

— Защо не дойда и аз?

— Трябва да се обадя по телефона. Разговорът е личен.

— Затова ли не позвъни от къщи?

— Шах.

Уенди бе настояла да си поставят телефон въпреки незавидното финансово положение. Бе изтъкнала, че с малко дете — особено момченце като Дани с неговите припадъци от време на време — не могат без телефон. И тъй, Джак с мъка на сърце се изръси с трийсет и пет долара за инсталирането и даде още деветдесет и пет за осигурителен депозит, от което вече го сви под лъжичката. И до този момент телефонът немееше, с изключение на две погрешни позвънявания.

— Искам с ядки, тате.

— Добре. Ти само стой мирен и не си играй с лоста за скоростите.

— Няма. Ще разглеждам картите.

— Това може.

Щом Джак излезе от колата, Дани отвори жабката и извади пет карти с бензиностанциите в Колорадо, Небраска, Юта, Уайоминг и Ню Мексико. Обичаше картите на пътищата, харесваше му да проследява трасетата с пръст. За него в местенето им все по на запад най-вълнуващото бяха новите шосейни карти.

Джак влезе в дрогерията и отиде до щанда да купи шоколадчето за Дани, вестник и октомврийския брой на „Райтърс Дайджест“. Даде

на продавачката петдоларова банкнота и я помоли да му върне рестото в монети по двацет и пет цента. Стиснал ги в шепата си, влезе в телефонната кабина до витрината. Оттам през три стъкла можеше да наблюдава Дани, седнал в бръмбара. Бе забол любознателно главица в картите. Джак усети прилив на едва ли не отчаяна обич към момченцето. На лицето му чувствата се изписаха като сурова маска.

Каза си, че нищо не му пречеше да позвъни на Ал от къщи, за да поднесе задължителните благодарности; тъй или иначе, не се канеше да каже нещо, срещу което Уенди би възразила. Ала му пречеше гордостта. Напоследък почти винаги се подчиняваше на онова, което му диктуваше гордостта, защото наред с жена му и детето, шестстотин долара в сметката и един грохнал фолксваген, модел 1968 г., беше му останала единствено гордостта. Само тя му принадлежеше изцяло. Дори сметката се водеше на двамата с жена му. Преди година преподаваше английски в едно от най-реномираните училища в Нова Англия. Имаше и приятели — макар и по-различни от онези, с които се събираше, преди да започне да пие — колеги преподаватели, които уважаваха умения му подход в класната стая и писателските му занимания в свободното време. Допреди шест месеца нещата вървяха добре. Някак изведнъж пред заплатата започнаха да остават достатъчно непохарчени пари, за да си открие спестовен влог в банката. В периода на пиянстване не можеха да завъртят нито цент, макар най-често Ал Шокли да плащаше сметката в бара. С Уенди започнаха да градят плахи планове за своя къща, която да започнат да изплащат след около година. Фермерска къща в провинцията; щяха да минат шест-седем години, докато я стегнат основно, но какво пък — млади бяха, време имаха достатъчно.

Тогава той си изпусна нервите.

Джордж Хатфийлд.

Полъхът на надеждата беше погълнат от миризмата на стара кожа в кабинета на Кромърт, а обстановката бе сякаш декорът на собствената му пиеса: стари портрети на бившите директори на Стовингтън по стената, гравюри на училището, каквото е било съвсем ново, през 1879 г., и по-късно, през 1895 г., когато с пари на Вандърбилт била построена спортната зала, която още се издигаше отвъд футболното игрище ниска, но нашироко застроена сграда, обвита с бръшлян. Априлски бръшлян се виеше и около прозореца на

Кромърт, а от радиатора се носеше монотонното свистене на парата за отоплението. Не е декор, бе си помислил тогава. Истинско е. Неговият живот. Как можа да го провали тъй жестоко?

— Положението е сериозно, Джак. Страшно сериозно. Управителният съвет ме помоли да ти предам решението му.

Управителният съвет искаше оставката на Джак и той им я представи. При по-други обстоятелства през идния юни щеше да бъде назначен на постоянна длъжност.

Вечерта, която последва въпросния разговор в кабинета на Кромърт, беше най-черната и ужасната в целия му живот. Желанието, потребността да се напие бяха неудържими. Ръцете му се тресяха. Изгървяваше каквото хване. Непрестанно търсеше повод да си го изкара на Уенди и Дани. Побеснял беше като зло животно, вързано на протъркан повод. Излезе от къщи, ужасен да не би да им посегне. Накрая се озова пред някакъв бар и единственото, което го удържа да не влезе, беше пълното съзнание, че Уенди най-сетне ще го напусне и ще отведе Дани със себе си. А изоставеха ли го, свършено беше с него.

Вместо да влезе в бара, където тъмни сенки поглъщаха сладостната течност на забравата, отиде в дома на Ал Шокли. Гласовете в Управителния съвет бяха шест на един. И този един бе на Ал.

Сега той позвъни на централата и телефонистката му съобщи, че срещу долар и осемдесет и пет може да разговаря три минути с Ал през разстояние две хиляди мили. Времето е относително, маце, каза си той и пусна осем монети. До слуха му слабо долитаха електронно пиукане и жужене, проправящо си път на изток.

Бащата на Ал беше Артър Лонгли Шокли, стоманеният магнат. Той бе завещал на единствения си син Албърт огромно състояние и безброй директорски и председателски постове в какви ли не управителни съвети. Един от тях беше Управителният съвет на гимназията Стовингтън — любимото благотворително перо на стареца. И Артър, и Албърт бяха възпитаници на училището, а Ал живееше в Бар, достатъчно близо, за да проявява личен интерес към делата на Стовингтън. В продължение на няколко години беше треньор по тенис там.

Приятелството на Джак и Ал се породило естествено и съвсем не беше плод на случайността: на многобройните мероприятия, които

посещаваха, двамата винаги бяха най-пияни сред присъстващите. Шокли беше разведен, а бракът на Джак бавно се разпадаше, макар той още да обичаше Уенди и да бе обещавал чистосърдечно (и многократно) да се поправи в името на жена си и мъничкия Дани. От преподавателските забави двамата често тръгваха на обиколка по кръчмите, додето не ги затвореха, а накрая си купуваха кашонче бира от някой денонощен магазин и я изпиваха, паркирали колата в първата странична уличка. Нерядко Джак се прибираше залитащ в къщата, където живееше под наем, когато навън вече се процеждаше зората, и заварваше Уенди и малкия заспали на канапето. Дани винаги от вътрешната страна, с юмруче, пъхнато под бузата на Уенди. Гледаше ги и отвращението към себе си се надигаше в гърлото му като горчилка, по-силно от вкуса на бира, цигари и мартини — Ал го наричаше мърцини. В такива мигове съвсем сериозно и трезво мисълта му се насочваше към пистолета, въжето или бръснача.

Ако запоят се случеше преди делничен ден, спеше три часа, ставаше, обличаше се, изгълтваше четири таблетки екседрин и отиваше още пиян да води часовете си по американска поезия от девет часа. Добро утро, деца, днес Образът с Кръвясалите очи ще ви разправи как Лонгфелоу изгубил жена си по време на голям пожар.

Не беше искал да повярва, че е алкохолик, припомни си Джак, когато телефонът на Ал започна да звъни в ухото му. А колко часове беше пропуснал и в още колко беше преподавал небръснат, вонящ на снощните „мърцини“. Моят случай не е такъв, мога да се откажа когато си поискам. Колко нощи двамата с Уенди бяха прекарвали в отделни легла. Разбери, нищо ми няма. Смачкани брони. Естествено, в състояние съм да шофирам. Сълзите, пролени от нея в банята. Прикритите погледи на колегите на всяка забава, където се сервираше алкохол, дори и само вино. Закъснялото осъзнаване, че е тема на приказки. Нежеланата истина, че на пишещата си машина не твори нищо освен смачкани на топка, почти празни листове, които накрая се озоваваха в кошчето. А в началото бе едва ли не находка за Стовингтън — един бавно разцъфтяващ евентуален американски писател и безспорно човек, квалифициран да преподава това велико тайнство — литературното творчество. Беше публикувал двайсетина разказа. Работеше върху пиеса и подозираше, че някъде в подсъзнанието му се

оформя роман. Ала вече не твореше нищо, а и на преподаването му невинаги можеше да се разчита.

Най-после, съвсем внезапно, всичко приключи в една вечер, около месец след като счупи ръката на сина си. Според Джак инцидентът бе сложил край на брака му. Оставаше само Уенди да мобилизира волята си... Знаеше добре, че ако майка ѝ не беше такава първокласна кучка, Уенди би взела автобуса за дома си в Ню Хампшър веднага щом Дани се посъвземеше. Тъй или иначе, с брака им беше свършено.

Бе малко след полунощ. Джак и Ал се прибираха към Бар по федерална магистрала 31. Ал, зад кормилото на ягуара си, взимаше доста игриво завоите и понякога пресичаше двойната жълта линия. И двамата бяха много пияни: този път „мърцините“ добре си бяха свършили работата. Последния завои преди моста взеха със седемдесет мили в час, в следващия миг на пътя изникна детски велосипед, чу се остро и болезнено изскърцване от гумите на ягуара, а пред очите на Джак и сега бе лицето на Ал над волана като кръгла и съвършено бяла луна. После се раздаде звънтене и трясък, когато с четирийсет удариха велосипеда и той полетя като ранена птица; кормилото му се блъсна в предното стъкло и после колелото отново се вдигна във въздуха, оставяйки стъклото пред широко разтворените очи на Джак цъфнало като звезда. След секунда се чу и последният зловещ шум на смачкан метал и колелото остана неподвижно на пътя зад тях. Нещо тупна под тях и гумите минаха върху него. Ягуарът се занесе встрани, додето Ал още се мъчеше да овладее кормилото, и някъде отдалеч Джак чу собствения си глас: „Господи, Ал! Прегазихме го. Усетих.“

В ухото му телефонът продължаваше да звъни. Хайде, Ал. Бъди си вкъщи. Искам да приключа с това.

Ал успя да спре колата сред облак от пушек на не повече от три крачки от подпората на моста. Две от гумите бяха спукани. Бяха оставили зигзаговидни следи от изгорял каучук на разстояние от четирийсет метра. Известно време се гледаха мълчаливо, после се втурнаха назад в студения мрак.

Велосипедът беше съвършено разнебитен. Едното му колело го нямаше и като погледна назад през рамо, Ал го видя да лежи насред

пътя с щръкнали нагоре спици като скъсани струни на пиано. Ал бе продумал колебливо:

— Мисля, че това сме прегазили, Джаки.

— Тогава къде е детето?

— Ти да си видял дете?

Джак смръщи вежди. Всичко беше станало при такава главоломна скорост. Излизането иззад завоя. Велосипедът, появил се внезапно пред фаровете на ягуара. Ал бе креснал нещо. Последва сблъсъкът и продължителното подхлъзване.

Преместиха велосипеда отстрани на пътя. Ал се върна при ягуара и постави допълнителните фарове. През следващите два часа претърсиха и двете страни на пътя, като използваха мощна батерия. Нищо. Въпреки късния час няколко коли подминаха спрелия ягуар и двамата мъже с яркия фенер. Нито една не спря. По-късно Джак си мислеше, че по странна прищявка на провидението, решило да им даде последен шанс, не се бе появила полиция, а и нито един от минаващите шофьори не се поинтересува какво става.

В два и петнайсет двамата се върнаха при ягуара изтрезнели, но замаяни.

— Ако никой не го е карал, какво търсеше по средата на пътя? — попита Ал. — Не беше отбит встрани. Точно по средата беше, да го вземат дяволите!

Джак можа само да поклати глава.

— Номерът ви не отговаря — съобщи телефонистката. — Да продължавам ли да звъня?

— Още малко, ако обичате. Имате ли нещо против?

— Не, сър — прилежно отвърна гласът.

Хайде, Ал, обади се!

Ал отиде с попътна кола отвъд моста до най-близкия телефон, обади се на свой приятел ерген и му обеща петдесет долара, за да вземе от гаража зимните гуми на ягуара и да ги докара на магистрала 31 при моста точно преди Бар. Приятелят се появи двацет минути по-късно, облечен в джинси и горнището на пижамата си. Един поглед му бе достатъчен, за да схване ситуацията.

— Утрепахте ли някого? — попита.

Ал вече вдигаше на крик задницата на автомобила, а Джак развърташе гайките на гумите.

— Слава богу, никого — отвърна Ал.

— Аз ще изчезвам все пак. Утре ще ми платиш.

— Добре — отвърна Ал, без да вдигне очи.

Двамата смениха гумите без произшествия и заедно отидоха с колата до дома на Ал Шокли. Ал прибра ягуара в гаража и угаси двигателя.

В тишината на мрака той каза:

— Край на моето пиене, Джаки. Свършено е вече. Приключих с последното мърцини.

Сега, докато се потеше в кабината, на Джак му хрумна, че никога не се бе усъмнил в способността на Ал да изпълни обещанието си. Тогава се бе прибрал у дома със собствения си фолксваген. Радиото беше пуснато и някакъв дискосъстав припяваше все едно и също: Каквото и да става, направи го... Щом искаш да го направиш, направи го... Каквото и да става... Колкото и високо да гърмеше песента, Джак чуваше свистящите гуми и трясъка при удара. Щом мигнеше за части от секундата, виждаше сплесканото колело със спици, щръкнали към небето.

Когато се прибра, Уенди спеше на канапето. Надникна в стаята на Дани — той спеше в креватчето си, легнал по гръб, а ръката му още беше в гипс. На слабата светлина от уличните лампи, процеждаща се отвън, върху белотата на гипса личаха тъмни драскулки — подписите на всички лекари и сестри.

Беше злополука. Той падна по стълбите.

(ах ти мръсен лъжец)

Беше злополука. Изпуснах си нервите.

(проклет пиан боклук, дете Господ го е извадил от носа си и го е изтръскал, това си ти)

Ама чуйте, моля ви се, недейте така, злополука беше.

Ала тази последна молба беше пропъдена от образа на яркото петно от фенера, докато бродеха през изсъхналите ноемврийски бурени и търсеха простряното тяло, което по всички правила на логиката трябваше да бъде там в очакване на полицията. Нямаше никакво значение, че Ал бе на кормилото. В други нощи той беше карал.

Придърпа завивките над Дани и отиде в тяхната спалня. От горния рафт на дрешника свали трийсет и осем калибровия испански

пистолет. Държеше го в кутия за обувки. Седя на леглото близо час и го гледаше, хипнотизиран от смъртоносния му блясък. Зазоряваше се, когато го върна в кутията, а нея прибра обратно в дрешника.

На сутринта се обади на Брукнър, шефа на факултета, и го помоли да отложи часовете му. Извини се с грип. Брукнър се съгласи, но без да прояви очакваната в такива случаи любезност. През последната година Джак Торънс бе станал извънредно податлив на грипния вирус.

Уенди му приготви пържени яйца и кафе. Ядоха мълчаливо. Единствените шумове долитаха от задния двор, където Дани весело возеше камиончетата си по купчината пясък със здравата си ръка.

Тя се залови да мие чиниите. С гръб към него, заговори:

— Джак. Аз доста мислих.

— Нима? — Той запали цигара с треперещи ръце.

Странно, но тази сутрин не страдаше от махмурлук. Само това треперене. Премигна. В мигновения мрак велосипедът полетя срещу стъклото и остави огромна звездовидна пукнатина. Гумите изсвириха. Появи се яркото петно на фенера.

— Искам да поговорим... Да ти кажа кое е най-доброто за мен и Дани. Може би и за теб също. Не зная. Изглежда, трябваше по-рано да проведем този разговор.

— Би ли сторила нещо за мен? — попита той, втренчен в трепкащото огънче на цигарата си. — Ще ми направиш ли услуга?

— Каква? — Гласът ѝ беше вял и равен. Той погледна гърба ѝ.

— Нека проведем този разговор точно след една седмица. Ако все още го искаш тогава.

Сега вече тя се обърна към него; ръцете ѝ бяха покрити със сапунена пяна, а хубавото ѝ лице тъжно и без сянка от надежда.

— Джак, при теб обещанията не означават нищо. Пак си продължаваш с твоето...

Тя млъкна, загледала го в очите някак смаяно, внезапно обладана от несигурност.

— След седмица — настоя той. Гласът му изгуби силата си и отслабна до шепот. — Моля те. Не ти обещавам нищо. Ако тогава още искаш да говорим, ще говорим. За каквото пожелаеш.

Те дълго се гледаха един друг от двата края на заляната от слънце кухня и когато тя отново се обърна към съдовете, без да казва

нищо повече, цялото му тяло започна да трепери. Господи, имаше страшна нужда да пийне. Само една малка чашка за ободряване, та нещата да се наместят във върнатата перспектива...

— Дани те сънувал, че си претърпял автомобилна злополука — обади се тя неочаквано. — Странни сънища има понякога. Разправи ми го сутринта, като го обличах. Истина ли е, Джак? Имаше ли катастрофа?

— Не.

Към обяд жаждата да пийне вече го мъчеше като тъпа мигрена. Отиде у Ал.

— Пил ли си? — попита Ал, преди да го пусне. Имаше ужасен вид.

— Нито капка. Приличаш на Лон Чейни във „Фантомът от операта“.

Цял следобед играха вист на две ръце. Не пиха.

Мина една седмица. С Уенди не си говореха много. Ала той знаеше, че тя го наблюдава и не може да повярва. Пиеше черно кафе и кутийка след кутийка кока-кола. Една вечер изпи цяло кашонче кола, после тичешком отиде в банята и повърна. Нивото на бутилките в барчето не беше мръднало. След часовете той отиваше у Ал Шокли — Уенди мразеше Ал по-силно от всеки друг на света — и щом се прибереше у дома, тя бе готова да се закълне, че дъхът му мирише на скоч или джин, ала Джак разговаряше с нея свършено трезво преди вечеря, пиеше кафе, играеше с Дани след вечеря, разделяше си една кока-кола с него, четеше му приказка за лека нощ, после сядаше да коригира писмени работи и се наливаше с черно кафе, тъй че тя трябваше да признае пред себе си, че е сбъркала.

Седмиците минаваха и неизречената дума все повече се отдръпваше от устните ѝ. Джак усети как намерението ѝ избледнява, но знаеше, че никога няма да изчезне напълно. Нещата започнаха да се оправят. А после историята с Джордж Хатфийлд. Отново си изпусна нервите и този път беше свършено трезвен.

— Сър, номерът ви все още не...

— Ало? — Задъханият глас беше на Ал.

— Говорете — мрачно изрече телефонистката.

— Ал, обаждат се Джак Торсън.

— Джаки! — Радостта беше искрена. — Как си?

— Добре. Обадох се да ти благодаря. Получих службата. Идеална е за мен. Ако и тази зима не довърша проклетата пиеса, докато снегът ме отделя от целия свят, никога няма да я докарам докрай.

— Ще я завършиш.

— Как е при теб? — колебливо попита Джак.

— Сух съм — отвърна Ал. — А ти?

— Като барут.

— Много ли ти липсва?

— Непрестанно.

— Познато ми е — засмя се Ал. — Но направо не проумявам как успя да се опазиш сух след историята с Хатфийлд. Умът ми не го побира.

— Сам си бях крив — отвърна той с равен глас.

— По дяволите, до пролетта ще обработя управата. Ефингър вече намеква, че май са взели прибързано решение. А и ако от пиесата излезе нещо...

— Да. Слушай, Ал, детето е отвън, в колата. Май взе да му писва...

— Трябва да вървиш. Разбирам. Приятно прекарване на зимата там, горе, Джак. Радвам се, че можах да ти услужа.

— Още веднъж благодаря, Ал.

Той окачи слушалката и притвори очи в горещата кабина — отново смачканото колело и петното от фенера. На следващия ден във вестника се появиха два реда, колкото за запълване на мястото, но името на собственика не беше споменато. Защо колелото се бе озовало на шосето през онази нощ, за тях щеше да остане загадка, но може би така беше по-добре.

Върна се в колата и подаде на Дани леко разтопения шоколад.

— Тате?

— Какво, шефе?

Дани нерешително погледна унесеното в мисли лице на баща си.

— Докато те чаках да се върнеш от онзи хотел, сънувах лош сън. Помниш ли? Бях задрямал.

— Тхъ.

Нямаше смисъл. Умът на татко беше някъде другаде, не го слушаше. Пак си мислеше за Лошото Нещо.

— И какъв беше сънят, шефе?

— Няма нищо — промълви Дани, когато потеглиха от паркинга.
Отвори жабката и прибра вътре пътните карти.

— Сигурен ли си?

— Да.

Джак хвърли на сина си бегъл разтревожен поглед, а после мислите му се насочиха към пиесата.

6. НОЩНИ МИСЛИ

Бяха се любили и сега мъжът ѝ спеше до нея.

Нейният мъж.

Тя се усмихна леко в тъмното, усещайки още топлата му влага между бедрата си, а усмивката ѝ беше едновременно тъжна и доволна, защото фразата „нейният мъж“ пораждаше сто различни чувства. Всяко чувство, разгледано поотделно, бе озадачаващо. Слени заедно в сънливия мрак, напомняха далечен блус, звучащ в почти празен нощен бар, меланхоличен, но приятен.

Да не те обичам няма как, любими,
но не ме ли искаш за твоя жена,
твое кученце да бъда.

Дали беше на Били Холидей? Или на по-прозаична изпълнителка като Пеги Лий например? Все едно. Мелодията звучеше сантиментално-печална в тишината на съзнанието ѝ, сякаш излизаше от старомоден джукбокс в заведение половин час преди затварянето му.

Остави мисълта си да витае свободно и се запита в колко легла беше спала с тоя мъж до себе си. Бяха се запознали в колежа и за пръв път се любиха в неговия апартамент... Това се случи три месеца след като майка ѝ я изгони от къщи, каза ѝ вече да не се връща и ако иска да върви някъде, да върви при баща си, защото нейна е вината за развода им. Беше през 1970 г. Толкова отдавна? Един семестър по-късно заживяха заедно, намериха си работа за през лятото и когато преминаха в горния курс, задържаха апартамента. Най-ясно тя си спомняше леглото — широка спалня, увиснала в средата. Когато се любеха, ръждясалите пружини отмерваха такта. През онази есен тя най-сетне бе успяла да се освободи от майка си. Джак ѝ помогна. Тя иска да продължава да те малтретира, казваше Джак. Колкото повече ѝ телефонираш, колкото по-често се връщаш при нея с наведена глава да я молиш за прошка, толкова по-силно ще те тормози заради баща ти. На нея това ѝ изнася, Уенди, защото така поддържа илюзията, че за

всичко си виновна ти. През онази година, в онова легло много пъти бяха водили подобни разговори.

(Джак, седнал в леглото, притеглил завивките около кръста си, с димяща цигара между пръстите, я гледаше в очите с типичното си едновременно шеговито и укорно изражение и ѝ говореше: Тя ти е казала никога вече да не се връщаш, нали? Да не мърсиш повече прага ѝ, нали? Тогава защо не затваря телефона, като чуе, че си ти? Защо ти отказва да те пусне вътре само когато аз съм с теб? Защото се бои, че мога да ѝ поразтуря фасона. Желанието ѝ е да продължава да ти забива свредел в мозъка. И ако ѝ позволяваш да го прави, оръдието ще бъдеш ти самата. Казала ти е да не се връщаш повече. Ами защо не приемеш думите ѝ буквално? Дай си отдох. Най-сетне тя прие логиката му.)

Идея на Джак беше да се разделят за известно време — за да придобият по-реален поглед върху връзката си, така бе казал. Тя се боеше да не би той да се е увлякъл по друга. По-късно разбра, че няма нищо такова. През пролетта отново бяха заедно и той я попита дали е виждала баща си. Тя подскочи, сякаш я беше ударил с камшик.

Откъде знаеш?

Сянката знае.

Шпионирал ли си ме?

Нервният му смях, от който тя винаги се чувстваше неловко — сякаш бе осемгодишна и той по-добре схващаше мотивите ѝ от нея самата.

Ти имаше нужда от време, Уенди.

За какво?

Предполагам... да си отговориш за кого от двамата ни искаш да се омъжиш.

Джак, какво говориш.

Струва ми се, че ти предлагам брак.

Сватбата. Баща ѝ беше присъствал, майка ѝ я нямаше. Установи, че може да се примирява с това, щом имаше Джак. После дойде Дани, прекрасният ѝ син.

Това бе най-хубавата година, най-хубавото легло. След раждането на Дани, Джак ѝ намери работа като машинописка на шестима преподаватели от катедрата по английски — тестове, конспекти, учебни програми, списъци на задължителната литература. Накрая дори напечата романа на един от тях, роман, който така и не

беше публикуван... което предизвика непочтителното и тайно задоволство на Джак. Работата беше добра за четирийсет долара седмично, които главолмно нараснаха на шейсет през двата месеца, докато печаташе неуспешния роман. Купиха си първата кола, петгодишен буик с бебешка седалка в средата. Интелигентна и перспективна млада двойка. Дани я помири с майка ѝ — едно насилено и напрегнато помирение, което не ги направи докрай щастливи, но все пак беше помирение. Когато водеше Дани в дома ѝ, отиваше без Джак. После никога не разказваше на мъжа си как майка ѝ винаги сгъваше наново пеленките на Дани, мръщеше се на пропорциите на храната му и не пропускаше да забележи изобличителните първи признаци на изриване по дупенцето му. Майка ѝ никога не изричаше нещо открито, но си имаше начини да го внуши: цената, която беше започнала да плаща (може би завинаги) за помириенето, бе чувството, че е непълноценна майка. Новото средство на собствената ѝ майка да ѝ забива свредели.

През деня Уенди си седеше вкъщи и домакинстваше, хранеше Дани с биберона в слънчевата кухня на четиристайния им апартамент на втория етаж, пускаше плочи на портативния стереограмофон, който имаше още от гимназията. Джак се прибираще в три часа (или в два, ако сметнеше, че може да икономиса последния час) и докато Дани спеше, я отвеждаше в спалнята, където всички опасения за непълноценност биваха заличавани.

Вечер тя пишеше на машина, а той отделяше време за литературните си занимания или учеше. В онези дни, когато тя излезеше от спалнята — там беше пишещата ѝ машина, — често ги намираще и двамата заспали на дивана в дневната: Джак само по долни гащета, Дани излегнат удобно на гърдите на татко си, засмукал палчето си. Тя поставяше Дани в креватчето му и четеше какво е написал Джак вечерта, преди да го събуди, за да се премести в леглото им.

Най-хубавото легло, най-хубавата година.

И на моята улица ще изгрее слънце някой ден...

В ония времена пиенето на Джак все още беше под контрол. В събота вечер се отбиваха негови състуденти и на каса бира се водеха спорове, в които тя рядко участваше, защото нейната специалност беше социология, а неговата английски: препираха се дали дневниците

на Пийпс имат литературна или историческа стойност; обсъждаха поезията на Чарлс Олсън; понякога четяха свои произведения, над които работеха. Тя не изпитваше необходимост да се намесва в разговора; достатъчно ѝ бе да си седи в люлеещия се стол до Джак, кръстосал по турски крака на пода, с бира в едната ръка, а с другата обгърнал глезена ѝ.

Конкуренцията в колежа беше много силна, а Джак бе допълнително натоварен и с писането си. Отделяше му поне по един час всяка вечер. Беше го превърнал в навик. Съботните събирания бяха необходима терапия. При тях той изпускаше навън нещо от себе си, което иначе можеше да се разраства все повече, додето избухнеше.

След като защити дипломната си работа, се озова в Стовингтън. най-вече благодарение на разказите си — четири от тях вече публикувани по това време, единият в „Ескуайър“. Тя съвсем отчетливо си спомняше този ден; три години съвсем не бяха достатъчно време да го забрави. Едва не изхвърли плика, защото помисли, че е покана за абонамент. Когато го отвори, намери в него писмо, с което уведомяваха Джак, че от „Ескуайър“ биха желали да използват разказа му „За черните дупки“ в началото на следващата година. Щяха да му платят деветстотин долара, и то не при публикуването, а при съгласие от негова страна. Това означаваше половингодишна заработка от преписване на машина и тя хукна към телефона, като остави Дани на високото му столче да надава комични крясъци, целият омазан с пюре.

Джак пристигна от университета четирийсет и пет минути по-късно, натоварил в буика си седем приятели и буренце бира. След церемониален тост (Уенди също имаше чаша, макар обикновено да избягваше бирата) Джак подписа писмото, с което даваше съгласието си, пхна го в плика с обратния адрес и отиде до съседния ъгъл да го пусне в пощенската кутия. Когато се върна, застана с мрачен и сериозен вид на вратата и изрече: „Veni, vidi, vici.“ Последваха трикратни възгласи „ура“ и ръкопляскания. Когато буренцето се изпразни към единайсет часа вечерта, Джак и само двама от другите, които още се крепяха, решиха да пообиколят няколко кръчми.

Долу на стълбите тя го дръпна настрана. Другите двама вече бяха в колата и пиянски пееха бойния химн на Ню Хампшър. Джак се

бе отпуснал на едно коляно и се мъчеше да върже връзките на обувките си.

— Не бива, Джак — каза тя. — Не можеш дори връзките си да вържеш, какво остава да караш кола.

Той се изправи и успокояващо постави ръце на раменете ѝ.

— Тази вечер мога да летя и до Луната, ако пожелаея.

— Не — възрази тя. — Не и за всички разкази в „Ескуайър“.

— Ще се прибера рано.

Ала се върна чак в четири сутринта, като се препъваше и бръщолевеше неразбрано по стълбите, и събуди Дани, влизайки в апартамента. Помъчи се да успокои бебето и го изпусна на пода. Уенди се завтече към него и първата мисъл в главата ѝ беше какво ще си каже майка ѝ, като види синината — Господ да ѝ е на помощ, Господ да е на помощ и на двама им, — после взе Дани и седна в люлеещия се стол да го умири. През повечето от петте часа, докато Джак отсъстваше, бе мислила за майка си и за нейното предсказание, че от Джак нищо няма да излезе. Големи идеи има, беше казала майка ѝ. То се знае. Те по опашките пред бюрата за безработни все такива седят. Дали историята с „Ескуайър“ потвърждаваше правотата на майка ѝ, или я опровергаваше? Уинифред, не го държиш както трябва това дете. Дай го на мен. А може би и съпруга си не държеше както трябва? Защо иначе той ще празнува радостта си вън от къщи? Обзе я безпомощен ужас и нито за миг не ѝ хрумна, че е излязъл по причини, които нямат нищо общо с нея.

— Поздравявам те — каза тя, като люлееше заспиващия отново Дани. — Може би си му причинил мозъчно сътресение.

— Само се натърти — каза той намусено, но с желание да се разкае, същинско малко момченце. За миг тя изпита омраза към него.

— Може и така да е — отвърна мрачно. — А може и да не е. — Толкова често бе чувала майка си да говори с тоя тон на баща ѝ, преди да я напусне, че ѝ се зави свят от страх.

— Каквата майката, такава и дъщерята — измърмори Джак.

— Лягай си! — извика тя с ужас, който външно наподобяваше гняв. — Лягай, пиан си.

— Не ме учи какво да правя.

— Джак... моля те, ние не бива... това... — Нямаше думи.

— Не ме учи какво да правя! — сърдито повтори той и влезе в спалнята.

Тя остана сама на люлеещия се стол с Дани, който отново спеше. Пет минути по-късно до дневната долетя хъркането на Джак. Тази нощ тя за пръв път спа на дивана.

Сега се размърда неспокойно в леглото, вече унасяща се в дрямка. Съзнанието ѝ, което сънят освободи от линейния порядък, отлетя към първата им година в Стовингтън, после към мрачните дни и кулминацията им, когато мъжът ѝ счупи ръката на Дани, сетне към оная сутрин на закуска.

Отвън Дани играеше с камиончетата си на пясъка, ръката му бе още в гипс. Джак седеше на масата блед и мрачен, с димяща между пръстите цигара. Решила беше да му поиска развод. Бе огледала въпроса от сто различни ъгли, всъщност обмисляше го цели шест месеца преди случая със счупената ръка. Казваше си, че отдавна би взела решението, ако не беше Дани, но едва ли и това бе вярно. В дългите нощи, когато Джак го нямаше, сънуваше винаги лицето на майка си и собствената си сватба.

(Кой дава тази жена? Баща ѝ, с най-хубавия си костюм, но и той не особено представителен — работеше като търговски пътник във фирма за продажба на консервирани храни, която беше на ръба на фалита — и с уморено лице, колко стар изглеждаше, колко бледен: Аз я давам.)

Дори след злополуката — ако можеше да се нарече злополука — тя не бе в състояние да си каже истината в очите, да признае пред себе си, че бракът ѝ е пълен провал. Чакаше и наивно се надяваше на чудо, Джак да проумее какво става... не само с него, но и с нея. Но подобрение нямаше. Едно питие, преди да тръгне за работа. Две-три бири с обяда в Стовингтън. Три-четири мартинита преди вечеря. Още пет-шест, докато поправяше писмени работи. В почивните дни беше още по-лошо. А най-зле беше, когато вечер излизаше с Ал Шокли. Никога не си бе представяла, че в живота може да има толкова много болка при отсъствието на физическо страдание. Болката не я напускаше. Имаше ли и нейна вина? Този въпрос постоянно я преследваше. Чувстваше се като майка си. Като баща си. Понякога, когато се чувстваше в собствената си кожа, се питаше какво ли ще му е на Дани и се ужасяваше от деня, когато той щеше да порасне

достатъчно, за да отправя обвинения. Не знаеше и къде да отидат. Не се съмняваше, че майка ѝ ще я прибере, но не се и съмняваше, че след като една година гледа как пелените на Дани се сгъват наново, как храната му се приготвя наново или се разпределя по различен начин, как се връща вкъщи, за да открие, че дрехите му са сменени или косата подстригана, а книгите, които майка ѝ е сметнала за неподходящи, са качени на тавана... само след половин година подобни преживявания щеше да получи силно нервно разстройство. А майка ѝ щеше да я потупва по ръката и да я утешава: Макар и да не беше ти виновна, основната грешка си е твоя.

Изобщо не беше достатъчно зряла. Показва истинския си лик, когато застана между баща ти и мен.

Моят баща, бащата на Дани. Моят, неговият.

(Кой дава тази жена? Аз я давам. Шест месеца по-късно той почина от сърдечен пристъп.)

В нощта преди онази сутрин бе лежала будна почти до връщането му, много мисли и стигна до решение.

Каза си, че разводът е необходим. Майка ѝ и баща ѝ нямаха нищо общо с избора ѝ. Нямаха нищо общо и чувствата ѝ за вина, свързани с женитбата им, нито пък комплексът ѝ за непълноценност. Той беше необходим за сина ѝ и за нея самата, ако искаше да спаси нещо от младостта си. Истината бе жестока, но очевидна. Мъжът ѝ беше пияница. Имаше лош нрав, който вече не бе в състояние да контролира с това свое пиене и с неуспеха в писането. Случайно или не, беше счупил ръката на Дани. Щеше да изгуби службата си, ако не тази година, то следващата. Вече бе забелязала съчувствени погледи от жените на преподавателите. Каза си, че е издържала до предела на възможностите си в този свой объркан брак. Сега беше време да го напусне. Джак можеше да има пълните права да вижда детето, но тя щеше да получава материална помощ от него само докато си намереше някаква работа и си стъпеше на краката — и това трябваше да стане бързо, защото кой знае колко още Джак щеше да може да ѝ дава издръжка. Канеше се да приключи всичко, като спести горчивите думи. Но, тъй или иначе, трябваше да има край.

С тези мисли тя се унесе в крехък, неспокоен сън, преследвана от образите на родителите си. Бива те само да разбиваш семейства, казваше майка ѝ. Кой дава тази жена? — питаше свещеникът. Аз я

давам — отвърщаше баща ѝ. Но в светлата слънчева утрин мислите ѝ бяха същите. С гръб към него и ръце, потопени в топлата сапунена вода, тя поде неприятната тема.

— Искам да поговорим за нещо, което вероятно ще е най-доброто за мен и Дани. Може би за теб също. Изглежда, трябваше отдавна да проведем този разговор.

И тогава той каза нещо странно. Тя беше очаквала да предизвика гнева му, ядни думи и обвинения. Уверена бе, че той ще се втурне към барчето в дневната. Но съвсем не бе подготвена за този мек, тъй равно изречен отговор, толкова неприсъщ за него. Стори ѝ се, че през нощта у дома се бе върнал не онзи Джак, с когото тя бе живяла шест години, сякаш бе сменен с някакво неземно създание, което тя никога нямаше да опознае и с което никога нямаше да свикне.

— Би ли сторила нещо за мен? Ще ми направиш ли услуга?

— Каква? — Нужно ѝ беше голямо усилие, за да овладее гласа си да не трепери.

— Нека проведем този разговор след една седмица. Ако още го искаш тогава.

И тя се бе съгласила. Думите останаха неизречени помежду им. През тази седмица той прекарваше с Ал Шокли повече време от всякога, но се прибираще у дома рано и не миришеше на алкохол. Въобразяваше си, че го подушва, но после сама се уверяваше, че греши. Мина още една седмица. И още една.

Проектът за развод отпадна.

Какво се бе случило? Тя продължаваше да си задава този въпрос и все така бе в пълно недоумение. Темата беше табу помежду им. Сякаш той бе завил зад ъгъла и се бе изправил лице в лице с кръвожадно чудовище, приклекло сред изсъхналите кости на старите си жертви. Алкохолът си остана в барчето, но той не се докосваше до него. Десетки пъти се бе канила да го изхвърли, но накрая се отказваше от намерението, сякаш се боеше да не разпръсне непозната магия с действието си.

А освен това трябваше да мисли и за Дани.

Ако имаше чувството, че не познава мъжа си, то детето си направо боготвореше, при това в истинския смисъл на думата: обич, примесена с неопределен суеверен страх.

В дрямката пред нея изникна за миг картината на неговото раждане. Тя лежеше на родилната маса, окъпана в пот и със сплъстена коса, с широко разтворени крака

(беше малко замаяна от райския газ, който ѝ даваха от време на време, в един момент промърмори, че се чувствала като жива реклама за масово изнасилване, а акушерката, стара бойна кобила, асистирала при раждането на толкова деца, че можеха да напълнят цяла гимназия, намери забележката ѝ извънредно забавна)

докторът беше наведен между краката ѝ, а отстрани акушерката нареждаше инструменти и си тананикаше. Острите омаломощаващи болки идваха на постоянно скъсяващи се интервали и на няколко пъти тя бе изкрещяла въпреки срама си.

После лекарят доста строго ѝ нареди да се напъва и тя го послуша; след малко усети как отнемат нещо от нея. Чувството беше ясно и отчетливо и тя никога нямаше да го забрави — нещото, което извадиха от нея. Лекарят държеше сина ѝ за крачетата и тя веднага забеляза, че бебето е момче. Ала докато присягаше за кислородната маска, тя зърна и нещо друго, нещо толкова ужасно, че намери у себе си сили да изкрещи отново, след като мислеше, че не ѝ е останал повече глас:

То няма лице!

Но то, естествено, имаше лице, милото личице на Дани, покрито с част от околоплодния мехур, който тя срамежливо бе скътала и още пазеше в едно бурканче. Не вярваше на разни бабини деветини, но безспорно момченцето беше необикновено още от раждането си. Не вярваше също тъй в пророчески способности, ала...

Татко катастрофа ли е направил? Сънувах, че е катастрофирал.

Нещо го беше променило. Тя не вярваше, че само намерението ѝ да му поиска развод е причината. Нещо се бе случило преди тая сутрин, докато тя бе унесена в неспокойния си сън. Ал Шокли я увери, че абсолютно нищо не се е случило, но докато го казваше, извърна очи встрани, а и ако можеше да се вярва на клюките сред преподавателите, Ал също бе отказал пиенето.

Татко катастрофа ли е направил?

Вероятно просто случайна среща със съдбата, нищо по-конкретно. Този ден и следващия чете вестниците по-внимателно от обикновено, но не откри нищо, което да свърже с Джак. Клетата

търсеше да прочете нещо за автомобилна злополука или скандал в бар, завършил с по-сериозни последствия, или... Господ знае какво. Но не се появи никакъв полицаи нито да задава въпроси, нито да оглежда фолксвагена. Нищо. Само промяната у мъжа ѝ на сто и осемдесет градуса и още съненият въпрос на сина ѝ при събуждането му:

Татко катастрофа ли е направил? Сънувах...

Беше останала при Джак в името на Дани, макар, докато беше будна, да не го осъзнаваше докрай. Но в леката си дрямка бе способна да го признае пред себе си: Дани беше момчето на Джак почти от раждането си. Също както и тя някога беше татковото момиче от самото начало. Не си спомняше случай Дани да е плюл млякото от биберона си по ризата на Джак. Джак бе в състояние да го накара да яде, след като тя отчаяна се предаваше, дори когато на Дани му растяха зъбки и бе очевидно, че изпитва болка, като дъвче. Болеше ли го стомахче, тя трябваше да го люлее цял час, додето се успокои; Джак само прекосяваше два пъти стаята с него на ръце и Дани бе дълбоко заспал, здраво захапал палеца си.

Никога не бе имал нищо против да му сменя пелените, дори онези със специалната доставка, както се изразяваше. Занимаваше се с Дани по цели часове, друсаше го в скута си, показваше му бебешки игри с пръсти, правеше му различни гримаси, а Дани го дърпаше за носа и се превиваше от смях. Приготвяше му кашичките, даваше му ги търпеливо и по всички правила го вдигаше да се оригне. Качваше го със себе си в колата, когато отиваше да си купи вестник или бутилка мляко, или гвоздеи от железарския магазин, докато синът им беше още бебе. Беше водил Дани едва шестмесечен на футболен мач между Стовингтън и Кийн и през цялата среща малкият бе седял мирно в скута на баща си, увит в одеяло и стиснал в юмручето си знаменце на Стовингтън.

Обичаше и майка си, но си беше момчето на татко.

Нима не беше чувствала безброй пъти нямата съпротива на сина си срещу идеята за развод? Често мислеше за това в кухнята и с ума си преобръщаше въпроса, докато в ръцете си преобръщаше картофите и ги белеше. А щом се обърнеше към него, седнал с кръстосани крака на кухненския стол, срещаше очите му, вперени в нея с уплашено и едновременно обвинително изражение. Когато го разхождаше в парка, той внезапно я сграбчваше за двете ръце и я питаше настойчиво:

„Обичаш ли ме? А татко обичаш ли?“ И тя, смутена, кимаше или отвърщаше: „Да, разбира се, миличък.“ Тогава той се затичваше към езерото с патиците, подплашваше ги с пляскане и крясъци и те махаха панически с крила, като оставяше майка си да се взира след него в почуда.

На моменти дори ѝ се струваше, че отлага решителния разговор с Джак не поради собствената си слабост, а под влияние на властното желание на сина си.

Аз не вярвам в такива неща.

Но в съня си тя им вярваше и сега, докато още усещаше влагата на съпруга си между бедрата си, бе убедена, че тримата са предопределени да останат вечно заедно и че ако здравата им връзка бъдеше нарушена, това нямаше да бъде дело на някой от трима им, а на външна намеса.

Повечето от нещата, в които вярваше, бяха породени от любовта ѝ към Джак. Тя никога не бе престанала да го обича, освен може би през черния период непосредствено след „злополуката“ на Дани. Обичаше и сина си. А най-много от всичко обичаше двамата заедно, както вървят, возят се или просто седят, свели глави над смешни картинки, разделяйки си бутилка кола. Хубаво ѝ беше двамата да са заедно край нея и от все сърце се уповаваше на Бога, че тази служба в хотела, която Ал бе намерил на Джак, ще сложи начало на щастливи дни за тях.

Ще се появи вятър, любов моя,
и ще издуха тъгата ми далеч...

Нежна и вълнуваща, мелодията се завъртя в съзнанието ѝ и я поведе към по-дълбок сън, където мисълта секна и запрелитаха мимолетни и незапомнящи се образи.

7. В ДРУГА СПАЛНЯ

Дани се събуди от още кънтящия в ушите му груб и дрезгав пиянски крясък: Излез тук да ти дам лекарството! Ще те намеря! Ще те намеря, ти казвам!

Но сега вече кънтеше само лудо забързаното му сърце и единственият звук в нощта беше далечният писък на полицейска сирена.

Той лежеше в леглото неподвижно, загледан в сенките на поклащаните от вятъра листа върху тавана. Те се преплитаха и образуваха фигури, подобни на лиани в джунглата, като шарки, втъкани в дебел килим. Беше облечен в тънка пижамка, но при все това тялото му лепнеше от пот.

— Тони? — прошепна. — Тук ли си?

Никакъв отговор.

Той се измъкна от леглото, безшумно прекоси стаята до прозореца и се загледа навън към Арапахо Стрийт, сега тиха и безлюдна. Беше два часа сутринта. Навън нямаше никой, само празни тротоари с нападали по тях листа, паркирани коли и високата, извита улична лампа на ъгъла срещу бензиностанцията, прилична на измислено космическо чудовище.

Дани огледа улицата в двете посоки, като напрягаше очи да зърне тъничката фигура на Тони да му маха, но нямаше никой.

Вятърът въздишаше в короните на дърветата, а нападалите листа шумоляха по пустите тротоари и около паркираните коли. Беше слаб и печален шум и момчето си помисли, че може би то единствено в Боулдър е будно и го чува. Във всеки случай единственото будно човешко същество. Никой не знаеше какви сили се таят навън в нощта, дебнат в сенките и душат нощния бриз.

Ще те намеря! Ще те намеря!

— Тони? — пошепна той отново, но без особена надежда.

Само вятърът откликна, като този път духна по-силно и разпиля листата по наклонения покрив под прозореца му. Някои от тях се плъзнаха в улука и там се укротиха като уморени танцьори.

Дани... Даниии...

Той подскочи при звука на познатия глас и се надвеси през прозореца, подпрял ръчички на перваза. Щом прозвуча гласът на Тони, нощта сякаш загадъчно оживя, шепнейки дори когато вятърът отново утихна и листата застинаха неподвижно, а сенките престанаха да се люлеят. Стори му се, че видя една по-тъмна сянка да стои край автобусната спирка на съседната пресечка, но беше трудно да се каже реален образ ли е или зрителна измама.

Не отивай, Дани...

Тогава вятърът отново изфуча и го накара да премигне, а сянката край спирката внезапно изчезна... ако изобщо бе стояла там.

Той остана край прозореца още
(още минута? още час?)

известно време, но нищо повече не се случи. Най-после се върна в леглото си, зави се с одеялото и продължи да наблюдава как сенките, хвърляни от извънземната улична лампа, се превръщат в жилава джунгла, изпълнена с хищни растения, които се стремяха да се обвият около него, да изсмучат жизнените му сокове и да го запокитят в мрака, където една-единствена зловеща дума проблясваше в червено:

ЧЕС.

ЧАСТ ВТОРА
ПОСЛЕДНИЯТ ДЕН НА СЕЗОНА

8. ИЗГЛЕД КЪМ „ПАНОРАМА“

Мама беше разтревожена.

Безпокоеше се, че бръмбарът няма да издържи на катеренето и спускането през планината и че ще им се наложи да спрат край пътя, където минаваща кола можеше да ги удари. Самият Дани беше по-оптимистично настроен. Щом татко вярваше, че бръмбарът ще издържи на едно последно пътуване, значи вероятно щяха да стигнат.

— Съвсем близо сме — съобщи Джак.

Уенди отмахна кичура коса, залепнал на слепоочието ѝ.

— Слава богу — промълви.

Тя седеше от дясната страна с разтворена книжка в ръце, но лицето ѝ бе сведено към скута. Беше облечена в синята рокля, онази, която Дани харесваше повече от всичките ѝ дрехи. Беше с моряшка яка и правеше майка му много млада, съвсем като гимназистка. Татко току поставяше ръка на крака ѝ, а тя се смееше, отместваше я и го смъмряше: „Стига, не се занасяй!“

Дани беше силно впечатлен от планината. Един път татко му ги бе завел в планината близо до Боулдър, наречена Флатайрънс, но тази беше много по-голяма и по най-високите върхове се белееше сняг, за който татко му твърдеше, че се задържал през цялата година.

Вече наистина бяха в планината — няма шега, няма измама. Наоколо им се издигаха скали, тъй огромни, че колкото и да си протягаше врата през прозореца, не можеше да им види върха. Когато тръгнаха от Боулдър, температурата беше над двацет и пет градуса. Сега, точно след пладне, въздухът тук беше свеж и студен като през ноември във Върмонт, когато татко вече пускаше електрическата печка... само дето тя не топлеше особено. Вече няколко пъти бяха минали покрай табели, на които пишеше „Зона на падащи камъни“ (мама беше прочела на глас всяка една от тях), и макар Дани напрегнато да чакаше някой камък да падне, нищо такова не се случи. Поне до този момент.

Преди половин час минаха покрай друга табела, за която татко каза, че е много важна. На нея пишеше „Навлизате в прохода

Сайдуиндър“. Татко им обясни, че през зимата снегорините стигат до това място и се връщат. След това пътят ставал много стръмен. Зимно време пътят бил затворен от градчето Сайдуиндър, през което бяха минали точно преди да стигнат до табелата, чак до Бъкланд, щата Юта.

В момента минаваха покрай нова табела.

— Какво пише на тази, мамо?

— Пише „По-бавните превозни средства да използват дясната лента“. Това е за такива като нас.

— Бръмбарът ще се изкачи — убедено заяви Дани.

— Дай боже — рече мама и кръстоса пръсти.

Дани погледна надолу към сандалите й и видя, че е кръстосала и пръстите на краката си. Той се изкиска развеселен. Тя му отвърна с усмивка, но си личеше, че тревогата не я е напуснала.

Пътят се виеше в плавни ес-образни криви и Джак смени от четвърта на трета предавка, а после на втора. Бръмбарът взе да вие и протестира, а Уенди се втрени в спидометъра, чиято стрелка падна от четирийсет на трийсет и накрая на двайсет, където неохотно се задържа.

— Бензиновата помпа... — плахо подзе тя.

— Бензиновата помпа ще издържи още три мили — отсече Джак.

От дясната им страна скалната стена изчезна и се откри безкрайна долина, отвъд която се зеленееха борове и смърчове на Скалистите планини. После борове отстъпиха място на стръмни сиви скали. Тя видя върху една от тях да се плиска водопад, чиито струи проблясваха на слънцето като златни рибки, уловени в синя мрежа. Бяха красиви, ала сурови планини. Уенди си каза, че едва ли прощават грешките на онзи, който попадне в тях. Лошо предчувствие се надигна в гърлото й. По на запад, в Сиера Невада, в плен на снега бяха попаднали Донър и неговата компания, отдали се на канибализъм, за да оцелеят. Планината не прощаваше много грешки.

Джак натисна съединителя и колата с подскок мина на първа предавка, пълпейки с мъка нагоре, съпроводена от морното пухтене на мотора.

— Знаеш ли — обади се тя — и пет коли не сме видели, откакто излязохме от Сайдуиндър. При това едната беше хотелската лимузина.

Джак кимна.

— Заминава за летище Стейпълтън в Денвър. Уотсън ми каза, че над хотела вече има заледяване, а прогнозата за утре предвижда още сняг по върховете. По това време всички, които се намират в планината, предпочитат за всеки случай главните пътища. Дано проклетият Улман е още там. Надявам се, че не е тръгнал.

— Сигурен ли си, че килерът е добре зареден? — попита тя, тъй като мисълта за Донър още не я напускаше.

— Той така каза. Държеше да го прегледате заедно с Халоран. Халоран е готвачът.

— О — рече тя със слаб глас и очи, приковани в спидометъра. Стрелката бе паднала от петнайсет на десет мили в час.

— На триста метра напред е върхът — посочи Джак. — Там е панорамният завой, откъдето можете да видите хотела. Ще отбия от пътя, та и бръмбарът да си поотдъхне. — Той се поизвърна към Дани, седнал върху куп одеяла. — Какво ще кажеш, шефе? Може да видим диви елени.

— Дано, татко.

Фолксвагенът с мъка се катереше все по-нагоре. Стрелката се смъкна почти до пет мили в час, когато Джак отби встрани от пътя

(„Какво пише тук, мамо?“ — „Панорамен завой“, прочете прилежно тя.)

настъпи спирачката и изключи от скорост.

— Елате — подкани ги той и слезе от колата.

Отидоха заедно до парапета.

— Ето, това е — посочи напред Джак.

За Уенди преживяването бе тъй вълнуващо, че дъхът ѝ буквално спря. За миг изобщо не бе в състояние да диша, гледката ѝ бе отнела тази способност. Стояха съвсем близо до билото на един връх. Насреща им — кой знае колко далече? — една още по-грамадна планина се извисяваше в небето. Силуетът на назъбените ѝ върхове бе замъглен от слънцето, клонящо към залез. Пред тях се разстилаше долината, а склоновете, които едва бяха изкачили с тромавия бръмбар, се спускаха тъй замайващо стръмно, че ако ги гледаше по-продължително, непременно щеше да ѝ се завие свят и да ѝ прилошее. В прозрачния въздух фантазията се бе отприщила на воля, отвъд границите на разума, и тя си представи как се хвърля надолу, прелитайки стремглаво покрай разместващите се пред погледа ѝ

склонове, с вик, изтръгнал се от устата ѝ като ленив балон, с развята коса и издута рокля...

Почти насила откъсна очи от видението и погледна натам, където сочеше пръстът на Джак. Нагоре пътят пълзеше на северозапад вече под по-плавен ъгъл. А още по-нагоре, в самите пазви на хребета, гъстите мрачни борове се разтваряха, отстъпили място на зелена поляна, в средата на която с поглед към всичко това се изправяше хотел „Панорама“. Когато го зърна, дъхът и гласът ѝ се възвърнаха:

— О, Джак, приказно е!

— Да, наистина — каза той. — Според Улман това е най-красивата местност в Америка. Не че го харесвам много, но нищо чудно да е... Дани! Дани, добре ли си?

Тя се озърна да види сина си и внезапно страхът за него измести всичко друго, дори обзелото я преди миг замайване. Втурна се към момченцето. То се бе вкопчило в парапета и гледаше към хотела с посивяло като пепел лице. Очите му бяха невиждащи, сякаш всеки миг щеше да припадне.

Тя коленичи край него и го сграбчи за раменцата.

— Дани, какво...

— Добре ли си, шефе? — попита Джак до нея.

Той леко разтърси Дани и очите на детето се проясниха.

— Добре съм, тате. Нищо ми няма.

— Какво ти стана, Дани? — попита тя. — Свят ли ти се зави, милото ми?

— Не, аз само... бях се замислил. Извинявайте. Не исках да ви плаша.

Той погледна родителите си, коленичили пред него, и им се усмихна с някак объркано изражение.

— Сигурно е от слънцето. Заблестя ми в очите.

— Сега ще те отведем в хотела и там ще пийнеш вода — каза татко.

— Добре.

Вече бяха в бръмбара, който уверено изкачваше по-слабия наклон, и Дани се взираше помежду майка си и баща си към шосето напред, а на моменти се осмеляваше да хвърли по някой и друг поглед към хотел „Панорама“, чиито многобройни прозорци на западната фасада отразяваха слънцето. Тъкмо това място бе видял сред

бушуващата снежна буря, тъмната и страшна голяма къща, в която една позната фигура го гонеше по дългите коридори, застлани с килим, нашарен като джунгла. Същото място, където Тони го бе предупреждавал да не ходи. То беше там. Там беше. Каквото и да бе това ЧЕС, щеше да го срещне там.

9. НА РЕЦЕПЦИЯТА

Щом прекрачиха старомодния параден вход, видяха Улман, който ги чакаше вътре. Той се здрависа с Джак и кимна хладно на Уенди; вероятно забелязал как мнозина извърнаха глави след нея, когато влезе във фойето с разпилени по раменете златисти коси и семпла моряшка рокля. Полата ѝ бе с прилична дължина — едва четири пръста над коляното, — но и така си личеше, че има стройни и хубави крака.

Единствено към Дани Улман прояви искрена топлота, но Уенди вече бе свикнала с подобно отношение. Синът ѝ, изглежда, беше от този тип деца, които успяваха да разнежат и най-неподатливите на емоции неприветливи хора. Той леко се приведе и подаде на Дани ръка, а Дани я пое съвсем официално, без усмивка.

— Синът ми Дани — обади се Джак. — А това е съпругата ми Уинифред.

— Радвам се да се запозная и с двама ви — каза Улман. — На колко години си, Дани?

— На пет, сър.

— Виж ти, сър — усмихна се Улман и погледна Джак. — Чудесни обноски е усвоил.

— Естествено — сви рамене Джак.

— Приятно ми е, госпожо Торънс. — Той направи и пред нея същия лек поклон и за миг Уенди, развеселена, реши, че се кани да ѝ целуне ръка. Тя дори му я предложи, а той я пое за кратко, но после енергично я стисна с две ръце. Дланите му бяха малки, сухи и гладки и Уенди предположи, че ги пудри.

Фойето беше оживено и вътре кипеше суетня. Почти всички столове със старомодни високи облегалки бяха заети. Носачи, натоварени с куфари, сновяха напред-назад, а пред рецепцията имаше опашка.

Вдясно от тях, край висока двукрила врата, сега затворена плътно, имаше старомодна камина с горящи пънове. Току до огнището бе придърпано канапе, на което седяха три монахини. Те весело бърбяха със стегнати куфари в краката си и чакаха опашката пред

рецепцията да намалее. Додето Уенди ги гледаше, и трите избухнаха в звънлив момичешки смях. На нейните устни също се изписа неволна усмивка, защото нито една от монахините не беше под шейсет.

Във фоайето се разнасяше несекваща глъч и от време на време прозвучаваше мекият звън на сребърния гонг, придружен от малко нетърпеливата подкана на един от двамата чиновници на рецепцията: „Следващият, моля.“ В съзнанието ѝ нахлуха ярки и разнежващи спомени за медения им месец с Джак в Ню Йорк, в Бийкман Тауър. За пръв път си позволи да повярва, че може би точно от това имаха нужда и тримата — сезон, който да прекарат заедно далеч от света, един вид семеен меден месец. Усмихна се топло на Дани, който с нескрито любопитство оглеждаше всичко и всички. Пред входа спря още една лимузина, сива като костюм на banker.

— Последният ден на сезона — обясняваше Улман. — Винаги е доста напрегнато. Всъщност очаквах ви едва към три часа, господин Торънс.

— Искан да оставя време на фолксвагена, ако реши да изкара един нервен припадък — отвърна Джак. — Но не се случи.

— За ваше щастие — любезно рече Улман. — По-късно ще ви заведе и тримата на малка обиколка, а и Дик Халоран, естествено, иска да покаже кухнята на госпожа Торънс. Но се боя, че...

В този момент дойде един от чиновниците.

— Извинете, господин Улман...

— Казвай де, какво има?

— Проблеми с госпожа Брант — измънка притеснено служителят. — Заяви, че може да плати сметката си единствено с кредитна карта „Америкън Експрес“. Обясних ѝ, че още миналата година сме престанали да приемаме „Америкън Експрес“, но тя не ще и да чуе... — Погледът му обходи семейство Торънс и после отново се върна към Улман. Той сви рамене.

— Аз ще се погрижа за това.

— Благодаря, господин Улман.

Чиновникът се върна обратно на гишето, където едно женище с дълго кожено палто шумно се възмущаваше:

— От петдесет и пета година посещавам хотел „Панорама“ — размахваше тя пръст срещу извинително усмихващия се администратор. — Продължих да идвам дори след като вторият ми

съпруг почина от удар на това отвратително игрище за роук, хем му казвах, че слънцето е прекалено силно тоя ден... И никога, повтарям, никога не съм плащала по друг начин освен с кредитна карта „Америкън Експрес“. Ако желаете, извикайте и полицията! Нека ме откарат в участъка! Отказвам да платя с друго. Чуйте ме добре...

— Простете — извини се Улман.

Те кимнаха и го проследиха как прекосява фоайето. Когато се приближи до г-жа Брант, почтително докосна лакътя ѝ и през време на развълнуваната ѝ тирада ту разперваше ръце, ту смирено кимаше. След като я изслуша съчувствено, отново кимна и изрече нещо в отговор. На устните на дамата цъфна тържествуваща усмивка, тя се обърна към нещастния чиновник на гишето и гръмко заяви:

— Слава богу, че в този хотел има поне един служител, който не е противен бюрократ!

Тя позволи на Улман, който едва стигаше до масивното ѝ рамо, да я хване под ръка и да я отведе вероятно към своя кабинет.

— Браво — усмихнато рече Уенди. — Човечецът си заслужава заплатата.

— Но той не харесваше тази дама — мигом се обади Дани. — Само се преструваше, че я харесва.

— Имаш право, шефе — засмя се Джак. — Ала ласкателството движи света.

— Какво значи ласкателство?

— Ласкателство е — зае се да обяснява Уенди, — когато татко ти казва, че новите ми жълти панталони му харесват, макар да не е така, или когато ме уверява, че нямам нужда да сваля три килограма.

— Разбрах. Означава да лъжеш, за да зарадваш някого.

— Да, нещо подобно.

Няколко мига Дани я изучава внимателно, после каза:

— Ти си много хубава, мамо.

Родителите му се спогледаха и избухнаха в смях, а той смутено се смръщи.

— Улман реши да не си губи времето в ласкателства към мен — подхвърли Джак. — Елате да се дръпнем до прозореца. Имам чувството, че всички мен гледат, както съм застанал в средата с това джинсово яке. Мислех си, че ще е почти празно в последния ден, но явно съм сбъркал.

— Изглеждаш чудесно — увери го тя и двамата отново се засмяха, Уенди прикрила устата си с ръка.

Дани все така не разбираше какво смешно има, но чувстваше, че настроението е ведро. Те се обичаха. В главата му се появи мисъл, че това място извиква спомени у майка му

(за бийкман тауър)

за място, където е била щастлива. Щеше му се и на него да хареса този хотел, както го харесваше тя, и не преставаше да си повтаря, че не всичко, което Тони му казва, се сбъдва. Тъй или иначе, той щеше да внимава. Щеше да се пази от нещото, наречено ЧЕС. Но нямаше да каже нито дума за това, освен ако не беше наложително. Защото те бяха щастливи, смееха се и нямаха никакви лоши мисли.

— Вижте каква гледка — каза Джак.

— О, великолепно е! Дани, погледни!

Но за Дани тя съвсем не бе великолепна. Той не обичаше височините; от тях му се завиваше свят. Зад широкия параден вход, който се простираше по цялата дължина на хотела, имаше грижливо поддържана поляна и в отвъдния ѝ край — правоъгълен плувен басейн. На малък триножник в единия му ъгъл бе поставена табела: ЗАТВОРЕН. Тази той можеше да прочете и сам, както и някои други като „Стоп“, „Изход“, „Птица“.

Зад басейна се виеше чакълена пътека, която изчезваше сред нискорасли борове и смърчове. Край нея имаше малка табела, която той не можеше да разбере: РОУК. Отдолу имаше стрелка.

— Какво е р-о-у-к, тате?

— Вид игра — отвърна татко. — Прилича на крикет, само че се играе на чаклено игрище, а не на трева. Това е много стара игра, Дани. Някога тук са организирали турнири.

— И тя ли се играе със стик за крикет?

— Подобен — потвърди Джак. — Прилича на брадвичка. От едната страна е твърда гума, а от другата — дърво.

(Излизай, малко изчадие!)

— Ще те науча как се играе — каза татко.

— Може — отвърна Дани с треперещо гласче, което накара родителите му да се спогледат учудено. — Само че сигурно няма да ми хареса.

— Е, ако не ти хареса, шефе, няма да те карам насила. Нали така?

— Да.

— Ти нали обичаш животни? — намеси се Уенди. — Я виж какви храсти има там.

Зад пътеката, водеща към табелата „Роук“, имаше жив плет, подрязан във форма на различни животни. С острия си поглед Дани веднага различи заек, куче, кон, крава и три по-едри фигури, които напомняха плуващи лъвове.

— Тъкмо тези животни навели чичо Ал на мисълта, че мога да постъпя на тази служба — каза му Джак. — Той знае, че когато бях в колежа, работех за озеленителна фирма и оформях живия плет на една госпожа.

Уенди прихна и пак закри с ръка устата си. Джак я погледна шеговито и додаде:

— Всяка седмица ходех да ѝ го подкастрирам.

— Млъкни, мръсничко — измърмори Уенди и отново се изкиска.

— А тя хубави хрусталаци ли имаше, татко? — попита Дани и двамата вече не успяха да сдържат смеха си.

От очите на Уенди потекоха чак сълзи и тя взе да рови из чантата си за салфетка.

— Нейните не бяха животни, Дани — отвърна Джак, когато най-после се овладя. — Бяха във формата на карти за игра: пики, купи, спатии и кари. Но нали разбираш, храстите израстват и...

(Те пълзят, бе казал Уотсън... Не, не беше за живия плет, за стрелката на бойлера беше. Ще трябва редовно да я следите, иначе може да се събудите със семейството си чак на Луната.)

Изгледаха го озадачено. Усмивката му в миг беше помръкнала.

— Какво, тате? — попита Дани.

Той премигна, сякаш се връщаше при тях отнякъде далече.

— Ами това е, Дани, израстват и губят форма. Затова ще трябва да ги подстригвам веднъж-два пъти седмично, докато не свие студът и не престанат да растат за тая година.

— Има и площадка за игра — отбеляза Уенди.

— Щастливец си ти, момчето ми.

Детската площадка беше зад живия плет. Две пързалки, катерушки и висилки, комбинирани в сложна фигура, тунел от

циментови пръстени, пясъчник и къщичка, която бе точно копие на самия хотел „Панорама“.

— Харесва ли ти, Дани? — попита майка му.

— Страшно ми харесва — отвърна той с пресилен възторг. — Чудесна е.

Зад детската площадка беше незабележимата на пръв поглед телена ограда, отвъд нея — павираната алея, която водеше към хотела, а още по-назад се ширеше самата долина и чезнеше в синята следобедна омара. Дани не знаеше значението на думата изолация, но ако някой му я бе обяснил, тъкмо нея щеше да избере за описание. Далеч надолу, като дълга черна змия, легнала на припек под слънцето, се виеше пътят, който водеше назад към прохода Сайдуиндър и оттам към Боулдър. Този път щеше да бъде затворен през цялата зима. Затормозен от мисълта, той почти подскочи, когато татко му сложи ръка на неговото рамо.

— Ще ти взема нещо за пиене веднага щом е възможно, шефе. Сега всички са доста заети.

— Добре, тате.

Госпожа Брант излезе от кабинета на управителя явно удовлетворена. Минути по-късно двама носачи, пышкащи под осемте ѝ куфара, я последваха в триумфалното ѝ оттегляне към изхода. През витрината Дани видя как един мъж в синя униформа и шапка като на армейски капитан докара дългата ѝ сребриста кола отпред и излезе от нея. Докосна почтително шапката си и изтича да отвори багажника.

И в един от онези проблясъци, които понякога го осеняваха, той получи завършена мисъл от нея и тя се извиси над пъстрата смесица от емоции и цветове, която обичайно възприемаше на оживени места.

Иска ми се да се намърдам под панталоните му.

Дани сбърчи вежди, додето наблюдаваше как носачите наместват куфарите в багажника. Тя доста остро се взираше в мъжа със сивата униформа, който надзираваше товаренето. За какво ѝ бяха панталоните на този човек? Нима и с това дълго кожено палто ѝ беше студено? А дори и така да бе, защо не си обуеше свои панталони? Майка му почти цялата зима ходеше с панталони.

Мъжът в сивата униформа хлопна багажника и отиде да ѝ помогне да се качи в колата. Дани следеше внимателно дали тя ще каже нещо за панталоните му, но жената само се усмихна и му даде

един долар бакшиш. Миг по-късно подкара сребристата кола по алеята.

Поколеба се дали да не попита майка си каква е работата с тези панталони, но се отказа. Понякога и най-обикновен въпрос можеше да вкара човек в беда. Вече му се беше случвало.

Вместо това отиде да се намести между родителите си на канапето и се зае да разглежда хората пред гишето на рецепцията. Радваше се, че майка му и баща му са щастливи и се обичат, но не можеше да прогони смътната си тревога. Просто нямаше как да я забрави.

10. ХАЛОРАН

Готвачът изобщо не отговаряше на представата на Уенди за типичния работник в кухня на хотел. Най-напред за подобна личност се използваше названието шеф, а не тъй тривиалната дума готвач. Готвене беше онова, което тя вършеше в кухнята си, когато събереше всякакви остатъци в хладилника и ги смесеше с макарони в намаслена йенска тавичка. Освен това кулинарният магьосник на „Панорама“ — хотел, реклами за който се помещаваха в нюйоркския неделен „Таймс“ — би трябвало да е нисък и топчест, с тънки мустачки като звезда от музикалните комедии на четирийсетте години, с черни очички, френски акцент и отвратителен характер.

Халоран имаше тъмни очи, но дотам сходството приключваше. Беше висок негър с посребряваща коса. Говореше с мек южняшки акцент и често се смееше и откриваше зъби, които бяха толкова бели и равни, че нямаше как да не са изкуствени. Позната ѝ бе тая марка изкуствени челюсти, защото баща ѝ носеше същите.

Дани зяпаше в захлас тъмнокожия гигант в син шевиотен костюм и отвърна на сърдечната му усмивка, когато той с лекота го вдигна на ръце.

— Ти няма да седиш тук цяла зима, нали? — закачи го негърът.

— Не, ще седя — срамежливо отвърна Дани.

— Аз ще те взема теб в Сейнт Пийт. Ще те науча да готвиш и всяка вечер ще те водя на реката за раци. Съгласен ли си?

Дани възторжено се засмя и поклати отрицателно глава. Халоран го пусна на земята.

— Ако ще идваш все пак — с много сериозен тон заяви Халоран, наведен към момченцето, — решавай бързо. След трийсет минути вече ще съм в колата. А два часа и половина по-късно ще съм на летището в Денвър, щата Колорадо. След още три часа с кола под наем ще пътувам към слънчевия Сейнт Пийт. Нямам търпение да си обуя банските и да им се посмея хубавичко на тия, дето снегът ги е откъснал от света. Схващаш ли, момчето ми?

— Да, сър — усмихнато потвърди Дани.

— Бива си го вашия юнак — обърна се Халоран към Джак и Уенди.

— И според нас не е за изхвърляне — рече Джак и протегна ръка. Халоран я пое. — Аз съм Джак Торънс. Това е жена ми Уинифред, а с Дани вече се запознахте.

— Да, и беше удоволствие за мен. Госпожо, а вие Уини ли сте или Фреди?

— Аз съм Уенди — с усмивка отвърна тя.

— Е, хубаво. Това по ми харесва от другите две. Насам. Щом господин Улман е поръчал да ви разведа, значи така и ще стане. — Той поклати глава и измърмори под носа си: — Слава богу, че вече няма да го виждам.

И Халоран ги поведе из най-огромната кухня, която Уенди някога бе виждала. При това блестеше от чистота и всички повърхности сияеха. Тя вървеше до Халоран, а Джак, който бе твърде далеч от домакинските грижи, поизостана с Дани. Над мивката с четири отделения висяха всевъзможни инструменти за рязане — като се започне от обикновени ножове и се стигне до двуостри сатърчета. Само дъската за хляб беше голяма колкото кухненската им маса в Боулдър. От тавана до пода, изцяло покриващи цяла една стена, висяха най-различни тенджери и тигани от неръждаема стомана.

— Изглежда, ще трябва да си правя пътечка от трохи, като вляза тук, та да не се загубя — пошегува се Уенди.

— Не се оставяйте да ви потиска — каза Халоран. — Голяма е, вярно, но пак си е просто една кухня. Повечето от тези неща изобщо няма да ви трябват. От вас искам само да поддържате чистота. На ваше място бих използвал ето тази печка. Има общо три, но тази е най-малката.

Най-малката ли?! Уенди я огледа със страхопочитание. Имаше дванайсет котлона, две обикновени фурни и една микровълнова, още безброй приспособления, плюс милион копчета, скали и температурни датчици.

— Изцяло е на газ — поясни Халоран. — Готвили ли сте на газ, Уенди?

— Да...

— Много си обичам аз газта — заяви той и включи една от горелките. Тутакси лумна синьо пламъче и той завъртя копчето да го

намали. — Обичам да виждам пламъка, на който готвя. А там, над умивалника, съм оставил списък на всички хранителни продукти.

— Ето го, мамо — провикна се Дани и ѝ посочи два листа, гъсто изписани и от двете страни.

— Тримата може да изкарате цяла година с тия продукти — увери я Халоран. — Имаме килер с охлаждане, друго помещение за по-силно замразяване, всевъзможни хладилни камери за зеленчуци и два хладилника. Елате да ви ги покажа.

През следващите десет минути Халоран отваряше капаци, чекмеджета и врати, скриващи храна в такива огромни количества, каквито Уенди не бе и сънувала. Ала някак си гледката на толкова много запаси не ѝ донесе успокоение — все си мислеше за Донър и спътниците му, вече не с опасения за канибализъм (при толкова много продукти трябваше да мине страшно дълго време, преди да помислят да се самоизяждат), ала защото за първи път сериозно си даде сметка с какво се захващат: паднеше ли снегът, измъкването им оттук нямаше да означава просто едночасово пътуване до Сайдуиндър, а щеше да е тежка и рискована операция. Щяха да си седят в този огромен и пуст хотел и да ядат оставената им храна като същества от фантастична приказка, щяха да слушат как навън свири лютият вятър. Във Върмонт, когато Дани си счупи ръката,

(когато Джак счупи ръката на Дани)

тя бе повикала „Бърза помощ“, като избра номера на картичката, прикрепена към телефона. Десет минути по-късно екипът беше у дома им. На картичката имаше записани и други номера: полицията можеше да пристигне за пет минути, пожарната дори за по-кратко време, защото централата им беше през три пресечки. Имаше човек, когото да повика, ако осветлението угаснеше, друг, който да поправи душа, трети, чиято специалност бяха телевизорите. А какво щеше да стане тук, ако Дани получише някой от припадъците си и си глътнеше езика?

(Господи, що за хрумване!)

Ами ако избухнеше пожар? Ако Джак паднеше в шахтата за асансьора и си счупеше черепа?

(Ами ако просто си прекараме чудесно и престани най-сетне, Уинифред!)

Халоран ги заведе в хладилната камера, където дъхът им излизаше видим, подобно на балоните от устите на героите в

комиксите. Тук, вътре, човек имаше чувството, че зимата вече е дошла.

Дузина полиетиленови торби с по пет килограма хамбургери във всяка. Четирийсет пилета, висящи на куки. Десетина кутии с консервирана шунка, подредени като чипове за покер. Под пилетата — купчини говежди и свински филета и голям агнешки бут.

— Обичаш ли агнешко, шефе? — усмихнат попита Халоран.

— Обожавам го — мигом отвърна Дани.

Никога не беше ял агнешко.

— Така си и знаех. Няма нищо по-добро в студена зимна вечер от два добри резена агнешко със зеленчуково желе за гарнитура. И желето го имате тук. Агнешкото месо е диетично и много добро за стомаха.

Зад тях Джак се намеси с любопитство:

— Откъде знаете, че му казваме „шефе“?

Халоран се извърна към него.

— Просто реших, че му отива. Нали така? — И той направи смешна гримаса на Дани. — Как е, шефе?

Дани се изсмя весело. И тогава Халоран му каза

(Сигурен ли си, че не искаш да дойдеш във Флорида, шефе?)

съвсем отчетливо. Той чу ясно всяка дума. Погледна Халоран стреснат и малко поуплашен. Халоран му смигна заговорнически и отново насочи вниманието си към продуктите.

Уенди премести поглед от широките плещи на готвача към сина си. Имаше странното усещане, че помежду им премина нещо, нещо не съвсем понятно за нея.

— Разполагате с дванайсет пакета кренвирши и дванайсет торбички с бекон — съобщи Халоран. — Толкова за месото. А ето в това чекмедже има десет килограма масло.

— Истинско масло?! — възкликна Джак.

— От най-доброто.

— Не съм вкусвал истинско масло още от младежките си години в Ню Хампшър.

— Тук можете да го ядете до втръсване, чак ще ви се прище маргарин — засмя се Халоран. — В тази камера тук е хлябът, трийсет бели и двамайсет черни. В „Панорама“ се опитваме да поддържаме расово равновесие. Знам, че петдесет хляба няма да ви стигнат, но имате всички продукти да си печете пресни питки, а те не могат да се

сравняват със замразения хляб. Тук долу има риба. Храна за мозъка, нали тъй, шефе?

— Наистина ли, мамо?

— Щом господин Халоран казва, значи е така, детето ми.

— Не обичам риба — сбърчи нос Дани.

— В голяма грешка си — възрази Халоран. — Просто не си опитвал риба, която да те обича теб. Тук има разкошни риби. Десет килограма пъстърва, петнайсет консерви риба тон...

— О, да, тон обичам!

— ... и три килограма от най-превъзходната съомга, която някога е плувала в морето. Ех, момчето ми, когато се изтъркаля зимата и пукне пролетта, ще си благодарен на стария... — Той щракна пръсти, сякаш бе забравил нещо. — Чакай, как ми беше името? Съвсем ми изчезна от главата.

— Господин Халоран — засмян рече Дани. — За приятелите Дик.

— Точно така! И след като ти си приятел, за теб съм Дик.

Той ги поведе към отсрещния ъгъл, а Джак и Уенди си размениха озадачени погледи, като се опитваха да си припомнят дали Халоран им беше казал малкото си име.

— А тук съм ви отделил нещо специално — обяви Халоран. — Надявам се да ви хареса.

— Не биваше да го правите — промълви Уенди трогната.

Беше десеткилограмова пуйка, привързана с червена панделка на фльонга.

— Че как без пуйка в Деня на благодарността, Уенди? — строго рече Халоран. — Някъде там трябва да има и угоен петел за Коледа. Няма начин да не го намерите. Хайде, сега да излизаме оттук, че ще пипнем племония. Право ли казвам, шефе?

— Да.

В хладилното помещение ги очакваха още чудеса. Сто кутии сухо мляко (Халоран настоятелно я посъветва да купува прясно мляко за момченцето от Сайдуиндър, докато е възможно), пет огромни торби захар, бъчвичка петмез, стъклени буркани с ориз, макарони, спагети; кутии компот и плодова салата; кошница пресни ябълки, чийто аромат на есен насищаше килера; стафиди и сушени кайсии („Стомахът трябва да е редовен, за да се радваме на живота“ — заяви мъдро

Халоран и запрати смеха си към тавана, където на желязна верига висеше старомоден стъклен абажур); сандък, пълен догоре с картофи; по-малки щайги с домати, лук, зеле и тикви.

— Поразена съм — каза Уенди, когато излязоха навън.

И наистина беше поразена да види всичката тая прясна храна, след като собственият ѝ бюджет за прехрана възлизаше на трийсет долара седмично.

— Малко закъснявам вече — погледна часовника си Халоран, — затова ще ви оставя сами да прегледате камерите и хладилниците, щом се настаните. Има разни сирена, кондензирано мляко, сода за хляб, полуфабрикати за кремове и пудинги, банани, дето още не са напълно узрели...

— Стига, стига — засмя се тя. — Никога няма да успея да запомня всичко. Превъзходно е. И обещавам да поддържам добра чистота.

— Само това се иска — каза Халоран и се обърна към Джак: — Улман инструктира ли ви за плъховете?

Джак се позасмя.

— Спомена, че можело да има няколко на тавана, а господин Уотсън се съмнява, че са се развъдили и в мазето. Долу има два тона хартия, но не видях да са я наръфали плъхове.

— Тоя Уотсън — въздъхна Халоран и взе да клати глава. — Да сте виждали човек с по-мръсна уста?

— Любопитен образ е — съгласи се Джак.

Според него, що се отнася до мръсна уста, никой не можеше да надмине собствения му баща.

— Жалко донякъде — подхвърли Халоран, като ги поведе назад към летящите врати на ресторанта. — Преди много време семейството му е било заможно. Дядото или прадядото на Уотсън, вече не помня кой, е строил този хотел.

— Да, казаха ми вече — рече Джак.

— И какво се е случило? — поинтересува се Уенди.

— Не успели да си задържат парите — сви рамене Халоран. — Уотсън ще ви разправи историята. По два пъти на ден ще ви я повтаря, стига да му позволите. Старецът бил направо пощурял за тоя хотел и, изглежда, се е оставил да го разори. Имал двама синове, но единият загинал при автомобилна злополука тук някъде, още по времето на

строежа. Трябва да е било към деветстотин и осма или девета година. Жена му я отнесла инфлуенцата, та останали само старият и малкият му син. Накрая свършили като пазачи в хотела, който старият построил.

— Тъжно наистина — каза Уенди.

— А какво е станало със стареца? — попита Джак.

— Пъхнал си по погрешка пръста в контакта и такъв му бил краят — отвърна Халоран. — Станало някъде в началото на трийсетте години, малко преди хотелът да се затвори заради голямата криза. Но ще ви кажа, Джак, не е зле да се оглеждате с жена си за плъхове и в кухнята. Само че ги ловете с капани, не слагайте отрова.

— Разбира се — малко учуден рече Джак. — Кой би сложил отрова в кухнята?

Халоран се изсмя презрително.

— Господин Улман, ето кой. Миналата есен му беше дошла наум тая мъдра идея. Казах му: хубаво, господин Улман, ама идния май, като дойде време за гала вечерята за откриването на сезона и сервирам съомга със сос, ще вземат всички да се изпонатръшкат и тогаз докторът вас ще ви пита как тъй осемдесет от най-големите богаташи в Америка са се натровили с мишеморка.

— Какво ви отвърна Улман? — попита Джак през смях.

Халоран прекара език по зъбите си, сякаш търсеше остатъци от храна.

— Отвърна: „Я намери капани, Халоран.“

Този път всички се засмяха, дори Дани, на когото шегата не му стана съвсем ясна, само разбра, че има нещо общо с господин Улман, който май не беше такъв всезнайко, за какъвто се имаше.

Четиримата прекосиха ресторанта, сега празен и тих с великолепия си изглед към заснежените планински върхове на запад. Белите ленени покривки бяха грижливо покрити с прозрачни мушамы. Килимът, навит на руло, стоеше изправен в ъгъла като часови на пост. В дъното имаше двойна врата с табела, на която със златни букви бе изписано Бар „Колорадо“.

Проследил погледа на Джак, Халоран поясни:

— Ако употребявате алкохол, дано сте си донесли някоя и друга бутилка, щото от бара всичко е опразнено. Снощи имаше забава за

служителите и днес всички стюарди и камериерки ги цепи глава, та и мен включително.

— Не пия — кратко отвърна Джак.

Отново се върнаха във фойето. Доста се бе поопразнило през този половин час, който прекараха в кухнята. Вече започваше да се чувства пустотата, която щеше да ги съпътства занапред тук. Столовете с високи облегалки бяха свободни. Монахините, бъбрили си доскоро край камината, си бяха заминали, а и от веселия огън бяха останали само тлеещи въглени.

Уенди надникна към паркинга и видя, че бяха останали само десетина коли. Изведнъж ѝ се прииска и те да се качат на стария фолксваген и да се върнат в Боулдър... изобщо да се махнат нанякъде.

Джак се оглеждаше за Улман, но него го нямаше във фойето.

Младичка камериерка с пепеляворуса коса, вързана на тила, приближи към тях.

— Багажът ти е отпред на стълбите, Дик.

— Благодаря, Сали. — Той я целуна леко по челото. — А на теб приятно прекарване на зимата. Щяла си да се омъжваш, чух.

Тя махна закачливо и се отдалечи, а той отново се обърна към Торънсови.

— Трябва да побързам, че ще изпусна самолета. Желая ви всичко най-добро.

— Благодарим ви — каза Джак. — Бяхте много любезен.

— Ще се грижа добре за кухнята ви — обеща отново Уенди. — Приятно прекарване във Флорида.

— Винаги прекарвам приятно там — отвърна Халоран. После опря длани на коленете си и се наведе към Дани. — Последна възможност имаш, синко. Идваш ли във Флорида?

— Няма как — усмихнат каза Дани.

— Добре. Искаш ли да ми помогнеш с багажа до колата?

— Ако мама ми позволи.

— Позволявам — рече Уенди, — само че си закопчай якето.

И тя приближи към него, но Халоран вече я бе изпреварил и кафявите му пръсти сръчно закопчаха дрешката.

— След малко ви го пращам обратно — каза негърът.

— Добре — отвърна Уенди и ги съпроводи до вратата.

Джак все още търсеше с поглед Улман. На рецепцията се разплащаха последните гости на хотел „Панорама“.

11. СИЯНИЕТО

Отстрани край входа бяха струпани четири пътни чанти. Три от тях бяха огромни, доста поизтъркани, имитация на крокодилска кожа. Другата беше по-малка, мушамена, с цип.

— Дали ще можеш да се справиш с тая? — попита Халоран.

Той взе двете грамадни чанти в една ръка, а третата грабна под мишница.

— То се знае — отвърна Дани. Вдигна чантата с две ръце и се заолюлява след Халоран, като мъжки се сдържаше да не пъшка и да не издава колко му тежи.

След пристигането им беше излязъл остър, режещ вятър; той свиреше над паркинга и накара Дани силно да присвие очи, докато мъкнеше пред себе си чантата, удряща се в коленете му. По асфалта с шумолене се гонеха няколко сухи листа, които припомниха на Дани кошмара му отпреди една седмица, когато бе чул — или поне си мислеше, че е чул — как Тони го увещава да не отива.

Халоран остави чантите до багажника на бежов плимут.

— Не е нещо особено тая кола — довери му Халоран. — Взел съм я под наем. Моята Беси ме чака оттатък. Тя е вече автомобил и половина. Кадилак, модел деветстотин и петдесета година, ама как върви само! Държа я във Флорида, защото е доста стара вече да катери планината. Имаш ли нужда от помощ?

— Не, сър — отвърна Дани.

Той успя да домъкне чантата, без да изохка, и я пусна долу с въздишка на облекчение.

— Юнак — похвали го Халоран. После извади от джоба на синьото си сако голяма халка с ключове и отключи багажника. Докато наместваше вътре чантите, каза: — Ти имаш сиянието, момче. През живота си не съм срещал друг да свети толкова силно, а през януари ще навърша шейсет.

— Какво?

— Имаш божя дарба — поясни Халоран, като се обърна към него. — Аз й викам сияние. И баба ми така й казваше. Тя също я

имаше. Като бях момче колкото теб, си седяхме с нея в кухнята и водехме дълги предълги разговори, без да отваряме уста.

— Вярно ли?

Халоран се усмихна на смаяното, почти жадно изражение на Дани и го подкани:

— Ела поседни с мен в колата за малко. Искам да си поговорим.

— И той затръшна багажника.

От фойето на хотела Уенди Торънс видя как синът ѝ и чернокожият готвач влизат в колата. Изведнъж я прониза страх и тя понечи да каже на Джак, че Халоран не се е шегувал, като предлагаше на Дани да го отведе във Флорида, че наистина се кани да го отвлече. Но двамата просто си седяха там. Виждаше главичката на сина си, обърната към голямата къдрава глава на Халоран. Дори от това разстояние различаваше познатата поза на Дани — така гледеше особено интересните му предавания по телевизията, така седеше и когато играеха с татко си на „Черен Петър“ или на домино. Джак още се оглеждаше за Улман и нищо не бе забелязал. Уенди си замълча, но притеснено наблюдаваше колата на Халоран и се питаше какво ли си говорят, че Дани е тъй явно заинтригуван.

А в колата Халоран казваше:

— Сигурно си се чувствал малко самотен, като си мислил, че си различен от всички други?

Дани, у когото тази мисъл бе пораждала не само чувство на самота, но и на страх, кимна.

— И аз ли съм единственият, когото си срещал? — попита той.

— Не, синко, не — засмя се Халоран и поклати глава. — Но ти блестиш най-силно.

— А има ли много други?

— Не — отвърна негърът, — но все пак се срещат. Мнозина просветват по мъничко, но не го и подозират. Само че такъв човек винаги ще се появи с букет, когато на жена му нещо ѝ е криво, на изпити се представя отлично, дори без много да е учил, и щом влезе в някоя стая, веднага усеща настроението на хората вътре. Поне на петдесет-шейсет такива съм попадал. А само десетина, в туй число и баба ми, си знаеха, че имат сиянието.

— Виж ти — пророни Дани замислено. Като помълча малко, попита: — А ти познаваш ли госпожа Брант?

— Оная ли? — презрително процеди негърът. — Тя не блести. По два-три пъти на вечер си връщаше яденето.

— Знам, че не блести — каза Дани. — Но кажи, познаваш ли един човек със сива униформа, дето докарва колите?

— Майк? Разбира се, Майк го познавам. Какво за него?

— Чудя се, защо ли искаше да му се намърда в панталоните?

— Какви ги приказваш, синко?

— Ами тя го гледаше и си мислеше, че иска да му се намърда в панталоните, та се чудех...

Не можа да продължи по-нататък, защото Халоран отметна глава назад и избухна в такъв гръмогласен смях, че разтресе цялата седалка. Дани се усмихна колебливо и питащо наблюдаваше Халоран, който най-сетне постепенно притихна, извади от джоба на самото си голяма копринена бяла кърпа, размахна я, сякаш се предаваше, и избърса насълзените си очи.

— Ех, синко — все още задъхан продума той, — на теб всички тайни на човешката природа ще ти се открият още преди да си навършил десет години. Не знам да ти завиждам ли или наопаки.

— Но госпожа Брант...

— Не й обръщай внимание — прекъсна го Халоран. — И не разпитвай майка си за тия неща. Само ще я притесниш, нали ме разбираш?

— Да — отвърна Дани. Това наистина чудесно го разбираше. Неведнъж досега беше притеснявал майка си, без да иска.

— Тая госпожа Брант е една дърта мръсница, дето я е хванал сърбежът. Повече не ти трябва да знаеш. — Той замислено се вгледа в Дани. — Колко силно можеш да удрияш, шефе?

— Какво?

— Блъсни ме с всичка сила. Прати ми мисъл. Искам да се уверя, че си толкова мощен, колкото предполагам.

— Какво да си помисля?

— Все едно. Само се напъни здравата.

— Добре — съгласи се Дани.

Той се поколеба за миг, после се съсредоточи и прати мисълта си към Халоран. Точно такава нещо никога не бе правил досега и последната част от секундата нещо у него инстинктивно се възпротиви и притъпи донякъде силата на мисълта — не искаше да нарани

господин Халоран. И все пак тя излетя от него тъй мощно, че го стъписа. Сякаш любимият му бейзболист Нолан Райън бе запратил топката с все сила.

(Господи, дано не го е заболяло от мен.)

А мисълта беше:

!!! ЗДРАСТИ, ДИК !!!

Халоран трепна и отскочи назад към облегалката. Неволно прехапа долната си устна и от нея се процеди тънка струйка кръв. Ръцете му несъзнателно се вдигнаха към гърдите, после отново се отпуснаха. За миг клепачите му неконтролирано затрепкаха и Дани се уплаши.

— Господин Халоран! Дик! Добре ли си?

— Знам ли? — немощно се засмя негърът. — Не мога да ти кажа на кой свят съм. Ти стреляш като с пистолет бе, синко!

— Извинявай — разтревожи се още по-силно Дани. — Да повикам ли татко? Ей сега ще го доведе!

— Не, посвестих се вече. Няма страшно, Дани. Стой си тук. Малко се позамаях, и толкоз.

— Ама аз можех и по-силно да ти я пратя — призна Дани. — Само че в последния момент се уплаших.

— Е, късмет съм имал значи... иначе мозъкът ми щеше да изтече през ушите. — Той видя тревогата, изписана по лицето на Дани, и побърза да се усмихне. — Нищо лошо не си ми сторил. А ти как го усети?

— Сякаш бях Нолан Райън и мятах топка — откровено сподели Дани.

— Ти обичаш бейзбола, нали? — Халоран разтъркваше слепоочията си.

— Татко и аз сме за „Ейнджълс“ — отговори Дани. — В Източната лига харесваме „Ред Сокс“, а в Западната — „Ейнджълс“. На Световното първенство гледахме „Ред Сокс“ срещу „Синсинати“. Щях да умра от мъки. А татко беше... — Лицето на Дани помръкна.

— Какво беше татко ти, Дан?

— Забравих — промърмори Дани.

Понечи да засмуче палеца си, но си каза, че това е утеха само за бебета. Бързо отпусна ръка в скута си.

— Отгатваш ли какво си мислят майка ти и татко ти, Дани? — попита Халоран и се вгледа в него изпитателно.

— Повечето пъти отгатвам, стига да искам. Но обикновено не се и опитвам.

— Защо?

— Ами... — Той млъкна за миг, обзет от безпокойство. — То е все едно да надничаш в спалнята и да ги гледаш как правят онова нещо, от което стават бебетата. Ти знаеш ли го това нещо?

— Запознат съм донякъде — сериозно отвърна Халоран.

— На тях няма да им хареса, ако го направя. Също тъй няма да им хареса, ако им надничам в мислите. Ще бъде нечестно.

— Разбирам.

— Само че знам какво чувстват — добави Дани. — Това го правя, без да искам. Знам и ти какво чувстваш. Заболя те от мен. Извинявай.

— Просто имам главоболие. И по-зле съм бил, като попрепия. А на другите хора четеш ли мислите, Дани?

— Аз не мога още да чета. Само отделни думи разчитам. Но тази зима татко ще ме научи. Татко преподаваше писане и четене в едно голямо училище. Повече писане де, но и от четене разбира.

— Питам те дали разбираш какво си мислят другите хора.

Дани се замисли.

— Мога, ако се чува силно — отвърна той най-сетне. — Като с госпожа Брант и панталоните. Или като един път, когато мама ме заведе в един голям магазин да ми купи обувки, а там видях едно голямо момче. Гледаше транзисторите и си мислеше как да вземе един, без да го плаща. Ами ако ме хванат, каза си. А после: много искам да го имам този транзистор. После пак се уплаши, че могат да го хванат. Съвсем се бе подлудил, а и мен ме подлудяваше. Докато мама си говореше с продавача на обувки, аз отидох при него и му казах: „Момче, не вземай този транзистор. Върви си.“ Ако знаеш как се уплаши! Изчезна като стрела.

— Не се и съмнявам — широко усмихнат каза Халоран. — А друго умееш ли, Дани? Само чувства и мисли ли отгатваш или и нещо друго?

— А за теб има ли друго? — прозвуча предпазливият му въпрос.

— Понякога — отговори Халоран. — Не често. Но някой път... някой път ми се явяват сънища. Ти сънуваш ли, Дани?

— От време на време. Сънувам, когато съм буден. И тогава идва Тони. — Палчето му пак искаше да влезе в устата. На никого не беше казвал за Тони освен на мама и татко. Удържа ръката си в скута.

— Кой е този Тони?

Внезапно Дани го обзе един от проблясъците му на разбиране, които го плашеха повече от всичко; сякаш за миг зърваше някаква сложна машина, която можеше да бъде безопасна, но и смъртоносна. Беше много малък, за да схване кое от двете. Много малък, за да проумее.

— Какво има? — извика той. — Ти ми задаваш всички тези въпроси, защото се тревожиш, нали? Защо се тревожиш за мен? Какво те кара да се тревожиш за нас?

Халоран хвана с големите си черни ръце раменцата на момчето.

— Недей — каза той. — Може и нищо да не е. Но ако има нещо... Ти носиш нещо много силно у себе си, Дани. Още много време трябва да мине, преди да дорастеш до него. Но трябва да го приемаш смело.

— Но аз не разбирам нещата! — изтръгна се стон от Дани. — Отгатвам ги, но не ги разбирам! Хората... Те чувстват разни работи и аз ги чувствам с тях, но не знам какво е това, дето чувствам! — Той съкрушен сведе поглед. — Ще ми се да можех да чета. Понякога Тони ми показва разни знаци, но аз почти не мога да ги разчитам.

— Кой е Тони? — отново попита Халоран.

— Мама и татко го наричат моето „невидимо другарче“ — внимателно изговори думите Дани. — Ама той си е съвсем истински. Поне аз така си мисля. Когато много се мъча да разбера какво става, той се появява. Казва ми: „Дани, искам да ти покажа нещо.“ После все едно припадам. Само че... Явяват ми се сънища, както ти каза. — Той погледна Халоран и преглътна. — Преди бяха хубави. Но сега... Не мога да се сетя как беше оная дума за сънища, дето те плашат и те разплакват.

— Кошмари?

— Да, точно така. Кошмари.

— За това място ли? За хотел „Панорама“?

Дани отново погледна към палеца си, копнеещ да го засмуче.

— Да — прошепна той. После се втренчи в лицето на Халоран и с треперещо гласче добави: — Но не мога да кажа на татко за това, а и ти не можеш. На него му трябва тази служба, защото чичо Ал само нея успя да му намери, и той трябва да довърши пиесата си или пак ще започне да прави Лошото Нещо, а аз знам какво е това, то е да се напиеш, той винаги се напиваше преди и това е Лошо Нещо! — Той млъкна, готов да избухне в сълзи.

— Шшш! — утешително прошепушна Халоран и притегли главата му към гърдите си. Сакото му имаше лъх на нафталин. — Успокой се, синко. А щом на палчето ти толкова му се ще да се пъхне в устата, няма нищо лошо в това. — Ала лицето му бе тревожно. После заговори: — Онова, дето ти го притежаваш, синко, аз го наричам сияние, в Библията му казват да имаш видения, а учените му викат предварително познание. Чел съм за тия неща. Всички те означават едно и също: да виждаш бъдещето. Разбираш ли това?

Дани кимна, все още сгушен в сакото на Халоран.

— Помня най-силното сияние, което съм имал. Никога няма да го забравя. Беше хиляда деветстотин петдесет и пета година. Тогава бях още в армията. Частта ни беше в Западна Германия. Оставаше някъде около час до вечеря и аз бях застанал до мивката; карах се на едно от момчетата, задето белеше много дебело картофите. „Дай да ти покажа как се прави“, викам му. Той ми подаде картофа и ножа и изведнъж... Бум! Цялата кухня ми изчезна. Ти каза, че виждаш Тони, преди... преди да започнеш да сънуваш?

Дани кимна.

Халоран го прегърна през раменете.

— При мен пък е миризма на портокали. През целия следобед ми миришеше на портокали, ама не придавах значение, защото бяха в менюто за тая вечер. Бяхме получили цели трийсет щайги. Онази вечер на всички в кухнята им миришеше на портокали. За миг сякаш изгубих съзнание. После чух експлозия и видях пламъци. Пицяха хора и сирени. После чух съскащ шум, дето не можеше да бъде от друго освен от пара. Постепенно сякаш се приближих до онова, което ставаше, и видях един железопътен вагон с надпис „Железници на Джорджия и Южна Каролина“, излязъл от релсите и прекатурен настрани. Мигом разбрах, че брат ми Карл е бил вътре и че сега е мъртъв. Ей така ми щукна. После видението изчезна и пак се озовах в кухнята, а

войничето още държи картофа и ножа и ме пита стреснато: „Добре ли сте, сержант?“ Пък аз му отвърнах: „Не, не съм добре. Брат ми токущо е починал в Джорджия.“ После се свързах по телефона с майка си и тя ми разправи как е било. Само че аз вече знаех как е било.

Той бавно поклати глава, сякаш отпъждаше спомена, сетне погледна момченцето, широко разтворило очи.

— Едно трябва да запомниш, синко. Тия неща невинаги се сбъдват. Веднъж преди четири години ме бяха наели за готвач в един детски лагер в Мейн, на Лонг Лейк. Седя си аз на изхода за самолета на летище Логан в Бостън, чакам си полета и изведнъж ми замирихва на портокали. Беше за пръв път може би от пет години. Викам си: „Господи, какво ли чудо има да става сега?“ Отидох да седна в една тоалетна, та да няма хора покрай мен, но не припаднах, а само ми се роди предчувствие, дето ставаше все по-силно и по-силно, че самолетът ми ще се разбие. Смених си веднага билета за друг полет, три часа по-късно. И знаеш ли какво стана?

— Какво? — прошепна Дани.

— Нищичко — натъртено рече Халоран и се усмихна. С облекчение видя, че и лицето на детето се разведри. — Ама съвсем нищо. Самолетът си се приземи навреме, без никакви проблеми. Тъй че виждаш... по някой път тия предчувствия нищо не означават.

— О! — със слабо гласче промълви Дани.

— Или пък да вземем конните надбягвания. Често ходя на хиподрума и заставам до преградата и по някой път ми проблесне нещичко за тоя или оня кон. Откога се надявам някой път да ми светне сериозно и да позная цялата тройка наведнъж, та да спечеля големи пари и да се пенсионирам. Ама досега не е ставало. Вярно, доста пъти съм се връщал от тия състезания с издут портфейл. Само че сиянието при никого не се задържа непрекъснато, освен може би при Господ на небето.

— Да, така е — потвърди Дани.

Мислеше си за онзи път, почти преди година, когато Тони му беше показал едно бебе в люлка в къщата им в Стовингтън. Той много се беше развълнувал и бе чакал, защото знаеше, че за тия неща се иска време, но никакво бебе не беше дошло.

— Чуй ме сега — рече Халоран и взе ръцете на Дани в своите. — И аз съм имал лоши сънища и предчувствия тук. Работил съм в този

хотел два сезона и може би към десетина пъти съм имал... кошмари. Около пет-шест пъти ми се е струвало, че виждам разни неща. Няма да ти разправам какви. Не са за малко момче като теб. Гадни неща, и толкоз. Веднъж беше свързано с ония проклети храсти, дето са подрязани като животни. Друг път една камериерка, Делорес Викъри се казваше, имаше и тя мъничко сияние, но май не се досещаше. Нея господин Улман я уволни. Знаеш ли какво значи това, шефе?

— Да, знам — умничко го погледна Дани. — И татко го уволниха от училището, та затова дойдохме в Колорадо.

— Та Улман я уволни, защото рече, че е видяла нещо в една от стаите, дето... Там беше станало едно лошо нещо. Това беше стая двеста и седемнайсета и искам да ми обещаеш, че няма да влизаш вътре, Дани. Нито веднъж през цялата зима. Стой надалеч оттам.

— Добре — съгласи се Дани. — Ами тая дама... това момиче... тя накара ли те да влезеш и да погледнеш?

— Да, накара ме. И наистина имаше нещо лошо вътре. Само че туй нещо никому не може да стори зло, Дани, това се опитвам да ти обясня. Хората със сияние понякога виждат неща, дето ще се случат, а друг път съзират вече минали случки. А те са като картинки в книга. Не си ли виждал някой път картинки в книга, дето те плашат, Дани?

— Виждал съм — отвърна той, мислейки си за историята със „Синята брада“ и за картинката, на която новата жена на Синята брада отваря вратата и вижда всички отрязани глави.

— Но ти знаеш, че те не могат да ти сторят зло, нали?

— Да... — отговори Дани малко колебливо.

— Същото е и в този хотел. Не знам защо, ама лошотиите, дето са ставали тук, са си останали, като боклук, насметен под дивана от нечия безсъвестна ръка. Не разбирам защо трябва да ги има тук, като лоши неща стават по всички хотели на света. А аз съм работил в много хотели и не съм си имал ядове. Само тук. И пак ти повтарям, Дани, тези неща за никого не са опасни. — Той наблягаше на всяка дума в изречението, като леко разтърсваше раменцата на момчето. — Та ако видиш нещо, било в коридор, било в стая или край ония храсти... просто си извърни главата на другата страна и като погледнеш отново, то ще е изчезнало. Разбираш ли какво ти казвам?

— Да — промълви Дани.

Сега се чувстваше значително поуспокоен. Повдигна се на колене, целуна Халоран по бузата и силно го прегърна. Халоран също го притисна до себе си.

Когато пусна момченцето, попита го:

— А твоите родители имат ли сиянието?

— Мисля, че не.

— Аз ги изпитах и тях по същия начин както теб — поясни Халоран. — Майка ти съвсем лекичко проблесна. Мен ако питаш, всички майки блестят по малко, поне докато децата им отраснат достатъчно, че сами да се пазят. А татко ти...

Халоран рязко млъкна. Беше опитал с бащата на момчето и не знаеше какво да мисли. Не беше като среща с човек, който притежава сияние, нито пък с някого, на когото определено му липсва. Вникването в Джек Торънс му бе донесло странно усещане, сякаш у него имаше нещо... нещо... което той криеше. Или пък го беше стаил толкова дълбоко у себе си, че бе невъзможно да стигнеш до него.

— Мисля, че той изобщо няма сияние — завърши Халоран. — Тъй че ти не се тревожи за тях. Грижи се за себе си. Едва ли тук има нещо, от което може да пострадаш. Затова бъди спокоен. Обещаваши ли?

— Добре.

— Дани! Хей, шефе!

Дани се озърна.

— Това е мама. Вика ме. Трябва да вървя.

— Да, трябва — каза Халоран. — Гледай да се забавляваш тук, Дани. Колкото можеш поне.

— Непременно. Благодаря, господин Халоран. Сега се чувствам много по-добре.

В този миг съзнанието му улови мисъл, (за приятелите със Дик) (да, Дик, добре)

Очите им се срещнаха и Дик Халоран му намигна. Дани отвори вратата и понечи да слезе от колата, когато Халоран го повика:

— Дани?

— Какво?

— Ако си в беда... обади се. Прати една силна мисъл като онази преди малко. Може би ще те чуя чак във Флорида. И тогава ще дотичам начаса.

— Добре — обеща Дани и му се усмихна.

— Да се пазиш, голямото ми момче.

— Ще се пазя.

Дани затръшна вратата и изтича през паркинга към входа, където Уенди стоеше сгушена под студения вятър. Халоран ги гледаше и широката му усмивка бавно помръкваше.

Едва ли тук има нещо, от което може да пострадаш.

Едва ли...

Ами ако грешеше? Беше си дал дума, че това е последният му сезон в „Панорама“, още откакто видя онова във ваната на стая 217. Беше по-страшно от всяка картинка в книга, а момченцето, тичащо към майка си, изглеждаше тъй мъничко оттук...

Едва ли...

Погледът му се насочи към храстите във форма на животни.

Той рязко запали мотора, включи на скорост и подкара колата, като се опитваше да не се обръща назад. Но, разбира се, се обърна. Те се бяха прибрали вътре. Сякаш хотелът ги бе погълнал.

12. ГОЛЯМАТА ОБИКОЛКА

— За какво си приказвахте, милото ми? — попита Уенди, щом влязоха вътре.

— О, за нищо особено.

— Доста си говорихте, как тъй не си казахте нищо особено?

Дани сви рамене и Уенди разпозна жеста на баща му; едва ли самият Джак би го направил по-изразително. Нищо повече нямаше да измъкне от Дани. Испита раздразнение, примесено с още по-силна обич: обичта беше безпомощна, а раздразнението идваше от факта, че той съзнателно я изолираше. Покрай двама им често се чувстваше някак излишна, второстепенен актьор, излязъл на сцената, когато главното действие вече е в разгара си. Е, те нямаше да успеят да я изолират тази зима, нейните двама безнадеждни мъже; пространството им беше твърде ограничено, за да го сторят. Внезапно осъзна, че изпитва ревност заради близостта на съпруга и сина ѝ. Почувства се засрамена. Това твърде много наподобяваше емоциите на майка ѝ и тъкмо затова я тревожеше.

Сега във фоайето нямаше никой, освен Улман и главния администратор. Двамата бяха наведени над книгата и правеха сметките. До входа стояха също две камериерки, вече преоблечени в топли панталони и пуловери, със струпан край тях багаж. Там беше и Уотсън, работникът по поддръжката. Той я забеляза, че го гледа, и ѝ намигна... определено похотливо. Уенди бързо отмести очи. Джак стоеше до витрината, точно пред ресторанта, и изучаваше гледката. Изглеждаше някак разсеян и унесен.

Сметките очевидно излязоха точни, защото Улман затвори малката каса на рецепцията с решителен и властен жест. После я запечата с лента, на която постави инициалите си, и я прибра в чанта с цип. Уенди негласно поздрави главния администратор, който очевидно изпитваше огромно облекчение. Улман имаше вид на човек, който за най-малка неточност в сумите би смъкнал кожата на чиновника, при това без да пролее капка кръв. На Уенди категорично не ѝ беше симпатичен този Улман с оскърбителното му, показно делово

поведение. Типичният началник бюрократ — разтапящ се от любезност към гостите и дребнаво тираничен с подчинените си, щом се скриеше зад кулисите. Ала сега предстоеше ваканция и задоволството на чиновника бе красноречиво изписано по лицето му. За всички идеше благодатна ваканция, освен за нея, Джак и Дани.

— Господин Торънс — надменно го повика Улман. — Бихте ли дошли тук, моля?

Джак се приближи към него и кимна на Уенди и Дани да дойдат и те.

Чиновникът, който се бе скрил някъде отзад, отново се появи, вече облечен с палто.

— Приятно прекарване на зимата, господин Улман.

— Съмнявам се — надутو продума Улман. — До дванайсети май, Брадък. Нито ден по-рано. Нито ден по-късно.

— Да, сър.

Брадък заобиколи гишето със смирена и сериозна физиономия, както подобаваше на положението му, но когато загърби Улман, се ухили палаво като ученик. Подхвърли нещо на момичетата до вратата и беше сподирен от кратък сподавен смях.

Изведнъж Уенди остро почувства надвисналата тишина. Беше обгърнала хотела като дебело одеяло, пропускащо само приглушения пулс на следобедния вятър отвън. От мястото, където бе застанала, Уенди виждаше кабинета на администрацията, вече едва ли не стерилно чист с двете голи бюра и двете сиви кантонерки. Зад него се виждаше безупречната кухня на Халоран и двете летящи врати, запънати с каучукови клинове.

— Реших, че ще е добре да отделя още няколко минути и да ви разведа из хотела — заяви Улман и Уенди ясно долови как изговори думата „хотел“ с главно „х“, при това подчертано преднамерено. — Уверен съм, че мъжът ви ще научи всички кътчета на сградата, госпожо Торънс, но вие и синът ви без съмнение ще се ограничавате само до фоайето и първия етаж, където е апартаментът ви.

— Без съмнение — потвърди смирено Уенди, а Джак скрито ѝ хвърли изразителен поглед.

— Хотелът е много красив — помпозно продължи Улман. — Доставя ми истинско удоволствие да го показвам на външни хора.

Не се и съмнявам, каза си Уенди.

— Да се качим на третия етаж и оттам да продължим до долу — предложи Улман.

Личеше си, че е обзет от въодушевление.

— Ако ви задържахме... — започна Джак.

— Ни най-малко — увери го Улман. — Работата ми тук приключи, поне за този сезон. Възнамерявам да пренощувам в Боулдър. Естествено, в „Боулдерадо“, единствения сносен хотел отсам Денвър... С изключение на „Панорама“, то се знае. Насам, моля.

Качиха се заедно в асансьора. Беше пищно украсен с медни и месингови лайсни, но рязко хлътна, преди Улман да дръпне решетката. Дани се размърда неспокойно, а Улман му се усмихна. Малкият се опита да отвърне на усмивката му, но без особен успех.

— Не се тревожи, млади господине — успокои го Улман. — Напълно е надежден.

— Същото са казвали за „Титаник“ — подхвърли Джак, загледан към стъкления глобус на тавана в асансьора.

Уенди прехапа устни, за да сдържи усмивката си. Но на Улман шегата явно не се понрави. Той тръшна решетката.

— „Титаник“ е направил едно-единствено пътешествие, господин Торънс. А този асансьор вече е направил хиляди, откакто е инсталиран през двайсет и шеста година.

— Звучи окуражаващо — подсмихна се Джак. После разроши косата на Дани. — Не бой се, шефе, самолетът няма да се разбие.

Улман натисна бутона и за миг не последва нищо освен вибрация под краката им, сетне се разнесе измъченият вой на мотора отдолу. Уенди си представи как четиримата се оказват пленени вътре като мухи в бутилка и ги откриват чак през пролетта... с някои липсващи парчета от тях... като Донър и спътниците му.

(Престани!)

Последва леко разтърсване и тракане изотдолу и асансьорът започна да се издига. После движението му стана по-плавно, додето на третия етаж последва ново разтърсване преди спирането. Улман дръпна решетката и отвори вратата. Кабинката беше на една педя под нивото на пода. Дани втренчено наблюдаваше тая разлика, сякаш осенен изведнъж, че светът в крайна сметка не е тъй акуратно подреден, както му бяха обяснявали. Улман се прокашля, натисна отново бутона, пак спряха с разтърсване (все още два пръста по-ниско)

и всички излязоха навън. Освободена от теглото им, кабинката се издигна почти до нивото на пода, факт, който ни най-малко не се стори окуражителен на Уенди. Може и да беше напълно надежден, но тя възнамеряваше занапред да се качва и да слиза само по стълбите. И в никакъв случай нямаше да допусне и тримата заедно да влязат в тая разбрицана клетка.

— Какво се загледа, шефе? — шеговито попита Джак. — Петна ли откри?

— Невъзможно — засегнат възрази Улман. — Всички килими са изпрани с препарат само преди два дни.

Уенди също погледна към пътеката, застилаща коридора. Не беше лоша, но никога не би я избрала за собствения си дом, ако изобщо някога имаше такъв. Тъмносиньо със сюрреалистични фигури на лиани и птици. Не можеше да се каже точно какви са птиците, защото черните нишки очертаваха само силуети.

— Харесва ли ти пътеката? — попита тя Дани.

— Да, мамо — с изтънял глас отрони той.

Прекошиха широкия коридор. Тапетите му бяха копринени и посветлосини, в тон с пътеката. През десетина крачки по стените бяха поставени абажури, наподобяващи лондонските газови лампи.

— Много ми харесват — посочи ги тя.

Улман кимна със задоволство.

— Господин Дъруент ги е поставил в хотела след войната. След Втората световна, естествено. Всъщност третият етаж е обзаведен почти изцяло по негова идея. Това е номер триста, президентският апартамент.

Той превъртя ключа в ключалката на махагоновата двойна врата и широко я разтвори. Дневната с огромния ѝ прозорец, обърнат на запад, ги накара да ахнат, което явно бе целял самият Улман.

— Бива си я гледката, а? — усмихна се той.

— Не ще и дума — съгласи се Джак.

Прозорецът се простираше почти по цялата дължина на дневната и слънцето, кацнало точно между два назъбени върха, позлатяваше скалите и снежните яки по високите части на планината. Изгледът, лъскав като на пощенска картичка, беше украсен със златисти облаци наоколо и назад в далечината, а тъмните борове в сечището отдолу искряха от едва пробиващите си път лъчи.

Джак и Уенди бяха тъй погълнати от разкрилия се пред тях пейзаж, че не погледнаха към Дани, втренчил се не навън през прозореца, а в бяло-червените райета на тапетите отляво, където една врата откриваше съседната спалня. Ахването му, което се смеси с техните, нямаше нищо общо с красотата.

По тапетите имаше огромни петна засъхнала кръв и полепнали парченца от сивобяла тъкан. Дани усети, че му се повдига. Беше като някаква лудешка картина, рисувана с кръв, сюрреалистичен портрет на мъжко лице, застинало в маска на болка и ужас с разкривена уста и размазан череп...

(Та ако видиш нещо... просто си извърни главата на другата страна и като погледнеш отново, то ще е изчезнало. Разбираш ли какво ти казвам?)

Той се насили да погледне през прозореца, като внимаваше да запази лицето си безизразно и когато майка му го хвана за ръката, пое я вяло, като се помъчи да не я стиска и да не ѝ дава никакъв знак.

Управителят говореше на татко му, как трябвало да държи капациите на прозорците спуснати, та да не би стъклата да се счупят при силен вятър. Джак кимаше насреща му. Дани предпазливо погледна към стената. Огромните петна засъхнала кръв бяха изчезнали. Малките сивобели топчета, полепнали помежду тях, също ги нямаше.

Тогава Улман ги поведе навън. Мама го попита дали му харесват планините. Дани отвърна, че му харесват, макар да не беше истина, а и не му бе до планините. Докато Улман затваряше вратата зад тях, Дани хвърли един поглед през рамо. Кръвта отново беше там, само че този път прясна, и се стичаше надолу. Улман, който гледаше право натам, продължи да разказва за двамата прочути мъже, които били отсядали в апартамента. Дани установи, че без да усети, е прехапал устната си до кръв. Щом излязоха в коридора, той поизостана малко зад другите, изтри кръвта с опакото на дланта си и се замисли за

(кръв)

(Дали господин Халоран беше видял кръв или нещо по-страшно?)

(Не мисля, че тези неща могат да ти сторят зло.)

В гърлото му се надигна вик, но той нямаше да го пусне през устата си. Майка му и баща му не можеха да виждат подобни неща.

Щеше да си мълчи. Мама и татко се обичаха и това беше нещо истинско. Другите неща бяха като картинки в книга. Някои картини бяха страшни, от тях не можеш да пострадаш. От тях... не можеш... да пострадаш.

Господин Улман им показва и други стаи на третия етаж, превеждайки ги през чупки и коридори, които се виеха като лабиринт.

Заведе ги в стая, където била отсядала дама на име Мерилин Монро, която била омъжена за някой си Артър Милър.

(Дани смътно долови, че скоро след престоя си в хотел „Панорама“ Мерилин и Артър стигнали до РАЗВОД.)

— Мамо?

— Какво, момчето ми?

— Щом са били женени, защо са имали различни имена? Ти и татко имате еднакви имена.

— Да, но ние не сме прочути, Дани — обясни Джак. — Знаменитостите запазват фамилиите си и след брака, защото само името е достатъчно да им изкара хляба.

— Името да изкара хляба? — недоумяващо попита Дани.

— Татко ти иска да каже, че хората отивали на кино, за да гледат Мерилин Монро — намеси се Уенди. — Едва ли някой би пожелал да гледа Мерилин Милър.

— А защо не? Тя нали пак си е същата жена? Хората няма ли да я познаят?

— Да, но... — Уенди безпомощно погледна Джак.

— Веднъж в тази стая беше отседнал Трумън Капоти — нетърпеливо ги прекъсна Улман. Отвори вратата. — Това беше по мое време. Извънредно приятен човек. С европейски маниери.

В тези стаи нямаше нищо забележително, нищо, което да уплаши Дани. Всъщност уплаши го още нещо на третия етаж, без да може да обясни защо. Това беше пожарогасителят. Той бе закачен на стената точно преди да завият зад ъгъла и да се върнат към асансьора, който ги чакаше зейнал като уста, пълна със златни зъби.

Беше старомоден пожарогасител с плосък омотан маркуч, единият край на който бе закачен към голям червен вентил, а другият свършваше с месингова дюза. Сгъвката на маркуча беше прикрепена към кука с червена метална скоба. В случай на пожар с един рязък удар скобата можеше да се изтласка нагоре и маркучът се размотаваше.

Дотолкова Дани успя да съобрази; биваше го да разгадава как действат разни приспособления. Едва беше навършил две години и половина, когато се научи да отваря резето на предпазната вратичка, която татко му беше поставил в горния край на стълбите в къщата им в Стовингтън. Беше разгадал механизма на заключване. Татко му казваше, че това било дарба. Някои хора имаха дарба, други не.

Този пожарогасител беше по-стар от другите, които бе виждал — от оня в детската градина например, — но в това нямаше нищо необичайно. И все пак при вида му изпита смътна тревога, както висеше така намотан на синия тапет като заспала змия. Зарадва се, че завиха зад ъгъла и го загуби от погледа си.

— Естествено, капаците на всички прозорци трябва да бъдат спуснати — продължи да нарежда господин Улман, когато се качиха в асансьора. Подът под краката им отново се разклати застрашително. — Но особено държа на онзи в президентския апартамент. Някогашната цена на този прозорец е била четиристотин и двайсет долара, но още преди трийсет години. Днес би струвал осем пъти по толкова.

— Ще му спусна капаците — каза Джак.

Слязоха на втория етаж, където имаше повече стаи и още повече чупки и завои по коридорите. Светлината, влизаща през прозорците, бе чувствително отслабнала, тъй като слънцето се скриваше зад планината. Господин Улман им показва една-две стаи и това беше всичко. Минаха покрай двеста и седемнайсети, онази, за която го бе предупредил Дик Халоран, без да забавят крачка. Дани с тревожна възбуда огледа плочката с номера над вратата.

Стигнаха до първия етаж. Там господин Улман не ги води в никоя стая и накрая се озоваха пред застланото с дебел килим стълбище, което водеше към фоайето.

— Тук е вашият апартамент — съобщи Улман. — Надявам се да ви задоволява.

Влязоха вътре. Дани бе подготвен и за най-лошото. Но там нямаше нищо.

Уенди Торънс изпита огромно облекчение. Президентският апартамент с неговата студена елегантност я беше накарал да се почувства неловко и неуютно. Този тук беше далеч по-семпъл и приятен.

Уенди бе склонна да го приеме за свой дом в разстояние на един сезон.

— Много е симпатичен — каза тя на Улман и сама усети в тона си благодарност.

— Непретенциозен, но удобен — кимна Улман. — През сезона тук живеят готвачът и жена му или помощникът му, ако не е женен.

— Значи господин Халоран е живял тук? — намеси се Дани.

— Точно така — наклони глава към него Улман. — Заедно с господин Невърс. — После се обърна към Джак и Уенди. — Това е дневната.

Имаше няколко кресла, които изглеждаха удобни, но не скъпи, малка масичка, очевидно доста луксозна някога, но сега олющена от страни, две библиотечки (натъпкани със съкратените издания на „Рийдърс Дайджест“ и криминални поредици от четирийсетте години, както Уенди забеляза развеселена) и телевизор с неизвестна марка, който далеч не изглеждаше така изискан като онези по стаите за гости.

— Няма кухня, естествено — поясни Улман, — но пък има кухненски асансьор, който директно ви свързва с кухнята. — Той плъзна настрани някакъв капак в стената и вътре се откри широк квадратен поднос. Улман го блъсна и той изчезна надолу, като проточи зад себе си здрав шнур.

— Това е таен проход! — възбудено побутна Дани майка си, като за миг забрави всичките си страхове покрай тая тъй интересна шахта в стената. — Също като в „Абът и Костело се срещат с чудовищата“.

Господин Улман се смръщи, но Уенди се усмихна заговорнически на сина си. Дани изтича към кухненския асансьор и погледна надолу в шахтата.

— Насам, моля — подкани ги Улман.

Отвори една врата на отсрещния край на дневната и зад нея се откри спалнята — светла и просторна. Вътре имаше две единични легла. Уенди погледна мъжа си, усмихна се и сви рамене.

— Няма проблем — успокои я Джак. — Ще ги съединим.

— Моля? — искрено учуден го изгледа през рамо Улман.

— Леглата — поясни любезно Джак. — Ще ги приближим едно до друго.

— О, разбира се — отвърна Улман, леко сконфузен за миг, и от шията към лицето му плъзна червенина. — Както желаете.

Той ги поведе обратно към дневната, от която се влизаше в по-малка спалня с две койки една над друга. В единия ъгъл имаше радиатор, а подът бе застлан с килим, избродиран с кактуси и индианци. Уенди забеляза, че синът ѝ е във възторг от него. Стените бяха облицовани с чамова ламперия.

— Дали ще можеш да изтраеш в тази стая една зима, шефе? — попита Джак.

— Ама разбира се. Ще спя на горната койка. Нали може?

— Щом така ти харесва.

— И килимът много ми харесва. Защо всичките ви килими не са като този, господин Улман?

За миг господин Улман придоби изражение, сякаш бе захапал лимон. После се усмихна и погали Дани по главата.

— Тук е твоето царство — заяви той. — А в банята се влиза през голямата спалня. Апартаментът не е голям, но все пак имате целия хотел на ваше разположение. Камината във фоайето е в пълна изправност, или поне така ме уверява Уотсън, и когато ви се прииска, спокойно можете да се храните в ресторанта. — Говореше с такъв тон, сякаш бе склонил да им направи голяма услуга.

— Добре — обади се Джак.

— Да слизаме ли вече долу? — попита господин Улман.

— Ние сме готови — отвърна Уенди.

Слязоха с асансьора във фоайето, което сега беше свършено празно, ако не се броеше Уотсън, който, облечен в кожено яке, се бе облегнал на вратата и чоплеше зъбите си с клечка.

— Мислех, че вече си на километри оттук — студено му подхвърли Улман.

— Позабавих се, за да подсетя господин Торънс за бойлера — обясни Уотсън, като се поизправи. — Само го наглеждайте редовно, приятелю, и всичко ще е наред. От време на време смъквайте налягането, че нали ви обясних за стрелката. Тя пълзи.

Тя пълзи, повтори си наум Дани и думите отекнаха в дългия пуст коридор на съзнанието му, коридор, целият покрит с огледала, в които хората рядко поглеждаха.

— Непременно — обеща татко му.

— Сигурен съм, че ще се оправите — заяви Уотсън и стисна ръката на Джак. После се обърна към Уенди и почтително сведе глава.

— Госпожо.

— Драго ми е — промълви Уенди, уплашена, че думите ѝ ще прозвучат абсурдно, но съвсем не беше така. Тя бе прекарала целия си живот в Нова Англия и след като чу само няколко кратки изречения от този човек Уотсън, реши за себе си, че е жив символ на Запада. Готова бе да забрави похотливото му смигване преди малко.

— Ето и младия господин Торънс — сериозно отбеляза Уотсън и протегна ръка. Дани, когото бяха научили да се ръкува още преди една година, също протегна своята и усети как дланта му се скри в едрата лапа. — Да пазиш майка си и татко си, Дан.

— Да, сър.

Уотсън пусна ръчичката на Дани и се изправи. Сега беше ред да се здрависа с Улман.

— До догодина, господине — каза му.

— Дванайсети май, Уотсън — отвърна Улман. — Нито ден по-късно, нито ден по-рано.

— Да, сър — потвърди Уотсън, а Джак ясно долови неизказаната ругатня: ... Върви на майната си, дребосъчест педал такъв!

— Приятно прекарване на зимата, господин Улман.

— Едва ли ще е приятно — надутото процеди Улман.

Уотсън отвори едното крило на голямата входна врата. Вятърът, засилил воя си, развя яката на коженото му сако.

— А вие, семейство, да се пазите — махна им той за довиждане.

Отговори му Дани:

— Ще се пазим, сър.

И Уотсън, чийто не толкова далечен предшественик беше притежавал хотела, се изниза смирено през вратата. Тя се затвори зад него, заглушавайки шума на вятъра. Тримата го наблюдаваха и чуха как изтрополи по предните стълби с грубите си каубойски ботуши. После бързо прекоси паркинга до очукания си пикап. Когато го запали, от ръждясалия ауспух се проточи синкава струя дим. Продължаваха да мълчат, сякаш омагьосани, докато той даде на заден ход и после излезе от паркинга. Камиончето изчезна зад възвишението на хълма, после се показа отново на главния път, насочено на запад.

За миг Дани се почувства по-самотен отвсякога в живота си.

13. НА ГЛАВНИЯ ВХОД

Семейство Торънс бяха застанали един до друг пред парадния вход на хотел „Панорама“, сякаш позираха за снимка — Дани в средата, със затворен до брадата цип на якето си от миналата година, вече доста поомаляло и протъркано на лактите, зад него Уенди, поставила ръка на рамото му, и от лявата му страна Джак, който го милваше леко по главата.

Господин Улман беше застанал на по-долното стъпало, облечен в скъпо на вид палто от кафяв мохер. Слънцето вече изцяло се бе скрило зад планините и ги поръбваше със златен блясък, а удължените сенки наоколо бяха обагрени в тъмносилаво. Единствените три превозни средства, останали на паркинга, бяха хотелското камионче, Улмановият линкълн-континентал и вехтият фолксваген на Торънсови.

— Дадох ви вече връзката с ключове — каза Улман на Джак — и се надявам, че всичко ви е ясно за котлето и бойлера.

Джак кимна, почувствал искрена симпатия към Улман. Сезонът бе акуратно приключен, всичко бе оставено в пълна готовност до дванайсети май идущата година — нито ден по-рано, нито ден по-късно, — но Улман, който носеше цялата отговорност за оборудването и неговата изправност, все се боеше да не би някъде нещо из любимия му хотел да не е в ред.

— Смятам, че за всичко е помислено — каза Джак.

— Е, добре. Ще се обаждам редовно. — Ала все още се бавеше и не си тръгваше, сякаш чакаше вятърът да се намеси и да го издуха до колата му. Въздъхна. — Пожелавам ви приятно прекарване, господин Торънс, госпожо Торънс. И на теб, Дани.

— Благодаря, сър — рече Дани. — И на вас приятно прекарване.

— Едва ли — пак отвърна Улман, а в гласа му се долавяше тъга. — Честно казано, хотелът във Флорида е истинска дупка. „Панорама“ си е моята слабост. Грижете се добре за него, докато ме няма, господин Торънс.

— Вярвам, че ще заварите хотела тук, когато дойдете напролет — рече Джак, а в главата на Дани проблесна мисъл (но дали ще

заварите нас?) и тутакси изчезна.

— Разбира се, че ще го заваря.

Улман насочи поглед към игрището, зад което храстите във форма на животни се полюшваха от вятъра. После отново кимна, вече съвсем делово.

— Е, довиждане тогава.

С бързи крачки отиде до колата си — абсурдно голяма за такъв дребен човек — и се качи в нея. Моторът на линкълна се събуди с бръмчене, стоповете просветнаха, докато колата се изтегляше от паркинга, и щом освободи мястото си, Джак прочете табелката с надпис „Запазено за г-н Улман, управител“.

Тримата изпроводиха с поглед колата, насочена към източния склон, докато тя се скри. Когато изчезна, някое време се гледаха мълчаливо, почти изплашено. Бяха съвсем сами. Сухи листа се гонеха безредно по ниско окосената поляна, изгубила натруфения си за пред гостите вид. Вече нямаше кой да види как по тревата се пръсват съсухрени пожълтели листа освен тях тримата. Тази мисъл породил у Джак странното усещане, че жизнената му сила е угаснала до тлееща искрица, додето хотелът и пространството около него изведнъж бяха удвоили размерите си и злокобно ги обляхваха с мрачната си неодоушевена власт.

Мълчанието наруши Уенди:

— Какво става, шефе? Носът ти тече като пожарен кран. Хайде да влизаме вътре.

Това и направиха, като затвориха плътно вратата, откъсвайки се от неуморния вой на вятъра.

ЧАСТ ТРЕТА

ГНЕЗДОТО НА ОСИТЕ

14. ГОРЕ НА ПОКРИВА

„Ах ти, гадино проклета!“

Джак Торънс изкрещя тези думи едновременно обзет от изненада и болка, бръсна с ръка голямата, бавно пъплеща по синия му работен комбинезон оса, която го бе ужилила, и бързо се закатери нагоре по покрива, като хвърли поглед през рамо, да види не го ли преследват нейни братя и сестри от гнездото, с което бе започнал война. Ако се вдигнеха и други оси, щеше да стане лошо: гнездото се намираше помежду него и стълбата, а капандурата, водеща към таванското помещение, беше заключена отвътре. Намираше се на дваисет метра височина над настлан с циментови плочи вътрешен двор помежду хотела и поляната.

Ала в прозрачно чистия въздух над гнездото цареше спокойствие.

Джак подсвирна мрачно през зъби, седна на самия връх на покрива, спуснал крака откъм противоположните му скатове, и разгледа десния си показалец. Вече бе започнал да се подува, а май трябваше да мине отново покрай гнездото и да слезе по стълбата, за да му сложи малко лед.

Беше дваисети октомври. Уенди и Дани бяха отишли до Сайдуиндър с хотелското камионче (старицък, поразтракан додж, който въпреки всичко бе по-надежден от фолксвагена, вече почти предал богу дух). Искаха да купят три галона мляко и да направят някои покупки за Коледа. Още беше рано за празничното празнуване, но не се знаеше, кога ще ги затисне снегът. Вече бе имало няколко превалявания и в някои участъци пътят, водещ надолу от „Панорама“, беше доста хлъзгав от нощните залежания.

Есента се случи едва ли не неземно красива. През трите им седмици престой дните един след друг се нижеха, окъпани в слънце и злато. Сутрин беше доста хладно наистина, но следобед температурата се качваше докъм дваисет градуса — идеалният момент да се покатери на леко наклонения покрив на „Панорама“ и да подмени счупените керемиди. Както призна пред Уенди, Джак би могъл да свърши тази

работа още преди четири дни, но не виждаше причини да бърза. Оттук горе гледката бе чудно живописна и засенчваше дори изгледа от президентския апартамент. Но което бе още по-важно, работата му действаше успокояващо. На покрива се усещаше оздравял от мъчещите го през последните три години рани, обзет от душевен покой. Преживяното през тях оттук изглеждаше като нереален кошмар.

Само тези оси... Смешното в цялата работа беше, че всеки път, щом се сетеше за поправката на покрива, си напомняше да се пази от оси, дори си бе купил флакон със спрей против тях. Ала тази сутрин покоят и тишината бяха тъй властни, че вниманието му се притъпи. В съзнанието му се разиграваха сцени от пиесата, които се канеше да напише вечерта. Работата му вървеше добре и макар Уенди да не говореше много на тая тема, той усещаше, че е доволна. През последните шест злополучни месеца в Стовингтън се беше запънал на възловата сцена между Денкър, директора садист, и Гари Бенсън, младия главен герой. По онова време така му се пиеше, че две не виждаше и едва успяваше да се съсредоточи върху класните си занятия, а какво оставаше за литературните му амбиции през свободното време.

Но през последните дванайсет вечери, докато седеше пред канцеларската пишеща машина, която бе взел от администрацията на долния етаж, непреодолимите трудности по магически начин се изпариха под пръстите му, както захарен памук се разтваря и изчезва безследно в устата. Почти без усилие бе представил в дълбочина характера на Денкър, който досега изглеждаше някак плосък, и почти наново бе написал цялото второ действие в този дух, като го обедини около тази нова сцена. Предполагаше, че в груб вид ще довърши работата за две седмици и до Нова година ще има в готов вид проклетата пиеса.

Имаше си агент в Ню Йорк — една доста отракана червенокоса жена на име Филис Сандлър, която пушеше цигари без филтър, пиеше бренди от пластмасова чашка и вярваше, че най-голямото светило на литературния хоризонт е Шон О'Кейси. Беше осигурила публикуването на три от разказите на Джак, включително и на този в „Ескуайър“. Той ѝ бе писал за пиесата, наречена „Малкото училище“, чийто сюжет се градеше върху конфликта между Денкър, надарен студент, превърнал се в брутален директор на една гимназия в Нова

Англия, и Гари Бенсън, ученик, в когото той вижда себе си като млад. Филис му бе отговорила, че проявява интерес и му препоръчва да попрочете Шон О' Кейси, преди да се залови за работа. След това отново му писа, за да го пита къде, по дяволите, е пиесата. Той ѝ изпрати мрачен отговор, че връзката между ръката и писания текст е прекъсната за неопределено време — може би завинаги, — тъй като е попаднал в оная неподдаваща се на рационално обяснение зона, известна като „творческо задръстване“. Но сега изглежда, че тя все пак щеше да получи пиесата. Дали щеше да е добра и щеше ли да види бял свят на сцена, бе съвсем отделен въпрос, който не го вълнуваше особено. Имаше чувството, че задънената улица, в която бе попаднала пиесата, е един колосален символ на лошите години в Стовингтън, на брака, който едва не бе разбил, подобно на пощуряло хлапе, озовало се случайно в пилотската кабина на самолет, на ужасната случка, когато нарани сина си, на инцидента на паркинга с Джордж Хатфийлд — не можеше да си затваря очите, че станалото е в резултат на случайно избухване. Сега си мислеше, че проблемът му с алкохола отчасти се е дължал на несъзнателното желание да се освободи от Стовингтън и сигурността, задушаваща всичките му творчески импулси. Беше спрял да пие, но жаждата му за свобода не бе угаснала. Затова и така се получи с Джордж Хатфийлд. Сега от онези дни бе останала само пиесата на бюрото му в общата им спалня с Уенди, а когато завършеше и нея и я изпратеше в агенцията на Филис, вече можеше да се захване с други неща. Не роман във всеки случай, нямаше желание да пристъпва в блатистата територия на ново тригодишно начинание, но непременно щеше да продължи с разказите. Може би щеше да подготви цял сборник с разкази.

Като внимателно пълзеше на длани и колене, той се смъкна заднишком по покрива и стигна до мястото, където се намираше гнездото на осите. Надникна през дупката, образувана от извадените керемиди — по повърхността на гнездото пъплека няколко оси. Бяха от едрите, най-злите, не от жълтите, които са по-малки и безобидни. Изглеждаха позамаяни от есенните температури, но Джак, който още от детството си имаше известен опит с осите, смяташе, че е имал късмет, задето го ухапа само една оса. Представяше си какво би станало, ако Улман беше извикал работник за покрива в разгара на лятото, когато човекът щеше да се окаже нападнат от цял рояк оси,

хапещи го по лицето, ръцете и дори по краката през панталоните, а в такова положение лесно можеше да забрави, че се намира на двайсет метра от земята. Като нищо можеше да се прекатури долу, опитвайки да се запази от жилещите гадини.

В неделната притурка на някакъв вестник бе чел, че седем процента от автомобилните катастрофи с фатален край са с неизяснени причини. Няма механична повреда, нито превишена скорост, нито алкохол, нито лошо време. Просто катастрофирала кола в пуст участък от пътя и мъртъв шофьор, който не може да даде обяснения. В статията бе включено и интервю с патрул от пътната полиция, според когото голяма част от „загадъчните катастрофи“ се дължат на проникнали в купето насекоми.

Сега, докато гледаше в гнездото на осите, на Джак му се струваше, че то символизира преживяното от него (а и онова, което бе накарал близките му да преживеят), но в същото време е и добра поличба за бъдещето. Как иначе да обясни нещата, които му се случиха? Все още бе убеден, че поредицата от злощастни събития в Стовингтън трябваше да се разглежда не като резултат от активното поведение на Джак Торънс, а като сполетяла го съдба. Имаше доста колеги, дори няколко от тях в Катедрата по английски, които здравата попийваха. Зак Туни изпиваше по една бъчвичка бира през почивните дни, додето гледаше футбол и стари филми по телевизията, но през седмицата беше трезвен като кукуряк — да пийне слаб коктейл с обяда, за него беше събитие.

А той и Ал Шокли бяха алкохолици. Бяха се намерили — и двамата презрени от обществото като пропаднали, но все още запазили чувството си за социално общуване дотам, че да предпочитат да се наливат в компания, отколкото сами. Сега, докато гледаше осите с инстинкта им да унищожават всичко освен царицата на гнездото, си даваше сметка, че все още е алкохолик и вероятно бе такъв от абитуриентския си бал в гимназията, когато за пръв път бе вкусил алкохол. Това нямаше нищо общо със силата на волята, с морала или със стабилността на характера му. Някъде вътре у него вероятно имаше прекъсната верига или повреден прекъсвач и той бе запратен по надолнището, отначало бавно, а после с все по-голямо ускорение, когато службата в Стовингтън бе започнала да му оказва психически натиск. Едно дълго и хлъзгаво надолнище, в дъното на което имаше

смачкан велосипед и син със счупена ръка. Джак Торънс в пасивен залог. Същото беше и с избухливия му нрав. През целия си живот неуспешно се бе опитвал да се въздържа. Още си спомняше как, когато беше на седем години, една съседка му се скара, задето си играе с кибрит. Той излезе на улицата и запрати камък по първата минаваща кола. Баща му бе видял това и се нахвърли върху малкия Джаки с крясъци. Беше насинил задничето му... а също и окото му. А когато баща му, мърморейки, се прибра да разбере какво дават по телевизията, на пътя на Джак се изпречи бездомно куче, което той с ритник запрати в канавката. Имаше поне двайсет сериозни сбивания в прогимназията и още повече в гимназията, заради което два пъти го бяха заплашвали с изключване въпреки високите му оценки. За известно време футболът беше послужил като отдушник, макар добре да си спомняше как по време на всяка игра биваше силно раздразнен от някой противников играч. Ала беше превъзходен футболист и съзнаваше, че за това трябва да благославя и същевременно да вини избухливия си нрав. Играта не му доставяше удоволствие. При всеки мач набираше горчилка и се бореше за отмъщение.

И все пак не беше се чувствал гузен, задето често се държеше като истински негодник. В своето съзнание той се виждаше като Джак Торънс, симпатягата, който все пак един ден трябваше да се научи да се справя с лошия си характер, преди да си създаде сериозни неприятности. По същия начин щеше да се научи да се справя и с пиенето си. Ала той бе не само алкохолик в практическия смисъл на думата, а и емоционален алкохолик и тези му две страни се свързваха неразделно някъде дълбоко в душата му, където бе страшно да се погледне. И все пак за него нямаше значение дали началните подбуди са свързани или отделни, дали са социологични, психологични или физиологични. Налагало му се бе да понася резултата от тях: сбиванията, пердаха от баща си, обясненията пред учители, а по-късно махмурлука, постепенно рушачия се брак, смачканото колело от велосипед с щръкнали нагоре спици, счупената ръка на Дани. И Джордж Хатфийлд, разбира се. Имаше чувството, че неволно е бръкнал в огромното Гнездо оси на Живота. Като литературен образ това не струваше. Като словесен паралел на действителността обаче вършеше работа. Ръката му беше пропаднала там през счупена керемида точно в разгара на лятото и цялата беше пламнала от болка,

разрушила всяка разумна мисъл и заличила смисъла на понятието „цивилизовано поведение“. Нима можеш да се държиш като разсъждаващо човешко същество, когато в ръката ти се забиват безброй нажежени игли? Нима можеш да живееш спокойно сред любовта на най-близките и най-скъпите си, когато от самата тъкан на нещата (тъй невинна на пръв поглед) срещу теб бълва кафеникавият разлютен облак? Можеш ли да бъдеш държан отговорен за действията си, когато тичаш в безумно отчаяние по наклонен покрив на двайсет метра височина от земята, без да знаеш къде отиваш, без да си спомняш, че изтръпналите ти от ужаса, препъващи се крака могат да те отведат отвъд водосточната тръба към смъртта ти върху бетонния плочник долу? Според Джак не беше възможно. Когато неволно си пхнеш ръката в гнездото на осите, ти не си направил сделка със Сатаната да се откажеш от цивилизованата си същност със заложените в нея клонки, наречени любов, уважение и достойнство. То е зло, което те сполетява изневиделица. Пасивно, без да имаш думата, преставаш да бъдеш разумно създание и се превръщаш в същество, ръководено само от нервните си окончания: от образован човек в ревяща човекоподобна маймуна, при това само за пет кратки секунди.

Замисли се за Джордж Хатфийлд.

Висок и русокос, Джордж бе едва ли не неприлично красиво момче. В прилепналите си избелели джинси и фланелка с емблемата на Стовингтън с небрежно вдигнати до лактите ръкави, които откриваха приятно загорелите му ръце, на Джак той напомняше младия Робърт Редфорд. Несъмнено се ползваше с огромен успех сред момичетата — също като блестящия футболист Джак Торънс десет години по-рано. Джак с ръка на сърцето можеше да си каже, че не завижда на Джордж за привлекателната му външност; всъщност дори несъзнателно бе започнал да оприличава на него героя от пиесата си Гари Бенсън — идеалния антипод на мрачния, озлобен и застаряващ Денкър, у когото се трупаше омраза към Гари. Ала той, Джак Торънс, никога не бе изпитвал нещо подобно към Джордж. В противен случай би го осъзнал. Напълно сигурен бе в това.

В часовете му в Стовингтън Джордж бе прелитал като безгрижна птичка. Като изявен футболист и бейзболист, той се радваше на доста облекчена академична програма и напълно се задоволяваше с оценките „добър“ и тук-там „много добър“ по история и ботаника. На игрището

гореше от амбиция, но в класната стая беше твърде безразличен и съвсем не гонеше победа, а предпочиташе да се развлича. На Джак му беше добре познат този тип, и то повече от ученическите и студентските години, отколкото от преподавателската практика, където впечатленията му не бяха тъй непосредствени. Джордж Хатфийлд беше роден атлет. В клас действително беше спокоен и непретенциозен, ала бъдеше ли му приложено подходящото съчетание от стимули (като електродите към слепоочията на чудовището на Франкенщайн, каза си мрачно Джак), ставаше неудържим.

През януари Джордж кандидатства заедно с още двайсетина други за състезателния отбор по дебати. Беше пределно откровен пред Джак. Баща му, добре поставен юрисконсулт, държеше синът да тръгне по неговия път. Джордж не възразяваше, тъй като не изпитваше непреодолимо влечение към никакво друго поприще. Оценките му наистина не бяха от най-високите, но в гимназията не си струваше човек да се натяга прекалено. Щом се наложеше, бащата щеше да подръпне някоя и друга връзка. А и спортната слава на Джордж щеше да му отвори доста врати. Ала Брайън Хатфийлд държеше синът му да влезе в отбора за дебати. Това щеше да е полезна практика за него, а и сериозна препоръка за постъпване във висш институт по право. И тъй, Джордж влезе в отбора, а в края на март Джак го изхвърли от него.

Вътрешните състезания, проведени в отбора в края на зимата, запалиха състезателния дух на Джордж Хатфийлд. Той настървено подготвяше доводите и контрадоводите си, без значение дали темата беше легализирането на марихуаната, възстановяването на смъртното наказание или сконтото при нефтодобива. Джордж положи доста труд, за да бъде добре осведомен, а по природа беше достатъчно безгрижен, за да му е все едно на коя страна ще застане — едно рядко срещано и ценно качество дори при най-опитните дебатирани и Джак не можеше да го отрече. Дотук добре.

Само че Джордж Хатфийлд заекваше.

При него това не беше недъг и в час дори не личеше — там Джордж винаги бе сдържан и спокоен, дори и в случаите, когато нямаше домашно; още по-малко му пречеше на игрището, където красноречието не беше добродетел и дори можеха да те изхвърлят от играта за много приказки.

Когато Джордж се увлечеше в дебата, заекването му се проявяваше и колкото повече се разпалваше, толкова повече му пречеше то. А усетеше ли, че е притиснал опонента си в ъгъла, сякаш парализа обхващаше речевите му центрове и устата и той замръзваше, а през това време секундите неумолимо течаха. Беше просто болезнено да го гледа човек.

— И т-така, аз с-смят-ттам, че ф-фактите, цит-ти-рани от господин Д-ддорски нап-п-пълно се обезсмислят от п-п-последните промени в з-з-законодателството...

Тогава звънецът на хронометъра иззвъняваше и Джордж мятеше яростен поглед към Джак, седнал до него. В такива мигове младежът силно се изчервяваше и започваше несъзнателно да мачка в ръка листа с бележките си.

И все пак Джак бе задържал Джордж дълго след очевидните причини за спуканите гуми, с надеждата, че той ще преодолее недостатъка си. Спомняше си един късен следобед около седмица преди неохотно взетото решение да го изключи. Джордж бе останал, след като всички други си бяха отишли, и гневно се обърна към Джак.

— Вие преместихте хронометъра напред.

— Какво говориш, Джордж?

— Не п-п-получих п-п-полагащите ми се п-п-пет минути. Преместихте го напред. Гледах си часовника.

— Може да се яви известна разлика между часовника и хронометъра, Джордж. Но аз не съм докосвал скалата, честна скаутска!

— Н-н-направихте го!

Дръзкото и предизвикателно държане на Джордж разпали гняв и у Джак. Беше се въздържал от алкохол вече два месеца, два непоносимо дълги месеца, и беше изнервен до смърт. Направи последен опит да се сдържи.

— Уверявам те, че не съм направил такова нещо, Джордж. Заекването ти е виновно. Имаш ли представа коя е причината за него? В час не се проявява.

— Аз н-н-не з-з-заеквам!

— Недей да крещиш.

— С-с-само търсите п-п-повод! Не ме искате в п-п-проклетия отбор!

— Говори по-тихо, казах. Нека го обсъдим разумно.

— Вв-вървете по дяволите!

— Джордж, ако успяваш да контролираш заекването си, с радост ще те задържа в отбора. Ти се подготвяш добре и си достатъчно компетентен по темата, което означава, че рядко могат да те изненадат. Но всичко губи смисъл, ако не успееш да овладееш това...

— Аз нн-никога не съм заеквал! — изкрещя Джордж. — Вв-вие сте виновен! Ако друг водеше отбора пп-по дд-деба-ти, щях да мога...

Ядът на Джак се покачи с още една степен.

— Джордж, от теб никога няма да излезе добър юрисконсулт или адвокат, ако не се справиш с този проблем. Правото не е като футбола. Двата часа тренировки на ден не ти гарантират успех. Как си представяш да се изправиш пред Управителния съвет и да кажеш: „А сс-сега гг-госпо-да, дд-да обсъдим един вв-въпрос.“

Внезапно цял пламна, но не от гняв, а от срам заради собствената си жестокост. Пред себе си нямаше мъж, а седемнайсетгодишно момче, сблъскало се с първото поражение в живота си, което може би по единствения възможен за него начин молеше Джак за помощ.

Джордж го стрелна с последен гневен поглед и устните му се изкривиха в усилие да произнесат думите:

— Вв-вие го пп-преместихте нн-напред! Мм-мразите ме, защото зз-знаете... вие зз-знаете...

С неразбираем крясък той се втурна навън от стаята и блъсна вратата така силно, че стъклата на прозорците затрепераха. Джак остана закован на мястото си и повече усещаше, отколкото чуваше ехото от маратонките на Джордж по празния коридор. Бе още в плен на яда и срама си от подигравката срещу заекването на момчето и първата му мисъл беше белязана от злорадо удовлетворение: за първи път в живота си Джордж Хатфийлд искаше нещо, което не можеше да има. За първи път се случваше татковите парички да не могат да уредят проблема. Не можеш да подкупиш речевия център. Не можеш да предложиш на езика една петдесетачка повече на седмица и премия за Коледа, за да престане да заяжда като игличка на грамофон в жлеба на дефектна плоча. После злорадството му бе погълнато от срама и той се почувства по същия начин, както след като счупи ръката на Дани. Мили Господи, аз не съм негодник. Моля те! Нездравото озлобление срещу дефекта на Джордж бе по-присъщо на Денкър от пиесата, отколкото на Джак Торънс, драматурга.

Мразите ме, защото знаете...

Какво знаеше?

Какво би могъл да знае за Джордж Хатфийлд, та да го намрази? Че цялото бъдеще беше пред него? Че приличаше донякъде на Робърт Редфорд и всякакви разговори сред момичетата секваха, когато той скачаше от трамплина над басейна с двойно превъртане? Или че играеше футбол и бейзбол с вродена, неподражаема грация?

Смешно! Пълен абсурд. За нищо не завиждаше на Джордж Хатфийлд. Истината бе, че самият той страдаше повече от Джордж заради заекването му, защото момчето имаше отличен усет към дебатите. А дори Джак да беше мръднал хронометъра напред — но той, разбира се, не го беше направил, — то би било само за да спести на себе си и на останалите участници в отбора смущението от заекването на Джордж. И да бе преместил хронометъра, то щеше да е само за да... за да отърве Джордж от мъките му.

Само че той не беше премествал хронометъра напред. Съвсем сигурен бе в това.

Седмица по-късно го изключи от отбора и този път бе съумял да запази хладнокръвие. Всички крясъци и закани бяха дошли от страна на Джордж. А след още една седмица беше излязъл на паркинга през време на часа, за да вземе книгите, които бе оставил в багажника на фолксвагена, и завари Джордж коленичил пред колата с ловджийски нож в ръка и паднала над очите дълга руса коса. Дупчеше предната гума на фолксвагена. Задните бяха вече нарязани и бръмбарът беше приклепнал като уморено кученце.

На Джак му падна червена пелена пред очите и впоследствие успя да си припомни много малко от случилото се. Помнеше дрезгавото ръмжене, изтръгнало се от устата му:

— Е, Джордж, щом така искаш, ела тук да си получиш лекарството.

Помнеше и как Джордж стреснато вдигна към него уплашени очи. Беше промълвил: „Господин Торънс...“, сякаш за да обясни, че това е недоразумение, че гумите вече са били срязани, когато е дошъл, и че просто е почиствал калта от предните гуми с ножа, който случайно е носел в джоба си...

Джак се бе хвърлил напред с вдигнати юмруци и като че с усмивка на лицето си. Ала в последното не можеше да бъде сигурен.

Последното, което си спомняше, бе, че Джордж вдигна ножа пред себе си и процеди:

— Съветвам ви да не приближавате...

После отнякъде се появи госпожица Стронг, учителката по френски, която се мъчеше да задържи ръцете на Джак и викаше:

— Стига, Джак! Престани! Ще го убиеш!

Беше премигнал глуповато срещу нея. После видя ловджийския нож, проблясващ безобидно на асфалта на четири метра разстояние. Видя и фолксвагена, бедния, изстрадал бръмбар, ветеран на безброй среднощни пиянски пътешествия, грохнал на четирите си джанти. Забеляза нова хлътнатина на предния десен калник, а в средата ѝ петно, което беше или червена боя, или кръв. За миг мислите съвсем се объркаха

(Господи Боже, все пак сме го ударили)

в главата му и му се стори, че отново е онази кошмарна нощ. После погледът му попадна върху Джордж, лежащ замаян и мигащ на земята. Участниците от отбора за дебати се бяха скупчили до вратата и гледаха момчето. По лицето му имаше кръв от една драскотина на челото, която не изглеждаше сериозна, ала кръв струеше и от едното му ухо, което вероятно означаваше мозъчно сътресение. Когато Джордж се опита да се изправи, Джак се изтръгна от госпожица Стронг и отиде при него. Опря ръка на гърдите му и го бутна назад.

— Недей да мърдаш — каза. — Лежи неподвижно. — После се обърна към госпожица Стронг, която ги наблюдаваше с ужас. — Моля ви, госпожице Стронг, повикайте училищния лекар.

Тя забърза към кабинета му, а той се обърна към учениците си, погледна ги открито, защото отново си бе възвърнал контрола, а когато беше на себе си, от него нямаше по-готин тип в целия щат Върмонт, те си го знаеха.

— Сега можете да си вървите — каза им тихо. — Утре ще се видим пак.

До края на седмицата обаче шестима участници напуснаха отбора, двама от които най-добрите, но това, разбира се, вече нямаше значение, защото му бяха съобщили, че самият той трябва да напусне.

И все пак се бе удържал да не пие, а това във всеки случай означаваше нещо.

Освен това не бе мразил Джордж Хатфийлд. Сигурен беше в това. Станалото не беше негово дело, напротив, той беше потърпевшият.

Мразите ме, защото знаете...

Ала той не знаеше нищо. Нищичко. Би се заклеел пред трона на Всевишния, както би се и заклеел, че не е мръднал хронометъра с повече от минута напред. И то не от омраза, а от съжаление.

По покрива лениво пълзяха две оси близо до дупката.

Той ги наблюдава, докато те разпериха аеродинамичните си крехки, но учудващо пъргави крилца и отлетяха в октомврийските лъчи, вероятно за да ужилят някой друг. Господ им беше дал жила и според Джак те имаха право да ги използват по предназначение.

Колко ли дълго бе седял, загледан в дупката, под която се криеше една неприятна изненада, и бе ровил из старите въглени? Погледна часовника си. Почти половин час.

Спусна се до ръба на покрива, протегна единия си крак и опипом откри стълбата. Щеше да се спусне до пристройката, където на един висок рафт бе поставил флакона с отровата за оси, за да не я достигне Дани. Щеше да го вземе, отново да се качи горе и тогава те щяха да бъдат изненаданите. Ужилят ли те, можеш поне да си го върнеш. Той искрено вярваше в тази максима. След два часа гнездото щеше да бъде също тъй безобидно като смачкан на топка лист хартия и Дани можеше да си го сложи в стаята, ако иска. Той самият като дете бе държал в стаята си такова гнездо, издаващо бегъл лъх на пушек и газ. Дори и до главата си да го поставеше, то вече не можеше да му навреди.

— Пооправих се.

Звукът на собствения му глас, отекнал уверено в следобедната тишина, му възвърна спокойствието, макар и да не бе имал намерение да го каже гласно. Наистина се чувстваше по-добре. Възможно беше човек да се издигне от пасивен залог в активен и да разглежда онова, което преди го е докарало почти до лудост, с чисто академичен интерес. А едва ли имаше по-подходящо място да го сториш от това тук.

Той слезе по стълбата, за да вземе флакона с отрова. Щяха да си платят те. Щяха да си платят, че са го ужилили.

15. ДОЛУ В ПРЕДНИЯ ДВОР

Преди две седмици Джак бе открил голям, боядисан в бяло плетен стол в дъното на бараката за инструменти и го бе преместил на площадката пред входа въпреки протестите на Уенди и твърденията ѝ, че по-голяма грозотия от тази не е виждала в живота си. Седеше на него и се забавляваше с „Добре дошли, несгоди“ на Доктороу, когато чу шума на хотелското камионче по алеята. Жена му и синът му се връщаха.

Уенди умело го паркира на завоя и изключи мотора. Джак стана от стола и заслиза по стълбите да ги посрещне.

— Здравей, татко! — извика Дани и се затича към него. В ръката си държеше кутия. — Виж какво ми купи мама!

Джак вдигна сина си на ръце, завъртя го два пъти и го целуна.

— Джак Торънс, Юджин О'Нийл на своето поколение, американският Шекспир! — усмихната рече Уенди. — Каква изненада да ви срещна тук, толкова високо в планините!

— Хорската суетня ми дотегна, драга госпожо — отвърна той и плъзна ръце около кръста ѝ. Целунаха се. — Как мина пътешествието?

— Много добре. Дани все се оплакваше, че много го друсам, но не видях никакви трудности с камиончето и... О, Джак, ти си го завършил!

Тя бе вдигнала очи към покрива и Дани проследи погледа ѝ. Бегла сянка мина по лицето му, когато видя новите червени керемиди на покрива на западното крило на хотела, по-ярки на цвят от останалите. После погледна кутията в ръката си и личицето му се проясни. Картините, които Тони му показваше нощем, често го преследваха и наяве, но на дневна светлина му беше по-лесно да не им обръща внимание.

— Виж, тате, виж!

Джак взе кутията от сина си. Беше кола играчка. На капака имаше залепена снимката ѝ — виолетов фолксваген, на кормилото на който седеше карикатурно чудовище с кръвясали очи и голям кариран каскет, обърнат с козирката назад.

Уенди му се усмихна и Джак ѝ намигна.

— Точно това ти харесвам, шефе — каза Джак, като върна на Дани кутията. — Трезвият ти, практичен вкус към изискани вещи. Ти си истинско мое чедо.

— Мама каза, че ще ми помогнеш да я сглобя, когато се науча да чета гладко първата глава на книжката за Дик и Джейн.

— Няма да е по-рано от края на седмицата значи — заключи Джак. — Какво друго карате в приказното камионче, мадам?

— Тайна — дръпна го тя за ръката. — Не давам да гледаш. Някои от нещата са за теб. Ние с Дани ще ги пренесем. Ти можеш да вземеш млякото. На пода в кабината е.

— Ето за какво ти трябва само — плесна се Джак по челото. — Само за товарно добиче. Носи тук, носи там.

— Не тук и там, а го отнеси в кухнята, господинчо.

— А, това е прекалено! — викна той и с театрален апломб се строполи на земята.

Дани застана над него и се закиска.

— Ставай, дърт вол такъв — подкани го Уенди и го побутна с върха на маратонката си.

— Чу ли? — обърна се той към Дани. — Тя ме нарече вол. Ти си свидетел.

— Свидетел съм, свидетел съм! — заскача весело покрай него Дани.

Джак седна на земята.

— Това ме подсети нещо, приятелче. И аз имам изненада за теб. На верандата е, до пепелника ми.

— Каква е тя?

— Забравих. Иди да я видиш сам.

Двамата застанаха един до друг, загледани след Дани, който тичешком прекоси поляната и се изкачи по стълбите към верандата, като прескачаше през две стъпала.

Джак прегърна Уенди през кръста.

— Щастлива ли си, мила?

Тя вдигна към него очи и много сериозно отвърна:

— Не съм била по-щастлива, откакто сме се оженили.

— Истината ли казваш?

— Самата божя истина.

Той я притисна към себе си.

— Обичам те.

Тя отвърна на прегръдката му развълнувана. Джак Торънс не изричаше току-така тия думи; тя можеше да преброи на пръстите на двете си ръце случаите, когато ѝ ги беше казвал и преди, и след женитбата им.

— И аз те обичам.

— Мамо! Мамо! — Дани вече беше на верандата и подскачаше възбуден. — Ела да видиш! Страхотно е!

— Какво е? — попита Уенди, докато прекосяваха паркинга, хванати за ръка.

— Забравих — отвърна Джак.

— О, ще ти го върна аз, ще видиш — закани му се шеговито тя и го бутна с лакът.

— Още тази вечер, надявам се — подхвърли Джак и се засмя. Миг по-късно попита: — Как мислиш, Дани дали е щастлив?

— Ти трябва да знаеш. Нали с теб води тия дълги разговори всяка вечер преди лягане.

— Обикновено ми разказва какъв иска да стане, като порасне, или разпитва дали Дядо Коледа е истински. Страшно го вълнува този въпрос. Очевидно приятелят му Скот е посял семената на съмнението. Но за хотела нищо не ми е казвал.

— На мен също — рече тя. Вече се качваха по стълбите към площадката. — Но той поначало си е мълчалив. Само че доста отслабна, Джак. Не се лъжа.

— Просто расте на височина.

Дани стоеше с гръб към тях. Разглеждаше нещо върху масичката до стола на Джак, но Уенди не можеше да види какво е.

— Освен това не се храни добре. Преди лапаше каквото му падне. Помниш ли го миналата година?

— Децата се променят — разсеяно я успокои Джак. — Чел съм го някъде в Спок. Стане ли на седем години, ще видиш какъв апетит ще му се отвори.

Спряха се на най-горното стъпало.

— А и доста време прекарва над книжките — добави тя. — Знам, че се мъчи да ни угоди... Да угоди на теб — допълни неохотно.

— Прави го най-вече в угода на себе си — поправи я Джак. — Никога не съм бил настоятелен по този въпрос. Дори ми се ще да не се престарава толкова.

— Ще ме сметнеш ли за глупава, ако му запиша час за преглед? В Сайдуиндър има лекар, доста млад човек, но доколкото разбрах от продавачката на пазара...

— Притесняваш се малко от приближаването на снега, нали?

Тя сви рамене.

— Да, сигурно. Ако смяташ, че е глупаво...

— Съвсем не. Дори не е лошо да запишеш часове и за трима ни. Като чуем от специалист, че сме здрави, нощем ще спим по-спокойно.

— Още следобед ще се обадя — каза тя.

— Мамо! Погледни, мамо!

Дани се затича към нея, хванал в ръцете си нещо голямо и сиво, и за един комично-трагичен момент тя си помисли, че е човешки мозък. После разбра какво е и инстинктивно се отдръпна.

Джак я прегърна през рамото.

— Не бой се. Обитателите, които не излетяха, са умъртвени. Използвах флакона.

Тя гледаше голямото гнездо на оси, което синът ѝ държеше, но все така не смееше да го докосне.

— Сигурен ли си, че е безопасно?

— Напълно. И аз държах такова в стаята си като дете. Татко ми го беше дал. Искаш ли да го поставиш в стаята си, Дани?

— Да. Още сега!

Той се втурна към двойната врата и после чуха приглушения му тропот по главното стълбище.

— Но там е имало оси — каза тя. — Ужили ли те някоя?

— Ето, подаде се черво — рече той и ѝ показва пръста си. Отокът беше започнал да спада, но тя изохка и целуна пръста.

— Извади ли жилото?

— Осите не си оставят жилото. Пчелите го правят. Техните жила са като свредели. Жилата на осите са гладки. Точно това ги прави толкова опасни. Могат да жилят отново и отново.

— Джак, сигурен ли си, че гнездото е безопасно за Дани?

— Следвах стриктно инструкциите на флакона. Там пише, че отровата ги убива безотказно и после те се разпадат без остатък.

- Мразя ги — заяви тя.
- Кое? Осите?
- Всички жилеци гадини — отвърна тя и потръпна.
- Аз също — каза той и я прегърна.

16. ДАНИ

Уенди чуваше откъм спалнята как пишещата машина, която Джак бе качил от долния етаж, оживяваше за трийсетина секунди, замлъкваше за минута-две и после отново изтракваше за кратко. Сякаш слушаше далечен картечен огън. Шумът бе музика за ушите ѝ; толкова редовно Джак не бе работил още от втората година след женитбата им, когато бе написал разказа, публикуван от „Ескуайър“. Казваше, че пиесата ще бъде завършена в края на годината, за добро или лошо, и че ще се залови с нещо ново. Твърдеше, че не го е грижа дали ще се шуми около „Малкото училище“, когато Филис покаже тук-там пиесата, че няма да му мигне окото дори ако потъне незабелязана, и Уенди му вярваше. Самият акт на неговото писане я изпълваше с надежда не защото очакваше много нещо от творбата му, а защото съпругът ѝ, изглежда, бавно затваряше някаква огромна врата на стая, пълна с чудовища. Отдавна бе опрял рамо на тази врата, но най-сетне имаше изглед да успее да я захлопне.

Всеки удар на клавиш я затваряше по мъничко.

— Виж, Дик, виж.

Дани седеше приведен над първото от петте окъсани букварчета, които Джак бе изровил след дълги часове прекарани в антикварните книжарници на Боулдър. Те щяха да изведат Дани на нивото за четене на втори клас — програма, която по мнението на Уенди беше твърде амбициозна и тя го беше казала на Джак. Синът им без съмнение беше интелигентен, но щеше да е грешка да го натоварват толкова отрано. Джак се бе съгласил. Изключваха всякаква принуда. Просто добре беше да са подготвени, ако детето започнеше бързо да напредва. А сега тя се питаше дали Джак не се бе оказал прав и в това си предвиждане.

Дани, подготвен от четири години гледане на „Улица Сезам“ и три на образователната програма „Електрическа компания“, напредваше с почти обезпокоителна скорост. Това я притесняваше. Постоянно седеше над книжките си, сякаш за него беше въпрос на живот и смърт да се научи да чете. Тревожеше я напрегнатото му лице, още по-бледо на светлината на настолната лампа, която

поставиха в стаята му. Пръстчето му бавно следеше думите в буквара. Над тях имаше картинка, която Уенди смътно си спомняше от времето, когато тя самата бе в първи клас, преди деветнайсет години. Засмяно момченце с къдрава кестенява коса. Момиченце с къса рокличка и руси къдрици, хванало въженце за скачане. Куче, тичащо след голяма червена топка. Букварната тройца — Дик, Джейн и Джип.

— „Виж, Джип тича — бавно четеше Дани. — Тичай, Джип, тичай. Тичай, тичай, тичай. — После млъкна и пръстчето му се премести на долния ред. — Виж тази... — Наведе се по-ниско и носът му почти докосна страницата. — Виж тази...“

— Не толкова отблизо, шефе — тихо му каза Уенди. — Ще си повредиш очите. Там пише...

— Не ми казвай! — извика той и рязко се изправи. В гласа му звучеше тревога. — Не ми казвай, мамо. Сам ще го прочета!

— Добре, миличко — успокоително изрече тя. — Само че това не е чак толкова важно. Повярвай ми.

Дани обаче отново се наведе над буквара със съсредоточено и напрегнато изражение. Наистина никак не й се нравеше всичко това.

— „Виж тази... тъ... пъ... Виж тази тъпъ... Топка!“ — Яростното тържество в гласа му я порази. — Виж тази топка.

— Точно така — каза тя. — Хайде, миличко, достатъчно за тази вечер.

— Още две странички, мамо. Моля те!

— Не, шефе! — Тя решително затвори книжката с червени корици. — Време е за лягане.

— Моля ти се!

— Не ме ядосвай, Дани. Мама е уморена.

— Добре — примирено рече той, но продължаваше да гледа с копнеж буквара.

— Иди да целунеш татко и после се измий. Не забравяй зъбките.

— Няма.

Той се измъкна от стаята, малко момченце с долнище на пижама и голяма плътна фланела с футболна топка отпред и надпис на гърба „Ню Ингленд Пейтриътс“.

Пишещата машина на Джак замлъкна и тя чу звънливото гласче на Дани:

— Лека нощ, тате.

— Лека нощ, шефе. Как беше?

— Мисля, че добре. Но мама ме накара да спра.

— Мама е била права. Минава осем и половина. Сега в банята ли отиваш?

— Да.

— Добре. Хубаво да се измиеш, че иначе от ушите ти ще поникнат картофи. И лук, и моркови, и репички...

Дани се изкиска, а после вратата на банята се хлопна. Ключалката изщрака. Дани беше много потаен в хигиенните си занимания, нещо съвсем неприсъщо за нея и Джак. Още един знак — а такива се появяваха непрекъснато, — че в дома им растеше отделно и самостоятелно човешко същество, а не просто копие на един от тях или комбинация от двамата. Това я натъжаваше малко. Един ден детето ѝ щеше да бъде съвсем непознато за нея, а и тя за него... Но не тъй чужда, както тя чувстваше своята майка. Моля те, Господи, не позволявай да стане така! Нека и като порасне, да продължи да обича майка си.

Машината на Джак отново заработи на неравни интервали.

Както беше седнала на стола край малкото бюро на Дани, погледът ѝ се спря върху гнездото на осите. Беше поставено на видно място на поличката до главата на Дани. Продължаваше да не ѝ харесва въпреки уверенията, че е празно. Хрумна ѝ, че може да има микроби в него, почуди се дали да не попита Джак, но реши, че той ще ѝ се смее. Все пак щеше да се посъветва с лекаря утре, ако успееше да го види насаме.

Водата в банята продължаваше да тече. Тя стана и отиде в голямата спалня, за да се увери, че всичко е наред. Джак не вдигна очи към нея; беше потънал в света, който създаваше, втренчил немиждащ поглед в пишещата машина, с цигара между зъбите.

Тя леко почука на затворената врата на банята.

— Всичко наред ли е, шефе? Да не заспа?

Никакъв отговор.

— Дани?

Тишина. Тя натисна бравата. Беше заключено.

— Дани?

Започна да се притеснява. Освен течащата вода не се чуваше никакъв друг шум.

— Дани? Отвори вратата, момчето ми!

Никакъв отговор.

— Дани!

— За бога, Уенди! Не мога да мисля, ако се каниш цяла нощ да блъскаш по вратата.

— Дани се е заключил в банята и не ми отговаря.

Джак стана и заобиколи бюрото си. Изглеждаше раздразнен. Тропна веднъж силно по вратата.

— Отваряй, Дани! Стига шегички!

Никакъв отговор.

Джак почука по-силно.

— Казах, стига, шефе! Не се опитвай да отложиш лягането. Ще се пляскаме, ако не отвориш веднага.

Той си изпуска нервите, помисли си тя и страхът ѝ нарасна. От онази вечер преди две години не беше посягал на Дани в яда си, но сега изглеждаше достатъчно нервиран, за да го направи.

— Дани, миличък... — подзе тя.

Никакъв отговор. Само шумът на течаща вода.

— Дани, ако ме принудиш да разбия бравата, обещавам ти, че тази вечер няма да можеш да лежиш по гръб — закани се Джак.

Нищо.

— Счупи я — каза тя и внезапно ѝ стана трудно да говори. — Побързай!

Той вдигна крак и силно ритна бравата. Ключалката не се оказа солидна, тя веднага поддаде и вратата зейна отворена.

— Дани! — изпищя Уенди.

От крана на мивката течеше силна струя вода. До него лежеше отворената тубичка с паста за зъби. Дани седеше на ръба на ваната, стиснал здраво в ръка четката, а от устата му се стичаше пяна от пастата. Беше втрепенен като в транс към огледалото над умивалника. На лицето му бе изписан ужас и нейната първа мисъл беше, че детето има епилептичен припадък и сигурно си е глътнало езика.

— Дани!

Дани не отговори, само издаде неразбираеми гърлени звуци. После бе изблъскана така силно, че залитна срещу стената, а Джак коленичи пред момченцето.

— Дани! — взе да го вика той. — Дани, Дани!

Щракна с пръсти пред невиждащите очи на детето.

— А, да — продума Дани. — Турнирна среща. Удар. Нъррр...

— Дани...

— Роук — промълви Дани и гласът му внезапно прозвуча дебело, почти по мъжки. — Роук. Удар. Чукчето за роук... То има две страни. Аааа...

— Божичко, Джак, какво му е?

Джак сграбчи момчето за раменете и силно го разтърси. Главата на Дани се разлюля безпомощно като балон, вързан за пръчка.

— Роук. Удар. Чес.

Джак отново го разтърси и очите на Дани неочаквано се проясниха. Четката за зъби изпадна от ръката му и тропна на теракотения под.

— Какво? — попита той и се озърна. Видя баща си, коленичил до него, и Уенди, застанала до стената. — Какво? — попита отново с нарастваща тревога. — Кк-какво е сс-станало...

— Недей заеква! — изкрещя Джак в лицето му. Дани изписка стреснат, телцето му се стегна, той се задърпа от баща си и избухна в плач. Поразен, Джак го притегли към себе си. — О, милото ми, извинявай! Прости ми, шефе. Моля ти се, не плачи! Извинявай. Всичко е наред.

Водата продължаваше да тече в умивалника и на Уенди ѝ се стори, че неусетно е прекрачила в някакъв мъчителен кошмар, където времето вървеше назад и се връщаше към момента, когато пияният ѝ съпруг бе счупил ръчичката на сина ѝ, а после бе бърлил уплашено буквално същите думи.

(О, милото ми. Извинявай. Прости ми, шефе. Моля те. Ужасно съжалявам.)

Тя изтича към тях, издърпа Дани от ръцете на Джак (забеляза гневния упрек, изписан на лицето на мъжа ѝ, но го прибра в паметта си за по-късно обмисляне) и го вдигна. Отнесе го в малката спалня, както я бе прегърнал през шията, а Джак ги последва.

Тя седна на леглото на Дани и го залюля в прегръдките си, като му бърбеше несвързани утешителни думи. Погледна Джак, в чиито очи сега личеше само тревога. Той въпросително повдигна вежди срещу нея, а тя само отмаляло поклати глава.

— Дани — продължаваше да му нарежда. — Дани, Дани, Дани. Няма нищо, детето ми. Няма страшно, миличко. Всичко е наред.

Най-после Дани се поуспокои, само леко потрепваше в ръцете ѝ. И все пак най-напред заговори на Джак, на Джак, който сега седеше до тях на леглото, от което тя отново усети старата тъпа болка

(Винаги той и все той на първо място)

на ревност. Джак му бе крещял, а тя го бе утешавала и въпреки това Дани се обърна именно към баща си.

— Извинявай, ако съм бил лош.

— Няма за какво да се извиняваш, шефе — разроши косата му Джак. — Какво, за бога, се случи?

Дани поклати глава бавно и замаяно.

— Аз... аз не знам. Защо ми каза да не заеквам, тате? Аз не заеквам.

— Разбира се, че не заекваш — разпалено го увери Джак, но Уенди усети как сърцето ѝ се смръзва. Джак внезапно се бе уплашил от нещо и лицето му бе такова, сякаш беше зърнал призрак.

— Имаше нещо за някакъв хронометър... — измърмори Дани.

— Какво? — Джак се наведе напред, а детето се отдръпна и се притисна към майка си.

— Джак, ти го плашиш! — Гласът ѝ беше висок и обвинителен.

Внезапно си даде сметка, че и тримата са уплашени. Но от какво?

— Аз не знам! Не знам! — забърбори Дани притеснено. — Аз какво... какво казах, тате?

— Нищо — измънка Джак.

Той извади кърпа от задния си джоб и си изтри устата. Уенди отново усети, че ѝ прималява от усещането, че времето се връща назад. Този му жест си спомняше добре от пиянските му дни.

— Защо беше заключил вратата, Дани? — попита го кротко. — Защо го направи?

— Тони ми поръча така.

Те се спогледаха над главата му.

— А Тони обясни ли ти защо, сине? — попита тихо Джак.

— Аз си миех зъбите и си мислех за четенето — заразказва Дани. — Ама здравата си мислех. И тогава видях Тони надалеч в огледалото. Каза, че трябва да ми покаже нещо.

— Искаш да кажеш, че е стоял зад теб? — попита Уенди.

— Не, той беше в огледалото — упорито наблегна Дани. — Много навътре в него. После и аз влязох в огледалото. Другото, което си спомням, е как татко ме тръскаше и си помислих, че пак съм бил лош.

Джак трепна, все едно го удариха.

— Не, шефе — много тихо каза той.

— Значи Тони ти каза да заключиш вратата? — попита Уенди, като приглаждаше косата му.

— Да.

— И какво искаше да ти покаже той?

Дани се стегна в ръцете ѝ, сякаш мускулчетата му се превърнаха в струни.

— Не помня — сковано отговори той. — Не ме питай. Аз... не помня нищо.

— Шшш! — прошепна Уенди разтревожена. Отново го залюля. — Няма нищо, щом не си спомняш, милото ми. Не се безпокой.

Най-сетне Дани отново започна да се отпуска.

— Искаш ли да остана малко с теб? Да ти прочета приказка?

— Не, само ми остави нощната лампа. — Той срамежливо погледна баща си. — Ти ще останеш ли, тате? Само за минутка?

— Разбира се, шефе.

Уенди въздъхна.

— Ще бъда в дневната, Джак.

— Добре.

Тя се изправи и погледна Дани, докато се пъхаше под завивките. Изглеждаше толкова мъничък.

— Наистина ли си добре вече, Дани?

— Добре съм, мамо. Само ми включи Снупи.

— Добре.

Тя включи нощната лампа с нарисувания на абажура Снупи, заспа на покрива на кучешката си колибка. Преди да пристигнат в хотела, никога не бе искал да спи на нощна лампа. Тя загаси голямата лампа и се обърна да ги погледне още веднъж — малкото бледо лице на Дани и това на Джак над него. Поколеба се за миг

(после и аз влязох в огледалото)

и накрая тихо напусна стаята.

— Доспа ли ти се? — попита Джак и отметна косата му от челцето.

— Да.

— Искаш ли да пийнеш вода?

— Не...

Мълчанието продължи пет минути. Дани лежеше неподвижен под ръката му. Решил, че детето е заспало, Джак се канеше да стане и да излезе безшумно, когато Дани пробъбра в полусън:

— Роук.

Джак се обърна към него стреснат.

— Дани?...

— Ти не би наранил мама, нали, тате? Нито пък мен?

— Не.

Отново настана тишина.

— Татко?

— Какво?

— Тони дойде и ми разправи за играта роук.

— Тъй ли, шефе? И какво ти каза?

— Не си спомням много. Каза, че редът е последователен. Като при бейзбола.

— Да. — Сърцето на Джак заби глухо в гърдите му. Откъде би могло момчето да знае тези неща? При роук редът наистина беше последователен. Не като при бейзбола, а като при крикета.

— Тате... — Вече почти спеше.

— Какво?

— Какво е чес?

— Не „чес“, а „чест“. Пише се с „т“ накрая. Ще запомниш ли, шефе?

Но Дани вече спеше и дишаше бавно и равномерно. Той поседя, загледан в него, обзет от силна обич към детето. Защо му се разкрещя така? Нямаше нищо чудно в това, че позаекна мъничко, при положение че току-що бе излязъл от състояние, подобно на транс. Пък и изобщо не бе споменал думата „хронометър“. Бъбреше нещо детско и неразбрано.

Само че откъде знаеше, че при роук се спазва последователен ред? Дали някой му го беше казал? Улман? Или Халоран?

Погледна към ръцете си. Несъзнателно ги бе свил в юмруци

(Господи колко ми е нужно да пийна нещо) и ноктите се забиваха болезнено в дланите му. Бавно се застави да ги отпусне.

— Обичам те, Дани — прошепна. — Господ ми е свидетел.

После излезе от стаята. Отново си беше изтървал нервите, само малко, но достатъчно, за да се почувства отмалял и изплашен. Едно питие би премахнало това усещане. О, да. Би премахнало това

(нещо за някакъв хронометър)

и всичко останало. Нямаше как да е сбъркал за тези думи. По някакъв начин. Всяка от тях бе прозвучала съвсем отчетливо. Той спря в коридора, озърна се назад и механично изтри устните си с носната кърпа.

На слабата светлина фигурите им се очертаваха само като тъмни силуети. Уенди, само по гащички, отиде до леглото, да му подпъхне завивките. Беше се отвил. Джак седеше на вратата и я гледаше как допря китка до челцето му.

— Има ли температура?

— Не. — Тя го целуна по бузката.

— Слава богу, че записа час за преглед — каза той, когато тя се върна при вратата. — Мислиш ли, че този лекар си разбира от работата.

— Продавачката каза, че бил добър. Само това знам.

— Ако нещо не е в ред, ще ви изпратя двамата при майка ти, Уенди.

— Не.

— Знам как се чувстваш по този въпрос — каза той и я прегърна.

— Изобщо не можеш да разбереш какво изпитвам към нея.

— Уенди, няма къде другаде да ви изпратя. Знаеш това.

— Ако дойдеш и ти...

— Изгубя ли тая работа, свършено е с нас — простичко рече той.
— Знаеш го.

Тя кимна бавно. Знаеше го.

— Когато провеждах интервюто с Улман, сметнах, че просто си придава важност. Сега вече не съм толкова сигурен. Може би наистина не биваше да ви водя и вас двамата тук. Сред пустош в радиус от шейсет километра.

— Обичам те — промълви тя. — А Дани те обича още повече, ако изобщо е възможно. Ако ни отпратиш, той ще бъде съкрушен,

Джак.

— Не говори така.

— Ако лекарят каже, че има нещо нередно, ще си потърся работа в Сайдуиндър — рече тя. — А ако не намеря нищо в Сайдуиндър, ще заминем с Дани в Боулдър. Не мога да ида при майка си, Джак. Не и при тези условия. Не искам това от мен. Аз... просто не мога.

— Да, разбирам те. Не се умърлушвай. Може и да му няма нищо.

— Може.

— В два часа ли беше прегледът?

— Да.

— Хайде да оставим вратата на стаята му отворена, Уенди.

— И аз така предпочитам. Макар да не вярвам, че повече ще се буди.

Ала той се събуди.

Бум... бум... бум-бум... БУМ-БУМ...

Бягаше надалеч от ужасните отекващи шумове по виещи се като лабиринт коридори, а босите му крачета газеха върху мека синьо-черна джунгла.

Всеки път, щом чуеше чукчето за роук да се тресне по стената някъде зад него, идеше му да изкрещи с все сила. Ала не биваше. Не биваше. Един вик би го издал и тогава

(тогава ЧЕС)

(Ела тук да си вземеш лекарството, проклет лигав ревльо!)

Той чуваше как човекът с този глас идва, идва за него, като разярен тигър в тази враждебна синьо-черна джунгла. Човекоядец.

(Ела ми, малък негоднико!)

Ако успееше да се добере до стълбите, водещи надолу, ако можеше да се измъкне от този трети етаж, щеше да бъде в безопасност. Дори с асансьора. Само да можеше да си припомни забравеното. Но беше тъмно и в ужаса си бе изгубил ориентация. Беше тичал по коридорите и сърцето му се бе качило чак в гърлото; усещаше го като изгаряща бучка лед. Смразяваше го страхът, че след всеки следващ завой може да се сблъска лице в лице с човека-тигър.

Трещенето вече бе точно зад гърба му, както и ужасните дрезгави крясъци.

Подлудяваше го свистящият шум, който чукчето за роук издаваше,

(роук... удар... роук... удар... ЧЕС)

преди да се стовари върху стената. Тихото шумолене на крака по килима, напомнящ джунгла. Обзет от паника, усещаш в устата си горчив сок.

(Ти ще си припомниш забравеното... Щеше ли наистина? Какво беше то?)

Зави покрай още един ъгъл и с нарастващо отчаяние откри, че от него изход няма. От три страни му се чумереха заключени врати. Западното крило. Намираше се в западното крило, а отвън долиташе воят на бурята, чието тъмно гърло сякаш се давеше със сняг.

Опря гръб на стената, вече хлипащ от ужас, а сърцето му се блъскаше като уловен в примка заек. Когато гръбът му намери опора в стената, покрита със светлосини копринени тапети, нашарени със зигзаговидни ивици, краката му омекнаха и той се свлече на земята, а въздухът излизаше със свистене от гърлото му.

По-силно. По-силно.

В коридора имаше тигър и сега той щеше да се покаже иззад ъгъла, крещящ в лунатичната си ярост и размахал чукчето за роук, защото тигърът беше двуног и това бе...

Внезапно се събуди задъхан и скочи в леглото с широко отворени очи, втренчени в мрака, и ръце, вдигнати пред лицето.

Имаше нещо на едната му ръка. Пълзеше.

Оси. Три на брой.

И тогава го ужилиха, сякаш и трите едновременно, и острата, пареща болка отприщи всички образи — те се стовариха върху него като тъмен поток и той запищя с все сила, а осите продължаваха отново и отново да го жият.

Лампата светна и до леглото се появи татко, само по гащета. Зад него бе мама, сънена и уплашена.

— Махнете ги от мен! — изпищя Дани.

— О, Господи! — отрони Джак.

Той ги бе видял.

— Джак, какво му е? Какво му става?

Той не й отговори. Изтича до леглото, грабна възглавницата и взе да удря по размахващата се ръчица на Дани. Пак и пак. Тогава Уенди видя разлетелите се във въздуха жужащи насекоми.

— Вземи някакво списание! — извика ѝ той през рамо. — Убий ги!

— Оси? — промълви тя и за миг замръзна, додето осъзнае станалото. После от знанието бликна чувството. — Оси, о, Божичко, Джак, ти каза...

— Млъкни, по дяволите, и ги убий! — изрева той. — Ще правиш ли каквото ти казвам?

Едната бе кацнала на бюрото на Дани. Тя грабна едно албумче за оцветяване и го стовари върху осата. На мястото ѝ остана мазно кафяво петно.

— Има още една на завесата — каза той и изтича покрай нея с Дани на ръце.

Джак занесе детето в тяхната спалня и го сложи върху голямото легло откъм страната, където спеше Уенди.

— Лежи спокойно, Дани. Не се връщай оттатък, докато не ти кажа. Разбра ли?

С подпухнало и мокро от сълзи лице, Дани кимна.

— Браво на моето смело момче!

Джак изтича през коридора към стълбите. Зад себе си чу два пъти пляска на цветното албумче, а после жена му извика от болка. Той не се спря, а изтича надолу по стълбите към тъмното фойе. През кабинета на Улман изтича в кухнята, като пътем удари силно крака си в ръба на масивното бюро на Улман, но не усети нищо. Край умивалника на сушилка бяха наредени чиниите, които Уенди бе измила след вечеря. Той грабна голямата ѝенска купа най-отгоре, закачи една чиния и тя се разби с трясък на пода. Без да я поглежда, хукна обратно през кабинета и нагоре по стълбите.

Уенди стоеше отвън пред вратата на Дани и дишаше тежко. Лицето ѝ беше бяло като платно, очите блестящи и изцъклени, а косата ѝ висеше на влажни кичури.

— Убих всичките — с безжизнен глас отрони тя. — Но една ме ужили. Джак, ти каза, че всички са мъртви. — И се разплака.

Без да отговори нищо, той мина покрай нея и отнесе купата до леглото на Дани, край което бе гнездото. Беше неподвижно. Нямаше нищо там. Поне от външната страна. С рязко движение захлупи гнездото с купата.

— Готово — каза. — Хайде, ела.

Върнаха се заедно в голямата спалня.

— Къде те ужили? — попита я той.

— По... по китката.

— Дай да видя.

Тя му показа. Точно над гънките помежду дланта и китката се червенееше малка кръгла дупчица. Плътта бе започнала да подпухва.

— Алергична ли си към ужилване? — попита я той. — Помисли добре. Ако ти си алергична, нищо чудно и Дани да има непоносимост. Ужилили са го поне на пет-шест места.

— Не — отвърна тя малко по-спокойно. — Аз... Аз просто ги мразя, това е. Ненавиждам ги.

Дани седеше на леглото, хванал лявата си ръка, и ги гледаше. Очите му, заградени с побелели кръгове от шока, гледаха укорно Джак.

— Тате... ти каза, че си ги избил всичките. Ръката ми... Много ме боли.

— Дай да погледна, шефе. Не, няма да я пипам, така ще те заболи още повече. Само я протегни.

Той я протегна и Уенди изстена:

— О, Дани... О, бедната ти ръчичка!

По-късно лекарят щеше да преброи единайсет ужилвания, но те видяха само съзвездие от червени дупчици, сякаш ръката му бе поръсена с червен пипер. Имаше и силен оток. Беше станала като в рисуваните филмчета, когато Зайчето Бъни или Патокът Дафи се удареха с чука по невнимание.

— Уенди, донеси спрея от банята — нареди Джак.

Тя тръгна към банята, а той седна на леглото и загрижено обгърна раменцата на Дани.

— След като ти напръскаме ръката, искам да я снимам, шефе. А после ще спиш при нас, съгласен ли си?

— Да — отвърна Дани.

— Но защо ще ми правиш снимки?

— За да осъдим здравата някои хора. Задника ще им съдерем.

Уенди се върна с флакон в ръка, подобен на малък пожарогасител.

— Няма да боли, миличко — обеща тя и отхлупи капачето.

Дани си протегна ръката и тя я напръска от двете страни, додето цялата лъсна. Момченцето издаде въздишка и потръпна.

— Смъди ли? — попита тя.

— Не, помина ми малко.

— А сега тези. Сдъвчи ги. — Тя му подаде пет оранжеви таблетки детски аспирин. Дани ги взе и ги пхна в устата си една по една.

— Не е ли много този аспирин? — попита Джак.

— И ужилванията са много — ядно му отвърна тя. — Върви да изхвърлиш това гнездо, Джак Торънс. Още сега.

— След малко — каза той.

Отиде до скрина и от най-горното му чекмедже извади фотоапарата си. После взе да рови за светкавицата.

— Какво правиш, Джак? — възкликна тя с малко истеричен тон.

— Ще ми снима ръката — осведоми я сериозно Дани. — А после ще съди някои хора. Ще им съдере задника. Нали така, татко?

— Така — мрачно потвърди Джак. Беше открил светкавицата и сега я прикрепяше към апарата. — Стой мирно, синко. Ще смъкнем към пет хиляди долара на ужилване.

— За какво става дума? — едва не изкрещя Уенди.

— Ще ти кажа за какво — отвърна той. — Следвах стриктно указанията, написани на онзи флакон. Ще ги съдим. Тая проклетия е била дефектна. Няма друг начин. Как иначе можеш да обясниш това?

— О! — успя тя само да отрони стъписана.

Направи четири снимки и Уенди отбеляза на всяка една часа, като сверяваше времето с часовничето медальон, което носеше на врата си. Дани, очарован от идеята, че ужилванията му може би струват много хиляди долари, започна да губи интерес и усети леко главоболие.

Когато Джак прибра апарата и разпростря полароидните снимки върху скрина да съхнат, Уенди попита:

— Дали да не го заведем на лекар още тази вечер?

— Не е нужно, щом не го боли много. Ако човек е алергичен към ужилване от оса, реакцията идва не по-късно от трийсет секунди.

— А каква е... реакцията?

— Изпада в кома. Или в конвулсии.

— О, Господи Боже! — Тя се сгуши посърнала и пребледняла,

— Как се чувстваш, синко? Дали ще можеш да заспиш?

Той премигна насреща им. Кошмарът беше поизбледнял в съзнанието му, но още чувстваше страх.

— Ако ми позволите да спя при вас.

— Разбира се — каза Уенди. — О, миличък, толкова ми е мъчно!

— Няма страшно, мамо.

Тя отново се разплака и Джак я прегърна.

— Уенди, кълна ти се, че следвах инструкциите.

— Изхвърли го още утре, моля те!

— То се знае.

Тримата си легнаха в голямото легло и Джак тъкмо се канеше да загаси лампата, когато внезапно отметна завивките.

— Ще трябва да направя снимка и на гнездото.

— Връщай се бързо.

— Добре.

Той отново извади камерата от скрина, взе последната батерия за светкавица и направи окуражителен жест към Дани, като сви палеца и показалеца си на кръгче. Дани му се усмихна и му върна жеста със здравата си ръка.

Бива си го хлапето, каза си, докато отиваше към стаята на Дани. Не му липсва кураж.

Нощната лампа все още светеше. Джак пристъпи до леглото и когато погледна към поличката до него, полазиха го ледени тръпки. Цялата му кожа настръхна.

Едва можеше да види нещо през прозрачната йенска купа. Вътрешната й стена гъмжеше от оси. Трудно беше да се каже колко са. Най-малко петдесет. А може би сто.

Сърцето му биеше на бавни, разтърсващи тласъци. Направи снимките, после остави апарата, за да им даде време да се проявят. Избърса устните си с длан. Една мисъл постоянно кръжеше в съзнанието му и отекуваше

(Изпусна си нервите. Изпусна си нервите. Изпусна си нервите.)

с почти суеверен страх. Те се бяха върнали. Той бе убил осите, а те се бяха върнали.

Чуваше се как крещи пред уплашеното, разплакано личице на сина си: Недей да заекваш!

Отново си изтри устните. Отиде до бюрото на Дани и изрови голяма картонена кутия от мозайка. Взе я, отиде до полицата, подпъхна

я внимателно под купата и я вдигна заедно с нея. Осите сърдито зажужаха в затвора си. После, притискайки здраво купата, за да не се изплъзне, излезе в коридора.

— Идваш ли да си лягаш, Джак? — чу се гласът на Уенди.

— Идваш ли да си лягаш, тате?

— Трябва да слеза долу за минутка — отвърна той, като се помъчи гласът му да звучи безгрижно.

Как беше станало това? Как, за Бога?

Флаконът във всеки случай не беше празен. Бе видял как от дюзата се вие бяло облаче, когато натисна пръстена. А когато след два часа се качи отново, бе изтръскал от дупката на гнездото купчинка мъртви насекоми.

Как тогава? Спонтанна регенерация?

Това беше налудничаво. Средновековни щуротии. Насекомите не регенерираха. А дори и от яйцата да можеха да се развият възрастни оси само за дванайсет часа, това не беше сезонът, в който се снасяха яйца. Осите снасяха през април и май. През есента измираха.

Но като живо доказателство лютите гадинки жужаха свирепо под купата.

Занесе ги долу в кухнята. Оттам една врата водеше към задния двор. Студеният нощен вятър прониза почти голото му тяло и краката му мигом изтръпнаха от ледената бетонна площадка, върху която бе стъпил — площадката, където стоварваха касите с мляко през активния сезон на хотела. Той внимателно положи кутията от мозайка и купата долу и когато се изправи, погледна термометъра, прикрепен до вратата. Сочеше точно минус пет градуса. Студът щеше да ги убие до сутринта. Влезе и плътно затвори вратата. За миг бе готов дори да я залости.

Върна се обратно през кухнята и загаси лампите. Една минута постоя замислен в тъмното, копнеещ да пийне нещо. Внезапно хотелът сякаш се изпълни с хиляди спотаени шумове: скърцания, стенания и лукавото свистене на вятъра под стрехите, където може би като смъртоносни плодове висяха още гнезда на оси.

Те се бяха върнали.

Изведнъж установи, че вече не харесва толкова хотела, сякаш не осите бяха уж依или сина му — осите, оживели по чудо след изстреблението с отровата, — а самият хотел.

Последната му мисъл, преди да се качи при жена си и сина си

(отсега нататък ще си сдържаш нервите каквото и да стане)
беше ясна, твърда и решителна.

Приближавайки по коридора към тях, изтри устни с опакото на дланта си.

17. ЛЕКАРСКИЯТ КАБИНЕТ

Легнал само по долни гащета върху кушетката за прегледи, Дани Торънс изглеждаше съвсем мъничък. Взираше се в доктор („Наричай ме просто Бил“) Едмъндс, който разхождаше някаква голяма черна машина над него. Дани извърна очи настрани, за да я разгледа по-добре.

— Не се бой от него, приятелю — рече Бил Едмъндс. — Това е електроенцефалограф и не причинява никаква болка.

— Електро...

— За по-кратко го наричаме ЕЕГ. Сега ще прикрепя няколко жички към главата ти и писалките от отсамната страна на джунджурията ще запишат мозъчните ти вълни.

— Като в „Човекът за шест милиона долара“?

— Горе-долу по същия начин. Искаш ли да станеш като Стийв Остин, като пораснеш?

— А, не — отвърна Дани, докато сестрата прикрепяше проводниците към няколко остригани участъка по главата му. — Татко ми каза, че един ден щели да му гръмнат бушоните.

— Знам какво е да ти гръмнат бушоните — добродушно рече доктор Едмъндс. — Случвало ми се е и на мен няколко пъти. ЕЕГ може да ни каже много неща, Дани.

— Какво например?

— Например дали имаш епилепсия. Това е един малък проблем, при който...

— Да, аз знам какво е епилепсия.

— Сериозно?

— Разбира се. Едно дете в детската ни градина във Вермонт... Като бях малък, ходех на детска градина, та там едно дете имаше епилепсия. Не му давах да си играе със светещия диск.

— А какво представляваше той, Дан?

Апаратът беше включен и по хартията се изписваха тънки линии.

— Беше целият нашарен с разноцветни светлини. Щом го завъртиш, някои цветове святкат, но не всички. Трябва да преброиш

цветовете и ако натиснеш правилния бутон, изключваш го. Само че Брент не можеше да го прави това.

— Това е, защото проблясващите светлини понякога причиняват епилептична криза.

— Искате да кажете, че ако върти диска, Брент може сам да превърти и да припадне?

Едмъндс и сестрата се спогледаха развеселени.

— Не много красиво, но точно казано, Дани.

— Какво?

— Казах, че си прав, само че не е хубаво да се казва „да превърти и да припадне“, а „да получи криза“. Лежи мирно сега.

— Ясно.

— Дани, когато получаваш тези... е, все едно как ще ги наречем, имаш ли спомен преди това да си гледал проблясващи светлини?

— Не.

— А да си чувал странни шумове? Звънтене например?

— Не съм.

— А да си усещал особени миризми, да речем на портокали или на дървени стърготини? Или пък на нещо гнило?

— Няма такова нещо.

— А да ти се е плакало понякога, преди да изгубиш съзнание, при това без да си бил тъжен?

— Не, сър.

— Е, чудесно тогава.

— Имам ли епилепсия, доктор Бил?

— Не ми се вярва, Дани. Лежи, без да мърдаш. Почти свършихме вече.

Машината побърмча още пет минути и после доктор Едмъндс я изключи.

— Готово, приятелю — бодро изрече лекарят. — Сега Сали ще сваля електродите от теб и ще идем в съседната стая. Искам да си поговорим малко двамата. Съгласен ли си?

— Разбира се.

Едмъндс откъсна дълъг лист хартия от апарата и разглеждайки го, отиде в съседния кабинет.

— Сега ще ти боцна ръката мъничко — съобщи сестрата, след като Дани си обу панталоните. — Трябва да сме сигурни, че нямаш

туберкулоза.

— Такава ми правиха в забавачката миналата година — осведоми я Дани без особена надежда.

— Да, но това е било отдавна, а сега си вече голямо момче, нали така?

— Сигурно е така — въздъхна Дани и примирено протегна ръка.

Щом си облече ризата и си obu обувките, той влезе през плъзгащата се врата в кабинета на доктор Едмъндс. Лекарят седеше на ръба на бюрото си и замислено поклащаше крака.

— Здравсти, Дани.

— Здравсти.

— Как е ръката сега? — И той посочи към лявата ръка на момчето, омотана с лека превръзка.

— Почти нищо не усещам.

— Радвам се. Аз разгледах твоята ЕЕГ и ми се вижда съвсем добре. Все пак ще я изпратя на един приятел в Денвър, който си изкарва прехраната, като разчита такива неща. Искам да съм напълно сигурен.

— Да, сър.

— Разкажи ми за Тони, Дан.

Дани пристъпи от крак на крак.

— Той е просто невидимото ми другарче — промърмори. — Аз си го измислих. Да ми прави компания.

Едмъндс се засмя и постави ръце върху раменете на Дани.

— Точно същото казаха майка ти и татко ти. Но тук сме на четири очи, приятелю. Аз съм твойт лекар. Кажи ми истината и аз ти обещавам да не я издавам пред тях, ако ти не желаш.

Дани се замисли. Погледна Едмъндс и напрегайки се леко, за да се съсредоточи, се опита да улови мислите му или поне цвета на настроението му. Изведнъж в съзнанието му изникна един образ, който му подежда успокояващо: ред чекмеджета, които се хлопваха едно след друго. Върху всяко имаше мъничка табелка с надпис: А-В, СЕКРЕТНО, Г-Е, СЕКРЕТНО и така нататък. Това окуражи донякъде Дани и той изрече предпазливо:

— Аз всъщност не зная кой е Тони.

— Той на твоята възраст ли е?

— Не. Най-малко на единайсет години. Може и още по-голям да е. Никога не съм го виждал отблизо. Нищо чудно да е достатъчно голям, за да кара кола.

— Значи го виждаш от разстояние?

— Да, сър.

— И той винаги се появява, преди да изгубиш съзнание?

— Но аз не губя съзнание. Просто тръгвам с него, обаче без да тръгвам наистина, и той ми показва разни неща.

— И що за неща?

— Ами...

Дани се поколеба за миг и после разправи на доктор Едмъндс за татковия куфар с всичките му книжа вътре и как той все пак не се бе изгубил при преместването от Колорадо. През цялото време си бе седял под стълбите.

— И татко ти го намери там, където Тони ти каза, че е?

— Да, сър. Само че Тони не ми каза. Той ми го показва.

— Разбирам, Дани. А какво ти показва Тони снощи, когато се бе заключил в банята?

— Не помня — бързо отвърна Дани.

— Сигурен ли си?

— Да, сър.

— Преди малко казах, че си заключил вратата на банята. Но не бях прав, нали? Всъщност Тони заключи вратата.

— Не, сър. Тони не може да я заключи, защото той не е истински. Той искаше аз да го направя и аз го послушах. Аз я заключих.

— А Тони винаги ли ти показва къде са разни изгубени вещи?

— Не, сър. Понякога ми показва неща, които ще се случат.

— Нима?

— Ами да. Веднъж ми показва зоологическата градина в Грейт Барингтън. Обеща, че татко ще ме заведе там за рождения ми ден и той наистина ме заведе.

— Какво друго ти показва?

Дани смръщи вежди.

— Знаци. Постоянно ми показва разни загубени знаци. А аз изобщо не мога да прочета какво пише на тях.

— Защо според теб Тони прави това, Дани?

— Не знам. — Личицето на Дани светна. — Сега мама и татко ме учат да чета и аз много се старая.

— За да можеш да разчиташ знаците на Тони ли?

— И това също, но просто искам да се науча.

— Ти харесваш ли Тони, Дани?

Дани заби очи в пода и не отговори.

— Дани?

— Трудно е да се каже — продума колебливо детето. — Някога го харесвах. Всеки ден се надявах да дойде при мен, защото преди той винаги ми показваше хубави неща, особено след като мама и татко спряха да мислят вече за РАЗВОД. — Погледът на доктор Едмъндс стана по-остър, но Дани не забеляза нищо. Той все така стоеше втренчен в пода, силно съсредоточен в старанието си да се изрази по-добре. — Но сега при всяко идване ми показва все лоши неща. Ужасни неща. Като в банята снощи. От тях ме боли също като от осите. Само че нещата, дето Тони ми показва, ме жият ето тук. — И той насочи пръстче към слепоочието си, сякаш с карикатурен жест демонстрираше самоубийство.

— Какви неща, Дани?

— Не помня! — извика почти разплакано момченцето. — Щях да ви ги кажа, ако ги помнех. Само че те бяха толкова ужасни, та може би нарочно съм ги забравил. Единственото, което си спомням, след като се събудя, е ЧЕС.

— Какво означава това?

— И аз не знам.

— А можеш ли да накараш Тони да дойде сега?

— Кой знае? Той не идва всеки път, щом го викам. Пък и аз не го викам напоследък, защото не ща да го виждам.

— Опитай, Дани. Нали съм тук, с теб.

Дани със съмнение погледна Едмъндс. Лекарят му кимна насърчително.

Детето издаде протяжна въздишка и също кимна.

— Не съм сигурен обаче дали ще се получи. Никога не съм го правил, когато някой седи и ме гледа. Пък и Тони невинаги идва.

— И да не дойде, няма нищо — успокои го Едмъндс. — Просто искам да опиташ.

— Добре.

Той сведе поглед към обувките на лекаря и насочи мисълта си към мама и татко отвън. Те бяха тук, наблизно, всъщност точно зад тази стена с картината на нея. Седяха в чакалнята един до друг, но не си говореха. Прелистваха списания. Бяха разтревожени. За него.

Напрегна се по-силно, сбърчи челце и се опита да проникне в мислите на майка си. Винаги беше по-трудно, когато не беше при него в стаята. После започна да ги долавя. Майка му си мислеше за някаква сестра. За своята сестра. Сестрата беше умряла. И мама си мислеше, че тъкмо това е превърнало нейната майка в такава проклетница — смъртта на сестра й Айлийн, която бе блъсната от кола.

Даниии...

Само че Тони го нямаше. Чуваше само гласа му. А когато и той започна да заглъхва, Дани го последва през мрака. Внезапно тъмнината бе прорязана от ивица светлина, заобиколена с паяжини. Каменният под отдолу изглеждаше влажен и неприятен. Когато очите му свикнаха със сумрака, забеляза Тони точно пред себе си. Тони гледаше нещо и Дани се напрегна да различи какво е.

(Татко ти. Виждаш ли татко си?)

Разбира се, че го виждаше. Как няма да го разпознае, дори на слабата светлина в мазето? Татко му бе коленичил на пода и осветяваше с фенерче разни кашони и сандъци. Кашоните бяха стари и изгнили, някои почти се бяха разпаднали и от тях на пода се бяха изсипали купища хартии. Вестници, тефтери, напечатани листчета, които приличаха на сметки. Татко му ги разглеждаше с голям интерес. Изведнъж се поизправи и насочи лъча на фенерчето в друга посока. В светлото петно се видя книга — голяма и бяла, превързана със златна лентичка. Кориците като че бяха от бяла кожа. Това беше албум с изрезки. На Дани внезапно му се прииска да извика на баща си, да го предупреди да не пипа тази книга, защото имаше книги, които не биваше да се отварят. Ала татко му вече посягаше към нея.

Чуваше се някакъв ритмичен грохот и Дани се досети, че трябва да е от бойлера, който татко му проверяваше но три-четири пъти на ден. Звучеше някак злокобно и плашещо. А и тая миризма на мухъл и плесен като че се променяше в нещо друго — в острата и противна миризма на Лошото Нещо. Бе обвила като облак татко му, който вече държеше в ръка албума с изрезки.

Тони беше някъде в мрака.

(Това нечовешко място ражда човешки чудовища. Това нечовешко място)

И постоянно повтаряше една и съща неразбираема фраза.

(...ражда човешки чудовища)

Отново взе да пропада в мрака и пак го съпровождаше силният грохот, но това вече не беше бойлерът, а ударите на чукчето за роук по копринените тапети на стените. Бе се сгушил безпомощно върху синьо-черната джунгла на килима.

(Веднага излез)

(Това нечовешко място)

(и си вземи лекарството!)

(ражда човешки чудовища.)

Със стенание, което отекна в мозъка му, той рязко се напъна да се изтръгне от мрака. Усети нечий ръце да разтърсват раменете му и най-напред помисли, че страшното нещо от хотела, какъвто беше в света на Тони, кой знае как го е последвало в реалния свят. После чу гласа на доктор Едмъндс:

— Няма страшно, Дани. Добре си. Всичко е наред.

Дани разпозна лекаря, а след това и обстановката в кабинета му. Изведнъж го разтърсиха неудържими тръпки. Едмъндс го хвана здраво.

Когато нервната реакция поотмина, Едмъндс попита:

— Ти говореше нещо за чудовища, Дани. Що за чудовища са те?

— Това нечовешко място... — изрече момчето с гърлен глас. — Тони ми каза... това нечовешко място... ражда... ражда... — Поклати отчаяно глава. — Не мога да си спомня.

— Опитай!

— Не мога.

— Тони дойде ли?

— Да.

— Какво ти показва?

— Тъмнина. И грохот. Не си спомням.

— Ти къде беше?

— Стига вече! Оставете ме на мира! Не помня! — Той избухна в плач от страх и напрежение. Всичко видяно се бе разтворило в съзнанието му като безформена лепкава каша и споменът бе неразгадаем.

Едмъндс отиде до чешмата и му наля вода в пластмасова чашка. Дани я изпи и Едмъндс му сипа още една.

— Сега по-добре ли си?

— Да.

— Дани, не искам да те насилвам... нито да те ядосвам. Но все пак помниш ли нещо преди идването на Тони?

— Мама — бавно продума Дани. — Тя се тревожи за мен.

— Майките винаги се тревожат, приятелю.

— Не, друго беше... Тя имала сестра, която умряла като малка. Айлийн. Мислеше си как Айлийн я блъснала кола и заради това още повече се безпокоеше за мен. Нищо друго не си спомням.

Едмъндс го погледна изпитателно.

— Искаш да кажеш, че тя си мисли това в момента? Навън, в чакалнята?

— Да, сър.

— А ти откъде знаеш, Дани?

Детето поклати глава.

— Ужасно съм изморен. Нека да ида сега при мама и татко. Не искам да отговарям на повече въпроси. Пък и коремът ме заболя.

— Повръща ли ти се?

— Не, сър. Само искам да ида при мама и татко.

— Добре, Дан. — Едмъндс се изправи. — Излез да се видиш с тях за малко, а после ги изпрати при мен, да поговоря с тях. Съгласен ли си?

— Да, сър.

— Отвън има книжки, които можеш да разглеждаш. Ти обичаш книжките, нали?

— Да, сър — послушно отвърна Дани.

— Добро момче си ти.

Дани му се усмихна слабо.

— Нищо нередно не мога да открия у него — заяви доктор Едмъндс на Торънсови. — Физически е напълно здрав. В умствено отношение е твърде буден и има силно развито въображение. Случва се при някои деца. Те просто трябва да дораснат до фантазията си, както крачето трябва да расте, за да изпълни голямата обувка. Така е и с Дани. Проверявали ли сте някога коефициента му на интелигентност?

— Не съм привърженик на тия неща — отговори Джак. — Така само могат да се родят прекомерни очаквания у родители и учители.

Доктор Едмъндс кимна.

— Може би сте прав. Но ако го премерите, ще установите, че е доста по-висок от средния за неговата възраст. Той се изразява удивително добре за такова малко дете.

— Ние разговаряме с него като с възрастен човек — не без известна гордост вметна Джак.

— Едва ли е имало случай да останете неразбрани. — Едмъндс помълча и взе да премията една писалка в ръцете си. — Той изпадна в транс пред мен. По моя молба. Беше точно както описахте снощната случка в банята. Мускулите му се разхлабиха, тялото му се отпусна и очите се извърнаха нагоре. Бях поразен и още не съм се освободил от това чувство.

Торънсови напрегнато се наведоха напред.

— И какво стана? — тревожно попита Уенди.

Едмъндс подробно им описа трансa на Дани, каза им за нечленоразделната фраза, от която бе разбрал само думата „чудовища“, за тъмното и грохота, за сълзите след това и състоянието, близко до истерия, за нервния стомах.

— Значи пак Тони — промълви Джак.

— Какво означава това? — попита Уенди. — Имате ли представа?

— Имам няколко идеи. Може би няма да ви се харесат.

— Говорете все пак — подкани го Джак.

— От това, което Дани ми разказа, съдя, че „невидимият приятел“ е бил приятел в истинския смисъл на думата до момента, когато сте се преместили от Нова Англия. Оттогава Тони е враждебно настроен. Приятните срещи са се превърнали в кошмари, които са още по-ужасни за сина ви поради това, че не си ги спомня добре. Често срещано явление. Ние всички си спомняме много по-ясно приятните сънища, отколкото страшните.

— И вие предполагате, че преместването ни тук до такава степен е разстроило Дани? — попита Уенди.

— Възможно е, ако преместването е станало при травмиращи обстоятелства.

Уенди и Джак се спогледаха.

— Аз преподавах в гимназия — бавно изрече Джак. — Изгубих работата си.

— Разбирам — каза Едмъндс и с решителен жест остави настрана писалката, с която си играеше. — Но боя се, че има и друго. Може да ви подейства болезнено. Синът ви, изглежда, вярва, че вие двамата сериозно сте мислили за развод. Спомена го доста спокойно, но само защото вярва, че тази опасност е отминала.

Джак зяпна от смайване, а Уенди се сви на мястото си, сякаш я бяха ударили. По лицето ѝ не остана капка кръв.

— Никога не сме го обсъждали — промълви тя. — Нито пред него, нито насаме! Ние...

— Мисля, че е най-добре да сте наясно с положението, докторе — намеси се Джак. — Малко след раждането на Дани аз станях алкохолик. Имах проблем с алкохола още като студент, но след като срещнах Уенди нещата поутихнаха, а после отново попаднах под властта му, щом се роди бебето и писането, което исках да превърна в свое основно занимание, не ми потръгна. Когато Дани беше на три години и половина, разля кутия с бира върху няколко листа, над които работех... Всъщност тия листове аз самият ги бях смачкал вече... И аз... ами... О, по дяволите. — Гласът му пресекна, но погледът му остана твърд. — Изречено на глас, звучи като истинско зверство. Дръпнах го към себе си, за да го напляскам, и му счупих ръката. Три месеца по-късно се отказах от алкохола. И до днес не съм слагал нито капка в уста.

— Ясно — с равен глас проговори доктор Едмъндс. — Естествено, аз знаех, че ръката е била чупена. Но е наместена добре. — Той отбутна стола си от бюрото и кръстоса крака. — Ако мога да бъда откровен, очевидно е, че оттогава детето не е било малтретирано. С изключение на ужилванията по тялото му има само белези, обичайни за момче на неговата възраст.

— А как иначе! — разпалено възкликна Уенди. — Джак просто без да иска...

— Не, Уенди — пресече я Джак. — Направих го нарочно. Като че нещо в мен ме подтикваше да го нараня, ако не и по-лошо. — Той отново погледна Едмъндс. — Знаете ли какво, докторе? Днес за пръв път между нас се споменава думата развод. Както и алкохолизъм. И малтретиране. Три нови думи само за пет минути.

— Може би тъкмо това е коренът на проблема — заключи Едмъндс. — Аз не съм психиатър. Ако държите Дани да бъде прегледан от детски психиатър, мога да ви препоръчам отличен специалист в Боулдър. Ала съм напълно сигурен в диагнозата си. Дани е интелигентно, чувствително дете с богато въображение. Не вярвам, че би се разстроил толкова силно от брачните ви проблеми, колкото вие си мислите. Малките деца твърде естествено приемат нещата. На тях не им е понятен срамът, нито необходимостта да криеш и премълчаваш.

Джак изучаваше ръцете си. Уенди хвана едната и я стисна.

— Все пак той е усетил, че нещо не е в ред. От негова гледна точка главното е било не счупената ръка, а рушащата се връзка между вас двамата. Спомена ми за развода, но не и за счупената ръка. Когато сестрата заговори за ръката, той просто сви рамене. Отвърна й, че било стара работа.

— Невероятно дете — промърмори Джак и стисна здраво челюсти, тъй че лицето му се изопна. — Не го заслужаваме.

— Но, тъй или иначе, го имате — сухо отбеляза Едмъндс. — А той от време на време се оттегля в своя измислен свят. Няма нищо чудно в това, много деца го правят. Доколкото си спомням, аз самият имах невидим приятел на възрастта на Дани, говорещ петел на име Чуг-Чуг. Естествено, никой освен мен не можеше да види Чуг-Чуг. Имах двама по-големи братя, които често се спасяваха от мен и в подобни ситуации Чуг-Чуг много ми помагаше. Несъмнено фантазиите на Дани далеч надхвърлят този често срещан детски синдром, ала причината е същата. Дани е имал нужда от Тони, защото той е идвал да му показва приятни неща. По някой път го е забавлявал. Открил е изгубения куфар на татко, предсказал е, че ще го заведете в зоологическата градина за рождения му ден...

— Зоологическата градина в Грейт Барингтън! — извика Уенди. — Но как е могъл да знае? То стана съвсем неочаквано.

— Нима вярвате, че е ясновидец? — с усмивка попита Едмъндс.

— Още откакто се роди, няма тайни за него — със слаб глас продума Уенди.

Този път Едмъндс се разсмя на глас, искрено развеселен.

Джак и Уенди се спогледаха и също се усмихнаха. Разбира се, обяснението беше толкова просто. Но честите отгатвания на Дани бяха

друга тема, която не бяха обсъждали много помежду си.

— Още малко, и ще ми кажете, че е способен и на левитация — рече Едмъндс, все още усмихнат. — Не, не, няма нищо такова. Дани има силно развита интуиция, но в това няма нищо свръхестествено. Разбрал е къде е вашият куфар, господин Торънс, просто защото сте го търсили навсякъде другаде. Използвал е метода на изключването. Рано или късно и сам щяхте да се досетите. Колкото до зоологическата градина, просто е съумял да ви внуши силното си желание. Възхищавам му се за това умение. Ако го запази, от него ще излезе мъж и половина.

Уенди кимна. Естествено, тя бе уверена, че от Дани ще излезе мъж и половина, ала обясненията на лекаря не я задоволяваха особено. На вкус бяха по-скоро като маргарин, отколкото като масло. Едмъндс не бе живял с тях. Не бе виждал как Дани като магьосник изнамира разни изгубени вещи. Нямаше как да знае колко пъти още съвсем мъничък ѝ бе пъхвал в ръцете чадъра, преди да излязат на разходка, макар че навън грееше ясно слънце, а после се прибираха под дъжд, изливащ се като из ведро. Стигаше само да ѝ мине през ума, че е време да върне книгите в библиотеката, и ги намираше приготвени на масичката в спретната купчинка.

Но гласно се задоволи да попита:

— Защо са тези кошмари тогава? Защо Тони му е казал да заключи вратата на банята?

— Струва ми се, че Тони просто не му е нужен повече — отвърна Едмъндс. — Помислете си в каква обстановка е живял преди. Баща му е пиел. Счупил му е ръката. Между вас е тегнело потискащо мълчание. А сега нещата са се променили. Господин Торънс вече не пие. Живеете на ново място, където условията ви налагат да бъдете по-сплотено семейство. Лично аз мога само да ви завиждам, защото общувам с жена си и децата си не повече от два-три часа дневно. Създаде се е идеалната оздравителна ситуация. И според мен самият факт, че той разграничава света на Тони от „реалния свят“, както сам го нарича, говори много добре за душевното му състояние. Той твърди, че двамата вече не мислите за развод. Има ли основание да го вярва?

— Да — прошепна Уенди и Джак стисна ръката ѝ силно до болка.

Тя стисна неговата в безмълвен отговор. Едмъндс кимна удовлетворен.

— Ето че повече не се нуждае от Тони. Дани просто го изтласква от себе си. Тони вече не му носи приятни изживявания, а кошмари, които толкова го плашат, че си ги спомня само откъслечно. Изчезването на Тони няма да стане лесно, но е неизбежно. Синът ви напомня наркоман, който се отказва от наркотика.

Изправи се и Торънсови също станаха.

— Както ви казах, аз не съм психиатър. Ако кошмарите продължават, заведете го при специалиста в Боулдър.

— Непременно — каза Джак.

— А сега нека му съобщим, че може да се прибира у дома — предложи Едмъндс.

— Благодаря ви от сърце. Сега се чувствам спокоен, както не съм бил отдавна — увери го Джак.

— Аз също — обади се Уенди.

Когато бяха вече при вратата, Едмъндс се спря и погледна Уенди.

— Имали ли сте сестра на име Айлийн, госпожо Торънс?

Уенди го погледна смаяна.

— Да, имах. Прегази я кола пред дома ни в Съмърсуърт, в Ню Хампшър. Беше на шест години, а аз на десет. Втурна се да гони топката си и я блъсна камионче за доставка на продукти.

— Дани знае ли за това?

— Нямам представа. Не вярвам.

— Каза, че сте си мислили за нея в чакалнята.

— Истина е — промълви Уенди. — И то за пръв път от... дори не знам от колко време насам.

— Думата „чес“ говори ли нещо на някой от двама ви?

Уенди поклати глава, но Джак се обади:

— Той ми спомена тази дума снощи, но реших, че иска да каже „чес“.

— Твърде вероятно е — кимна Едмъндс. — Момчето има силно развито чувство за чест. А „сияние“ означава ли нещо според вас?

Този път и двамата поклатиха глави.

— Е, все едно — махна с ръка Едмъндс и отвори вратата към чакалнята. — Има ли тук някой на име Дани Торънс, който иска да си отиде вкъщи?

— Здравей, татко! Здравсти, мамо! — Дани се изправи иззад масичката, върху която бе разтворил един брой на списанието „В света на дивите животни“, като следеше с пръст редовете и си мърмореше на глас разчетените думи.

Той изтича към Джак и увисна на шията му. Уенди леко му разроши косата.

— Ако не обичаш майка си и татко си, можеш да останеш с добрия стар Бил — пошегува се Едмъндс.

— Не, сър — натъртено отвърна Дани.

После прегърна с две ръце едновременно майка си и баща си, сияещ от щастие.

— Добре тогава — усмихнат каза Едмъндс и се обърна към Уенди: — Ако имате някакви проблеми, обадете се пак. Но не вярвам да имате.

18. АЛБУМЪТ С ВЕСТНИКАРСКИ ИЗРЕЗКИ

Джак откри албума с вестникарски изрезки на 1 ноември, докато жена му и синът му се разхождаха по стария път зад игрището за роук, който водеше към една изоставена дъскорезница, отдалечена на четири-пет километра. Времето се бе задържало добро и тримата бяха придобили невероятен за есента загар.

Той беше слязъл в мазето да премести стрелката на бойлера и необясним импулс го накара да вземе фенера от рафта с инструменти и да се залови да разглежда старите книжа. Щеше да потърси също удобни места да заложат капаните, макар да имаше намерение да ги постави чак след месец. Искан всички плъхове да се завърнат от ваканцията си, бе казал на Уенди.

Като си светеше с фенера, мина покрай асансьорната шахта, по настояване на Уенди никога повече не бяха използвали асансьора след пристигането си, и влезе в помещението зад малката каменна арка. Носът му се сбърчи, щом го лъхна миризмата на гниеща хартия. Разходи лъча на фенера наоколо, като си свирукаше през зъби. Натрупаните кашони и сандъци с книжа напомняха миниатюрен модел на Андите: повечето бяха побелели и обезформени от влага и старост, други почти се бяха разпаднали и от тях върху каменния под се бяха разпилели пожълтели листове. По-настрани имаше струпани вестници, превързани с канап. Някои кашони бяха пълни с тефтери, вероятно счетоводни книги, а други — със стегнати в ластичета фактури. Издърпа най-горния вестник от една връзка и прочете голямото заглавие на първа страница:

ДЖОНСЪН ОБЕЩАВА ДА ПРОДЪЛЖИ ДЕЛОТО НА КЕНЕДИ

Вестникът беше „Роки Маунтин Нюз“ с дата 19 декември 1963 г. Остави го върху купчинката. Каза си, че човек неизбежно се вълнува, когато влезе в непосредствен допир с историята, четейки за събития, които са били новини преди десет или дваисет години. Откри празнини в натрупаните вестници и документи: нямаше нищо от 1937

до 1945, от 1957 до 1960, от 1962 до 1963 г. Предположи, че това са били периодите, през които хотелът е бил затворен.

Обясненията на Улман за трудната съдба на хотела някак не го задоволяваха. Дори само живописното разположение на „Панорама“ би трябвало да му гарантира непрекъснат успех и да го направи притегателно място и за най-капризните знаменитости. Откри купчина стари книги за гости, които подкрепиха убеждението му. Нелсън Рокфелер през 1950 г. Хенри Форд и фамилия през 1927 г. Джийн Харлоу през 1930 г. Кларк Гейбъл и Карол Ломбард. През 1956 г. целият последен етаж бе зает за една седмица от „Дарил Занук и компания“. Явно добри пари се бяха сипали в сметката на хотела. В такъв случай значи бе управляван по възможно най-некадърния начин.

Тук в не по-малка степен, отколкото в заглавията на вестниците, се съдържаше история. Бе скътана между редовете на сметководните книжа и квитанциите, само дето не беше тъй очевидна. През 1922 г. президентът Уорън Г. Хардинг си бе поръчал цяла съомга и каса светла бира. Но с кого ли бе ял и пил? Дали са играли покер? Дали са обсъждали стратегически въпроси?

Джак погледна часовника си и с изненада установи, че са изминали цели четирийсет и пет минути, откакто бе слязъл в мазето. Усещаше ръцете си мръсни и се боеше, че лошата миризма е проникнала в дрехите му. Реши да се качи горе и да вземе душ, преди Уенди и Дани да са се върнали.

Мина бавно помежду хребетите от хартия, усещайки мисълта си жива и пъргава. Не се бе чувствал така от години.

Може би романът, който си бе обещал, донякъде на шега, все пак щеше да се появи. Нищо чудно дори да лежеше готов тук, погребан под купищата стара хартия. Можеше да бъде художествен или исторически, а защо не и двете заедно? Несъзнателно измъкна кърпата от джоба си и изтри устни. И тъкмо тогава видя албума. Върху една камара тефтери, наклонена като кулата в Пиза, лежеше книга с дебели кожени корици, превързана със златна лентичка.

Обзет от любопитство, той приближи и я взе. По горната корица имаше дебел слой прах. Хвана хоризонтално книгата, издуха праха и я отвори. В същия момент отвътре излетя една картичка и той с бърз жест я улови, преди да е паднала на мръсния под. Беше от кремав картон и върху нея бе гравирана предната фасада на хотел „Панорама“

със светещи прозорци. Поляната отпред бе празнично украсена с японски фенери. Изглеждаше съвсем като истински, този хотел отпреди трийсет години.

Хорас М. Дъруент има удоволствието да ви покани на бал с маски по случай тържественото откриване на хотел „Панорама“. Вечерята ще бъде поднесена в 20,00 ч. Сваляне на маските в полунощ 29 август 1945 г: RSVP

Вечеря в осем! Сваляне на маските в полунощ!

Представяше си ги съвсем ясно в балната зала — най-богатите мъже в Америка и придружаващите ги красавици. Смокинги, колосани бели нагръдници, вечерни рокли, оркестър. Звън на чаши и пукот от тапите на шампанското. Войната е свършила, по-точно вече е почти в края си. Напред е бъдещето — бляскаво и обещаващо. Америка е световният колос и най-после тя самата го е осъзнала и приела.

В полунощ прозвучава викът на самия Дъруент „Свалете маските! Свалете ги всички!“ Маските падат и...

(Над всички витае Алената смърт!)

Намръщи се. От кое ли кътче на подсъзнанието му бе изскочил цитатът? Това беше По, най-кръвожадният от всички американски писатели. Нищо не можеше да бъде по-чуждо на По от приветливо сияещия хотел на картичката. Върна я на мястото ѝ и отгърна на следващата страница. Един от денвърските вестници съобщаваше за тържественото повторно откриване на хотела, готов за първите гости през май 1947 г., под заглавие „Панорама“ ще стане най-изисканото средище за развлечения в света. Новият собственик, Хорас Дъруент, бе представен като загадъчен калифорнийски милионер, вложил в това си начинание над един милион долара.

Джак се усмихна и обърна страницата. Следваше изрезка от нюйоркския неделен „Таймс“ с портрет на Дъруент и статия за живота му. От снимката го гледаше типично лице на счетоводител, единствено очите показваха, че става дума за по-особена личност.

Джак набързо прегледа статията. Повечето от информацията му бе известна от материал в „Нюзуик“, появил се преди една година. Дъруент бе роден в бедно семейство и вместо да учи в университет, бе постъпил във флотата. Бързо се беше издигнал, а после бе напуснал огорчен поради спор около патента за нов тип пропелер, изобретен от него. В борбата между флотата и неизвестния млад човек на име Хорас

Дъруент победител, както би следвало да се очаква, бе станал Чичо Сам. Ала Чичо Сам никога повече не беше получил патент, а такива бе имало доста.

В края на двайсетте и началото на трийсетте години Дъруент се бе ориентирал към авиацията. Купил бе една фалирала компания, превърнал я беше в пощенска авиационна служба и бе преуспял. Последвали бяха нови патенти: нова конструкция на крило за моноплан, носещо устройство за бомби, използвано от „летащите крепости“ при атаките над Хамбург, Дрезден и Берлин, картечница, охлаждавана със спирт, прототип на ежекционно кресло, използвано по-късно в американските реактивни самолети.

И през цялото време счетоводителят, съжителстващ в една и съща кожа с изобретателя, бе трупал капитали. Верига от фабрики за муниции в Ню Йорк и Ню Джързи. Пет текстилни предприятия в Нова Англия. Химически заводи в разорения и изнемогващ Юг. В края на Голямата икономическа криза от състоянието му бяха останали шепа контролни пакети акции, закупени на абсурдно ниски цени и продаваеми в дадения момент на още по-ниски. Дъруент се бе пошегувал на всеослушание, че ако обяви пълна ликвидация, ще събере средства колкото за един шевролет на старо.

Джак си припомни слуховете, че някои от средствата, до които Дъруент прибегнал, за да си задържи главата над водата, били недотам чисти. Имал вземане-даване с контрабандистите на алкохол. Проституция в Средния запад. Връзки с комарджийския бизнес по Западното крайбрежие.

Може би най-прочутата инвестиция на Дъруент бе покупката на филмовата студия „Топ Марк“, която не бе правила печеливш филм, след като Детето-звезда, малката Марджъри Морис бе починала от свръхдоза хероин през 1934 г. Тогава бе четиринайсетгодишна и нейното амплоа бяха роли на сладки седемгодишни момиченца, които спасяваха разклатени семейства и бездомни кученца, обвинени несправедливо, че са удушили някоя кокошка. Студията ѝ организира най-голямото погребение, известно в историята на Холивуд, и разпространи официалната версия, че Марджъри се заразила от „изтощаваща организма болест“, когато изнасяла програма в едно нюйоркско сиропиталище. Някои циници бяха подхвърлили, че

венците и цветята са тъй изобилни, защото студията погребва самата себе си.

В този момент Дъруент купи „Топ Марк“, нае един хитър бизнесмен и необуздан сексманиак на име Хенри Финкъл да я управлява и две години преди Пърл Харбър студията имаше зад гърба си шейсет филма. Някои от тях минаха с голям успех. В един филм анонимен художник по костюмите бе стъкмил за героинята сутиен без презрамки за роклята, с която трябваше да се появи във възловата сцена и която откриваше от нея почти всичко освен белега ѝ по рождение под гънката на хълбоците. Дъруент се прочу и покрай това си изобретение и славата му, била и скандална, продължаваше да расте.

От войната излезе богат и продължи да увеличава състоянието си. В светските хроники го величаеха като приятел на кралски особи, президенти и прочути главатари на банди. Говореше се, че е най-богатият човек в света.

Ала все пак не е успял да превърне „Панорама“ в печелившо перо, помисли си Джак. Остави за малко албума и извади тефтерчето и автоматичния молив, които винаги носеше у себе си. Надраска бележка „Вж. Х. Дъруент в библ. на Сайдуиндър“. После прибра тефтерчето и отново се зае с албума. Прескочи следващия материал, като реши да го прочете подробно по-късно. Нататък изобилстваха изрезки за предстоящи и минали събития в „Панорама“. Сред гостите се споменаваха висши служители в „Топ Марк“ и филмови звезди.

И тогава идваше ред на изрезка от първи февруари 1952 г.

МИЛИОНЕР ПРОДАВА ИНВЕСТИЦИИТЕ СИ В КОЛОРАДО

В дописката се съобщаваше, че сред другите си вложения в Колорадо Дъруент е продал и най-прочутото сред тях, хотел „Панорама“, на някакво калифорнийско сдружение от инвеститори. Наистина, каза си Джак, продал е не само хотела, но и други имоти, ала все пак... Изтри устни с ръка и изпита остро желание да пийне нещо. Добре щеше да му дойде тъкмо сега. Продължи да разлиства страниците.

Калифорнийското сдружение бе задържало хотела само за два сезона и го бе препродало на колорадска компания, наречена „Планински курорти“. През 1957 година тя бе фалирала след сериозни обвинения в корупция и измами по отношение на акционерите.

Президентът ѝ се бе застрелял два дни след като бе призован от предварителното следствие.

До края на десетилетието хотелът бе останал затворен. От този период имаше само една-единствена статия, озаглавена „Някогашен луксозен хотел, изпаднал в разруха“. При вида на снимките към текста сърцето на Джак се сви: олющената боя на парадния вход, запуснатата поляна отпред, прозорците, изпотрошени от бури и камъни. Това също щеше да бъде част от книгата, ако действително я напишеше — фениксът, възродил се от пепелта. Обеща си, че с цялото си старание ще се грижи да поддържа хотела. Сякаш до днес не си бе давал сметка за истинската си отговорност тук. А тя беше един вид отговорност пред историята.

През 1961 г. четирима писатели, двама от които носители на наградата „Пулицър“, бяха наели „Панорама“ за писателска школа. Това бе продължило цяла година. Един от обучаваните се бе напил, който знае как бе счупил прозорец на третия етаж и се беше пребил на циментовата площадка долу. Вестникът намекваше, че може да е било самоубийство.

Всеки голям хотел си има своите скандали, бе казал Уотсън. Също както и всеки хотел си има дух. Защо ли? Ами хората идват и си отиват...

Внезапно му се стори, че чувства върху себе си цялата тежест на „Панорама“, издигаща се нагоре — сто и десет стаи за гости, складове, кухня, килери, хладилни помещения, фойе, бална зала, ресторант...

(В стаята жените идват и си отиват...)

(... и над всички витае Алената смърт.)

Изтри устните си и обърна нова страница в албума. Беше вече към края и за първи път съзнателно си зададе въпроса чий ли е той и защо е оставен върху най-високата купчина книжа в мазето.

Ново заглавие, този път с дата 10 април 1963 г. Под него се съобщаваше, че сдружение от Лас Вегас купува хотел „Панорама“ с цел да го превърне в клуб за висши финансисти и бизнесмени.

Следващата изрезка беше от четири месеца по-късно. Хотелът вече работеше с нова управа. Очевидно сред членовете на клуба нямаше никой интересен за вестника, защото не се споменаваха нито едно име.

Ала на следващата страница го чакаше изненада.

„Милионерът Дъруент се завръща в Колорадо през задната врата“. Датата беше 27 юли 1964 г. В материала се правеха догадки, че е възможно Дъруент повторно да е закупил хотела, ала загадъчен относно делата си както винаги, магнатът не бе дал никакво изявление.

Следваше изрезка от септември същата година, съдържаща статия от Джош Бранигар. Джак смътно си спомняше, че този журналист, известен навремето със своите проучвания на тъмни дела, бе починал през 1968 или 69 г.

МАФИЯТА ЗАПЪЛВА СВОБОДНИ ПРОСТРАНСТВА В КОЛОРАДО

Джош Бранигар

По всяка вероятност мафиотските шефове са си намерили ново убежище в хотел, сгушен сред Скалистите планини. Хотел „Панорама“, това несмилаемо камъче, притежавано без успех от десетина различни влиятелни личности и групировки, откакто за пръв път е отворил врати през 1910 г., сега действа като клуб уж за необвързани бизнесмени. Въпросът е с какъв бизнес всъщност се занимават членовете на този клуб.

Членовете, присъствали през седмицата 16 — 23 август, могат да ни дадат известна представа за това. Списъкът ни бе предоставен от бивш служител в „Хай Кънтри Инвестмънтс“, компания, за която навремето се предполагаше, че служи като прикритие на корпорацията „Дъруент“. Сега изглежда по-вероятно интересите на магната Дъруент в „Хай Кънтри“ (ако изобщо съществуват такива) да са изместени от тези на собствениците на комарджийския бизнес в Лас Вегас. А тези собственици неведнъж са били свързвани с главатарите на подземния свят.

Нататък бяха изредени присъстващите, като всяко име бе придружено от кратка биографична справка, сочеща все към върховете на международната мафия.

Джак четеше с изумление и постоянно бършеше устните си с длан. Банкер с връзки в Лас Вегас. Мъже от Ню Йорк, които покрай бизнеса си с готово облекло очевидно въртяха доста странични дела. Други, за които се знаеше или подозираше, че са забъркани в наркотрафик, обири и убийства.

Господи, какви истории! И те всички бяха отсядали тук, точно над главата му, в тези пusti сега стаи. Забавлявали се бяха със скъпи

проститутки на третия етаж. Изпили бяха безбройни каси с шампанско. Нищо чудно да бяха сключвали сделки за милиони долари в самия президентски апартамент. Биваше си го сюжета. С леко треперещи пръсти той отново измъкна бележника си и си отбеляза да потърси сведения за тия хора в Денвърската градска библиотека, щом службата му на пазач приключи. Та значи всеки хотел си имал своя дух? „Панорама“ несъмнено се обитаваше от цяла компания духове. Най-напред самоубийство, после мафията, какво още?

Следващата изрезка бе толкова голяма, че бе прегъната на две. Джак я разгъна и замръзна. Снимката пред него сякаш оживя: несъмнено тапетите бяха сменени след юни 1966 г., но нямаше как да не разпознае прозореца, от който се откриваше дивната гледка. Беше западният изглед от президентския апартамент. Едва след това забеляза сцената на убийството. Стената покрай вратата на дневната, водеща в спалнята, бе оплискана в кръв и сивобяла маса, която можеше да бъде само от мозъчна тъкан. Полицай с безизразно лице стоеше край труп, завит с одеяло. Джак се взираше поразен, после погледът му се премести към заглавието

УБИЙСТВО В ГАНГСТЕРСКИ СТИЛ В КОЛОРАДСКИ ХОТЕЛ

В планински бизнесклуб е застрелян прочут водач на престъпна банда. Още двама мъртви.

Сайдуиндър, Колорадо. На шейсет километра от това спокойно градче, в самото сърце на Скалистите планини е била извършена екзекуция в типично гангстерски стил. Хотел „Панорама“, купен преди три години от ласвегаска компания и открит като бизнесклуб, стана сцена на тройно убийство. Другите двама мъже са или придружители, или телохранители на Виторио Дженели, известен също като „Касапина“ поради подозренията за участието му в прословутото бостънско клане преди двацет години.

Полицията била повикана от Робърт Норман, управител на „Панорама“, който обяснил, че чул изстрели, а някои от гостите му съобщили, че видели двама въоръжени мъже с чорапи на главите да се спускат тичешком по пожарното стълбище отзад и да отпътуват с бежов кадилак.

Полицейският служител Бенджамин Мурър открил двамина мъртви, идентифицирани впоследствие като Виктор Бурман и Роджър Макаси (и двамата от Лас Вегас), пред вратата на президентския

апартамент, в който са отсядали двама американски президенти. Вътре Мурър намерил тялото на Дженели, простряно на пода. Дженели очевидно се е опитвал да избяга от нападателите си, когато бил застрелян. Според Мурър стрелбата е извършена отблизо с едрокалибрени автоматични пистолети.

Чарлс Грондин, представител на компанията, която понастоящем притежава „Панорама“, не беше открит в продължение на...

Под изрезката някой беше написал с химикалка: Отнесоха топките му със себе си. Джак смразен се взря в думите, неспособен да откъсне поглед. Чий беше този албум?

Най-сетне преглътна мъчително и обърна страницата.

Още един материал от Джош Бранигар, този път от началото на 1967 г. Прочете само заглавието:

ХОТЕЛЪТ СЪС СКАНДАЛНА СЛАВА — ПРОДАДЕН СЛЕД УБИЙСТВОТО НА ВАЖНА ФИГУРА ОТ ПОДЗЕМНИЯ СВЯТ

Страниците след тази изрезка бяха празни.

(Отнесоха топките му със себе си.)

Пак отгърна в началото, за да потърси име или адрес, та макар и номер на стая. Защото беше сигурен, че онзи, който е събирал този паметен албум, е живял в хотела. Ала нямаше нищо.

Канеше се отново да прегледа всички изрезки, този път по-внимателно, когато откъм стълбите се чу глас:

— Джак? Тук ли си, скъпи?

Уенди.

Стресна се гузно, сякаш бе пил тайно и тя щеше да го подуши. Що за глупости! Изтри крадешком устни и се провикна:

— Да, мила. Търся плъхове.

Тя идваше. Чу стъпките ѝ по стълбите, после прекоси котелното. Бързо, без да си дава сметка защо го прави, пъхна албума под една купчина сметки и квитанции. Когато Уенди мина под арката, той вече се изправяше.

— Какво, за бога, правиш тук? Почти три часът е!

Той се усмихна.

— Нима е толкова късно? Ровех се из книжата тук. Може да се каже, че се ровех да открия зловещите тайни на хотела. — Думите отекнаха злокобно в съзнанието му.

Уенди приближи до него, като го гледаше внимателно, и той несъзнателно отстъпи назад, неспособен да преодолее импулса си. Знаеше каква е целта ѝ. Душеше го дали не е пил алкохол. Вероятно и тя сама не се усещаше, но той го разбра и почувства едновременно вина и раздразнение.

— От устните ти тече кръв — глухо продума Уенди.

— Така ли? — Пипна устата си и трепна от смъдящата болка. По пръста му остана кръв. Чувството му на вина се засили.

— Пак си си търкал устата — каза тя.

— Сигурно. — Сви рамене и заби поглед в земята.

— Измъчваш се страшно, нали?

— Не, не чак толкова.

— Започна ли да ти поолеква вече?

Той я погледна и с усилие пристъпи напред. Когато краката му се движеха, беше някак по-лесно. Приближи до жена си и я прегърна през кръста. Отмахна един рус кичур от шията ѝ и я целуна.

— Да — отговори. — Къде е Дани?

— Някъде наоколо. Навън се заоблачи. Гладен ли си?

Той плъзна ръка по стегнатите ѝ хълбоци и с престорена похот изрече:

— Като вълк, мадам!

— Хайде, умната. Не започвай нещо, което не можеш да довършиш.

— Какво ви се харесва, мадам? — продължи той да се притиска към нея. — Мръсни снимки? По-особени позички?

Когато минаха под арката, той се извърна през рамо да погледне кашона, където бе оставил албума.

(Чий беше?)

При загасената светлина той беше само очертание. Почувства облекчение, че отведе Уенди надалеч от него. Когато наближиха стълбите, желанието му вече не бе престорено, а истинско.

— Може би — каза тя. — Но след като ти приготвим един сандвич. — Изплъзна се от него със смях. — Гъделичкаш ме!

— Това влиза в тактиката на Джак Торънс за подготовка, мадам.

— Стига, смешнико. Какво ще кажеш за шунка и кашкавал... като предястие?

Качиха се заедно по стълбите и Джак не погледна повече назад. Ала в ума му се въртяха думите на Уотсън:

Всеки голям хотел си има някой дух. Защо ли? Ами хората идват и си отиват...

После Уенди затвори вратата на мазето и там вътре всичко потъна в мрак.

19. ПРЕД СТАЯ 217

Дани си спомняше думите на друг човек, който бе работил в „Панорама“ през сезона:

Разправяше, че видяла нещо ужасно в една от стаите, където се беше случила гадна история. Тая стая беше 217 и искам да ми обещаеш, че няма да влизаш в нея. Чуваш ли, Дани, ще я заобикаляш отдалеч...

Вратата беше съвсем обикновена, не по-различна, отколкото всички останали на първия и втория етаж — тъмносива на цвят, в средата на един от страничните коридори. В цифрите върху нея също нямаше нищо особено — двойка, единица и седмица. Чудо голямо. Точно под тях имаше малко стъклено кръгче — шпионка. Дани беше пробвал вече няколко. Отвътре коридорът се виждаше чудесно. Но отвън можеше да се напругаш колкото си щеш и пак нищо нямаше да зърнеш. Хитро измислено.

След разходката зад хотела мама му беше приготвила любимите неща за обяд — бобена чорба и препечен сандвич с колбас и кашкавал. Хапнаха в кухнята на Дик и си побъбриха. Кухнята му беше най-любимото място в хотела и като че с мама и татко бе същото, защото, след като два-три дни се храниха в ресторанта, по взаимно съгласие се преместиха в кухнята, като подредиха столовете си около касапската дъска на Дик Халоран, която всъщност беше почти колкото кухненската им маса в апартамента в Стовингтън. В ресторанта беше някак потискащо дори когато всички лампи светеха и звучеше музика от уредбата в офиса на рецепцията. Човек продължаваше да се чувства като един от тримата, седнали на маса, заобиколена от още десетина маси, всичките празни и покрити с прозрачна мушама. Мама каза, че било като да вечеряш в роман на Хорас Уолпоул, а татко се засмя и се съгласи. Дани не знаеше кой е Хорас Уолпоул, но беше сигурен, че ястията на майка му станаха по-вкусни, щом се преместиха да се хранят в кухнята. Продължаваше тук-там да открива следите на Дик Халоран и те го успокояваха като дружеско присъствие.

Мама беше изяла само половин сандвич и не бе вкусила супата. Каза, че татко сигурно е излязъл пеш на разходка, след като и фолксвагенът, и хотелското камионче си седят на паркинга. Оплака се, че е уморена и иска да си полегне за около час, стига той да обещае да се забавлява самичък, без да пострада и да направи някоя беля. С пълна уста Дани съобщи, че сигурно ще успее.

— Защо не идеш на детската площадка? — попита го тя. — Мислех, че ти харесва. Там има и пясък за камиончетата ти, и други интересни неща.

Той преглътна и храната мина бавно през гърлото му като суха корава буца.

— Може и да отида — промърмори и започна да върти копчето на радиото.

— Пък и ония интересни храсти във форма на животни — добави тя, като взе празната му чиния. — Баща ти май ще трябва скоро да ги подстригва.

— Да — отрони той.

(Проклетите храсти... Кой ги подряза да приличат на животни...)

— Ако видиш баща си преди мен, кажи му, че съм си полегнала.

— Добре, мамо.

Тя остави мръсните съдове в умивалника и се върна при него.

— Щастлив ли си тук, Дани?

С мустаците от мляко по горната си устна, той я погледна невинно.

— Тъхъ.

— Няма ли ги вече лошите сънища?

— Няма ги.

Тони бе идвал при него веднъж, когато си беше легнал да спи, и викаше името му някъде отдалеч, но Дани силно стисна очи и не ги отвори, докато Тони не си отиде.

— Сигурен ли си?

— Да, мамо.

Май че му повярва, защото изглеждаше доволна.

— А как е ръката ти?

Той я размаха пред нея.

— Съвсем добре е вече.

Тя кимна. Джак бе занесъл стъклената купа, пълна със замръзнали оси, в пристройката за инструменти и беше изгорил гнездото. Оттогава повече оси не се бяха появявали. Писа на един адвокат в Боулдър и му изпрати снимките с ръката на Дани, а той се обади преди два дни и развали настроението на Джак за цял следобед. Адвокатът се съмняваше, че ще могат да осъдят фирмата, произвела спрея за унищожаване на оси, защото нямаше друг свидетел, освен самия Джак, който да потвърди, че инструкциите на опаковката са точно спазени. Джак предложи да купят още опаковки и да ги пробват, но адвокатът го увери, че шансът да спечелят делото е нищожен дори ако всички те се окажат дефектни. Даде му пример с човек, който паднал от нестандартна стълба и си счупил гръбнака, но при все това не успял да осъди фирмата производител. Уенди подкрепяше Джак във възмущението му, но тайничко се радваше, че Дани се е отървал толкова леко от премеждието. Най-добре беше да оставят съдебните дела на хората, които разбират от тях, а за Торънсови такова нещо определено не можеше да се твърди. Пък и оттогава оси не се бяха мяркали.

— Иди да си поиграеш, шефе. Забавлявай се.

Но той не се бе забавлявал. Поскита безцелно из хотела, като надничаше в килерите на камериерките и складовите помещения — търсеше нещо интересно, не го намираше и продължаваше да обикаля коридорите, застлани с мокет на синьо-черни шарки. От време на време опитваше да отвори някоя врата, но, разбира се, те всички бяха заключени. Дани знаеше къде стои шперцът, дето ги отваряше, но татко му бе казал, че не бива да го пипа. Пък и той сам не искаше. Нали така? (Защо си тук?)

В крайна сметка нямаше нищо безцелно в обикалянето му. Някакво нездраво любопитство го бе довело пред вратата на стая 217. Спомняше си една история, която татко му бе чел веднъж, като беше пиян. То бе отдавна, но все така ясно си я спомняше. Мама се скара на татко, задето чете такива ужасии на тригодишно дете. Наричаше се „Синята брада“. Заглавието също му се бе запечатало в паметта, защото тогава най-напред си бе помислил, че татко казва „Синята брадва“, и това много го заинтригува. Всъщност в историята се разправяше за жената на Синята брада, красавица с руси коси като на мама. След като Синята брада се ожени за нея, двамата заживяха в

огромен и зловещ замък, който доста му напомняше хотел „Панорама“. Всеки ден, когато Синята брада отиваше на работа, заръчваше на хубавата си женичка да не поглежда в някаква стая, макар ключът да си висеше на кукичката, също както шперцът висеше долу, в офиса. Тя ставаше все по-любопитна да узнае какво ли има в заключената стая. Опитваше се да надзърта в нея през ключалката също тъй безуспешно, както Дани се бе помъчил да погледне през шпионката на двеста и седемнайсета стая. Дори беше нарисувана как е коленичила и се мъчи да види нещо под процепа на вратата, ала той бе твърде тесен. Изведнъж вратата се бе отворила широко и...

В старата приказка разкрилата се пред очите ѝ картина бе описана най-старателно, с ужасяващи подробности, запечатали се ярко в съзнанието на Дани. В стаята се намираха отрязаните глави на предишните седем съпруги на Синята брада — всяка на свой пиедестал, цял оцапан с кръв, с очи, на които се виждаше само бялото, и усти, разкривени в неми писъци.

Ужасена, тя се бе обърнала, за да избяга от стаята, но на прага беше застанал не друг, а Синята брада, със страшни, горящи очи, и ѝ бе препречил пътя. „Казах ти да не влизаш в тази стая — рече Синята брада и извади меч от ножницата си, — но, уви, ти се оказа също тъй любопитна, както предишните седем, и макар че теб обичах най-много, ще свършиш като тях. Пригответи се да умреш, клетнице!“

Дани смътно си спомняше, че приказката имаше щастлив край, но тази подробност бе напълно изместена в съзнанието му от двата налагащи се образа: на влудяващо притеглящата заключена врата, криеща зад себе си някаква голяма тайна, и на самата кошмарна тайна, повторена седем пъти. Заключената врата и зад нея главите, отрязаните глави.

Пресегна се и едва ли не крадешком докосна бравата. Нямаше представа колко дълго бе стоял пред сивата заключена и безизразна врата.

(На три пъти ми се стори, че виждам разни неща вътре... лоши неща...)

Но господин Халоран... Дик... бе казал също, че според него тия неща не могат да сторят зло на човека. Те бяха просто като страшните картинки в книга, и толкоз. А може би той нищо нямаше и да види. Но от друга страна...

Пъхна лявата си ръка в джоба и когато я извади, в нея беше шперцът. Естествено, той през цялото време бе седял в джоба му.

Взе да го върти на металната верижка и го наблюдаваше как се премията в кръг. Това продължи няколко минути. После Дани го задържа и го пъхна в ключалката. Влезе гладко, без да заяжда, като че през цялото време бе искал да легне тъкмо там.

Бе обещал на Дик Халоран да не влиза в тази стая. А обещанието, то се знае, беше нещо сериозно. Ала любопитството го подлудяваше като сърбеж на място, по което не бива да се чешеш. Същото онова любопитство, което те кара да поглеждаш през пръстите си дори на най-страшните места във филмите на ужасите. А онова, което се намираше зад вратата, при това не беше филм.

Внезапно посегна с ръка, без да е сигурен какво точно движение ще направи тя, додето пръстите му не издърпаха шперца от ключалката. Още един миг се взира във вратата с разширени сивосини очи, после се обърна и побягна по коридора към стълбищната площадка.

Нещо го накара да спре и за момент не можа да разбере какво е то. После си припомни, че точно зад ъгъла, по пътя към стълбите, на стената е закачен онзи старомоден пожарогасител, сгушил се там като дремеща змия.

Дани предпазливо надникна иззад ъгъла. Пожарогасителят си беше там — червеният му корпус бе прикрепен към стената, а плоският маркуч бе намотан няколко пъти. Над пожарогасителя в една стъклена витринка бе поставена брадва, подобно на музеен експонат, а на червен фон с бели букви бе написано: ПРИ СПЕШЕН СЛУЧАЙ СЧУПЕТЕ СТЪКЛОТО. Дани успя да разчете думите СПЕШЕН СЛУЧАЙ, защото така се наричаше едно от любимите му телевизионни предавания, но за останалите не беше сигурен. СПЕШЕН СЛУЧАЙ означаваше пожар, експлозия, автомобилна катастрофа, болница, понякога смърт. Никак не му харесваше този маркуч, провесен на стената. Когато беше сам, винаги притичваше покрай тези пожарогасители, за да се отдалечи по-бързо от тях. Нямаше причина за това. Просто така се чувстваше по-спокоен и сигурен.

Когато пристъпи иззад ъгъла, сърцето му силно биеше в гърдите. Огледа се надолу по коридора. Мама беше недалеч оттук и спеше. А

ако татко се бе върнал, сигурно ядеше сандвич в кухнята и четеше книга. Просто щеше да мине най-спокойно покрай тоя тъп пожарогасител и да слезе по стълбите.

Пристъпи напред, като се движеше покрай насрещната стена и дясната му ръка се опираше на копринените тапети. Двайсет стъпки го деляха. Петнайсет. Десет.

В този миг краят с месинговата дюза внезапно се плъзна от мястото си и с глух шум падна на пода. Лежеше там и тъмната дупка сочеше към Дани. Той се закова на мястото си и кръвта забуча в ушите му. Устата му пресъхна, а ръцете несъзнателно се свиха в юмруци. Дюзата просто си лежеше на пода и невинно проблясваше, а маркучът, прикрепен към нея, водеше към намотаното руло на стената.

Добре де, беше паднала, какво толкова? Най-обикновен пожарогасител и нищо повече. Глупаво беше да го оприличава на отровна змия от „Света на животните“, която го бе чула и се беше събудила. Какво, като обшитият брезент върху маркуча напомняше люспи? Просто щеше да го прекрачи и да слезе по стълбите, може би малко по-бързо от обикновено, за да е сигурен, че няма да се плъзне след него и да се увие около крака му...

С лявата ръка си изтри устните — несъзнателна имитация на жеста на баща му — и направи крачка напред. Маркучът не помръдна. Още една крачка. Пак нищо. Ето, видя ли какъв си глупчо? Наплаши се с мисли за онази нищо и никаква стая и за Синята брада, а на маркуча просто му е дошло време да падне, и толкоз.

Дани пристъпи отново. Дъхът излизаше със свистене от пресъхналото му гърло. Усещаше как след миг ще го обземе паника. Започна да му се иска маркучът наистина да помръдне, та поне да е сигурен в опасенията си. Приблужи още малко. Вече бе на такова разстояние, че краят му можеше да го удари. Но как ще те удари или ухапе, истерично си помисли той, след като е само един маркуч.

Ами ако маркучът бе пълен с оси? Ако гъмжеше от кафявите им тела, напоени с есенна отрова?

Изведнъж осъзна, че е почти смразен от ужас. Ако не направеше усилие да размърда краката си, те можеха да се залепят за килима и той щеше да си остане така, взрян в черната дупка на дюзата като птичка, втръчана вцепенено в главата на змия. Щеше да остане така, докато татко му го намереше, и после какво...

С неволно изтръгнало се стенание се принуди да хукне. Щом стигна до маркуча, някакъв трик на светлината накара дюзата сякаш да се раздвижи, като че готова да се нахвърли върху него, и той отскочи високо над нея; в паниката си имаше чувството, че е стигнал чак до тавана, че косата му се допира до мазилката, макар по-късно да си даваше сметка, че не може да е било така.

В следващия миг се озова от другата страна на маркуча и се затича с все сила, ала тогава го чу да идва зад гърба му — следваше го по петите и дюзата глухо потропваше по пода, а дългото му тяло се промъкваше като гърмяща змия през суха трева. Приближаваше настървено към него и внезапно разстоянието до стълбите му се стори огромно. Те сякаш се отдалечаваха със същата скорост, с която той тичаше към тях.

Татко! — опита се да извика, но стегнатото му гърло не пропускаше нито звук. Беше съвсем сам. Шумът зад гърба му се засилваше. Змията бе вече досами него и сигурно в този миг се готвеше да скочи и да изстреля бистра струя от отровата, събрана в месинговото ѝ гърло.

Най-сетне стигна до стълбите и трябваше да се хване за парапета, за да запази равновесие, защото почти виждаше вече как се търкулва презглава надолу. Хвърли поглед през рамо.

Маркучът не беше помръднал. Стоеше си като преди, леко размотан, с лежаща на пода дюза, сочеща равнодушно към него.

Видя ли, глупчо?, смъмра се той. Всичко сам си измисли, бъзльо такъв. Бъзльо!

Но ръката му не пускаше перилото и краката трепереха от преживяната уплаха.

(Никога не те е преследвал) убеждаваше го разумът му, а той се вкопчи в тази мисъл и продължи да си я повтаря: (никога не те е преследвал, никога не те е преследвал, никога)

Нямаше от какво да се страхува. Та той можеше дори да се върне и да закрепи падналият маркуч на мястото му, стига да искаше. Можеше, но май че нямаше да го направи. Защото какво щеше да стане, ако той наистина го бе преследвал и се бе ядосал, че... че не може да го хване?

Маркучът продължаваше да лежи на пода и като че го предизвикваше да се върне и да опита отново.

Задъхан, Дани се втурна надолу по стълбите.

20. РАЗГОВОР С ГОСПОДИН УЛМАН

Обществената библиотека в Сайдуиндър беше малка стара сграда на една пресечка от търговския център. Широката бетонна пътека, водеща към входа ѝ, бе настлана с умрелите цветя от лятото. На поляната отпред се издигаше голяма бронзова статуя на генерал от Гражданската война, за когото Джак не беше и чувал, макар като ученик да бе много запален по Гражданската война.

Теченията на вестниците се пазеха на долния етаж. Можеше да се намери сайдуиндърският „Газет“, фалирал през 1963 г., ежедневникът на Истъс Парк и боулдърският „Камера“. Денвърски вестници нямаше.

Джак въздъхна и реши да се заеме с „Камера“.

Когато стигна до папките от 1965 г., истинските броеве на вестниците бяха заменени с микрофилми. („Подарък от федералното правителство — гордо му съобщи библиотекарката. — Надяваме се да обработим течението от петдесет и осма до шейсет и четвърта година, когато ни дойде редът следващия път, но те са толкова бавни, не мислите ли? Ще бъдете внимателен, нали? Имам ви доверие. Повикайте ме, ако ви трябвам.“)

Единственият апарат за четене беше със замъглена леща и когато след четирийсет и пет минути работа с него Уенди постави ръка на рамото на Джак, слепоочията му вече пулсираха от болка.

— Дани е в парка — каза му тя. — Не ми се иска да остава там още дълго. Колко време ще се бавиш?

— Десет минути — отговори той.

Бе проследил и последните факти от занимателната история на хотел „Панорама“ — годините помежду убийството на гангстерския бос и поемането на хотела от „Стюарт Улман и сие“. Ала все така нещо го спираше да говори на Уенди за това.

— С какво се занимаваш всъщност? — попита тя. Разроши косата му, докато го казваше, но гласът ѝ не звучеше много безгрижно.

— Чета историята на „Панорама“.

— Имаш ли конкретна причина?

— Не, просто любопитство.

— Откри ли нещо интересно?

— Нищо особено — отвърна той, като се опита да придаде повече приветливост на тона си. Тя си пъхаше носа, както винаги го бе правила още от времето, когато живееха в Стовингтън и Дани беше пеленаче. Къде отиваш, Джак? Кога ще се върнеш? Колко пари имаш у себе си? Ще вземеш ли колата? Ал ще бъде ли с теб? Би ли останал трезвен, моля те? И все в тоя дух. С извинение, тя го бе подтикнала към пиенето. Това може и да не беше единствената причина, но защо най-сетне да не си каже истината и да не признае, че и Уенди има пръст в цялата работа. Все мрънкаше и питаше, докато на човек му идваше да я стисне за гърлото, та да я накара да млъкне с

(Къде? Кога? Как? Си ли? Не си ли? Би ли?)

тия нейни безкрайни въпроси. От тях го хващаше

(главоболие? махмурлук?)

главоболие. Апаратът. От проклетия апарат за четене беше. Изкривяваше буквите, затова тъй го цепеше главата.

— Джак, добре ли си? Изглеждаш ми блед...

Той рязко се дръпна от ръката, която тя допря до челото му.

— Много съм си добре! — изрече троснато.

Уенди опита да се усмихне, но усмивката излезе някак плаха.

— Ами тогава... щом ти... Ще те почакам в парка с Дани... — Тя тръгна към вратата и на мястото на неуверената усмивка по лицето ѝ се появи оскърбено изражение.

— Уенди! — извика я той.

Тя бе вече на вратата и се извърна към него.

— Какво, Джак?

Той стана и отиде при нея.

— Извинявай, мила. Май наистина не съм много добре. От апарата е... лещата изкривява буквите и главата ме заболя много силно. Имаш ли аспирин?

— Имам. — Тя порови в чантата си и извади тубичката. — Задръж го.

— А екседрин да ти се намира? — Но видя стреснатия ѝ поглед и се укори.

Това беше малка шега помежду им от времето, преди проблемът му с алкохола да стане тъй сериозен, че подобни шеги да са неуместни.

Той твърдеше, че екседринът е единственото достъпно лекарство без рецепта, което ликвидира махмурлука на минутата.

— Нямам екседрин — отвърна тя. — Съжалявам.

— Няма нищо — измърмори той. — И това ще свърши работа. — Но, естествено, никаква работа нямаше да му свърши и на нея сигурно й беше ясно. И тя беше една тъпачка на моменти...

— Искаш ли вода? — с бодър тон го попита Уенди.

(Не, само ИСКАМ ДА ТИ ВИДЯ ГЪРБА НАЙ-СЕТНЕ, ДЯВОЛ ТЕ ВЗЕЛ!)

— Не. В съседната читалня има чешма. Благодаря ти.

— Няма защо. — Тя тръгна да се качва по стълбите с грациозно движение на хубавите си крака под бежовата вълнена пола. — Ние ще сме в парка.

— Добре. — Джак разсеяно пхна тубичката аспирин в джоба си, върна се до апарата и го изключи.

Когато се увери, че си е отишла, и той се качи горе. Господи, какво ужасно главоболие! При положение че човек се бе мъчил с тоя скапан визьор, за утеха му се полагаха поне две-три питиета.

Помъчи се да отпъди мисълта от съзнанието си и усещаше как раздразнението му все повече расте. Приблужи до гишето на рецепцията, премятайки в ръце кибритена кутийка с телефонен номер на нея.

— Госпожо, имате ли обществен телефон?

— Не, но можете да използвате моя, ако е за градски разговор.

— Не, съжалявам, междуградски е.

— Тогава отидете в дрогерията. Там имат телефонна кабина.

— Благодаря ви.

Излезе навън и мина покрай статуята на неизвестния генерал от Гражданската война. Тръгна към търговския център, с ръце, пхнати в джобовете, а главата му продължаваше да дрънчи като оловна камбана. Небето също беше оловно. Бе седми ноември и с настъпването на новия месец времето рязко се беше влошило. На няколко пъти бе валил сняг. През октомври също бяха прехвърчали снежинки, но без да натрупа. А сега заледяването се бе задържало и кориците лед проблясваха под слънцето като кристали. Само че днес нямаше слънце и когато той стигна до дрогерията, отново запрехвърча сняг.

Телефонната кабина беше в дъното и докато минаваше покрай рафтовете с лекарства, зърна познатите зелени кутийки с бял надпис. Взе една, плати я на касата и после отиде до телефона. Затвори вратата на кабината, постави на поличката кибритената кутия с номера и монетите и избра нулата.

— Вашата поръчка, моля?

— За Форт Лодърдейл, Флорида — съобщи той на телефонистката и ѝ продиктува номера там, както и номера на кабината.

Тя му каза, че първите три минути ще струват долар и деветдесет, и той пусна осем монети от по четвърт долар, като болезнено потрепваше при всяко извънтяване в ухото си.

После, додето се разнасяше неразчленимият шум на далечни сигнали, измъкна от кутиятката зеленото шишенце екседрин, извади от него три хапчета, които нареди на поличката до останалите монети, и отново го захлупи с бялото капаче.

На другия край на линията се чу първото позвъняване.

— Тук курорт Сърф Санд, какво обичате, моля? — прозвуча звънък женски глас.

— Свържете ме с управителя, ако обичате.

— Господин Трент ли ви трябва или...

— Трябва ми господин Улман.

— Струва ми се, че господин Улман е зает в момента, но ако желаете да проверя...

— Да. Кажете му, че се обажда Джак Торънс от Колорадо.

— Момент, моля.

Джак усети как първоначалната му неприязън към тоя надут дребосък Улман се връща с нова сила. Взе една от таблетките екседрин от поличката, разгледа я за миг, после я пхна в уста и я задъвка бавно и с наслада. Вкусът ѝ мигом го изпълни като изникнал спомен, в който неразделно се смесваха удоволствието и силната потиснатост. Сух и горчив, но властно натрапващ се вкус. Преглътна с гримаса. Да дъвче таблетките, му бе навик от дните на пиянство. Оттогава не беше го правил. Но когато главоболието бе толкова силно, сдъвканото хапче сякаш действаше по-бързо. Чел беше някъде, че когато дъвчеш аспирин или производните му, се пристрастяваш към тях. Къде ли го

беше чел? Сбърчи чело в усилие да си припомни. Тогава в слушалката прозвуча гласът на Улман:

— Торънс? Какво се е случило?

— Нищо не се е случило — отвърна той. — Бойлерът си е в ред и аз още не съм решил да убивам жена си. Ще го отложам за след празниците, когато ме налегне скуката.

— Много смешно. Защо се обаждате? Заеят съм...

— Да, вие сте заеят човек, разбирам. Обаждам се заради някои неща, които пропуснахте, когато ми разправяхте славната история на хотел „Панорама“. Например факта, че Хорас Дърюент го продал на някаква група от Лас Вегас, която го прехвърляла през толкова много подставени компании, че накрая дори щатските власти не били наясно кой е действителният му собственик. А когато минало достатъчно време, за да се загубят следите, го превърнала в убежище на мафиотски шефове, само че през шейсет и шеста година един от тях се гътнал, та хотелът бил временно затворен. По едно странно съвпадение телохранителите на онзи умрели в същото време пред вратата на президентския апартамент. Страхотно посещение е имало в президентския апартамент на „Панорама“, нали? Уилсън, Хардинг, Рузвелт, Никсън и Вито Касапина, а?

За един миг по линията се долавяше само смаяно мълчание, после Улман проговори меко:

— Не виждам по какъв начин тези обстоятелства влияят на вашите задължения, господин Торънс. Това...

— Най-интересното идва след убийството на Вито Дженели, не мислите ли? Още две бързи разбърквания на тестето и изведнъж „Панорама“ се оказва притежание на частно лице, жена на име Силвия Хънтър... която по една случайност се е наричала Силвия Хънтър Дърюент между четирийсет и втора и четирийсет и осма година.

— Трите ви минути изтекоха — съобщи телефонистката. — Сигнализирайте, когато приключите.

— Драги ми господин Торънс, всичко това е всеизвестно и погребано в миналото.

— На мен не ми беше известно — поправи го Джак. — А се и съмнявам, че много хора го знаят. Поне не цялата история. Може да си спомнят убийството на Дженели, но едва ли го свързват с честите промени на собствениците на „Панорама“ след четирийсет и пета

година. И съвсем между другото Дърuent или свързани с него хора винаги успяват да предложат най-високата цена. Какво всъщност държеше тук Силвия Хънтър през шейсет и седма и осма година, господин Улман? Бардак, нали?

— Торънс!!! — Възмущението му долетя от три хиляди километра, без да изгуби нито градус по трасето.

Усмихнат, Джак пхна още един екседрин в устата си и го сдъвка.

— Продала хотела, след като известен сенатор починал в него от сърдечен пристъп. Носят се слухове, че го намерили гол, само по колан с жартиери, черни найлонови чорапи и обувки с високи токове. Обаче пък обувките били от най-фина кожа.

— Това е злостна лъжа! — изкрещя Улман.

— Нима? — невинно възкликна Джак.

Започваше да се чувства по-добре. Главоболието му почти изчезна. Сдъвка последния екседрин, наслаждавайки се на горчивия му вкус.

— Това беше просто нещастен случай — заяви Улман. — Какво целите, господин Торънс? Ако сте намислили да напишете някоя мръсна клеветническа статия... Може би това е просто некадърен опит за изнудване...

— Нищо подобно — отвърна Джак. — Обаждам ви се, защото вие не бяхте почтен с мен. И защото...

— Не съм бил почтен ли? — прогърмя Улман. — Боже мой, да не сте очаквали да вадя мръсното бельо от миналото пред хотелския пазач? За кого се мислите вие? И какво общо имат с вас тия стари истории? Или си въобразявате, че по коридорите на западното крило бродят призраци, загърнати с чаршафи?

— Не, не вярвам да има някакви призраци. Само че вие доста се поровихте в моето минало, преди да ме вземете на работа. Бяхте ме изправили в кабинета си като учениче, което учителят мъмри, задето е пишкало в съблекалнята. Поставихте ме в унижително положение.

— Не мога да се начудя на вашата дързост и нечуваното ви нахалство — задавено процеди Улман. — Ще ми се да ви уволня. И сигурно ще го направя.

— Предполагам, че Ал Шокли решително ще се възпротиви.

— А аз предполагам, че надценявате желанието на Ал Шокли да ви помага, господин Торънс.

За миг Джак усети как главоболието му го връхлита с цялата си сила и затвори очи от внезапната болка. Сякаш от голямо разстояние се чу да пита:

— Кой притежава „Панорама“ сега? Все още корпорацията „Дъруент“ ли? Или вие сте твърде дребна риба, за да знаете?

— Мисля, че попрекалихте, господин Торънс. Вие сте служител в хотела с не по-големи права от момчето, обслужващо асансьора или общия работник в кухнята. Нямам намерение да...

— Добре, ще пиша на Ал — заяви Джак. — Той не може да не знае, нали все пак е в Управителния съвет. Може и да прибавя един постскрипtum по отношение на...

— Корпорацията „Дъруент“ не е собственикът.

— Какво? Не ви чух добре.

— Казах, че корпорацията „Дъруент“ не е собственикът. Акционерите са от Източното крайбрежие. Вашият приятел господин Шокли притежава най-големия пакет акции, повече от трийсет и пет процента. Вие вероятно знаете по-добре от мен дали той има някакви връзки с Дъруент.

— Кой друг?

— Нямам намерение да ви съобщавам имената на останалите акционери, господин Торънс. Но непременно ще доведе този въпрос до знанието на...

— Още един въпрос.

— Не съм задължен да ви отговарям.

— По-голямата част от историята на „Панорама“, и тази, която е за пред хора, и другата, която не е, открих в един албум с вестникарски изрезки в мазето. Голям, с бели кожени корици, превързан със златна лентичка. Имате ли представа чий може да е?

— Не, никаква.

— Възможно ли е да е принадлежал на Грейди? Пазача, който се е самоубил?

— Господин Торънс — с леден тон изрече Улман, — не съм уверен дори дали Грейди можеше да чете, камо ли да изрови всички тези скандални клюки, с които ми губите времето.

— Мисля да напиша книга за хотел „Панорама“. Смятам, че собственикът на албума вероятно би се зарадвал да му изкажа благодарност на първа страница.

— Мисля, че роман, посветен на „Панорама“, е едно твърде неудачно хрумване — отсъди Улман. — Особено роман, изхождащ от вашата... тъ... гледна точка.

— Мнението ви не ме изненадва.

Главоболието му бе изчезнало без следа след оня моментен пристъп. Усещаше ума си остър и точен до милиметри. Такова чувство у него се появяваше, когато работата му вървеше добре или след като бе изпил третото си питие. Още един забравен ефект на екседрина; нямаше представа дали той е универсален за всички, но при него три сдъвкани таблетки мигом повишаваха настроението.

— Знам какво бихте харесали вие — каза на Улман. — Туристически справочник, който да раздавате на гостите безплатно при напускането им. Пълен с лъскави снимки на планините при изгрев и залез-слънце със захаросан текст под тях. А, да, непременно и раздел за знаменитостите, отсядали в хотела, но истински колоритните знаменитости, такива като Дженели и другарчетата му.

— Ако имах стопроцентова сигурност, че мога да ви уволня, без да изгубя службата си, вместо деветдесет и пет процента, каквато имам сега, щях да го сторя на минутата, още по телефона — изрече Улман с пресекващ от ярост глас. — Но тъй като са налице пет процента колебания, възнамерявам да се обадя на господин Шокли веднага щом затворите. И от сърце се надявам това да стане скоро.

— Уверявам ви, че в книгата няма да има нищо невярно — подметна Джак. — Не е нужно да се украсяват нещата.

(Защо се заяждаш с него? Да те уволни ли искаш?)

— Не ме е грижа дали пета глава ще описва как римският папа чука духа на Дева Мария! — кресна Улман. — Искам да се махнеш от моя хотел!

— Това не е твой хотел! — кресна му още по-силно Джак и с трясък затвори слушалката.

Седеше на стола, дишайки тежко, сега вече мъничко уплашен, (мъничко ли? по дяволите, страшно много!)

и се питаше защо изобщо се бе обадил на Улман.

(Пак си изпусна нервите, Джак.)

Да, точно така бе станало. Излишно беше да го отрича. А най-лошото от всичко бе, че нямаше представа до каква степен надутият дребосък има влияние над Ал, нито пък доколко Ал би изтърпял непристойното му поведение в името на старите им лудории. Ако Улман наистина бе толкова незаменим, колкото се пишеше, и ако дадеше на Ал ултиматум: „Той или аз“, нямаше ли Ал да се окаже принуден да се съгласи с уволнението му? Затвори очи и се помъчи да си представи как го съобщава на Уенди. Познай какво стана, мила. Загубих и тая служба. Този път ми бяха нужни три хиляди километра телефонен кабел, за да го постигна, но успях. Отвори очи и изтри устните си с кърпичка. Копнееше за едно питие. По дяволите, нужно му беше да пийне! Наблизо на улицата имаше кафене и нищо не му пречеше да глътне набързо една бира на път за парка, колкото да поуталожи безпокойството си... Безпомощно стисна ръцете си в юмруци.

Въпросът не му даваше мира: защо изобщо се бе обадил на Улман? Номерът на Сърф Санд в Лодърдейл беше записан в малко тефтерче до телефона в офиса, сред номерата на водопроводчици, дърводелци, електротехници и други майстори. Джак го бе преписал върху кибритената кутия малко след като стана от леглото сутринта и идеята да се обади на Улман вече бе готова в съзнанието му и много го развеселяваше. Но какво бе целял с това? Веднъж, във фазата на пианство, Уенди го бе обвинила, че желае собственото си унищожение, но му липсва нужният морал да го признае открито пред себе си. Затова измисляше сложни начини други да предизвикат това унищожение, като малко по малко съсипваше себе си и семейството си. Нима е истина? Нима дълбоко в душата си се бои, че тъкмо престоят в „Панорама“ му е бил нужен, за да завърши пиесата си, с която в крайна сметка ще се самоизобличи? Нима сам посяга на себе си? О, Господи, не допускай да е вярно!

Затвори очи и на тъмния фон на клепачите му се появи образ: ръката му, провряна в дупката на покрива, внезапното парещо ужилване и собственият му дрезгав вик на болка, процепил неподвижния въздух: Ах ти, гадина проклета!

После го измести друг образ отпреди две години: влиза с препъване у дома си в три часа през нощта, мъртво пиан, препъва се в масата и се просва в цял ръст на пода, ругае на висок глас и събужда

Уенди, заспала на канапето. Уенди светва лампата и вижда дрехите му, разпокъсани и мръсни от калта по паркинга край някаква крайпътна кръчма; мига сънено срещу жена си като къртица, излязла на слънце, а Уенди проговорва глухо: Негодник, ти събуди Дани. Ако не те е грижа за себе си, нямаш ли мъничко жалост към нас? Ах, защо ли си правя труда да ти говоря?

Телефонът извънтя и той подскочи стреснат. Грабна слушалката, уверен, противно на всяка логика, че се обажда или Улман, или Ал Шокли.

— Какво? — изграчи.

— Сметката ви, сър. Дължите три долара и петдесет цента.

— Ще трябва да разваля още банкноти — измърмори той. — Почакайте малко.

Пусна последните си шест монети по двацет и пет цента, после отиде на касата да вземе още. Вършеше всичко това автоматично, а мисълта му обикаляше все в кръг като катеричка, качена на тренировъчен обръч.

Защо се бе обадил на Улман?

Защото Улман го бе унизил? И преди беше унижаван, и то от майстори в тази област, но най-изкусно го вършеше той самият. Нима просто бе изпитал потребност да разголи на показ лицемерието му? Джак не допускаше за себе си да е толкова дребнав. Постара се да намери оправдание в албума с изрезки, но и това си беше чиста проба заблуда. Шансът Улман да знае чий е беше най-много две на хиляда. Още по време на интервюто бе дал ясно да се разбере, че почти е изключил мазето от кръга на интересите си. Ако наистина това го вълнуваше, щеше да се обади на Уотсън, чийто телефонен номер също го имаше в тефтерчето. Вероятно Уотсън също не знаеше, но по-логично беше той да го знае, а не Улман.

Това, че сподели с него идеята си за роман, също беше глупаво.

Невероятно глупаво. Освен че рискуваше службата си, затваряше си достъпа до един богат източник на информация, защото Улман вероятно щеше да предупреди когото успее, че един пришълец от Нова Англия обикаля и разпитва за хотел „Панорама“. Можеше кротко да си направи проучването, да разпрати любезни писма, дори да уреди някои срещи през пролетта, а после да се присмива на злобата на Улман, когато романът излезе, а той самият се намира далеч от хотела. Вместо

това му позвъни най-необмислено, изпусна си нервите, предизвика Улман и разбуди образа на един малък Цезар, дремещ у него. Защо? Ако не беше стремеж да предизвика изгонването си от хубавата служба, която Ал му бе осигурил, какво беше тогава?

Той пусна останалите монети в процепа и окачи слушалката. Ако беше пиан, щеше да си каже, че се е държал по най-неадекватния възможен начин. А бе свършено трезвен.

Когато излезе от дрогерията, сложи в устата си още една таблетка екседрин и я сдъвка, като се мръщеше и в същото време се наслаждаваше на горчивия вкус.

На тротоара срещна Уенди и Дани.

— Тъкмо идвахме да те извикаме — каза му Уенди. — Вали сняг. Не забеляза ли?

Джак премигна и погледна към небето.

— Вярно, валяло.

Снегът падаше обилно, вече бе засипал главната улица на Сайдуиндър и маркировката не се виждаше. Дани вдигна глава към бялото небе с отворена уста и започна да лови с език най-едрите снежинки.

— Смяташ ли, че пътят ще се затрупа вече? — попита Уенди.

— Не знам — сви рамене Джак. — Надявах се на още една-две седмици милост. Нищо чудно и да я получим.

Милостта по-точно.

(Съжалявам, Ал. За бога, имай милост. Дай ми още един шанс. Искрено се разкайвам...)

Колко пъти през годините той, вече възрастен човек, бе молил за милостта да му бъде даден още един шанс. Изведнъж изпита такава непоносима погнуса от себе си, че едва не изпъшка гласно.

— Как е главоболието ти? — попита Уенди и го изглежда внимателно.

Той я прегърна през рамо и я притисна плътно до себе си.

— По-добре съм. Хайде, побързайте и двамата да се прибираме у дома, докато още е възможно.

Тръгнаха към мястото, където бяха паркирали хотелското камионче. Джак вървеше в средата, прегърнал с една ръка Уенди, а с другата хванал тънката ръчица на Дани. За първи път бе нарекъл хотела техен дом — за добро или за зло.

Когато седна зад кормилото на камиончето, се замисли, че отношението му към „Панорама“ е твърде двойствено. От една страна, проявяваше развълнуван интерес към хотела, от друга — не го харесваше твърде. Не беше сигурен, че престоят там ще се отрази особено добре на жена му, на сина му и на него самия. Може би тъкмо заради това се бе обадил на Улман.

За да го уволнят, додето е време.

Изкара на заден ход камиончето от паркинга и се насочи по пътя, който водеше извън града нагоре, в планината.

21. СРЕДНОЩНИ МИСЛИ

Беше десет часът. В апартамента всички старателно се преструваха, че спят.

Джак лежеше настрани, с лице към стената и отворени очи, заслушан в бавното равномерно дишане на Уенди. Вкусът на разтворен екседрин бе още на езика му, който чувстваше грапав и леко изтръпнал. Ал Шокли се бе обадил в шест без петнайсет. Уенди беше пред камината във фоайето и четеше на Дани.

— Личен разговор — обяви телефонистката. — За господин Джак Торънс.

— На телефона — отвърна той, премести слушалката в дясната си ръка, а с лявата извади от джоба си носната кърпа и изтри с нея разранените си устни. После запали цигара.

Гласът на Ал прозвуча силно в ухото му:

— Джаки, ти какво си намислил, малкият?

— Здравей, Ал. — Той смукна от цигарата и затърси опипом шишенцето екседрин.

— Какво става, Джак? Днес следобед водих много странен разговор със Стюарт Улман. А когато Стю Улман поръчва междуградски разговор за своя сметка, няма съмнение, че работата е дебела.

— Улман няма защо да се тревожи, Ал. Нито пък ти.

— А какво точно е това, за което няма защо да се тревожим? Стю го представи като нещо средно между шантаж и материал за „Панорама“ в „Нашънъл Инкуайърър“. Хайде, обяснявай, малкият.

— Искях да го подразня малко — промърмори Джак. — Когато отидох при него на интервю, той изкара на показ нечистите ми ризи. Проблемът с алкохола. Уволнението от последната ми служба за побой над ученик. Чудел се дали съм подходящият човек за тая работа. Онова, което ме вбеси, беше, че изтъкна всичко това само защото е влюбен в проклетия си хотел. Прекрасен, с богата традиция, едва ли не свещен! В мазето обаче намерих албум с вестникарски изрезки. Някой е събрал на едно място не особено привлекателните аспекти на тая

прехвалена катедрала и излиза, че в нея тайничко са се водили дяволски литургии.

— Надявам се, че това е образно казано, Джак. — Гласът на Ал звучеше смразяващо.

— Така е. Но открих...

— Аз знам историята на хотела.

Джак прекара ръка по косата си.

— И тъй, обадох му се, за да го поядосам. Признавам, че не беше много умно и със сигурност няма да го правя повече. Това е.

— Стю каза, че и ти на свой ред си имал намерение да вадиш на показ нечисти ризи.

— Стю е кретен! — нервирано отсече той. — Казах му, че възнамерявам да пиша за „Панорама“, и е така. Мисля, че това място дава добър синтез на следвоенния американски дух. Ще стане чудесна книга, но тя е въпрос на далечно бъдеще, гарантирам ти го. В момента имам повече работа, отколкото съм в състояние да свърша, и...

— Това не ме задоволява, Джак.

Той се втренчи в черната слушалка, неспособен да повярва на онова, което със сигурност бе чул.

— Какво? Ал, нима каза...

— Казах каквото казах. Какво означава далечно бъдеще? За теб това може да са две години или пет. За мен са трийсет-четирийсет, защото се надявам за дълго да бъда делово свързан с „Панорама“. Мисълта, че ще черниш хотела ми и ще пробутваш писанията си като шедьовър на американската литература, направо ме отвращава.

Джак онемя.

— Опитах се да ти помогна, малкият. Минахме и двамата през голямо изпитание и реших, че ти дължа известна подкрепа. Помниш ли онова време?

— Помня го — отвърна той, ала въгленчетата на неприязънта вече пламтяха в сърцето му.

Най-напред Улман, после Уенди, сега Ал. Какво беше това? Национален бойкот срещу Джак Торънс ли? Той стисна устни, присегна се за цигарите си и ги събори на пода. Нима наистина беше харесвал някога тоя превзет сноб, който сега му говореше от облицования си с махагон кабинет във Върмонт.

— Преди да удариш онова момче — подхвана Ал, — бях уговорил управата да не взема мерки срещу теб и дори да те назначи на постоянно място. Само че ти сам провали тази възможност за себе си. После получи службата в хотела, хубаво и тихо местенце, където да се съвземеш, да завършиш пиесата си и да изчакаш, додето с Хари Ефингър убедим останалите от настоятелството на гимназията, че са допуснали голяма грешка. А сега май се каниш да ухапеш ръката ми, с която ти подавам храна, устремен към по-голяма печалба. Така ли се отблагодаряваш на приятелите си, Джак?

— Не — прошепна той.

Не посмя да каже повече. Главата му пулсираше от гневните, жлъчни думи, които напиреха да се изтръгнат от устата му. Отчаяно се опита да мисли за Дани и Уенди, които зависеха от него. Дани и Уенди, които седяха спокойно долу пред огъня, свели глави над буквара за втори клас, и си мислеха, че всичко е съвсем наред. Ако изгубеше и тази служба, какво щяха да правят? Да подкарат към Калифорния грохналия фолксваген с неговата излязла от строя бензинова помпа като бедняшко семейство от Оклахома? Каза си, че ще падне на колене пред Ал и ще го моли, преди да допусне това да се случи, но думите все тъй напиреха да се излеят и ръката, с която държеше горещите жици на своята ярост, сякаш беше омазнена.

— Какво? — попита остро Ал.

— Не — повтори той. — Аз не се държа така към приятелите си и ти го знаеш.

— Откъде да го знам? Ето че заплашваш да омърсиш хотела ми, като изравяш отдавна погребани неща. А най-невинната ти постъпка е, че се обаждаш на темпераментния ми, но извънредно компетентен управител и го докарваш до изстъпление с някакви си... детинщини.

— Не са просто детинщини, Ал. На теб ти е лесно. Не ти се налага да приемаш милостиня от някой богат приятел. Не ти е нужен и познат в съда, защото ти си съдът. А това, че беше на крачка от хроничния алкохолизъм, изобщо не се споменава, нали?

— Сигурно е така — отвърна Ал. Гласът му прозвуча вяло и пролича, че цялата тая история му е досадила. — Но разбери, Джак... аз нямам контрол над това. Нещата стоят така, и толкова.

— Знам — с равен тон изрече Джак. — Уволнен ли съм? Предпочитам да ми го кажеш направо, ако е така.

— Не си, ако направиш две неща за мен.

— Готов съм.

— Не е ли по-добре да чуеш условията ми?

— Не. Каквито и да са, приемам ги. Трябва да мисля за Уенди и Дани. Ако ми искаш топките, ще ти ги пратя с въздушна поща.

— Сигурен ли си, че можеш да си позволиш такъв лукс като самосъжалението, Джак?

Той бе затворил очи и пхна един екседрин между пресъхналите си устни.

— В този момент друг лукс не мога да си позволя. Хайде, давай.

Ал помълча един миг, после каза:

— Най-напред никакви обаждания повече на Улман. Дори и ако хотелът пламне. Ако се случи такова нещо, ще се обадиш на работника по поддръжката, онзи, дето все ругае, сещаш се...

— Уотсън.

— Същият.

— Добре. Съгласен.

— И второ, искам да ми обещаеш, Джак, да ми дадеш честна дума, че няма да чувам за никакъв роман, описващ колорадски хотел с тъмна история.

За минута яростта му беше толкова силна, че той буквално не можеше да продума. Кръвта бучеше в ушите му. Сякаш разговаряше с някакъв съвременен принц от Медичите... Никакви портрети на членове от моето семейство, на които да са показани дефектите им, иначе те пращам обратно в тинята. Плащам само за картини, които ме удовлетворяват. Когато рисуваш дъщерята на мой добър приятел или съдружник в бизнеса, няма да показваш брадавицата ѝ, че ще те върна в тинята. То се знае, че сме приятели... И двамата сме цивилизовани хора, нали така? Споделяли сме легло, подслон и бутилка. А кучешкия нашыйник, дето съм ти го сложил, ще се правим, че не го забелязваме, и тогава аз ще се грижа щедро за теб. Единственото, което искам в замяна, е душата ти. Дребна работа. Можем дори да забравим, че си ми я отстъпил, както ще забравим и за кучешкия нашыйник. Помни, мой надарени приятелю, че навсякъде по улиците на Рим просят микеланджеловци...

— Джак, там ли си?

Той издаде хриплив звук, който трябваше да означава „да“.

Тонът на Ал бе твърд и самоуверен.

— Не смятам, че искам прекалено много от теб, Джак. Ще има и други книги. Не бива да очакваш от мен да те субсидирам, докато ти...

— Добре. Дадено.

— Не искам да мислиш, че се опитвам да ограничавам творчеството ти, Джак. Знаеш, че не съм такъв човек. Аз просто...

— Ал?

— Какво?

— Дъруент все още ли е свързан с „Панорама“? Макар и косвено?

— Не разбирам откъде-накъде това те засяга, Джак.

— Така е — глухо отвърна той. — Не ме засяга, прав си. Слушай, Ал, струва ми се, че Уенди ме вика за нещо. Пак ще ти се обадя.

— Разбира се, малкият. Ще си поговорим надълго и нашироко. Как е при теб? Сух ли си?

(НАЛИ СИ ВЗЕ ТВОЯ ФУНТ ОТ ПЛЪТТА МИ, ОСТАВИ МЕ СЕГА НА МИРА!)

— Като барут.

— Аз също. Започна да ми харесва да съм винаги трезвен. Ако...

— Друг път ще се обадя, Ал. Уенди...

— Добре, разбирам.

Той затвори телефона и тъкмо тогава го обзеха гърчовете, поразяващи го като светкавици. Сви се пред телефона като покаял се грешник, притиснал с ръце стомаха си, а главата му кънтеше като чудовищен празен мехур.

Веднъж ужилила, осата продължава да напада...

Бе минало известно време, когато Уенди се качи и попита кой е звънял по телефона.

— Ал — отвърна той. — Обади се да пита как се справяме. Казах му, че всичко е наред.

— Джак, изглеждаш ужасно. Да не ти е лошо?

— Пак ме заболя главата. Тази вечер ще си легна рано. Няма смисъл да се опитвам да пиша.

— Да ти донеса ли топло мляко?

Той се усмихна вяло.

— Добре ще ми дойде.

А сега лежеше до нея и усещаше допира на бедрото ѝ, топло и натежало от съня.

Като си мислеше за разговора с Ал, го обливаха ту горещи, ту студени вълни. Един ден щеше да има възмездие. Щеше да има и книга, при това не кроткият, изпълнен с разсъждения роман, който бе замислил първоначално, а безпощаден, подготвен от задълбочено проучване и придружен със снимки репортаж за цялата тъмна история на „Панорама“, включително гадните, кръвосмесителни сделки и всичко останало. Ще го поднесе на читателите, разрязан като филе от риба. И ако Ал Шокли има връзка с империята на Дъруент, Господ да го пази! Изпънат като струна, той лежеше и се взираше в тъмнината. Знаеше, че ще минат часове, докато заспи.

Уенди Торънс лежеше по гръб, с отворени очи, заслушана как диша мъжът ѝ в съня си — дълго вдишване, кратко задържане, леко гърлено издишване. Къде ли отива, когато спи, запита се тя. В някакъв лунапарк на сънищата, където всички развлечения са безплатни и няма натякваща, досадна съпруга? Или пък в долнопробна кръчма, където пиенето не секва и цялата му компания се е събрала, Ал Шокли е на видно място сред тях. Място, където тя и Дани нямаха достъп.

Уенди изпитваше някогашната тревога, а тя се надяваше, че никога няма да я споходи, след като напуснаха Върмонт; сякаш тревогата не можеше да прекосява щатски граници. Не ѝ харесваше въздействието на „Панорама“ върху Джак и Дани.

А най-страшното, което никога не би се осмелила да изговори гласно, бе, че у Джак се върнаха всички симптоми от периода на пианството му — един по един... всички освен самото пиене. Постоянното изтриване на устните с ръка или с кърпичка, сякаш да попие влагата от тях. Дългите паузи на пишещата машина, пълното с хартия кошче. Тази вечер на масичката до телефона бе видяла шишенце екседрин, след като Ал му се бе обаждал, а чаша за вода нямаше. Значи отново ги дъвчеше. Дразнеше се от дребни неща. Станеше ли прекалено тихо, започваше несъзнателно да почуква с пръсти в нервен ритъм. Все по-често използваше нецензурни думи. Напоследък я плашеше и настроението му. На моменти дори предпочиташе той да избухне, да си изпусне парата, също като бойлера, който наглеждаше и нощем. Щеше едва ли не да се зарадва, ако той вземеше да ругае гръмко, да ритне стол или да тръшне врата.

Но тези прояви, така типични за темперамента му, бяха почти напълно изчезнали. И все пак Уенди имаше чувството, че Джак все по-често се ядосва на нея и на Дани, ала не иска да се издава. Бойлерът имаше вентил за изпускане на парата: стар, напукан, зацапан с масло, но все още действащ. А Джак нямаше такъв. Тя никога не бе успявала да го разбира. Дани можеше, но не казваше нищо.

А и обаждането на Ал. Тъкмо когато бе позвънил, Дани загуби интерес към приказката, която четяха. Остави я да седи край камината и отиде до бюрото на рецепцията, където Джак му беше построил магистрала за количките и камиончетата. Виолетовият фолксваген също беше там и Дани започна бързо да го блъска напред-назад. Като се преструваше, че си чете книгата, Уенди поглеждаше Дани крадешком и видя огледалното отражение на маниерите на Джак и нейните, когато бяха разтревожени. Потъркването на устните, прокарването на пръсти през косата, както правеше тя, докато чакаше мъжа си от обиколката му по кръчмите. Не можеше да повярва, че Ал се бе обадил просто за „да попита как се справят“. Той винаги звънеше за нещо конкретно.

По-късно, когато отново бе слязла долу, намери Дани сгушен на кълбо край огъня да чете за приключенията на Джо и Рейчъл в цирка. Не личеше да е разсеян или притеснен. Като го гледаше, тя отново бе поразена от прозрението, че Дани знае и разбира много повече, отколкото допускаше философията на доктор Едмъндс.

— Време е за лягане, шефе — подкани го тя.

— Добре — отвърна той.

Отбеляза мястото в книгата, до което беше стигнал, и се изправи.

— Измий си лицето и зъбите.

— Добре.

— Да не забравиш ушите?

— Няма.

За миг постояха един до друг, загледани в играта на пламъците. В по-голямата част от фоайето бе студено и духаше, ала в този кръг около камината се разнасяше вълшебна топлина и на човек му бе трудно да си тръгне.

— Чичо Ал се е обадил по телефона — подметна уж небрежно тя.

— Така ли? — В гласа му нямаше никаква изненада.

— Дали пък чичо Ал не е сърдит на татко? — подхвърли му все така като че между другото.

— О, да, сърдит му е — убедено отвърна Дани. — Той не дава татко да пише оная книга.

— Каква книга, Дани?

— За хотела.

На устните ѝ бе въпросът, който хиляди пъти му бяха задавали с Джак: „Откъде знаеш това?“ Само че не го попита. Не искаше да го разстройва преди лягане, нито да му дава да разбере, че обсъждат неща, които той не би трябвало да знае. А той го знаеше, убедена бе в това. Как беше възможно да знае за сестра ѝ, а отгоре на всичко, че е мислела за нея в чакалнята на лекаря? Тя поклати глава, сякаш за да я поизбистри.

— Върви да се миеш, шефе.

Той изтича по стълбите към апартамента им. Леко намръщена, тя отиде да притопли млякото на Джак в тенджерка.

А сега лежеше будна в леглото, заслушана в дишането на мъжа си и във вятъра навън. (По едно чудо и тоя ден не беше паднал истинският сняг, а се размина само с прехвърчането.) Остави съзнанието си да се изпълни изцяло с мисълта за прекрасния ѝ необикновен син, роден с ципа върху лицето, каквато лекарите виждаха веднъж на седемстотин раждания — суеверно се вярваше, че била знак за вътрешно прозрение.

Реши, че е време да поговори с Дани за „Панорама“... и че е време да го накара да ѝ каже нещо най-сетне. Утре. На всяка цена. Двамата щяха да идат до библиотеката в Сайдуиндър да потърсят някакво четиво за второкласници и щеше да разговаря с него. Съвсем откровено. Тази мисъл я поуспокои донякъде и тя постепенно се унесе в сън.

Дани лежеше буден в стаята си с отворени очи, прегърнал остарелия си, доста пострадал от годините Мечо (липсваше му едното стъклено око и от разпраните му шевове излизаше пълнежът), и се заслушваше към спалнята на спящите си родители. Имаше чувството, че неволно се е превърнал в техен страж. Нощем беше най-лошо. Той мразеше нощите и постоянния вой на вятъра откъм западната фасада на хотела.

Всъдеходът му висеше от тавана, вързан на конец. На бюрото му моделът на фолксвагена, донесен отдолу, слабо проблясваше с флуоресцентната си лилава боя. Книжките му бяха в библиотеката, албумчетата за оцветяване — на бюрото. Място за всичко и всичко на мястото си, казваше мама. Тогава лесно ще намираш каквото търсиш. Но сега нещата се бяха разместили. Някои липсваха. И още по-зле — появили се бяха други, които не би трябвало да се виждат. Беше същото като на ония картинки с надпис отгоре: РАЗЛИЧАВАТЕ ЛИ ИНДИАНЦИТЕ? Ако примижиш и напрегнеш очи, наистина можеш да видиш някои от тях — онова, което най-напред ти се бе струвало кактус, бе всъщност храбрец с нож между зъбите, а зад скалите се криеха други; едно от злите, безпощадни лица се различаваше дори в колелото на дилижанса.

Но никога не се виждаха ясно, което някак те притесняваше. Защото тъкмо онези, които не виждаш, можеха да се промъкнат и да те нападнат с томаха в едната ръка и с нож за скалпиране в другата...

Той се размърда неспокойно в леглото си и очите му потърсиха утешителната светлинка на нощната лампа. Нещата бяха зле. Той го знаеше със сигурност. В началото уж всичко беше наред, но малко по малко... Татко все повече си мислеше за пиене. Понякога се ядосваше на мама, без сам да знае защо. Обикаляше с отнесен и замъглен поглед и триеше устните си с кърпичка. А мама се тревожеше за него, както и за детето си. Не му беше нужно да пуска сияние към нея, за да го разбере; усети го в трескавите въпроси, които му задаваше в деня, когато пожарният маркуч се бе превърнал в змия. Господин Халоран казваше, че всички майки имат по малко сияние, и тя наистина бе разбрала, че нещо се е случило. Но не и какво точно.

Без малко да ѝ разкаже, но няколко неща го спряха. Знаеше, че лекарят в Сайдуиндър е обяснил как съществуването на Тони и нещата, които той му показва, са съвсем... или почти нормални. Майка му можеше и да не повярва, когато ѝ разправеше за маркуча. По-лошо, тя можеше да му повярва, но в погрешен смисъл и да си помисли, че МУ Е ПРЕВЪРТЯЛА БУРМАТА. Той знаеше донякъде какво е ДА ТИ ПРЕВЪРТИ БУРМАТА, но не чак толкова, колкото КАК СТАВАТ БЕБЕТАТА, което мама му бе обяснила подробно миналата година.

Веднъж в забавачката приятелят му Скот му бе показал едно момче на име Робин Стенджър, което седеше настрани умърлушено.

Бащата на Робин беше учител по аритметика в училището на татко, а бащата на Скот преподаваше история там. Повечето от децата в забавачката имаха нещо общо с гимназията „Стовингтън“ или с малката фабрика на IBM извън града и съответно в забавачката се бяха оформили две групи. Бе някак естествено децата, чиито бащи са колеги, да общуват по-тясно помежду си и станеше ли някой скандал при възрастните, странно изопачената мълга за него плъзваше сред децата от съответната група, но не и сред тези от другата.

Двамата със Скоти седяха в космическия кораб на площадката за игра, когато приятелят му посочи Робин и попита:

— Познаваш ли това момче?

— Да — отвърна Дани.

Скоти се наведе към него.

— На баща му снощи МУ ПРЕВЪРТЯЛА БУРМАТА. Отвели са го.

— Сериозно? Само за някаква си бурма?

Скоти го изглежда съжалително и нетърпеливо обясни:

— Той е полудял бе. Нали ти е ясно? — Скот изкриви очи, провеси език и започна да върти показалците си в кръг около ушите. — Откарали са го в лудницата.

— О! — промълви Дани. — А кога ще го пуснат?

— Никога — мрачно обяви Скоти.

През този и следващия ден Дани узна, че:

а) Г-н Стенджър се бе опитал да убие всички от семейството си; включително и Робин, с пистолет сувенир от Втората световна война;

б) Г-н Стенджър беше разпердушинил цялата къща, когато бе, ИЗКУКАЛ;

в) Г-н Стенджър бе видян да яде умрели насекоми и трева от купичка, сякаш са овесени ядки с мляко, и да плаче;

г) Г-н Стенджър се бе опитал да удуши жена си с найлонов чорап, след като „Ред Сокс“ бяха изгубили важен бейзболен мач.

Най-сетне всичките тия тревожни сведения го притесниха твърде много, за да ги таи у себе си, и попита татко си за господин Стенджър. Татко му го взе в скута си и обясни, че на господин Стенджър му се е струпало голямо напрежение, отчасти свързано със семейството, отчасти със службата, както и с неща, които никой освен лекарите не можел да разбере. Избивало го на плач; преди три вечери се разплакал

и не можел да спре, а през това време изпотрошил всичко в дома си. Не се казва **ДА ТИ ПРЕВЪРТИ БУРМАТА**, обясни татко, а **ДА ПОЛУЧИШ НЕРВНА КРИЗА** и господин Стенджър не в **ЛУДНИЦА**, а в **СЪНЪТОРИУМ**. Ала въпреки търпеливите обяснения на татко Дани беше уплашен. Той не успяваше да види разликата между **ДА ТИ ПРЕВЪРТИ БУРМАТА** и **ДА ПОЛУЧИШ НЕРВНА КРИЗА**, пък и дали ще го наречеш **ЛУДНИЦА** или **СЪНЪТОРИУМ**, там все така имаше железни пръчки на прозорците и не те пускаха да си ходиш по свое желание. Отгоре на всичко баща му, без да има представа, бе повторил една от фразите на Скоти непроменена, а тъкмо тя изпълваше Дани със смътен страх. Там, където господин Стенджър живееше сега, имаше **ХОРА В БЕЛИ ПРЕСТИЛКИ**. Идваха да те приберат в сива камионетка без прозорци. Тя спираше до тротоара пред къщата ти и **ХОРАТА В БЕЛИ ПРЕСТИЛКИ** те отвеждаха далеч от семейството ти и те принуждаваха да живееш в стая с меки стени. Ако искаш да пишеш писмо до къщи, даваха ти само постели.

— Кога ще го пуснат да се върне? — попита Дани баща си.

— Веднага щом се почувства по-добре, шефе.

— Но кога ще стане това? — настояваше Дани.

— Никой не знае, Дан — натъртено отвърна татко.

Тъкмо това беше най-лошо от всичко. То бе друг начин да кажеш „никога“. Месец по-късно майката на Робин си го прибра от забавачката и двамата напуснаха **Стовингтън** без господин Стенджър.

Това се бе случило преди повече от година — точно след като татко се бе отказал от **Лошото Нещо**, но преди да изгуби службата си. Дани често се сещаше за господин Стенджър. Понякога, когато паднеше, чукнеше си главата или го заболяше коремът, споменът проблясваше мигновено като светкавица в съзнанието му, придружен от страха, че няма да може да спре да плаче, додето баща му най-сетне ще избере един номер по телефона и ще каже в слушалката: „Ало, тук е **Джак Торънс** от **Мейпъллайн Уей 149**. Синът ми не може да престане да плаче. Моля, изпратете ми **ХОРАТА В БЕЛИ ПРЕСТИЛКИ**, за да го отведат в **СЪНЪТОРИУМ**. Точно така, на него **МУ ПРЕВЪРТЯ БУРМАТА**. Благодаря ви.“ А после сивата камионетка без прозорци ще спре пред тяхната врата, ще го качат вътре и ще го отведат, а той ще се къса от рев. Кога ли ще види отново майка си и татко си? **НИКОЙ НЕ ЗНАЕ**.

Тъкмо този страх го караше да мълчи. Сега вече бе пораснал с една година и не вярваше, че мама и татко ще позволят да бъде отведен само защото е взел маркуча за змия; рационалното в съзнанието му отричаше подобна възможност, но все пак колкото пъти понечеше да им каже, споменът изникваше и спираше думите. Това не беше като историите с Тони. Него мама и татко приемаха почти като естествено явление. Това се получаваше при умните деца, а те и двамата приемаха, че той е умен (както и себе си имаха за умни), но да си представяш, че маркучът на пожарогасителя е змия и да виждаш парченца мозък по стената на президентския апартамент, когато никой друг не ги съзира, това вече не можеше да се сметне за нормално. Вече го бяха водили на обикновен лекар. Нима не бе логично да допусне, че след това ще се появят ХОРАТА В БЕЛИ ПРЕСТИЛКИ?

И все пак той би им казал, ако не беше сигурен, че рано или късно те ще поискат да го отведат далеч от хотела. Той самият би искал отчаяно да се махне от „Панорама“. Съзнаваше обаче, че това е последната възможност за татко и че той е в „Панорама“ не просто за да го наглежда през зимата. Трябваше да работи върху ПИЕСАТА. Да преодолее болката от уволнението си. Да обича мама Уенди. И съвсем доскоро имаше надежда, че така и ще стане. Едва напоследък при татко се бяха появили проблеми. Откакто намери тези книжа.

(Това нечовешко място ражда човешки чудовища.)

Какво означаваше това? Моли се на Бога, но Бог не му отговори. И какво ще прави татко, ако престане да работи тук? Опита се да чете в съзнанието му и от узнатото все повече се убеждаваше, че татко сам не знае. Най-силното доказателство бе обаждането на чичо Ал тази вечер; той бе говорил обидни неща, а татко не посмя да му отговори, защото чичо Ал можеше да го уволни от тази служба, също както господин Кромърт, директорът на „Стовингтън“ и гимназиалното настоятелство го бяха уволнили от учителското му място. А татко се боеше до смърт от това — както заради него и мама, тъй и заради себе си.

Затова Дан и не смееше да каже нищо. Можеше само да наблюдава безпомощно и да се надява, че всъщност няма никакви индианци или пък ако имаше, щяха да чакат по-едра плячка и нямаше да се нахвърлят на влакчето им с три вагона.

Ала не можеше да го повярва, колкото и да се мъчеше.

Сега нещата в „Панорама“ изглеждаха доста зле.

Скоро щеше да падне големият сняг и какво ги очакваше тогава? Какво щеше да им се случи, когато са напълно откъснати от света и оставени на милостта на онова нещо, каквото и да бе то, дето и досега си играеше с тях жестоки игри?

(Излез и си изпий лекарството!)

Какво тогава?

ЧЕС?

Отново се обърна в леглото си. Може би утре щеше да се опита да повика Тони и да го накара да му покаже какво точно е ЧЕС и как може да бъде избегнато. Готов беше да рискува с кошмарите. Налагаше му се да знае.

Дани все още беше буден дълго след като от престорен сънят на родителите му бе станал истински. Продължи да се мята неспокойно в леглото, като усукваше чаршафите и се измъчваше с проблем, за който беше прекалено мъничък още. Някъде след полунощ и той заспа и тогава буден остана само вятърът, блъскащ се в стените на хотела под яркия взор на звездите.

22. В КАМИОНЧЕТО

*Луната тази нощ е лоша.
Във въздуха мирише на беда.
Предчувствам земеръс и буря,
очаквам тежки времена.
Излезеш ли, рискуваш да загинеш,
защото грее лошата луна.*

Някой бе поставил старо радио от буик в камиончето и сега през пукането и пращенето от него се разнасяше гласът на Джон Фогърти, солиста на Кридънс Клиъруотър Ривайвъл. Уенди и Дани пътуваха към Сайдуиндър. Денят бе ясен и свеж. Дани непрестанно премятеше в ръце оранжевата библиотечна карта на Джак и изглеждаше доста весел, но Уенди си каза, че лицето му е уморено и напрегнато, сякаш не беше си доспал през нощта.

Песента свърши и прозвуча гласът на водещия: „Това бяха Кридънс. Като стана дума за лоша луна, тя като че скоро ще изгрее и над района, върху който се простира обхватът на нашата честота, колкото и да ни е трудно да го повярваме при това почти пролетно време през последните два-три дни. Метеорологът ни твърди, че до един часа следобед фронтът на високо атмосферно налягане ще отстъпи пред широка антициклонална вълна. Температурите рязко ще се понижат и привечер ще започне снеговалеж. По местата с височина под две хиляди метра снегът ще бъде примесен с дъжд и по шосетата са възможни заледявания. По високите места в планините се очаква снежната покривка да достигне петнайсет до дваайсет и пет сантиметра дебелина. Планинската служба уведомява, че ако се движите в планината с кола днес следобед или вечерта, задължително е използването на вериги. Във всеки случай не предприемайте пътуване, ако не е наложително. Не забравяйте — шеговито подхвърли водещият, — тъкмо така попаднаха в беда Донър и спътниците му.“

Последва реклама за дезинфекционна течност и Уенди загаси радиото.

— Нали нямаш нищо против? — попита тя сина си.

— Съвсем не — отвърна той и погледна към яркосиньото небе.

— Татко като че избра удобен момент да подреже живия плет, нали?

— Така изглежда — отвърна Уенди.

— И все пак не ми се вярва, че ще вали сняг — с надежда изрече Дани.

— Да не ти е студено на краката? — попита Уенди.

Все още си мислеше за шеговитата забележка на водещия от радиото по повод Донър и спътниците му.

— Не ми е студено.

Е, каза си тя, сега е моментът. Ако ще отваряш дума, направи го или остави завинаги тази мисъл.

— Дани — подзе тя с възможно най-небрежния тон, — би ли се радвал, ако се махнем от хотела? Ако не останем в него през зимата?

Дани сведе поглед към ръцете си.

— Може би — отвърна той. — Сигурно. Но нали на татко това му е работата.

— Понякога — подхвана внимателно тя — имам чувството, че и татко ти щеше да е по-доволен да е далеч от „Панорама“.

Отминаха табела, на която пишеше „Сайдуиндър 28 км“, и тя млъкна, докато изведе камиончето през острия завой. Не искаше да рискува, защото завоите тук я плашеха, колкото и глупав да намираще страха си.

— Така ли мислиш? — изпитателно я погледна Дани, после поклати глава. — Не, не вярвам.

— Защо?

— Защото той се тревожи за нас — поясни Дани, като подбираше внимателно думите си.

Трудно му бе да обясни, защото самият той разбираше твърде малко. Изведнъж се сети за случката, която бе разправил на господин Халоран за момчето в магазина, дето искаше да открадне транзистор. Дани се бе притеснил тогава, но поне бе разбрал какво става, макар да бе съвсем мъничък още. А възрастните винаги бяха в състояние на обърканост, защото всяко действие при тях се замъгляваше от мисли за последствията, от съмнения и колебания, от чувства като любов и

отговорност. Всеки възможен избор бе съпроводен с известни пречки и понякога той не разбираше защо пречките са пречки. Трудно беше.

— Той мисли... — започна отново Дани, после бързо погледна майка си. Тя бе вперила очи в пътя и не го поглеждаше, тъй че се осмели да продължи: — Той мисли, че може би ще сме самотни. Но също така смята, че мястото е добро за нас. Обича ни и не иска ние да сме самотни... или тъжни... но вярва, че дори и така да се почувстваме, погледнато в ПЕРСПЕКТИВА, все пак е добре за нас. Ти знаеш ли какво е ПЕРСПЕКТИВА?

— Да, милото ми — кимна тя. — Знам.

— Тревожи се, че ако си тръгнем оттук, може да не си намери друга работа. Че ще трябва да просим или нещо такова.

— Това ли е всичко?

— Не, но останалото е някак объркано. Защото той е различен сега.

— Да — съгласи се майка му и сподави една въздишка. Наклонът на пътя вече не беше така силен и тя превключи на трета скорост.

— Не си го измислям, мамо. Честно ти казвам.

— Сигурна съм — усмихна се тя. — От Тони ли го научи?

— Не — отвърна детето. — Просто го знам. Оня лекар не повярва, че Тони го има, нали?

— Няма значение какво мисли лекарят — увери го тя. — Аз вярвам, че Тони го има. Не зная кой е той и какъв е, нито дали е част от теб, или... идва някъде отвън, но вярвам, че съществува, Дани. И ако ти... той... ако смятате, че е по-добре да се махнем оттук, така и ще постъпим. Двамата с теб ще си идем, а татко ще бъде отново с нас през пролетта.

Той рязко се извърна към нея с внезапно пламнала надежда.

— Къде? В мотел?

— Миличък, не можем да плащаме за мотел. Ще трябва да отидем у майка ми.

Надеждата по лицето на Дани угасна.

— Знам... — продума той и млъкна.

— Какво?

— Нищо — измърмори момченцето.

Тя превключи на втора, тъй като пътят отново стана стръмен. — Недей така, шефе. Това е разговор, който трябваше да проведем още

преди седмици. Затова, моля те, довърши каквото беше започнал да казваш. Няма да се разсърдя, защото това е важно. Говори ми открито.

— Знам как се чувстваш с нея — изрече Дани и въздъхна.

— Как се чувствам?

— Зле — отвърна Дани и продължи с напевен монотонен глас, причинявайки ѝ страх: — От зло по-зло, най-зло. Като че не ти е майка. Сякаш иска да те изяде. — Той я погледна стреснат. — И на мен не ми харесва там. Тя все си мисли как би се грижила за мен по-добре от теб и как иска да ме вземе за себе си. Не искам да ходя там, мамо. Предпочитам да остана в „Панорама“, отколкото да ида при нея.

Уенди беше потресена. Нима толкова зло стояха нещата между нея и майка ѝ? Господи, в какъв ли ад живееше детето, ако наистина можеше да чете мислите на всички им. Внезапно се усети разголена и засрамена, сякаш я бяха хванали да върши нещо неприлично.

— Добре — промълви тя. — Добре, Дани.

— Ти ми се сърдиш — отрони той с изтънял, почти разплакан глас.

— Не, не ти се сърдя, честна дума. Просто съм малко разстроена.

Точно в този миг подминаха табелата „Сайдуиндър 20 км“ и Уенди се поотпусна. Оттук нататък пътят беше по-добър.

— Искам да ти задам още един въпрос, Дани. Очаквам да ми отговориш искрено. Ще можеш ли?

— Да, мамо — прошепна той.

— Татко ти пие ли отново?

— Не — отвърна той и сподави следващите две думи, които напиреха на устните му: НЕ ОЩЕ.

Уенди пое въздух с облекчение. Тя постави ръка на коляното на Дани и го стисна леко.

— Татко ти полага големи усилия — меко продума тя. — Защото ни обича. А и ние го обичаме, нали?

Той кимна сериозно.

Като говореше едва ли не сама на себе си, тя продължи:

— Той не е идеален, Дани, но се старая... прави каквото може. И много се измъчи, Дани! Когато... когато престана... изживя адски мъки. И продължава да се мъчи. Мисля, че ако не бяхме ние, би и се отказал да се бори. Искам да постъпя, както е правилно. Но не зная

какво да избира. Дали да заминем? Дали да останем? И двете ме плашат.

— Да, зная.

— Ще направиш ли нещо за мен, шефе?

— Какво?

— Опитай се да накараш Тони да дойде. Сега, веднага. Попитай го дали сме в безопасност в хотела.

— Аз вече се опитах — бавно изрече Дани. — Тази сутрин.

— И какво стана? Какво ти каза той?

— Не дойде — отвърна детето. — Тони просто не дойде. — И неочаквано избухна в плач.

— Дани — разтревожена проговори тя. — Миличък, недей така. Моля те... — Камиончето изви встрани, пресичайки двойната жълта линия, и тя го върна в своята лента уплашена.

— Не ме води у баба — през сълзи продума Дани. — Моля ти се, мамо. Не искам да ходя там. Искам да остана с татко...

— Добре — кротко каза тя. — Добре, така и ще постъпим. — Тя извади хартиена салфетка от джобчето на спортната си риза и му я подаде. — Ще останем. И всичко ще бъде наред. Съвсем добре.

23. НА ДЕТСКАТА ПЛОЩАДКА

Джак излезе пред главния вход, дръпна ципа на якето си до под брадичката и премигна на ярката светлина на деня. В лявата си ръка държеше електрическа ножица за подрязване на храсти. С дясната измъкна чиста кърпичка от джоба си, изтри си устните и я прибра отново. Бяха казали по радиото, че снегът идва. Трудно му бе да повярва, макар че далеч на хоризонта вече се скупчваха облаци.

Тръгна по пътеката, водеща към живия плет, като премести резачката в другата си ръка. Работата нямаше да го забави; малко подрязване бе достатъчно. Студените нощи вече бяха забавили силно растежа на храстите. Ушите на заека изглеждаха малко рошави, а два от краката на кучето бяха пообрасли с нещо като шпори, но лъвовете и бизонът изглеждаха добре. Леката подстрижка щеше да свърши работа, а после нека идва снегът.

Бетонната настилка свърши внезапно като трамплин над басейн. Той отмина празния басейн по чакълената пътека, която се виеше покрай скулптурите от жив плет и стигаше до детската площадка. Приблужи до заека и натисна бутона на дръжката на ножиците. Те се пробудиха с леко ръмжене.

— Здравсти, Зайо Байо — каза Джак. — Как си днес? Малко си понадхвърлил боя си и са ти обрасли ушите. Няма страшно, ще те оправим. Я кажи, чувал ли си вица за търговския пътник и старата дама с пудела?

Гласът му звучеше неестествено и глупаво в собствените му уши и той млъкна. Помисли си, че не изпитва особена симпатия към тези фигури. Винаги му се бе струвало донякъде извратено осакатяването на живия плет и оформянето му в нещо, което той не е. Покрай една от магистралите във Вермонт от жив плет бе направено табло с реклама за сладолед. Да използваш природата, за да си пробутваш сладоледа, изглеждаше нередно. Направо гротескно.

(Не си нает да философстваш, Торънс.)

Е, това си беше вярно. Напълно вярно. Подкастри ушите на заека и в тревата нападаха пръчици и клончета. Електрическата резачка

кротко ръмжеше. Слънцето светеше ярко, но в лъчите му нямаше топлинка и вече не изглеждаше толкова невероятно, че снегът идва.

Работеше бързо, защото му бе ясно, че да спираш и да мислиш, додето вършиш подобна задача, обикновено означава да сгрешаши. Джак докосна „лицето“ на заека (погледнато така отблизо, то изобщо не приличаше на лице, но той знаеше, че от разстояние двайсетина крачки светлината и сянката го уподобяваха на муцунка, подпомогнати от въображението на гледащия), после поокастри излишните клончета около корема му.

Когато свърши, изключи резачката и отстъпи назад към детската площадка, за да види ефекта. Заекът изглеждаше добре. Сега щеше да се залови с кучето.

— Но ако хотелът беше мой — проговори гласно, — щях да ви изрежа до корен, грозотии такива.

Наистина би го сторил. Щеше да ги изреже и на мястото им щеше да възстанови поляната и да разположи върху нея пет-шест метални масички с пъстри чадъри над тях. Лете гостите можеха да си пият тук коктейлите. Джин-физ, „Маргарита“, „Розова дама“ и всякакви подобни подсладени туристически боклуци. Може би също и ром с тоник. Джак извади кърпата от задния си джоб и бавно изтри устни с нея.

— Хайде, хайде — промърмори тихо. Нямаше смисъл да се задълбава в такива неща.

Понечи да се върне при храстите, но някакъв импулс го накара да се откаже и се запъти към площадката за игра. Странно колко малко възрастните познават децата, каза си. Двамата с Уенди бяха сигурни, че на Дани страшно ще му хареса детската площадка; тук имаше всичко, което би пожелало едно дете. А всъщност малкият не бе стъпвал тук повече от пет-шест пъти, надали и толкова. Може би ако имаше друго дете, с което да си играе, нещата щяха да са по-различни.

Портичката леко изскърца, когато я отвори, за да влезе, после под краката му захрущя чакъл. Най-напред отиде до къщичката — съвършен умален модел на самия хотел. Стигаше до над коляното му. Джак се наведе и погледна прозорците на третия етаж.

— Великанът дойде и ще ви излапа всичките по креватите ви — изрече с глух глас.

Никак не беше смешно. Къщичката можеше да се отвори, ако бутнеше една скрита пантичка. Погледната отвътре, тя разочароваше. Стените бяха боядисани, но иначе бе празна. Как иначе, помисли си, та нали в нея трябва да влезе дете? А мебелите, които можеха да се подредят, сигурно бяха прибрани през зимата в пристройката за инструменти. Затвори я и чу лекото щракване на резето.

Приближи до пързалката, остави на земята резачката и като се озърна назад към алеята, за да провери дали Уенди и Дани не се задават, изкачи се до върха ѝ и седна. Това беше пързалката за по-големите деца, но все пак бе доста неудобна и стягаше задника му на пораснал човек. Откога ли не се бе качвал на пързалка? От двайсет години? Изглеждаше невъзможно да е минало толкова време, но нямаше начин да е било по-скоро. Спомняше си как баща му го водеше в парка, когато бе приблизително на възрастта на Дани, и той не пропускаше нито едно от забавленията там — пързалка, люлки, катерушка, всичко. За обяд с баща му хапваха по един хот-дог и си купуваха фъстъци от човека с количката. Сядаха на пейката да ги изядат, а около краката им се скупчваше тъмен облак от гълби.

— Лешояди гадни — казваше баща му. — Не ги храни, Джаки.

Но накрая и двамата започваха да им подхвърлят фъстъци и се кискаха, като ги гледаха как гонят зрънцата, как стръвно се спускат след тях. На Джак не му се вярваше баща му някога да е водил братята му в парка. Той беше бащиният си любимец, макар и да отнасяше шамарите, когато татко му бе пиан, а това траеше през повечето време. Ала Джак бе продължил да го обича дълго, доколкото можа, далеч след като останалите от семейството вече изпитваха само омраза и страх.

Отблъсна се с ръце и се плъзна додолу, но остана никак неудовлетворен. Пързалката не бе използвана и триенето бе голямо, затова не можеше да се постигне голяма скорост. Пък и задникът му бе доста широк. Краката му стъпиха в трапчинката, изровена от хиляди детски крачета; той се изправи, отупа дъното на панталоните си и погледна към електрическата ножица, но вместо да се върне към работата си, приближи до люлката, която също му донесе разочарование. Откакто сезонът бе приключил, веригите ѝ бяха ръждясали и издаваха болезнен скърцащ стон. Джак си обеща, че през пролетта ще ги смаже.

Хайде, престани, каза си. Вече не си дете. И не ти е нужно да се въртиш из детската площадка, за да си го докажеш.

Ала все пак отиде до катерушката — беше твърде малка за него и я отмина — и после до тръбната ограда, която маркираше границата на площадката. Обви пръсти около пръчките и погледна през тях, а слънцето набразди лицето му със сенки като на затворник зад решетки. Той сам осъзна приликата и разтърси пръчките; по лицето му се изписа отчаяно изражение, а устните му прошепнаха:

— Пуснете ме оттук! Искam на свобода!

За трети път се упрекна, че никак не е забавен. Време беше да се залови отново за работа.

И тогава чу звука зад себе си.

Светкавично се извърна със смръщена, озадачена физиономия, зачуден дали някой не се шегува с него в това детско царство. Погледът му обходи люлките и пързалките, но на тях седеше само вятърът. Отвъд площадката храстите във форма на лъвове се бяха скупчили като за отбрана около пътеката, заекът се бе навел все едно да хрупка трева, бизонът — готов да се хвърли напред, кучето — приклекло на задни лапи. А зад тях — самият хотел. Оттук виждаше дори игрището за роук от западната страна на „Панорама“.

Всичко си бе същото както преди. Защо тогава цял бе настръхнал, защо се стегнаха мускулите му и го полазиха студени тръпки?

Отново погледна хотела с примижали очи, но отговор не намери. Той просто си стоеше там с тъмни прозорци и с тънка виеща се струйка дим от комина, идещ от тлеещия огън в камината на фойето.

(Хайде, глупчо, стегни се и поработи, иначе те ще се върнат и ще си помислят, че само се шляеш.)

Точно така, работата трябваше да се свърши. Защото снегът идеше и проклетият жив плет трябваше да се подкастри. Това беше част от споразумението. Освен това те нямаше да посмеят...

(Кои нямаше да посмеят? И какво да не посмеят?)

Той тръгна назад към електрическата ножица, оставена до стълбичката на пързалката, и шумът на натрошените камъчета под краката му прозвуча в ушите му абсурдно силен. Сега вече бе настръхнала и плътта около слабините му, а хълбоците си усещаше тежки и корави като камък.

(Господи, какво става?)

Спря до ножицата, но не понечи да я вземе. Да, имаше нещо различно. В живия плет. При това нещо толкова обикновено и очевидно, че не успяваше да го схване. Остави това, смъмра се, просто подстрига шибания заек и това е.

(това е)

Дъхът секна в гърлото му.

Заекът, преди изправен, сега се бе отпуснал на четири крака и пасеше трева. Коремът му опираше в земята. Със сигурност преди десет минути бе стъпил на задните си крака, нямаше съмнение — та нали бе подкастрирал ушите и корема му.

Очите му потърсиха кучето. Когато бе дошъл по пътеката, то седеше на задни лапи, все едно просеше лакомство. Сега бе свито, с наклонена глава и сякаш безмълвно ръмжеше. А лъвовете...

(о, не, не, няма начин)

лъвовете бяха по-близо до пътеката. Двата от дясната му страна леко се бяха сближили. Опашката на левия бе проточена почти до пътеката. Когато беше минал покрай тях първия път, този бе от дясната страна и опашката му бе завита около него. Те вече не пазеха пътеката; бяха я блокирали.

Джак рязко закри очите си с ръка и също тъй рязко я махна. Картината не се промени. Въздишка, твърде тиха, за да се нарече стон, се изтръгна от гърдите му. По време на пианството си винаги се бе боял, че може да се случи нещо подобно. При закоравелите алкохолици такова явление се наричаше делириум тременс. Във филма „Проваленият уикенд“ добрият стар Рей Миланд виждаше как от стените излизат буболечки.

Ала как се наричаше, когато човек бе съвършено трезвен?

Въпросът бе зададен като риторичен, но подсъзнанието му даде отговор

(нарича се лудост)

въпреки това.

Втренчен към живия плет, той осъзна, че нещо всъщност се беше променило, докато бе държал ръката на очите си. Кучето се бе преместило по-близо. Вече не бе свито, а бе заело поза, като че ще хукне — с прибрани хълбоци, единият преден крак изнесен напред, а другият по-назад. В плета сякаш имаше голяма уста, разтворена

широко за прозявка, а подрязаните клончета изглеждаха остри и зли. Ето, сега му се стори, че сред зеленината различава очи. Гледаха го.

Защо трябва да бъдат подрязвани? — възкликна на себе си истерично. Те са свършени.

Пак същият тих звук. Неволно отстъпи крачка назад, когато погледна лъвовете. Един от двата вдясно вече беше по-напред от другия. Беше навел глава, а лапата му се бе прокраднала почти до оградата. Мили Боже, какво ли още можеше да се очаква?

(да скочи и да се нахвърли върху теб като в страшна приказка)

Беше също като в играта на „замръзване“, с която толкова се забавляваха като деца. Едно дете седеше с гръб към останалите и броеше, след което извикваше „Замръзни!“ и се обръщаше. През това време останалите деца се движеха към него, но погледнеше ли ги, те вече не биваше да се движат и застиваха в причудливи пози. Постепенно приближаваха все повече и повече, докато в един момент, ако ти броиш, усещаш нечия ръка на гърба си...

Чакълът по пътеката изскърца.

Извърна глава към кучето и видя, че вече бе прекосило половината пътека и сега беше зад лъвовете с широко разтворена в прозявка уста. Преди беше най-обикновен храст, подрязан във форма на куче, чиито очертания се размиваха, когато го приближиш. Но сега Джак различаваше и породата — немска овчарка, а овчарките понякога можеха да бъдат зли. Ако някой ги тренираше в тая посока, ставаха убийци.

Тих, шумолящ звук.

Лъвът отляво неусетно бе стигнал чак до оградата; муцуната му опираше в дъските. Като че му се хилеше насреща. Джак отстъпи още две крачки. Главата му бучеше в хаос, а дъхът дращеше изсъхналото гърло. Сега и бизонът се бе раздвижил и следваше заека по петите. Главата му бе наведена, а зелените рога сочеха напред към него. Работата бе в това, че човек не можеше да ги наблюдава едновременно. Не и всичките наведнъж.

От гърлото му излезе протяжен вой, но както бе напрегнат, не си даваше сметка за него. Очите му трескаво се местеха от едно към друго зелено същество в стремеж да улови мига на движението. Вятърът, провиращ се между гъстите клончета, издаваше стръвно

ръмжене. Какъв ли звук щеше да се чуе, ако го докопаха? Но той знаеше, естествено. Пукане и трошене. Това щеше да е...

(не не НЕ НЕ НЯМА ДА ПОВЯРВАМ В ТОВА НИКОГА!)

Притисна ръце към очите си, вкопчил пръсти в косата, челото, пулсиращите си слепоочия. Дълго стоя така с все по-нарастващ ужас, докато накрая не издържа и с вик свали ръце.

Кучето седеше на задни лапи, сякаш просеше лакомство. Бизонът бе равнодушно загледан към игрището за роук, както когато Джак бе дошъл с ножицата. Заекът бе изправен, с щръкнали уши, готови да уловят и най-слабия шум, с току-що остриган корем. Львовете, заковани по местата си, лежаха край пътеката.

Дълго време остана замръзнал на мястото си, а пресекливото му дишане постепенно се забавяше. Бръкна за цигарите си и изтърси четири от тях на земята. Наведе се да ги вдигне, но ги търсеше опипом, без да сваля поглед от животните-храсти, за да не би те да се размърдат отново. Вдигна цигарите, натика небрежно трите в пакета и запали четвъртата. След две дълбоки смуквания я хвърли и стъпка. Отиде при ножицата и я вдигна.

— Преуморен съм — каза и сега вече не му изглеждаше странно, че си говори на глас. Нямаше нищо налудничаво в това. — Бях много напрегнат. Осите... пиесата... обаждането на Ал. Но всичко мина.

Запъти се бавно към хотела. Част от съзнанието му се сви ужасена и му внушаваше да заобиколи животните, но той мина по пътеката точно сред тях. Лек вятър шумеше в клончетата им и нищо повече. Здравата се бе уплашил, но всичко бе свършило.

В кухнята на хотела се спря да вземе два екседрина, после слезе долу и разглежда вестници, докато чу приглушения шум на хотелското камионче по алеята. Излезе да ги посрещне. Чувстваше се добре. Не виждаше причини да споменава за халюцинацията си. Страхът го бе разтърсил, но вече го нямаше.

24. СНЕГЪТ

Здрачаваше се.

Бяха застанали пред главния вход — Джак в средата, поставил лявата си ръка върху рамото на Дани, а с дясната обгърнал кръста на Уенди. И тримата гледаха как решението им се обезсилва.

Към два и половина следобед небето вече се бе заоблачило, а час по-късно заваля сняг. Този път нямаше нужда от метеоролог, за да стане ясно, че валежът ще е обилен и ще натрупа преспи. Най-напред снежинките падаха съвсем отвесно и образуваха равна покривка, но сега, час по-късно, бе задухал североизточен вятър и снегът взе да навява към входа. Магистралата отвъд терена на хотела вече се бе скрила под гладко бяло одеяло. Животните-храсти също бяха изчезнали, но когато Уенди и Дани се прибраха, тя го поздрави за добрата работа, която бе свършил. Така ли мислиш, само промърмори той и не каза нито дума повече по този въпрос. А сега храстите бяха затрупани под снежни кожуси, скриващи очертанията им.

Интересно как мислите на тримата бяха различни, ала чувството, което изпитваха, бе едно и също: облекчение. Мостът бе прекосен.

— Ще дойде ли някога пролет? — отрони Уенди.

Джак я притисна към себе си и отвърна:

— Докато се усетиш, и е тук. Какво ще кажете да се приберем вътре и да вечеряме? Застудява.

Тя се усмихна. През целия следобед Джак бе някак затворен и... особен. Сега отново се държеше съвсем нормално.

— Не възразявам. А ти, Дани?

— Добре.

И тъй, влязоха заедно и оставиха вятърът навън цяла нощ да свири самотно; след време щяха да привикнат с този звук. Парцали сняг се виеха и танцуваха над площадката пред входната врата. Хотелът ги приемаше невъзмутимо, както винаги от близо три четвърти век, равнодушен към факта, че вече е откъснат от света. А може би дори го посрещаше със задоволство. Вътре в черупката му

тримата се заеха с обичайните си привечерни занимания като микроби, попаднали в черво на чудовище.

25. В СТАЯ 217

Седмица и половина по-късно теренът около „Панорама“ бе скрит под шейсетсантиметрова гладка и пухкава снежна покривка. Менажерията от храсти стърчеше едва наполовина; заекът, замръзнал на задните си крака, сякаш се подаваше от бял басейн. Някои от преспите бяха дълбоки над метър и половина. Вятърът постоянно ги разместваше и като капризен скулптор променяше очертанията им във форми, подобни на пясъчни дюни. На два пъти Джак тромаво се бе приплъзвал с миниските до пристройката за инструменти, за да вземе лопатата и да почисти площадката пред входа, а на третия път махна с ръка и просто издълба пътека сред преспите, навети пред входа, и остави Дани да се забавлява, като се пързала напред-назад по нея. Най-гигантски бяха преспите от западната страна на хотела; някои от тях достигаха пет-шест метра, а поляната зад тях бе съвсем оголена от постоянния вятър. Прозорците на първия етаж бяха напълно засипани, а гледката от трапезарията, на която Джак се бе възхитил в деня на пристигането им, вече не бе по-вълнуваща от свършено бял киноекран. Телефонът им не работеше от осем дни и единствената им връзка с външния свят сега бе радиопредавателят в кабинета на Улман.

Вече валеше сняг всеки ден — понякога прехвърчаше за кратко и само напудряше блестящата дебела покривка, друг път се сипеше здравата и свистенето на вятъра прерастваше в писък, а старият хотел се тресеше и стенеше обезпокоително в снежната си люлка. Нощем температурите не се вдигаха над минус десет градуса и макар в ранните следобедни часове термометърът край кухненския вход да показваше понякога минус четири, заради вятъра бе тъй непоносимо студено, че човек не можеше да си покаже носа навън. Ала все пак и тримата излизаха в дните, когато грееше слънце, обикновено навлекли по два ката дрехи и с кожени ръкавици върху вълнените. Излизането на открито се превърна в жадувано събитие; хотелът бе ограден от двойната следа на пластмасовата шейна на Дани. Комбинациите бяха едва ли не безбройни: Дани се возеше, а родителите му го теглеха; татко се возеше и се смееше, докато Уенди и Дани се мъчеха да го

дърпат (успяваха само ако беше заледено); Дани и мама се возеха заедно; Уенди се настаняваше в шейната, а двамата ѝ мъже я теглеха, изпускаха бяла пара като впрегатни коне и се преструваха, че е по-тежка, отколкото беше всъщност. Много се смееха по време на тези си обиколки с шейната около хотела, ала от боботеция безличен глас на вятъра, тъй властен и кънтящ, смехът им звучеше кухо и насилено.

В снега бяха видели следи от елени, а веднъж дори и самите елени — пет на брой, застанали неподвижно край оградата. Бяха се изредили и тримата да ги разгледат с бинокъла на Джак. Гледката пробуди у Уенди странно чувство за нереалност: те стояха затънали до колене в снега, покриващ магистралата, и на нея ѝ хрумна, че додето настъпи пролетното разтопяване, шосето принадлежи повече на елените, отколкото на тях. Създаденото от човека губеше значението си тук горе. Струваше ѝ се, че елените разбират това. Свали бинокъла, измърмори, че е време да приготви обяда, и в кухнята си поплака малко — мъчеше се да избяга от чувството на обреченост, което понякога я притискаше тъй болезнено, сякаш грамадна ръка мачкаше сърцето ѝ. Мислеше си за елените. Мислеше си и за осите, които Джак бе изнесъл в стъклената купа пред задния вход, за да замръзнат.

Имаше доста чифтове миниски с обувки, които висяха на гвоздеи в пристройката за инструменти и Джак бе намерил подходящ размер и за тримата, макар че тези на Дани му бяха възголеми. Джак доста добре се справяше с тях. Макар да не бе обувал миниски от детските си години в Ню Хампшър, бързо си възстанови умението. На Уенди те никак не ѝ се нравеха — само след петнайсет минути ските ѝ причиняваха страхотни болки в краката и глезените, — но Дани бе силно заинтригуван и много старателно се опитваше да свикне с тях. Все още падаше доста често, но Джак бе доволен от напредъка му. Обещаваше, че през февруари вече ще може да прави кръгчета с тях.

Денят беше мрачен и към обяд от небето отново започна да се сипе сняг. По радиото обещаваха още петнайсет до дваайсет и пет сантиметра снежна покривка и пееха осанна на снега, това божество на колорадските скиори. Уенди, която седеше в спалнята и плетеше шал, ругаеше наум скиорите за възторга им.

Джак беше в мазето. Отишъл бе да провери котела и бойлера — подобни проверки се бяха превърнали в ритуал за него, откакто снегът ги затисна — и след като се увери, че всичко е наред, мина под арката в

другата част, светна крушката и седна на един покрит с паяжини сгъваем стол, който бе открил наскоро. Прелистваше стари вестници и книжа, а през това време неспирно триеше устните си с носна кърпа. От седенето вътре тенът му, придобит през есента, бе избледнял и както седеше, навел глава над пожълтелите листове, с разбъркана и паднала над очите червеникаворуса коса, имаше донякъде налудничав вид. Бе открил странни неща, напъхани помежду фактурите, товарителниците и разписките. Обезпокояващи неща. Окървавено парче чаршаф. Плюшено мече, накъсано на парчета. Смачкан лист виолетова хартия за писма, от която като че още се носеше бегъл аромат на парфюм, устоял на плесента на времето. Върху него имаше започната и недовършена бележка с избеляло синьо мастило: „Миличък Томи, тук горе не мога да мисля така добре, както се надявах. За нас, то се знае, за кого друг? Ха-ха! Все ми пречат разни неща. Сънувах странен сън, че разни предмети нощем започват да се движат, можеш ли да си представиш, още повече...“ Това беше всичко. Датата на бележката беше 27 юни 1934 година. Откри и кукла, в която можеш да си пъхнеш ръката. Като че бе вещица. Какво друго би могла да е с тия големи зъби и островърха шапка? Кой знае как бе попаднала помежду разписки за доставка на газ и минерална вода. А на гърба на един лист с меню с черен молив бе надраскано нещо като стихотворение: „Тук ли си, Медък?/ Аз ходя насън./ Растенията под килима се движат.“ На менюто липсваше дата, а под стихотворението нямаше име, ако изобщо бе стихотворение. Някак смътно, но завладяващо. Струваше му се, че е открил парченца от картинна мозайка, които биха се подредили в нещо смислено, стига да намери свързващите елементи. И тъй, продължи да търси, като подскачаше и избърсваше устните си всеки път, щом котелът зад гърба му шумно изпуснеше пара.

Дани отново беше пред стая 217.

Шперцът беше в джоба му. Стоеше пред вратата, втренчил се в нея като упоен, а раменете му потреперваха под вълнената ризка. Тихо си тананикаше монотонни звуци без мелодия.

Не беше искал да идва тук след преживяното с маркуча на пожарогасителя. Боеше се да приближава насам. Измъчваше го страх, че отново е взел шперца въпреки наставленията на баща си.

И все пак бе пожелал да дойде. Любопитството
(погуби котката)

го глождеше непрестанно, като тайнствена песен на сирени,
която не можеше да бъде заглушена. А и господин Халоран бе казал:
„Не смятам, че вътре има нещо, което може да ти навреди.“

(Ти обеща.)

(Обещанията се дават, за да се нарушат.)

При тази мисъл подскочи. Тя сякаш бе долетяла отвън като
бръмчаща муха.

(Обещанията се дават, за да се нарушат, драги ми чес, да се
нарушат, разрушат, размажат, пречукат.)

Нервното му тананикане се превърна в тихо, леко фалшиво
пеене: „Лу, намини към мен, Лу, Лу, Лу, моя любов...“

Та нима господин Халоран не беше прав? Нима не си бе
замълчал поради тази причина и позволи да останат тук, откъснати от
натрупалия сняг?

Затвори очи, и те ще изчезнат.

Онова, което видя в президентския апартамент, бе изчезнало. А и
змията бе всъщност само гумен маркуч, паднал на килима. Да, дори
кръвта в президентския апартамент беше безвредна, нещо странно,
нещо, което се бе случило много преди той да се роди, нещо, с което
вече бе свършено. Като филм, достъпен само за неговото зрение.

Нямаше нищо, абсолютно нищо в този хотел, което да му
причини зло, и той щеше да си го докаже, като влезе в тази стая.
Разумно бе, нали?

„Лу, Лу, намини към мен, Лу...“

(погуби котката, драги ми чес, чес, мой мили, а после тя се
съживи. Той знаеше, че тези неща)

(са като страшни картинки и не могат да ти сторят зло, но, о,
Боже мой)

(какви големи зъби имаш, бабо, и дали това е Синята брада във
вълчи костюм или вълк в костюма на Синята брада, а аз съм толкова)

(доволен, че попита, защото любопитството погуби котката, а
после тя се съживи)

В коридора, стъпвайки безшумно по синия килим с черната
джунгла върху него, спря до пожарогасителя, вдигна маркуча и го
закачи отново на скобата, а после пхна пръстче в отвора му и с биещо

сърце пошепна: „Хайде, направи ми нещо де. Я да те видя какво ще ми направиш? Не можеш, а? Ти си само един тъп маркуч на пожарогасител. Нищо не можеш да правиш, освен да лежиш тук!“ Бе като обезумял от дързост. Нищо не се случи. Та това наистина бе само маркуч, можеше да го накълца на парчета и той нямаше дори да гъкне, нито да се загърчи и да изплюе зелена жлъч върху синия килим, защото беше просто маркуч, не дългуч, не и заспала змия, а той бе бързал напред, защото беше

(„закъснях, много къснях“, каза белият заек)

белият заек. Да. Сега долу край площадката за игра имаше бял заек. Някога той беше зелен, но сега бе побелял, сякаш остарял през студените ветровити нощи.

Дани извади от джоба си шперца и го пхна в ключалката.

„Лу, Лу...“

(белият заек се бе запътил за игра на крикет при Алената кралица, крикет с щъркелов клюн за чукче и таралежи вместо топки)

Поглади леко ключа. Главата му се въртеше. Завъртя го в ключалката.

(ОТРЕЖИ МУ ГЛАВАТА! ОТРЕЖИ МУ ГЛАВАТА! ОТРЕЖИ МУ ГЛАВАТА!)

(Тази игра не е крикет, макар чукчетата да са много къси)

Дани бутна вратата. Тя се отвори леко, без да скърца. Все още стоеше отвън, пред стаята — обширна комбинация от спалня и дневна. Беше тъмна, защото преди две седмици татко затвори всички капаци на западната фасада.

Застанал на прага, се пресегна опипом вдясно и натисна електрическия ключ. Светнаха двете крушки на полилея от гравирано стъкло. Дани пристъпи напред и се огледа. Килимът беше дебел и мек, в убит розов цвят. Действаше успокояващо. Двойно легло с бяла покривка. Писалище до големия прозорец със спуснати капаци. През време на сезона седящият на него вероятно виждаше пред себе си красива гледка, която да опише на своите близки у дома.

Влезе още по-навътре. Та тук нямаше нищо, нищичко. Само една празна стая, студена, защото днес татко отопляше източното крило. Дрешник, през чиято откrehната врата се виждаха закачалки от хотелски тип, които не могат да се крадат. На нощната масичка Библия.

Вляво беше вратата на банята с голямо огледало на нея, което отразяваше собственото му бледо лице. Вратата беше отворена и...

Видя двойника си в огледалото да кима бавно.

Да, то се намираше вътре, каквото и да бе. В банята. Двойникът му тръгна напред, сякаш искаше да излезе от стъклото. Вдигна ръка и я притисна към неговата. После тя се отпусна, когато вратата на банята се отвори. Погледна вътре.

Дълго и старомодно помещение, подобно на влаков вагон. Малки бели шестоъгълни плочки на пода. В далечния край тоалетна чиния с вдигнат капак. Вдясно мивка, а над нея аптечка с огледална вратичка. Вляво огромна бяла вана на крака като орлови нокти и с придърпана завеса. Дани влезе в банята и като насън тръгна към ваната, тласкан от външна сила, сякаш всичко това ставаше в един от сънищата, в които му се явяваше Тони, и сега, като дръпнеше завесата пред душа, щеше да намери нещо хубаво — нещо, което татко бе забравил или мама бе изгубила, нещо, което щеше да ги направи и двамата щастливи...

И той дръпна завесата.

Жената във ваната бе мъртва от дълго време. Бе подпухнала и морава, а подутият ѝ корем се подаваше от ледената вода като остров. Очите ѝ, грамадни и оцъкдени като стъклени топчета, бяха приковани в Дани. Посинелите ѝ устни бяха обтегнати в ухилена гримаса. Гърдите ѝ се поклащаха насам-натам, а ръцете се бяха вкопчили в порцелановите ръбове на ваната като рачешки щипки.

Дани изпищя. Ала от устата му тъй и не излезе звук; викът се насочи навътре в него и пада дълго като камък в дълбок кладенец. Отстъпи назад, чу как токовете му изтракаха върху белите шестоъгълни плочки и в същия миг неусетно изпусна силна струя урина.

Жената се бе надигнала ѝ сега седеше.

Все още се хилеше, втреничила в него огромните си топчести очи. Мъртвите ѝ длани потриваха ръбовете на ваната. Тя не дишаше. От дълго време беше труп.

Дани се извърна и побягна. Втурна се през вратата на банята, с оцъкдени очи и коса, щръкнала нагоре като бодли на таралеж, с широко отворена безмълвна уста. Изтича до вратата, водеща към външния коридор, вече затворена. Започна да блъска по нея, без да е в състояние да осъзнае, че не е заключена и трябва само да завърти

топката, за да излезе. Издаваше оглушителни писъци, ала те не бяха доловими за нормалното човешко ухо. Можеше само да тропаш по вратата, а зад гърба си чуваше приближаването на мъртвата жена с подут корем, суха коса и протегнати напред ръце.

Вратата не искаше да се отвори, не искаше, не искаше.

После до него неочаквано долетя гласът на Дик Халоран, тъй спокоен, че най-сетне стегнатото гърло на Дани се отпусна и той се разплака, не от страх, а от благословено облекчение.

(Не вярвам, че могат да ти сторят нещо лошо... Те са като картинки в книжка... Затвориш ли си очите, ще изчезнат.)

Спусна клепачи и сви ръцете си в юмручета. Раменете му се приведоха от усилието да се съсредоточи.

(Тук няма нищо, съвсем нищо **ТУК НЯМА НИЩО ТУК НЯМА НИЩО**)

След известно време започна да се успокоява. Вече си даваше сметка, че вратата не е заключена и нищо не му пречи да излезе, когато подгизналите, подпухнали и студени като риба ръце се сключиха около врата му и безмилостно извърнаха главата му към мъртвешкото мораво лице.

ЧАСТ ЧЕТВЪРТА В ПЛЕН НА СНЕГА

26. ЦАРСТВОТО НА СЪНИЩАТА

От плетенето ѝ се доспа. Днес дори Барток би я приспал, а музиката, която звучеше от малкия грамофон, не беше на Барток, беше на Бах. Ръцете ѝ ставаха все по-бавни и в мига, когато синът ѝ се запозна с отколешната обитателка на стая 217, Уенди заспа с плетивото в скута си. Превдтата и куките бавно помръдваха в такт с дишането ѝ. Сънят ѝ бе дълбок и без сънища.

Джак Торънс също беше заспал, но сънят му беше неспокоен, изпълнен с видения, твърде ярки, за да бъдат обикновени — във всеки случай по-ярки от всички, които бе имал дотогава.

Додето прелистваше сметките за млякото, като че десетки хиляди, струпани накуп, очите му бяха взели да натежават. И все пак той бе прегледал всички от страх да не би да пропусне тъкмо онзи елемент от Панорамиадата, който бе тайнственото звено, а такова непременно съществуваше, беше сигурен. Чувстваше се като човек, хванал в ръка шнур и търсещ опипом в тъмна и непозната стая контакта. Ако можеше да го открие, щеше да бъде възнаграден с невероятна гледка.

Беше преодолел шока от разговора с Ал и неговия ултиматум; странното преживяване на детската площадка му бе помогнало. Бе стигнал твърде близо до срыв и не се съмняваше, че съзнанието му се е разбунтувало срещу господарското наставление на Ал да се откаже от плановете си за книгата. Може би това бе сигнал, че чувството му за самоуважение отстъпва под натиск само до известен предел и преминаването му означава пълно разпадане на личността. Щеше да напише книгата. Макар и това да доведеше до пълно скъсване с Ал Шокли, длъжен бе да го направи. Щеше да напише биографията на хотела, а прологът щеше да е собствената му халюцинация с храстите-животни. Заглавието нямаше да е впечатляващо, но затова пък щеше да е точно: Странният курорт, Историята на хотел „Панорама“. Впечатленията щяха да са непосредствени, но нямаше да е написана отмъстително в опит да си върне на Ал или на Стюарт Улман, или на

Джордж Хатфийлд, или на баща си (макар и той да бе нещастен пияница и грубиян), или пък на когото и да било друг. Щеше да я напише, защото хотелът го беше очаровал и обсебил — можеше ли да има по-просто и в същото време по-вярно обяснение? Щеше да я напише поради същата причина, която според него стоеше в основата на всички големи литературни произведения: накрая истината винаги излиза наяве. Щеше да я напише, защото така трябваше.

Петстотин галона пълномаслено мляко. Сто галона обезмаслено мляко. Платени. Триста кутии портокалов сок. Платени.

Той се отпусна още повече на стола, но не изпускаше фактурите, само че очите му вече не виждаха написаното на тях. Бяха се разфокусирали, а клепачите му натежаваха. От хотела мисълта му прескочи към баща му, който бе болногледач в общинската болница. Беше грамаден мъж. Пълен и висок метър и осемдесет и осем сантиметра, по-висок от Джак с неговите метър и осемдесет и три (само дете по времето, когато достигна пълния си ръст, стареца му го нямаше вече). „Изтърсакът на рода“, казваше той и обичливо плясваше Джак по рамото. И двамата му братя бяха по-високи от баща си, а сестра му Беки беше само с два сантиметра по-ниска от Джак, но почти през цялото им детство се бе извисявала над него.

Връзката с баща му бе като разгръщането на много красива пъпка, която, вече разцъфнала напълно, се оказва попарена отвътре. До седемгодишната си възраст бе обичал силно и безкритично високия шкембест мъж въпреки шамарите и моравите белези от каиша.

Спомняше си синьокадифените летни вечери, когато най-големият му брат Брет излизаше с момичето си, средният брат Майк учеше, а Беки и майка му гледаха нещо на стария телевизор в дневната; той седеше в коридора, облечен само в долнището на пижамата, и си играеше с камиончетата, а всъщност само чакаше кога тишината в къщата ще се наруши от шумното отваряне на входната врата и гръмкия поздрав на баща му, като види, че Джаки го чака, от собственото му радостно гласче в отговор на високия мъж, задал се по коридора, с розовеещ на светлината на лампата скалп под късо подстриганата коса. На тази светлина винаги изглеждаше като грамаден и добродушен дух в белите си болнични одежди: с винаги разпасана риза (а понякога и изцапана с кръв) и размъкнати маншети на панталоните над черните обувки.

Баща му го грабваше на ръце и Джаки политаше възторжено към тавана, докато и двамата крещяха „Асансьор! Асансьор!“; по някой път, когато биваше много пиян, баща му го подхвърляше твърде силно и Джаки се стоварваше на пода зад него. Ала в други вечери просто го подхвърляше и го караше да се залива в кикот, додето вдъхваше бирените изпарения от устата на баща си, мачкаше го и го премяташе, а най-накрая го пускаше на пода, тресящ се от хълцане.

Фактурите се изплъзнаха от ръката му и се разпиляха лениво по пода; клепачите му, от вътрешната страна на които като татуиран се бе отпечатал образът на баща му, сега се поотвориха, но отново се склопиха. Леко потръпна. Съзнанието му, също като фактурите, като есенни трепетликови листа, се запуска мързеливо надолу.

Това бе първата фаза на взаимоотношенията с баща му и към края й вече бе осъзнал, че Беки и братята му, всичките по-големи от него, мразят бащата и че майка му, безлична женица, която рядко си отваряше устата, освен полугласно да промърмори нещо, го търпи само защото така й повелява католическото й възпитание. В онези дни на Джак не му бе изглеждало странно, че бащата печели всички спорове с децата си чрез силата на юмруците, нито го бе озадачавал фактът, че колкото обича татко си, толкова се и страхува от него; страхуваше се от играта на „асансьор“, която винаги би могла да доведе до пукната глава; страхуваше се, че доброто настроение на татко му в почивния ден може ненадейно да се смени с крясъци; понякога дори се боеше, че докато си играе, над него може да падне сянката на баща му. Именно към края на тази фаза започна да обръща внимание, че Брет, Майк и Беки никога не водят приятелите си вкъщи.

Към деветата му година обичта му започна да изчезва, когато майка му отиде в болница след побой с татковия бастун. Година преди това баща му започна да ходи с бастун, защото окуця след автомобилна катастрофа. Бастунът беше дебел, черен, със златна топка и той вече не се раздели с него. В дрямката тялото на Джак се стегна при спомена за свистенето, което се чуваше, когато баща му замахнеше с него, а после идваше тежкият удар в стената... или в нечие тяло. Бе пребил майка им съвсем неоснователно — ненадейно и без предупреждение. Вечеряха. Бастунът бе подпрян на стола му. Беше неделя вечер, краят на тридневна почивка за татко, която той бе прекарал в запой из кръчмите, типично в негов стил. Печено пиле. Грах. Картофено пюре.

Баща му начело на масата с препълнена чиния, дремещ или почти дремещ. Майка му подава чинии. Внезапно татко се бе разбудил и дълбоко разположените му очи сред подпухнали торбички бяха засвяткали с тъпа и злобна сприхавост. Стрелнаха се последователно към всички около масата, а в средата на челото му се изду вертикална вена, което винаги бе лош знак. Голямата му луничава ръка се отпусна върху златната топка на бастуна и взе да я глади. Каза нещо за кафе — и до ден-дневен Джак бе сигурен, че баща му спомена „кафе“. Майка му отвори уста да отговори и тогава бастунът се изви светкавично във въздуха и се стовари върху лицето ѝ. От носа ѝ шурна кръв. Беки изпищя. Очилата на майка му паднаха в чинията ѝ. Бастунът се вдигна и отново я удари, този път по темето и разцепи главата ѝ. Майка му се строполи на пода. Баща му скочи от стола и се наведе над нея, както лежеше в безсъзнание на килима. Със святкащи малки очички и трепереща челюст той ѝ заговори, също както говореше на децата си в подобни изблици. „Аха, да те видим сега! Да те видим няма ли да си вземеш лекарството! Бързо да си изпиеш лекарството!“ Бастунът се издигна и спусна още седем пъти, преди Брет и Майк да успеят да го хванат и да го изтръгнат от ръцете му. Джак

(малкият Джаки, сега той беше малкият Джаки, задрямал на покрития с паяжини сгъваем стол, додето котелът пухтеше зад гърба му)

знаеше точно колко бяха ударите, защото всяко меко „туп“ върху тялото на майка му се бе запечатало в паметта му като задълбаване на длето в камък. Седем пъти „туп“. Ни повече, ни по-малко. Той и Беки плачеха, неспособни да повярват, че това, което става, е действително, и гледаха очилата ѝ, паднали в картофеното пюре с едно пукнато стъкло, оцапано със сос. В коридора зад тях Брет крещеше на баща им, че ако мръдне, ще го убие. А баща му неспирно повтаряше: „Пале проклето! Зверче недно! Дай ми бастуна. Дай ми го, ти казвам!“ А Брет го размахваше истерично и викаше: „Да, да, ще ти го дам, ти само приближи, два ще ти дам, не един.“ Майка му вече се вдигаше на крака, замаяна, с подпухнало като стара автомобилна гума лице. Кървеше от четири или пет места. Тогава изрече нещо ужасно и то бе може би единственото казано от нея, което Джак си спомняше дума по дума: „Кой е прибрал вестника? Татко ви ще иска да прочете хумористичната страница. Вали ли още?“ И като го каза, отново се

отпусна на колене, с коса, паднала над окървавеното ѝ подутото лице. После Майк се обади по телефона на лекаря, като бърбеше несвързано, че майка им е зле. Не, не може да му каже какво ѝ е, не е за по телефона, но да дойде бързо, веднага. Лекарят дойде и отведе майка им в болницата, където баща им бе работил цял живот. Татко, малко поизтрезнял вече (или просто с инстинктивната хитрост на подгонен звяр), заобяснява на доктора, че паднала по стълбите. А по покривката имало кръв, защото се опитвал да избърше горкото ѝ лице с нея. А дали очилата бяха прелетели в трапезарията и се бяха намерили кой знае как в картофеното пюре?, с ужасяващ сарказъм попита лекарят. „Такава ли беше работата, Марк? Чувал бях за такива, дето хващали радиостанции със златните си пломби, дори за един, когото застреляли между очите, но той оживял, ала това е нещо ново за мен.“ Татко само поклати глава и рече, че не знае; сигурно били паднали, когато я довякъл в трапезарията. Четирите деца бяха стъписани и онемели от наглата му лъжа. Четири дни по-късно Брет напусна работата си в завода и се записа в армията. Джак още тогава бе останал с чувството, че причината не е толкова жестокият и с нищо непредизвикан побой, колкото обстоятелството, че в болницата майка им бе потвърдила версията на татко, докато държеше ръката на енорийския свещеник. Отвратен, Брет ги остави на съдбата им. Убиха го в провинция Донг Хо през 1965 година, същата, през която Джак Торънс, по това време в колежа, се бе включил в активната студентска кампания против войната. Бе развявал окървавената риза на брат си по митинги, които ставаха все по-многолюдни, ала когато говореше, пред очите му беше не лицето на Брет, а това на майка му — зашеметено и объркано, додето устните ѝ мълвяха: „Кой е прибрал вестника?“

Майк се спаси от къщи три години по-късно, когато Джак бе дванайсетгодишен — постъпи в университета на Ню Хампшър със стипендия за отличен успех. Една година след това баща им почина внезапно от мозъчен удар, докато подготвяше пациент за операция. Бе се строполил на пода в болничните си дрехи с вечно разпасаната риза и вероятно бе умрял, преди още да се допре до черно-червените плочки, а след още три дни човекът, който бе запълвал живота на Джаки, абсурдният бял дух-бог, бе вече под земята. Върху надгробния камък пишеше: „Марк Антъни Торънс, любещ баща“. Към това Джак би добавил още: "Той умееше да играе на „асансьор“.

Сумата от застраховката беше доста голяма. Някои хора трупат в застраховката си с такава страст, с каквато други събират монети или марки, и Марк Торънс бе точно от този тип. Парите от застраховката дойдоха по същото време, когато полиците бяха изплатени и вече не се плащаше за алкохол. В продължение на пет години бяха богати. Почти богати...

В леката, неспокойна дрямка собственото му лице се яви като през стъкло, неговото и все пак не точно неговото, с широко разтворени очи и невинно извита уста на момченце, играещо си в коридора с камιονчетата в очакване на белия дух-бог, който щеше да го облъхне с кръчмарските си миризми, докато го вдигаше и смъкваше като асансьор, а нищо чудно и да го изтървеше от високо и главата му да издрънчеше на пода и тогава татко му щеше да се разсмее гръмогласно, и после

(трансформирано в лицето на Дани, толкова подобно на неговото като дете, наистина очите му бяха светлосини, докато на Дани бяха мъгливосиви, но устните бяха извити по същия начин и двамата бяха със светла кожа; Дани в кабинета му по шорти и разхвърляните подгизнали листове, от които се разнасяше дъх на бира... звукът на счупена кост... собственият му глас, мучащ пиянски: „Дани, добре ли си, шефе?... О, Господи... о, Господи, горката ти ръчичка“... И това лице, трансформирано в)

(зашеметеното лице на майка му, надигаща се от пода, цялата окървавена и подпухнала, която му казваше)

(„... от баща ти. Повтарям, извънредно важно съобщение от баща ти. Остани настроен на честота Щастливия Джак. Повтарям, остани настроен на честота Щастливия Джак. Повтарям...“)

Бавно всичко потъна в мъгла. Безплътни гласове отекваха в главата му, сякаш идеха от безкраен тъмен коридор. (Постоянно ми се пречат разни предмети, Томи...)

(Медък, там ли си? Отново започнах да ходя насън, скъпи. Боя се от нечовешките чудовища...)

(„Простете, господин Улман, но това не е ли...“)

... кабинетът с кантонерките, голямото писалище на Улман, празна книга за резервации, вече приготвена за следващия сезон — как никога нищо не пропуска този Улман! — всички ключове, висящи на кукичките си в пълен ред,

(с изключение на един, само на един, но кой точно? — шперцът, шперцът, кой е взел шперца? ако се качим горе, може би ще видим) и големия радиопредавател на полицата.

Включи го. През пукота изведнъж долетя ясен глас. Беше гласът на баща му.

„... убий го. Трябва да го убиеш, Джаки. И нея също. Защото един истински творец трябва да страда. Защото всеки човек убива онова, което обича. Защото те всички вечно заговорничат срещу теб, опитват се да те дърпат назад, да те завлекат надолу в калта. Ето дори в тази минута момчето ти е там, където не му е мястото. Намъкнал се е без позволение. Туйто. Да знаеш, че е голямо келешче това, малкото. Натупай го, Джаки, ама здравата, та едва жив да остане. Хайде, пийни си, Джаки, мойто момче, и ще поиграем на «асансьор», После ще дойда с теб, да гледам как ще му дадеш лекарството. Знам, че можеш да го направиш, то се знае, че можеш. Трябва да го убиеш. Убий го, Джаки, а и нея също. Защото истинският творец трябва да страда. Защото всеки човек...”

Гласът на баща му се извисяваше все повече и повече, сега звучеше подлудяващо, съвсем нечовешки, някак остър и пронизителен, гласът на Дух-Господ, на Свиня-Господ, идващ безжизнен от радиото и:

„Не! — изкрещя му в отговор. — Ти си мъртъв, ти си в гроба си, изобщо не си в мен!“ Защото бе изрязал баща си от себе си като тумор и не беше честно той да се връща отново, да се промъква крадешком в тоя хотел, на три хиляди километра от градчето в Нова Англия, където баща му беше живял и умрял.

Вдигна високо радиото и го запрати със сила на пода, където то се разпръсна на чаркове като в несполучлива игра на „асансьор“. Но, тъй или иначе, гласът на баща му замлъкна и остана само неговият глас, гласът на Джак, припяващ в студената реалност на кабинета:

„... мъртъв, ти си мъртъв, ти си мъртъв!“

А после тревожният шум от тичащите нозе на Уенди по пода над главата му и изплашеният ѝ вик: „Джак? Джак!“

Застана, премигващ в недоумение пред разбитото радио. Сега единствена връзка с външния свят им остана снегомобилът в пристройката.

Закри очи с ръце и притисна слепоочията си. Започна да го боли главата.

27. КАТАТОНИЧНО СЪСТОЯНИЕ

Уенди изтича по коридора, обути само с чорапи, и хукна по стълбището към главното фоайе, като прескачаше през две стъпала. Тя не погледна към застланите с килим стълби, които водеха до втория етаж, но ако беше го сторила, щеше да види Дани, застанал на горната площадка, неподвижен и смълчан, отправил нефокусиран поглед някъде в пространството, засмукал палеца си, с овлажняла яка на ризата. По врата му и точно под брадата му личаха подпухнали синини.

Крясъците на Джак бяха секнали, но това ни най-малко не бе уталожило страха ѝ. Изтръгната от съня си от неговия глас, извисен в така добре познатия ѝ пронизителен тон, бе помислила, че още сънува — но друга част от съзнанието ѝ знаеше, че е будна, и това я ужаси още повече. Очакваше едва ли не, когато влезе в администрацията, да го намери надвесен над безжизненото тяло на Дани, пиян и стъписан.

Блъсна рязко вратата и видя Джак да стои изправен в средата на стаята и да разтърква слепоочията си. Лицето му бе мъртвешки бледо. Радиопредавателят лежеше на парчета в краката му.

— Уенди? — колебливо промълви той. — Уенди...

Объркването сякаш нарастваше и за миг тя видя истинския му лик, онзи, който той обикновено прикриваше тъй добре — лика на безнадеждното отчаяние, на животно, уловено в капан, неспособно да схване механизма му и да се изтръгне от него. После мускулите заработиха, започнаха да се свиват под кожата, устата безсилно затрепери, а адамовата ябълка заподскача.

Объркването на Уенди премина в шок — той се канеше да се разплаче. Беше го виждала да плаче и преди, но откакто спря да пие — никога... А и в онези дни го правеше само когато беше много пиян и обзет от угризения. По характер бе много затворен и сдържан и обстоятелството, че сега напълно е изгубил контрол над себе си, я изплаши повече от всичко.

Приближи към нея. Сълзите вече заплашваха да се отронят от клепачите му, главата му се тресеше, сякаш в безплодно усилие да

устои на връхлетялата емоционална буря, а дишането му бе мъчително и конвулсивно, придружавано от ридания. Краката му, обути в мокасини, тъпчеха несъзнателно върху останките от радиопредавателя. Той почти падна в ръцете ѝ и тя залитна назад под тежестта му. Дъхът му я удари в лицето, но в него тя не усети и следа от алкохол. Как иначе, та тук нямаше алкохол.

— Какво се е случило? — попита тя, като се опитваше да го закрепи прав. — Джак, какво стана?

Ала той не можеше да стори нищо, освен да хлипа, вкопчен в нея тъй силно, че едва не я задушаваше.

— Джак? Какво? Кажи ми, какво ти е?

Най-после риданията преминаха в думи, най-напред неразбираеми, но после все по-отчетливи, когато сълзите му започнаха да пресъхват.

— ... сън. Сигурно е било сън, но го чувствах тъй реален... Майка ми каза, че татко ще ми се обади по радиото и аз... той беше... Каза ми да... Не знам, крещеше ми нещо... затова счупих радиото... да го накарам да млъкне. Да заглуша гласа му. Той е мъртъв. Боже мой, Уенди, Божичко! Никога не съм имал такъв кошмар. И дано никога вече не ми се случва. Господи! Ужасно беше!

— Нима си заспал тук, в кабинета?

— Не... не тук. Долу бях.

Той се поизправи малко и я освободи донякъде от тежестта си, постепенно престана да тресе главата си и започна да идва на себе си.

— Разглеждах разни стари книжа, разписки за мляко, квитанции и скучни неща от тоя род. Както си седях на стола, изглежда, съм задрямал. Тогава започнах да сънувам. И, изглежда, съм дошъл дотук като сомнамбул. — Изсмя се кратко и нервно. — Още нещо, което ми се случва за пръв път.

— Къде е Дани, Джак?

— Не знам. Не беше ли при теб?

— Значи не е бил... долу с теб?

Той се отдръпна да я погледне и чертите му се изопнаха, като видя изражението ѝ.

— Никога няма да ми позволиш да забравя оная случка, нали, Уенди?

— Джак...

— И когато съм вече на смъртния си одър, ще се надвесиш над мен и ще кажеш: „Така ти се пада! Помниш ли как счупи ръката на Дани?“

— Джак?

— Какво Джак? — попита остро и отскочи настрана. — Нима ще отречеш, че това ти се въртеше в главата? Че след като веднъж съм го наранил, може да го сторя отново?

— Просто исках да зная къде е, нищо повече!

— Добре де, крещи с все сила, та дано оправиш нещата!

Тя се обърна и тръгна към вратата.

Той я гледаше в гърба, замръзнал за миг, стиснал в ръка попивателната преса, по която бяха полепнали парченца стъкло. После захвърли пресата в кошчето, тръгна подире ѝ и я застигна при бюрото на рецепцията. Постави ръце на раменете ѝ и я обърна към себе си. Лицето ѝ изразяваше престорено равнодушие.

— Уенди, много съжалявам. Сънят е виновен. Още съм разстроен. Прости ми.

— Дадено — изрече тя, без да промени изражението си. Скованите ѝ рамене се измъкнаха изпод ръцете му. Отиде до средата на фойето и извика:

— Хей, шефе! Къде си?

Пълна тишина. Тя приближи до двукрилата врата на фойето, отвори я и излезе на пътеката, която Джак преди малко бе почистил от снега. Повече приличаше на окоп с грамадните преспи отстрани, които стигаха до раменете ѝ. Отново повика сина си, а от устата ѝ се изви струйка бяла пара. Когато се прибра вътре, вече изглеждаше уплашена.

Като сдържаше раздражението си към нея, той я попита:

— Сигурна ли си, че не е заспал в стаята си?

— Казах ти, че докато плетях, го чувах да си играе долу.

— Да не си задрямала?

— Какво общо има това? Добре, задряхах. Дани!

— А погледна ли в стаята му, преди да слезеш тук?

— Аз...

Той кимна.

— Така и предположих, че не си.

Тръгна нагоре по стълбите, без да я дочака. Тя го последва почти тичешком, но той се качваше през две стъпала. Едва не се блъсна в

гърба му, когато най-неочаквано той се закова на място на площадката на първия етаж.

— Какво... — подзе тя, но проследи погледа му и сама видя.

Дани все още стоеше там с празен поглед и засмукал палеца си. На светлината от електрическата лампа белезите по врата му се открояваха съвсем ярко.

— Дани! — изпищя тя.

Викът ѝ изтръгна Джак от вцепенението му и двамата заедно хукнаха по стълбите към момчето. Уенди коленичи пред него и го взе в прегръдките си. Дани ѝ се остави без съпротива, но не се притисна към нея. Все едно държеше в ръце парцалена кукла; устата ѝ се изпълни със сладникавия вкус на ужаса. Детето все така продължаваше да си смуче палеца и да се взира с очи, лишени от всякаква мисъл, в пространството зад гърба им.

— Дани, какво стана? — попита Джак и протегна ръка да докосне подпухналото му вратле. — Кой ти направи това...

— Не смей да го докосваш! — изсъска му Уенди.

Вдигна Дани на ръце и преди Джак да успее да се изправи, както бе объркан, тя вече бе слязла гърбом по няколко стъпала.

— Уенди, но какво говориш, по дя...

— Да не си го пипнал! Ще те убия, ако му посегнеш отново!

— Уенди...

— Негодник такъв!

Тя се обърна и изтича надолу до първия етаж. Главата на Дани се друсаше нагоре-надолу. Здравно ухапаният палец не излизаше от устата му. Очите му бяха замъглени като насапунени прозорци. Когато слезе по стълбите, тя зави надясно и Джак чу тропота на краката ѝ към дъното на коридора. Вратата на спалнята им се тресна. Резето бе дръпнато и ключалката прецтракна. Кратка тишина. После тихи, неразбираеми утешителни думи.

Кой знае колко дълго остана така, буквално парализиран от случилото се за тъй кратко време. Сънят му все още го владееше и хвърляше върху всичко наоколо булото на нереалното. Сякаш бе под влиянието на слаб наркотик. Възможно ли беше да е наранил Дани, както си мислеше Уенди? Да се е опитал да удуши сина си по молба на мъртвия си баща? Не. Той никога не би наранил Дани.

(Той падна по стълбите, докторе.)

Сега никога не би наранил Дани.

(Откъде можех да зная, че проклетият флакон срещу оси е дефектен?)

Никога в живота си не бе проявявал умишлена жестокост, когато бе трезвен.

(Освен когато едва не уби Джордж Хатфийлд.)

— Не! — извика с все сила. Стисна юмруци и се удари по краката, пак и пак, и пак.

Уенди седеше в креслото до прозореца с Дани в скута си и му редеше несвързани утешителни слова, от онези, дето после не можеш да си ги припомниш за нищо на света. Той се бе свил в обятията ѝ, без да дава признаци нито на протест, нито на облекчение, а очите му дори не се насочиха към вратата, когато Джак извика „Не!“ някъде в коридора.

Объркването вече се бе отдръпнало от съзнанието ѝ, но на негово място бе дошло нещо още по-лошо — паника.

Джак бе извършил това, тя не се и съмняваше. Протестите му нищо не означаваха за нея. Приемаше за напълно възможно той да се е опитал да удуши Дани в съня си, също както бе строшил и радиопредавателя. Явно го бе обзело някакво нервно разстройство. Но какво можеше да направи тя при това положение? Нямаше как да остане заключена тук вечно. Дватамата с Дани трябваше да се хранят.

Всъщност съществуваше само един въпрос и той бе зададен със студения и прагматичен глас на майката у нея. За този глас инстинктът за самосъхранение идваше едва на второ място след инстинкта за съхранение на рожбата. А въпросът бе:

(Колко точно е опасен той?)

Отрече, че стореното е негово дело. Ужаси се при вида на подутините и психическото състояние на Дани. Значи само част от съзнанието му е било заето с мисълта да нарани детето. Колкото и ужасно да звучеше, обстоятелството, че го е извършил в съня си, бе окуражаващо. Можеше ли да му се има доверие да ги изведе оттук? А след това...

Но не бе в състояние да предвиди какво щеше да стане, след като тя и Дани се озовяха в безопасност в кабинета на д-р Едмъндс в Сайдуиндър. А в момента и не изпитваше такава потребност.

Настоящото положение беше достатъчно сложно, за да ангажира напълно съзнанието ѝ.

Продължи да бърбри нежно на Дани и да го люлее на ръце. Усети, че фланелката му е влажна, но тази информация не достигна до мозъка ѝ. Иначе можеше да си припомни, че ръцете на Джак бяха сухи, когато я бе прегърнал и плакал на рамото ѝ в кабинета долу. Това щеше да я въздържи от прибързани заключения. Но мисълта ѝ беше другаде. Трябваше да вземе решение: да търси ли помощта на Джак, или не?

Всъщност нямаше кой знае какво място за колебания. Сама не можеше да направи нищо, дори да свали Дани по стълбите. Нямаше вече и радиопредавател, с който да повика помощ. А детето бе преживяло тежък шок. Трябваше да бъде извадено бързо, преди да е пострадало сериозно. Не си позволяваше да допусне и за миг, че лошото вече може да е станало.

Алтернативата продължаваше да я измъчва. Не искаше Дани повече да бъде в близост до Джак. Съзнаваше, че вече е взела едно погрешно решение, когато тръгна срещу чувствата си (и тези на Дани) и допусна снегът да ги откъсне от хората... заради Джак. Друго погрешно решение бе отказът ѝ от развода. Сега бе едва ли не парализирана от страх да не направи нова грешка, за която щеше да съжалява всеки ден и всяка минута до края на живота си.

В хотела нямаше пистолет. Долу, в кухнята, имаше ножове, но Джак беше помежду тях и нея.

В стремежа си да намери правилното решение, да открие изход, не забеляза горчивата ирония в мислите си: преди час бе заспала, твърдо убедена, че нещата вървят към пълно оправяне. Сега обмисляше възможността да използва кухненски нож срещу съпруга си, ако той посегнеше на нея или на сина ѝ.

Най-сетне се изправи с Дани на ръце, а краката ѝ трепереха. Друг начин нямаше. Трябваше да приеме, че Джак в будно състояние е подвластен на разума и ще ѝ помогне да закара Дани при д-р Едмъндс в Сайдуиндър. А ако Джак се опиташе да стори нещо друго, вместо да окаже помощ, тежко и горко му.

Отиде до вратата и я отключи. После прехвърли Дани на рамото си, отвори я и излезе в коридора.

— Джак — извика притеснено, но не получи отговор.

Все по-напрегната отиде до стълбите, но Джак го нямаше там. Докато стоеше на площадката и се чудеше какво да прави, отдолу долетя гласът му — сърдит и горчиво насмешлив. Джак пееше:

*Изтъркаляй ме в тревата
и ми разтвори краката.
Сам си знаеш по-нататък.*

Звукът на гласа му я изплаши дори повече от мълчанието му, но избор все така нямаше. Тя заслиза по стълбите.

28. „ТЯ БЕШЕ!“

Джак дълго стоя на стълбите и слуша приглушения глас на Уенди, която успокояваше Дани. Постепенно объркването му прерасна в гняв. Нещата не се бяха променили. Не и за Уенди. И двайсет години да не се докоснеше до алкохол, всяка вечер, когато го посрещаше на прага и го прегръщаше, все щеше леко да сбърчва нос в опит да подуши мирис на скоч или джин в дъха му. Винаги щеше да очаква от него най-лошото; ако двамата с Дани катастрофираха по вина на пиян и сляп шофьор, който отгоре на всичко е получил и удар миг преди сблъскването, тя пак щеше негласно да вини него, задето синът им е пострадал.

Пред очите му постоянно бе лицето ѝ в мига, когато дръпна Дани от него; внезапно му се прищя да изтрие гнева, изписан на него, с юмрука си.

Тя нямаше право, по дяволите!

Може би само в началото. Беше тръгнал съвсем през просото, вършеше ужасни неща. Това, че счупи ръката на Дани, бе нещо ужасно. Но ако един човек се е поправил, не заслужава ли поне малко доверие след време? А щом не го получи, не е ли редно да оправдае несправедливите подозрения? Когато някой баща постоянно обвинява девствената си дъщеря, че спи с всяко момче от квартала, няма ли най-накрая да ѝ омръзне и да реши, че не си струва да е добродетелна при това положение? И когато една съпруга тайно — и не чак толкова тайно — продължава да подозира мъжа си въздържател в пиянство...

Той се изправи, бавно слезе до площадката на първия етаж и спря там за момент. Извади от задния си джоб кърпа, изтри си устата и се зачуди дали да не иде до вратата на спалнята и да задумка по нея с юмруци, да настоя да влезе и да види сина си. Тя нямаше право така да се отнася с него.

Е, рано или късно жена му щеше да излезе, освен ако не бе замислила много радикална диета и за двама им. При тази мисъл на устните му заигра доста неприятна усмивка. Щеше да излезе тя при него. Имаше търпение да я почака.

Слезе на приземния етаж, помота се безцелно около рецепцията, после сви надясно. Влезе в трапезарията и застана до вратата. Празните маси с чисти бели покривки под прозрачните мушамы сякаш го приканваха. Сега всичко бе пусто, но

(Вечерята ще бъде сервирана в 20,00 часа. Сваляне на маските и танци в полунощ.)

Джак тръгна между масите, в миг забравил жена си и сина си горе, забравил съня си, счупеното радио и белезите по врата на Дани. Прекарваше пръсти по гладките мушамы и се опитваше да си представи как ли е било тук през горещата августовска нощ на 1945 г., когато войната току-що е била спечелена и бъдещето се е простирало напред — ново и интересно като приказна страна на мечтите. Ярки, пъстроцветни японски фенери са опасвали в кръг тавана над дансинга, от лампите над прозорците, сега засипани със сняг, се е разпръсквала златиста светлина. Костюмирани мъже и жени — тук принцеса с разкошен тоалет, там рицар с високи ботуши — са блестели кой със скъпи накити, кой с духовитост, танцували са, а алкохолът се е леел обилно — най-напред вино, после коктейли; разговорът се е покачвал на все по-висока степен, додето най-сетне от подиума на оркестъра е долетял весел вик: „Маски долу! Маски долу!“

(И над всички витаеше Алената смърт...)

Озова се в дъното на трапезарията, точно пред вратите на бар „Колорадо“ във форма на стилизирани крила на прилеп. През онази нощ тук вероятно алкохолът е бил безплатен за всички.

(Пий до насита, приятел, заведението черпи!)

Мина през прилеповите крила и влезе в тъмния бар. Изведнъж се случи нещо странно. Той вече бе влизал тук, за да провери инвентарния списък, оставен му от Улман, и знаеше, че всички рафтове са оголени и шкафовете съвършено празни. Ала сега на слабата светлина, процеждаща се от трапезарията (и тя самата доста тъмна поради снега, затрупал прозорците), му се стори, че на лавиците зад бара вижда да проблясват редици от бутилки и дори че от трите лъскави крана капе бира на тънка струйка. Ами да, дори подушваше бирата — същата миризма, която обвиняваше баща му всяка вечер, щом се прибереше от работа.

С разширени очи той затърси опипом електрическия ключ и барът бе облян от дискретната светлина на трите полилея.

Всички рафтове бяха празни. Не бяха събрали още и много прах дори. Крановете за бира бяха свършено сухи, както и хромираните легенчета под тях. Отляво и отдясно имаше сепарета с облечени в кадифе стени, поставени, за да може всяка двойка вътре да се чувства насаме. Точно отпред, отвъд пространството, застлано с червен килим, беше барът във форма на подкова и около него бяха наредени четирийсет столчета, тапицирани с кожа.

Той пристъпи напред и объркано поклати глава. Беше също като онзи ден на детската площадка, когато... но нямаше смисъл да мисли за това. Все пак можеше да се закълне, че е видял бутилките, смътно наистина, както виждаш силуетите на мебели в стая със спуснати завеси. Лекото просветване на стъкло. Останал бе единствено мирисът на бира, за който Джак знаеше, че след време се просмуква във всеки бар на света и че все още не е изобретен препарат за почистване, който може да го отстрани. И все пак миризмата тук като че бе доста остра... още прясна.

Седна на едно столче и подпря лакти на меката кожена тапицация по ръба на бара. До лявата му ръка имаше купичка за ядки, сега празна, разбира се. Първият бар, в който стъпваше след цели деветнайсет месеца, а без капчица алкохол в него; такъв му бил късметът. Обзе го силна носталгия, а физическият копнеж за едно питие, каквото и да е, се надигна от стомаха в гърлото му и оттам в устата и носа, изсуши тъканите му и те закрепяха за нещо течно, обилно и студено.

Погледна към лавиците с дива, противоречаща на разума надежда, но те си бяха все тъй празни, както преди. На устните му се появи нервна, горчива усмивка. Бавно стисна юмруци и ноктите му задраха по повърхността на бара.

— Здравсти, Лойд — промълви. — Тая вечер май няма голяма навалица, а?

Лойд потвърди. Лойд попита какво да му налее.

— Да знаеш колко се радвам, че ме попита — рече Джак. — Наистина ми стана драго. Защото имам две двайсетачки и две десетачки в портфейла и се боях, че ще има да си седят там до следващия април. Тук няма автомати за бира, представяш ли си? Пък аз си мислех, че вече и на луната са ги инсталирали.

Лойд изрази съчувствие.

— Знаеш ли какво — промърмори Джак. — Я вземи, че ми приготви дващест мартинита. Кръгло дващест, ей това е. По едно за всеки месец въздържание и още едно за наздраве. Нали ще ми направиш тази услуга. Не си много зает, нали?

Лойд отвърна, че изобщо не е зает.

— Свестен човек си ти. Хайде сега, подреди ги всичките тук, на бара, пък аз ще им видя сметката. Няма как, дългът зове, Лойд.

Лойд се зае да изпълни поръчката.

Джак бръкна в джоба си, за да извади парите, но вместо това напипа шишенцето екседрин. Беше си оставил парите на бюрото, а жена му, мръсницата, се бе заключила в спалнята. Бива си те, Уенди. Кучка и половина си ти.

— Абе в момента май съм нещо отънял — рече Джак. — Дали ще можеш да ми ги пишеш на сметката?

Лойд отвърна, че няма проблем.

— Е, браво. Чудно момче си ти, Лойд. Най-печеният барман между Бар и Портланд, щата Мейн. Пък ако щеш, и Портланд, щата Орегон.

Лойд му благодари за любезността.

Джак отхлупи шишенцето екседрин, изтръска две таблетки и ги лапна. Устата му се изпълни с познатия натрапчив възкисел вкус.

Внезапно изпита усещането, че хората го наблюдават с любопитство и известно презрение. Сепаретата зад него бяха пълни — застаряващи изискани мъже и красиви млади момичета, всичките в карнавални костюми и наблюдаващи с хладен присмех несръчните му упражнения в актьорско майсторство.

Джак се извърна рязко.

Всички сепарета бяха празни. Във всяко имаше маса с черен лъскав плот, а на масите — пепелници и кибрити с надпис „Бар Колорадо“.

Отново се обърна към бара и с гримаса преглътна разтворилия се екседрин.

— Лойд, ти си съкровище. Нима си готов вече? Бързината ти може да се мери само с тъжната красота на неаполитанските ти очи. Да си жив и здрав.

Джак огледа дващестте въображаеми питиета: по ръбовете на чашите блестяха капчици, във всяка имаше сочна зелена маслинка,

прободена с пластмасова пръчица.

— Аз бях въздържател — съобщи Джак. — Познавал ли си някога въздържатели, дето да са се пропили отново?

Лойд смирено отвърна, че му се е случвало да среща такива.

— А подновявал ли си познанството с бивш клиент, който отново е обикнал чашката?

Честно казано, Лойд не си спомняше конкретен случай.

— А, не си значи?

Джак взе първото питие, поднесе го до отворената си уста, гаврътна го наведнъж и хвърли въображаемата чаша зад гърба си. Барът отново бе изпълнен с костюмирани посетители, които го изучаваха и се подсмиваха, прикрили уста с ръцете си. Усещаше ги зад гърба си. Ако в глупавия бар имаше огледало вместо тия празни рафтове, щеше и да ги вижда. Нека зяпат. Майната им. Който му се гледа, да гледа.

— Така си и мислех, че не си — каза той на Лойд. — Малцина са тия, дето започват да пият отново, но всеки от тях може да ти разправи история, от която да ти щръкнат косите. Когато успееш да се откажеш, най-напред ти се струва, че си се пречистил и едва ли не крилца са ти поникнали на гърба. Няма ги вече хората, дето те стрелкат накриво и ти подхвърлят да ходиш другаде да освиниш. Не се омешваш с такива, които повръщат в канавката, после търсят по-големичък фас, та да си дръпнат веднъж-дваж.

Обърна още две въображаеми питиета, после запрати чашите през рамо. Почти ги чуваше как се разбиват на пода. Пък и не на шега се усещаше леко пийнал. Трябва да беше от екседрина.

Отново поднесе стиснатия си юмрук до устата и преглътна. Вече беше на четири, оставаха още шестнайсет. Добре напредваше. Леко се олюляваше на столчето. Нека го зяпат, щом това ги забавлява. Що не ме снимате бе, та да си ме имате за спомен?

— След време обаче започваш да виждаш по-ясно нещата, Лойд, момчето ми. Да си въздържател, изобщо не е чак толкова велико. А за компанията около теб — думи нямам! Седят разни плоскогърди грозотии, облечени в дълги рокли с високи яки, обрамчени с дантелки, а косите им опънати назад сякаш за изтезание и стегнати в кокчета. Лицата им плоски и безцветни. И всяка държи в ръка псалтир. Пеят църковни песни, сякаш животът им зависи от това. А пред тях някаква

скапана руса кучка свири на орган и ги подканва да пеят по-силно. Току някой ти тиква и на теб в ръцете псалтир и нарежда: „Пей, братко. Ако искаш да си с нас, ще пееш сутрин, обед и вечер. Особено вечер.“ Едва тогава разбираш какво е да си въздържател, Лойд. То значи да прекараш живота си в църква с решетки на прозорците, църква, дето е за жените, а за теб е затвор.

Млъкна. Лойд беше изчезнал. Нещо по-лошо, той изобщо не се бе и появявал. И питиетата не ги бе имало. Само хората в сепаретата, онези, костюмираните от бала, бяха там; той чуваше приглушения им смях и усещаше как жестоките им погледи се забиват в гърба му като иглички.

Отново се извърна рязко.

— Оставете ме на мира... (самичък?)

Всички сепарета бяха празни. Смеховете бяха замрели като шум на есенни листа. Джак се взираше в пустите сепарета с разширени потъмнели очи. В средата на челото му се откри пулсираща вена. Дълбоко в съзнанието му се оформяше хладна и категорична убеденост — той се побъркваше. Прииска му се да грабне столчето до себе си и да изпотроши всичко наоколо. Вместо това се извърна наново към бара и гръмко запя:

*Изтъркаляй ме в тревата
и ми разтвори краката.
Сам си знаеш по-нататък.*

Пред очите му се появи лицето на Дани, не каквото беше обикновено — живо и умничко, с блестящи, широко разтворени очи, — а кататонично, подобно на лицето на зомби, с невиждащи мътни очи и по бебешки засмукан палец в устата. Какво правеше тук и как можеше да говори сам на себе си като обидено хлапе, когато синът му горе се държеше като пациентите в клиники за душевноболни, по същия начин, както се бе държал Вик Стенджър, преди да дойдат да го отведат хората в бели престилки?

(Но аз не съм го пипвал и с пръст! По дяволите, не съм го докосвал!)

— Джак! — Гласът долетя плах и колеблив.

Толкова се стресна, че едва не падна от столчето. Уенди стоеше до вратите във форма на крила на прилеп. Дани беше сгушен в ръцете ѝ като восъчна кукла от филм на ужасите. Джак съвсем съзнателно си даваше сметка каква странна и драматична картина представляват, дори бе виждал същата в една доста лошо поставена пиеса.

— Не съм го докосвал — с дрезгав глас изрече той. — Никога не съм го правил вече, след като му счупих ръката. Дори не съм го шляпвал.

— Джак, това няма значение сега. Важното е да...

— Има значение! — изкрещя той и стовари юмрука си върху бара, тъй че празните купички издрънчаха. — Има значение, по дяволите, има!

— Джак, трябва да го изведем оттук. Той е...

Неочаквано Дани се размърда в ръцете ѝ. Неподвижното, лишено от мисъл изражение на лицето му започна да се пропуква като дебел пласт лед. Устните му се изкривиха, сякаш от лош вкус в устата. Очите му се разшириха. Понечи да вдигне ръце, сякаш да ги закрие, но после ги отпусна.

Телцето му се стегна и Уенди залитна от рязката спазма. Внезапно започна да надава безумни писъци, които изпълваха пустото пространство и отеквайки, се връщаха към тях като бумеранги. Все едно имаше сто момченца Дани, всичките крещящи.

— Джак! — извика тя ужасена. — О, Господи, Джак, какво му става?!

Той се смъкна от столчето, целият вдървен от кръста надолу, поуплашен от всякога в живота си. В какво тъмно и страшно гнездо бе бръкнал синът му? И какво го бе ужилило там?

— Дани! — изрева той. — Дани!

Дани го видя. Внезапно с такава сила се изтръгна от ръцете на майка си, че тя не успя да го задържи, а залитна назад към едно сепаре и едва не падна.

— Татко! — изпищя той и се втурна към Джак с огромни, диви от ужас очи. — О, татко, тя беше! Тя! Тя! О, тааткооо...

Хвърли се върху Джак, вкопчи се в колана му, сякаш бе борец срещу противника си, после отпусна глава на гърдите му и се разхлипа.

Татко, тя беше!

Джак бавно премести поглед към Уенди. Очите му бяха като малки сребърни монети.

— Уенди? — Гласът му бе тих, почти мъркащ. — Уенди, какво му направи?

Уенди стоеше втренчена в него, с бяло и невярващо лице. Поклати глава.

— О, Джак, трябва да знаеш, че...

Отвън отново бе завалял сняг.

29. РАЗГОВОР В КУХНЯТА

Джак отнесе Дани в кухнята. Момчето все още се разтърсваше в хлипове и не искаше да покаже лицето си, скрито в гърдите на баща си. В кухнята Джак подаде Дани на Уенди, която бе все така скована и стъписана.

— Джак, не знам какво говори той. Моля те, трябва да ми повярваш.

— Вярвам ти — отвърна той, макар че трябваше да признае пред себе си известно задоволство от тази смяна на ролите с такава изумителна скорост.

Но гневът му към Уенди беше пламнал и угаснал само за части от секундата. В сърцето си знаеше, че тя по-скоро би се поляла с бензин и би драснала клечка кибрит, отколкото да нарани Дани.

Големият чайник беше на средния котлон, включен на най-слаба степен. Джак пусна торбичка чай в голямата си керамична чаша и я напълни до половина с гореща вода.

— Имаш шери за готвене, нали? — попита той Уенди.

— Какво?... О, да, две или три бутилки.

— В кой шкаф?

Тя му посочи и Джак свали едната бутилка. Отсипа обилно, прибра бутилката и допълни чашата с мляко. После прибави три чаени лъжички захар и разбърка течността. Занесе я на Дани, чиито ридания бяха преминали в тихо скимтене и хълцане. Но все още цял трепереше, а очите му бяха разширени и блуждаещи.

— Искам да изпиеш това, шефе — каза му Джак. — Ужасно е на вкус, но от него ще ти стане по-добре. Ще го изгълташ ли заради татко?

Дани кимна немощно и пие чашата. Отпи малко, направи гримаса и погледна въпросително Джак. Джак му кимна насърчително и Дани отново отпи. Дълбоко в себе си Уенди усети как я жегва ревност; знаеше, че момчето никога не би пило това заради нея.

После в съзнанието ѝ изскочи друга мисъл: искала ли бе да повярва, че Джак го е наранил? Чак дотам ли стигаше ревността ѝ?

Така би разсъждавала майка ѝ, ето кое бе ужасното. Спомни си как една неделя, докато баща ѝ я разхождаше в парка, тя падна от катерушката и на двете ѝ колене станаха големи рани. Когато баща ѝ я отведе вкъщи, майка ѝ се разкрещя: Какво си направил? Защо не я наглеждаше? Що за баща си ти?

(Тя го бе вкарала в гроба. Той се разведе с нея наистина, но твърде късно.)

Не бе допускала дори съмнение, че Джак е злодейт. Усети как лицето ѝ пламти от срам, но едновременно с това съзнаваше, че ако станалото се повтори отново, тя пак ще разсъждава по същия начин. За добро или зло, винаги щеше да носи у себе си частица от своята майка.

— Джак... — подзе тя, без да е сигурна дали се кани да му се извини, или да се оправдава. Знаеше, че и двете са безсмислени.

— Не сега — пресече я той.

На Дани му отне петнайсет минути да преполови голямата чаша и за това време значително се бе успокоил. Почти не трепереше вече.

Джак мрачно положи ръце върху раменете на сина си.

— Дани, не би ли могъл да ни разкажеш какво точно ти се случи? Много е важно.

Дани погледна от Джак към Уенди и после пак към Джак. В настъпилата пауза всички изведнъж осъзнаха заобикалящите ги обстоятелства: отвън долиташе засилващият се вой на вятъра, навяващ нов сняг от североизток; старият хотел стенеше и скърцаше, сякаш се наместваше, за да устои на идещата буря. Мисълта, че са напълно откъснати, не за пръв път порази Уенди като удар в сърцето.

— Искам... да ви разправа всичко — промълви Дани. — Трябваше по-рано да ви го кажа.

Той взе чашата и я обхвана с две ръце, сякаш намираше успокоение в топлината ѝ.

— А защо не го направи, синко? — попита Джак и нежно отмахна косата от изпотеното му челце.

— Защото чичо Ал ти намери тази служба. И аз не успях да разбера как тук може да е едновременно добре и зле за теб. Това беше... — Той ги погледна, търсейки помощ. Липсваше му нужната дума.

— Дилема? — подсказа тихичко Уенди. — Когато нито едното разрешение не ти харесва?

— Да, точно това — кимна с облекчение Дани. Уенди се обърна към мъжа си.

— В деня, когато ти подстригваше живия плет, ние с Дани си поговорихме в камиончето. Същия ден, когато падна първият истински сняг, помниш ли?

Джак кимна. Спомняше си много отчетливо деня, когато бе подстригвал живия плет. Уенди въздъхна.

— Май не сме си казали нещата докрай тогава, а, шефе?

Дани, очевидно разяждан от угризения, поклати глава.

— И за какво точно си говорихте? — попита Джак. — Не съм сигурен, че ми харесва особено, дете жена ми и синът ми...

— ... са споделяли колко много те обичат?

— Каквото и да е било, не го разбирам. Имам чувството, че съм влязъл в киносалон след започването на филма.

— Обсъждахме теб — тихо каза Уенди. — И макар да не казахме много с думи, и двамата го знаехме. Аз, защото съм твоя съпруга, а Дани, защото той... той просто разбира нещата.

Джак остана мълчалив.

— Дани го каза съвсем правилно. Мястото изглеждаше добро за теб. Откъсна те от напрежението, което те правеше нещастен в Стовингтън. То означаваше сам да си си началник и да работиш с ръцете си, а да запазиш мозъка си за своето писане вечер. И после... сама не знам в кой момент тук стана лошо за теб. Започна да прекарваш цялото си време в мазето, да се ровиш из разни книжа, из забравени истории. Взе да говориш насън...

— Насън ли? — стреснато попита Джак. — Нима говоря насън?

— Повечето от думите ти са неразбираеми. Но една нощ станах да отида до банята, а ти каза: „По дяволите, заличете следите и никой няма да разбере.“ Друг път направо ме събуди с викове: „Маски долу! Маски долу!“

— Господи боже! — изпъшка той и потърка челото си. Видът му бе на болен човек.

— А също и старите ти пиянски навици. Започна да дъвчеш екседрин. Непрекъснато си бършеш устата. Сутрин си неадекватен. А и все още не си завършил пиесата си, нали?

— Още не съм, но това е само въпрос на време. Мисълта ми беше заета с друго... с нов проект...

— За този хотел. Тъкмо за този проект ти се обади Ал Шокли и настояваше да се откажеш от него.

— Ти откъде знаеш? — озъби се той. — Подслушвала си, а? Ти си...

— Не — отвърна тя. Не бих могла да подслушвам, дори да исках, и ако разсъдиш, ще се съгласиш с мен. През онази вечер аз и Дани бяхме долу. А телефонната централа е изключена. Единственият телефон в хотела, който работи, е в спалнята ни горе, защото е директна линия. Ти сам си ми го казвал.

— Тогава откъде знаеш какво ми е говорил Ал?

— Научих го от Дани. Той знаеше. По същия начин узнава къде са изгубените вещи и какво си мислят хората за развода.

— Но лекарят каза...

Тя поклати глава с раздразнение.

— Лекарят ни надрънка куп глупости. И двамата го знаем. Винаги сме го знаели. Дани усеща нещата. А сега се боя, че... — Тя млъкна и погледна белезите по врата на детето.

— Ти наистина ли разбра, че чичо ти Ал ми се е обадил, Дани?

Дани кимна.

— Той беше много сърдит, татко. Защото ти си се обадил на господин Улман, а господин Улман се обадил на него. Чичо Ал не искаше ти да пишеш нищо за хотела.

— Божичко! — промълви Джак. — А белезите, Дани? Кой се опита да те души?

Лицето на Дани помръкна.

— Тя — заяви той. — Жената от стая двеста и седемнайсета. Умрялата.

Устните му отново затрепераха, той грабна чашата си и отпи.

Джак и Уенди се спогледаха уплашено над сведената му глава.

— Знаеш ли нещо за това? — попита я той.

— Абсолютно нищо — поклати глава тя.

— Дани? — Той повдигна уплашеното лице на момчето. — Опитай, синко. Ние сме тук, с теб.

— Знаех, че тук е лошо място — промърмори Дани. — Още като бяхме в Боулдър. Защото Тони ми прати сънища.

— Какви сънища?

— Не мога да си спомня всичко. Той ми показа хотела нощно време с череп и кръстосани кости отпред. Чуваше се някакво бумтене. Нещо... не помня какво... ме преследваше. Чудовище. Тони ми подсказа и за чес.

— Какво е това, шефе? — попита Уенди.

— Не знам. Не знам. После дойдохме тук и господин Халоран приказва с мен в неговата кола. Защото и той има сиянието.

— Сиянието ли?

— То е... — Дани размаха ръка около себе си. — Означава да можеш да разбираш нещата. Понякога ги виждаш. Заради сиянието аз знам, че чичо Ал се е обаждал. Заради него и господин Халоран знаеше, че ми викате „шефе“. Веднъж, когато бил в армията и белил картофи, господин Халоран разбрал, че брат му е убит във влакова катастрофа. И когато се обадил вкъщи, оказало се вярно.

— Мили Боже — прошепна Джак. — Нали не си измисляш, а, Дан?

Дани силно разтърси глава.

— Не, татко, кълна се. — После с известна гордост добави: — Господин Халоран каза, че имам най-яркото сияние, което е срещал. Можехме да си разговаряме двамата, без изобщо да си отваряме устата.

Родителите му отново се спогледаха, съвършено стъписани.

— Господин Халоран искаше да си поприказваме насаме, защото беше разтревожен — продължи Дани. — Той каза, че това място е лошо за хора, които притежават сиянието. Разправи ми, че е виждал разни работи. Аз също видях нещо. Веднага след като говорих с него. Когато господин Улман ни развеждаше из хотела.

— Какво беше то? — попита Джак.

— В президентския апартамент. На стената до вратата към спалнята. Много кръв и нещо белезникаво. Аз мисля... че това бяха парченца мозък.

— О, Господи! — промълви Джак.

Уенди беше много бледа и устните ѝ имаха сив оттенък.

— Този хотел — продума Джак — преди време е бил собственост на някакви съмнителни типове. Организация от Лас Вегас.

— Мошеници ли? — попита Дани.

— Да, мошеници. — Джак погледна Уенди. — През 1966 година там е бил убит гангстерски бос на име Вито Джинели заедно с двамата

си телохранители. Във вестника имаше снимка. Дани току-що я описа.

— Господин Халоран каза, че е виждал и разни други работи — каза им Дани. — Веднъж около детската площадка. А друг път в оная стая, двеста и седемнайсета. Една камериерка първа го видяла и я уволнили, защото се разприказвала за това. Тогава господин Халоран отишъл там и също го видял. Но не казал на никого, защото не искал да го уволнят. Само на мен каза, за да не влизам там. Само че аз влязох. Повярвах му, че нещата, които ще видя там, не могат да ми сторят нищо лошо. — Последното бе изречено почти шепнешком и Дани попипа подутите петна на врата си.

— А какво има на детската площадка? — с някак странен, престорено небрежен глас попита Джак.

— Не знам. Той каза само „детската площадка“. И животните-храсти.

Джак видимо трепна и Уенди го изгледа въпросително.

— Ти да не си виждал нещо там, Джак? — попита го тя.

— Не — отвърна той. — Нищо.

Дани също бе вперил поглед в него.

— Нищо — повтори той вече по-спокойно.

И това бе истината. Той бе станал жертва на халюцинация. Нищо повече.

— Дани, искаме да чуем за жената — внимателно го подсети Уенди.

И тъй, Дани им разправи за нея и от бързана думите излизаха почти неразбираеми от устата му. Докато говореше, все по-силно се притискаше към гърдите на майка си.

— Влязох — продума той. — Откраднах шперца и влязох. Не можах да се удържа. Трябваше да зная какво има там. И тя... жената... беше във ваната. Беше умряла и цялата подута. Тя... такова... нямаше дрехи на нея. — Той погледна силно смутен майка си. — Гледаше ме и искаше да ме убие. Сигурен съм, почувствах го. Тя дори не мислеше така, както ти и татко мислите. Всичко й беше черно... Искаше да ми стори зло, да ме нарани... също като осите оная нощ в стаята ми.

Той млъкна, преглътна и в настъпилото мълчание в съзнанието и на трима им се загнезди мисълта за осите.

— Тогава аз хукнах да бягам — продължи Дани, — но вратата беше затворена. Бях я оставил отворена, а сега беше затворена. Дори

не ми дойде наум просто отново да я отворя и да избягам навън. Бях много уплашен. Затова... облегнах се на вратата и затворих очи. Сетих се как господин Халоран ми разправяше, че тук нещата били като страшни картинки в книжка, и аз... все си повтарях... Теб те няма там, махни се, няма те!... Мислех си, че така тя ще изчезне. Само че не помогна.

Гласчето му се извиси почти в истерия:

— Тя ме улови, завъртя ме към себе си... Виждах очите й... Тогава тя започна да ме души... Усетих миризмата й... Помирисах колко е мъртва...

— Стига толкова, замълчи — разтревожена възкликна Уенди. — Не говори повече, Дани! Няма страшно вече...

Готова беше отново да му замрънка вечните си успокоителни думички, универсалното си лекарство.

— Остави го да говори — рязко се обади Джак.

— Друго няма — каза Дани. — После припаднах. Или защото тя ме душеше, или просто защото много се уплаших. Преди да се събудя, сънувах, че с мама се карате заради мен и че ти отново искаш да правиш Лошото Нещо, татко. После разбрах, че не е сън... събудих се напълно и тогава... си намокрих гащите... Като някое бебе.

Зарови глава в гърдите на Уенди и тихо се разплака, отпуснал безсилно ръце в скута си.

— Погрижи се за него — нареди Джак и се изправи.

— Какво ще правиш? — попита го тя с уплашено лице.

— Ще отида в оная стая. Ти какво помисли, че се каня да пия кафе ли?

— Не, Джак! Моля те, недей!

— Уенди, ако има нещо тук, в хотела, трябва да знаем.

— Не смей да ни оставяш сами! — викна тя с все сила и от устата й изхвърча слюнка.

— Браво, Уенди — рече той. — Това беше забележителна имитация на майка ти.

Тя избухна в сълзи, но не можеше да скрие лицето си, защото Дани беше в скута й.

— Съжалявам — каза Джак, — но трябва да отида там. Нали съм пазач, за това ми плащат.

Тя се разплака още по-силно, а той излезе от кухнята, триейки устните си с кърпа, и блъсна вратата зад гърба си.

— Не се тревожи, мамо — обади се Дани. — Нищо няма да му стане. Той няма сияние. Там нищо не може да го нарани.

— Не, не вярвам — през сълзи отрони тя.

30. ОТНОВО В СТАЯ 217

Той се качи на втория етаж с асансьора. Странно, откакто бяха дошли, никой от тях не бе го използвал повече. Уенди изпитваше истински клаустрофобичен ужас от него, знаеше това. Тя си представяше как и тримата заедно засядат между етажите, додето навън вилнее зимната буря, виждаше как все повече изтъняват и отслабват, а накрая умират от гладна смърт. А може би дори как се самоизяждат като ония ръгбисти от компанията на Донър, за които писаха по вестниците. Представи си листа с менюто. "Добре дошли в ресторанта на „Панорама“. Гордостта на Скалистите планини. Хапнете вкусно на самия покрив на света. Специалитет на заведението, „Човешки флейки, печени на кибритени клечки“. Отново презрителна усмивка изкриви чертите му. Когато асансьорът спря на втория етаж, извади от джоба си екседрина и отсипа на дланта си три таблетки. Нищо в „Панорама“ не го плашеше. Усещаше, че между него и хотела има взаимна симпатия.

Тръгна по коридора, като лапна хапчетата и ги сдъвка едно по едно. Зави зад ъгъла в страничния коридор. Вратата на стая 217 беше широко отворена и в ключалката бе пхнат шперцът с висяща от него бяла топка.

Той се намръщи, изпитал раздразнение и дори истински гняв. Каквото и да се бе случило, първопричината бе, че момчето прояви непослушание. Казано му бе съвършено ясно, че има места в хотела, където не бива да припарва: пристройката за инструменти, мазето и стаите за гости. Пак щеше да поговори с него, и то най-сериозно, само да му преминеше уплахата. Много бащи не биха се ограничили до приказките. Щяха добре да напляскат провинилото се хлапе, а може би точно от това и се нуждаеше Дани. Уплашил се беше значи? Ами така му се падаше.

Отиде до вратата, извади шперца от ключалката, пусна го в джоба си и влезе вътре. Погледна към леглото, видя, че покривката не е смачкана, и тръгна направо към вратата на банята. В ума му се оформяше любопитна идея. Беше сигурен, макар Уотсън да не бе

споменава на номер на стая, че тук именно са били отседнали съпругата на адвоката и младият жребец и в тази баня тя е била открита мъртва, натъпкана с барбитурати и алкохол, погълнат в бар „Колорадо“. Отвори решително вратата на банята, на гърба на която имаше огледало, и влезе вътре. Лампата беше загасена. Той светна и огледа дългото помещение, обзаведено в стил от началото на века и впоследствие модернизирано, както и всички останали бани в хотела, с изключение на онези на третия етаж — те бяха в истински византийски стил, както приляга на кралски особи, политици, филмови звезди и гангстери, каквито бяха отсядали там през годините.

Около ваната с високи орлови крака дискретно бе дръпната пастелнорозова завеса.

(и все пак те се бяха раздвижили)

За първи път усети как го напуска новото му усещане за пълна сигурност (едва ли не нахална дързост), обзело го, когато Дани хукна към него с вик: Тя беше! Тя беше! Студена тръпка пробяга по гърба му, последвана от други, разхождащи се по гръбнака му чак до малкия мозък.

Гневът му към Дани се изпари и когато пристъпи напред и дръпна рязко завесата, усещаше устата си пресъхнала, а в сърцето си само съчувствие към сина си и страх за себе си.

Ваната бе суха и празна.

Облекчението и раздразнението изскочиха от стиснатите му устни с пухтене. Ваната бе щателно почистена в края на сезона и с изключение на малките ръждиви петънца под двата крана, блестеше с безукорна белота. Леко се долавяше мирисът на дезинфектант, който със своята стерилност можеше да дразни носа ти седмици и дори месеци след употребата.

Наведе се и прокара пръсти по дъното на ваната. Съвсем суха. Нито намек за влага дори. Момчето или бе имало халюцинация, или най-хладнокръвно лъжеше. Отново се нервирал. Тогава вниманието му бе привлечено от килимчето на пода. Какво търсеше то тук? Мястото му беше в шкафа в дъното на коридора, където бяха прибрани бельото и кърпите. Сигурно Дани го беше донесъл от шкафа, с шперца можеше да отвори и него. Но защо ли? Прекара пръсти по него. То също беше сухо.

Върна се до вратата. Всичко изглеждаше наред. Детето беше сънувало. Всяка вещ си беше на мястото, с изключение на килимчето. Но и за него сигурно си имаше логично обяснение. Сигурно някоя камериерка го бе забравила в бързането накрая. Иначе всичко си беше...

Ноздрите му се сбърчиха. Ех, този дезинфектант с чистата си, пречиста миризма. И...

Сапун?

Не, невъзможно. Но след като миризмата беше разпозната, вече беше достатъчно отчетлива, за да бъде пренебрегвана. Сапун. И то не от онези малките, дето ги слагат по хотелите и мотелите, а скъп и луксозен дамски сапун.

(Няма нищо такова. Въображението ти работи.)

(да, като животните-храсти, но въпреки всичко те се движеха.)

(Те изобщо не се движеха!)

Тръгна да излиза, като се клатушкаше и вече усещаше главоболие в слепоочията си. Прекалено много неща се бяха случили този ден. Нямах да напляска сина си, нито да го наказва, само щеше да поговори с него. Но, за бога, нямах намерение да прибавя и стая 217 към немалкото си проблеми. Не и заради някакво си сухо килимче, нито заради миризмата на сапун. Той...

Внезапно зад гърба му се разнесе потракващ металически звук. Дочу го тъкмо в мига, когато посягаше към бравата. Потрепна конвулсивно, очите му се разшириха и лицето му се сгърчи в гримаса.

След миг се овладя, поне донякъде, пусна бравата и предпазливо се обърна назад. Ставите му изпукаха. Бавно, сякаш с оловни крака, запристъпва към банята.

Завеската, която бе дръпнал, за да погледне зад нея, сега отново закриваше ваната. Металическият звук отпреди малко бе дошъл от плъзването на халките по желязната пръчка горе. Джак стоеше втренчен в завесата. Чувстваше лицето си изтръпнало, сякаш покрито с мъртва кожа отгоре, а отвътре пронизвано от иглите на страха. По същия начин се бе усещал и на детската площадка.

Имаше нещо зад розовата полиетиленова завеса. Имаше нещо във ваната.

Виждаше размазаните му очертания през полупрозрачната тъкан. Всичко можеше да е. Трик на светлината. Сянката на душа. Жена,

отдавна мъртва и разлагаща се във ваната, хванала сапун във вкочанената си ръка и чакаща любовник, все едно кого.

Джак си каза, че трябва да пристъпи смело още една крачка и да дръпне настрани завесата. Да види нещото вътре, ако го има. Вместо това се обърна и с отсечени като на марионетка движения се върна в стаята, едновременно спалня и гостна.

Вратата към антрето беше затворена. Дълго се взира в нея, без да е в състояние да помръдне. В устата си усещаше вкуса на ужаса — беше назад към гърлото, вкус на презрели черешки.

Все така вдървено приближи до вратата и застави пръстите си да хванат бравата.

(Няма да се отвори.)

Но тя се отвори.

Изгаси лампата в стаята, излезе в антрето и затвори вратата зад гърба си, без да поглежда назад. Стори му се, че отвътре чува някакъв приглушен, влажен и тупкащ звук, сякаш нещото бе излязло, макар и късно от ваната, разбрало, че няма да дочака посетителя, който си тръгва, преди да са разменили любезности. Сега нещото, мораво и хилещо се, тичаше към вратата, за да покани посетителя да се върне вътре. Може би завинаги.

Наистина ли стъпки приближаваха към вратата, или само кръвта пулсираше в ушите му?

Пъхна шперца в ключалката. Съпротивляваше се като гумен и отказваше да се превърти. Отново го натисна. Превъртя се някак изведнъж и той, залитайки, се озова в коридора, като издаде стон на облекчение. Затвори очи, а в ума му запрепускаха известни фрази и сякаш нямаха чет,

(превъртяла му бурмата захлопала му дъската откачил изкукал чалнал се изкрейзил)

и всички означаваха едно и също: да загубиш разума си.

— Не — изплака, без да си даде сметка до какво положение е изпаднал, да седи със затворени очи и да скимти като малко дете. — Не, Господи! Моля ти се, недей.

Ала зад хаоса от мисли и бученето на кръвта в ушите си чу как топката на вратата се превърта напред-назад, сякаш нещото, заключено вътре, безпомощно се опитваше да излезе навън, да се види с него, да се запознае със семейството му, докато бурята свиреше навън и денят

преминаваше в нощ. Ако отвореше очи сега и видеше топката на вратата да се движи, наистина щеше да полудее. Затова ги държа затворени и след дълго време най-сетне настана пълна тишина.

Джак се насили да отвори очи, почти убеден, че ще я види застанала пред него. Но коридорът беше пуст.

Въпреки това имаше усещането, че го наблюдават. Погледна шпионката на вратата и се запита какво ли ще стане, ако приближи до нея и погледне вътре. Око ли ще срещне?

Краката му вече се движеха,
(крака, не ми изневерявайте сега)

преди да е осъзнал, че върви. Отклони ги от вратата и пое по коридора, а обувките му си шушнеха със синьо-черната джунгла на килима. Малко преди стълбите спря и погледна пожарогасителя. Стори му се, че маркучът е навит по различен начин. А за месинговата дюза бе убеден, че когато се качи с асансьора, сочеше напред. Сега беше обърната в обратна посока.

— Изобщо не съм я видял — отчетливо изговори Джак Торънс.

Лицето му беше бяло и изопнато, а устните се опитваха да се разтегнат в усмивка. Ала не слезе надолу с асансьора. Прекалено много напомняше зейнала паст. Тръгна пеша по стълбите.

31. ПРИСЪДАТА

Влезе в кухнята, като подхвърляше в ръка шперца. Дани беше блед и безсилен. Уенди очевидно бе плакала; очите ѝ бяха зачервени и оградени с тъмни кръгове. Джак усети изблик на неочаквана радост. Не беше сам в страданието, това поне бе сигурно.

Те го гледаха безмълвно.

— Няма нищо там — съобщи, сам стреснат от енергичния си глас. — Съвършено нищо.

Разлюля шперца с окуражителен жест пред очите им, видя как по лицата им се плъзва облекчение и си помисли, че никога в живота си не бе имал по-голяма нужда да пийне нещо.

32. СПАЛНЯТА

Късно същия ден Джак взе една кушетка от складовото помещение на първия етаж и я сложи в тяхната спалня. Уенди бе очаквала, че детето няма да заспи до среднощ, но още към средата на серийния филм по телевизията Дани вече клюмаше и минути след като го сложиха да си легне, вече бе дълбоко заспал, с ръка, пъхната под бузата. Уенди седеше и го гледаше, поставила пръст в книгата си, за да отбележи мястото, до което е стигнала. Джак седеше на бюрото и гледаше пиесата си.

— По дяволите — продума той.

Уенди вдигна погледа.

— Какво?

— Нищо.

Продължаваше да гледа пиесата с раздразнение. Как бе могъл да си мисли, че е добра? Беше недозряла и незначителна. Банална тема, разработвана хиляди пъти. И най-лошото, нямаше никаква представа как да я завърши. Някога му бе изглеждало просто. Денкър в пристъп на ярост грабва ръжена от камината и пребива мъченика Гари до смърт. Накрая, изправен разкراчен над тялото, с окървавен ръжен в ръка, той крещи към публиката: „То е тук някъде и аз ще го намеря!“ Докато осветлението постепенно отслабва и завесата бавно се спуска, публиката вижда окървавеното лице на Гари на авансцената, а през това време Денкър отива до библиотеката в дъното, започва трескаво да вади книги от рафтовете, хвърля им по един поглед и ги праща настрана. Решил бе, че това е нещо достатъчно старо, за да се възприеме като ново; че свежестта на пиесата е достатъчна, та да я отведе на Бродуей: една трагедия в пет действия.

Но освен внезапното отклоняване на интереса му към историята на „Панорама“ се бе случило и нещо друго. У него бяха възникнали противоречиви чувства към героите му. Това бе нещо ново. Досега бе харесвал всичките — и положителните, и отрицателните. Доволен бе, че е така. Имаше възможност да ги види от всички страни и да проумее по-ясно мотивите им. Любимият му разказ, продаден на малко

списание от Южен Мейн на име „Контрабандни копия“, беше миниатюра, озаглавена „Маймуната е тук, Пол де Лонг“. Разправяше се за един педофил, който се самоубива в стаята си. Името му е Пол де Лонг, а приятелите му го наричат Маймуната. Джак много бе харесвал Маймуната и му съчувстваше за извратените потребности. Още повече, той знаеше, че Маймуната не е единственият виновник за трите изнасилвания, последвани от убийства. Там причината се коренеше в родителите — бащата, груб побойник като собствения му баща, а майката, безгласна робиня като неговата майка. Хомосексуално преживяване в прогимназията. Публично унижение. Още по-тежки изживявания в гимназията и в колежа.

Арестуван и изпратен с присъда в изправително заведение, след като се разголил пред две малки момичета, слизащи от училищен автобус. И най-лошото от всичко — освободен от изправителното заведение и пуснат обратно на улицата, защото директорът преценил, че с него вече всичко е наред. Името на този човек беше Гримър. Гримър знаеше, че Маймуната Де Лонг проявява нездрави симптоми, но въпреки това написа положителен рапорт за него и съдейства за освобождаването му. Джак и към Гримър изпитваше симпатия и съчувствие. Гримър управляваше заведението с недостатъчен бюджет и персонал, без подкрепата на щатското правосъдие, чиито представители се интересуваха само от преизбирането си. Гримър знаеше, че Маймуната може да поддържа контакти с хора, че не цапа гащите си и не се опитва да промуши съкилийниците си с ножици. Нито пък се мислеше за Наполеон. Лекуващият психиатър на Маймуната смяташе, че сега е моментът човекът да бъде пуснат на свобода. Той, както и Гримър, знаеше, че колкото по-дълго време прекара пациентът в подобно заведение, толкова по-зависим става от него, също като наркомана от наркотика си. Междувременно на вратата им тропаха нови хора. Параноици, шизофреници, циклофреници, такива, които твърдяха, че са отскочили до рая с летящи чинии, жени, горили половите органи на децата си със запалки-еднодневки, алкохолици, пиромани, клептомани, страдащи от депресивна психоза и самоубийци. Кофти свят, мъчен. Не си ли от жилаво тесто, като нищо се разхлопваш, развинтваш и разпадаш още преди да си навършил трийсет. Джак намираше в сърцето си съчувствие за Гримър. Намираше го и за родителите на жертвите. Естествено, жалеше и за

убитите деца. И за Маймуната Де Лонг също. Нека читателят да обвинява. В онези дни той не бе изпитвал потребност да играе ролята на съдия. Мантията на моралист не му прилягаше.

Започна „Малкото училище“ в същия оптимистичен дух. Но напоследък като че проявяваше пристрастия, нещо по-лошо, у него се породиха антипатии към героя му Гари Бенсън. Замислен първоначално като умен младеж, за когото наследственото състояние бе по-скоро бремене, отколкото благословия, младеж, чийто основен стремеж бе да получи добра диплома, за да попадне в реномиран университет по собствени заслуги, а не благодарение на връзките на баща си, той постепенно се бе превърнал за Джак в мрънкащ добродушко, в ограничен зубрач, а не толкова в истински поклонник на олтара на науката, в карикатурен образ на бой-скаутски добродетели, циничен по душа и надарен не с истинска интелигентност (както бе според първоначалната идея), а с първично животинско лукавство. През цялата пиеса той неизменно се обръщаше към Денкър със „сър“, също както Джак учеше сина си да нарича по-възрастни и високопоставени хора. Вярваше, че Дани произнася думата искрено, а такъв бе и началният замисъл за Гари Бенсън, но когато започна пето действие, все повече му се струваше, че Гари произнася обръщението с ирония и докато външно запазваше благопристойна физиономия, вътрешно присмехулно гримасничеше срещу Денкър. Денкър, който никога не бе имал преимуществата на Гари. Денкър, който през целия си живот бе залягал упорито, за да стигне до поста директор на някакво си малко училище. И който сега бе заплашен от провал в кариерата си заради тоя красив, наглед невинен, богат младеж, измошеничествал в дипломната си тема и хитро прикрил следите си. В началото Джак бе виждал Денкър като много подобен на южноамериканските диктатори на бананови републики, изправящ дисидентите до стената на игрището за скуош или хандбал; човек, който превръща всеки свой каприз в кръстоносен поход. В началото бе искал да използва пиесата си като микрокосмос, за да разгърне идеята за злоупотребата с властта. Сега в съзнанието му Денкър все повече вземаше образа на всеотдаен учител и наставник и трагедията произтичаше не от интелектуалната драма на Гари Бенсън, а по-скоро от несправедливата съдба, сполетяла предания радетел на педагогиката, несъумял да прозре истинската същност на чудовището, маскирано като ученик.

Не бе успял да завърши пиесата.

Сега седеше и я гледаше, мръщеше се и се чудеше има ли някакъв начин да спаси положението. В себе си не вярваше да има такъв. Започнал бе една пиеса, а кой знае как тя се бе превърнала в нещо съвсем различно. Но какво ли значение имаше. И в двата варианта звучеше познато и банално. И в двата варианта беше бездарна творба. И защо ли изобщо се главоболеше с нея тази вечер? След тежкия ден, който беше преживял, нищо чудно, че не можеше да събере мислите си.

— ... ще го свалим?

Той вдигна очи и премигна, като се опитваше да отмахне въображаемите паяжини, замъгляващи зрението му.

— Какво?

— Питам как ли ще го свалим в града. Трябва да го измъкнем оттук, Джак.

В първия миг му бе трудно да се съсредоточи и да осъзнае за какво всъщност говори тя. После разбра и се изсмя кратко и невесело.

— Казваш го така, сякаш е много проста работа.

— Не исках...

— Няма проблем, Уенди. Само си слагам екипа, мятam го на раменете си и двамата отлитаме до Денвър. Едно време прякорът ми беше Джак Торънс Суперменът.

По лицето ѝ бавно се появи оскърбено изражение.

— Разбирам проблема, Джак. Радиото е счупено. Снегът... Но ти трябва да разбереш проблема на Дани. Господи, не го ли проумяваш?! Той беше почти в кататонично състояние, Джак. Ами ако не беше излязъл от него?

— Само че излезе — малко рязко отвърна Джак.

Естествено, че той също се уплаши от невиждащия, празен взор на Дани, от пълната му липса на реакция. Но това беше в началото. Сега колкото повече си мислеше по въпроса, по-силно го налягаше съмнение, че момчето може да е играло театър, за да избегне наказанието. В края на краищата беше престъпило указанията му.

— И все пак не е безопасно — настоя тя. Приблужи до него и седна на края на леглото, откъм бюрото. Лицето ѝ бе едновременно изненадано и разтревожено. — Ами белезите по врата му, Джак? Нещо го е нападнало! И аз искам детето ми да е далеч от него!

— Не крещи — прекъсна я той. — Боли ме главата, Уенди. И аз съм не по-малко разтревожен от теб, затова... моля ти се... недей да викаш.

— Добре — понижи глас тя. — Няма да викам. Но не те разбирам, Джак. Около нас има чуждо присъствие. И то не особено добронамерено. Трябва да слезем в Сайдуиндър. Не само Дани, но и ние двамата. Колкото може по-бързо. А ти си седиш тук и си четеш пиесата.

— „Да слезем, да слезем“, все това повтаряш. Сигурно наистина ме мислиш за Супермен.

— Мисля те за моя съпруг — промълви тя и сведе поглед към ръцете си.

Внезапно у него лумна гняв. Запрати ръкописа на пиесата върху бюрото, листовите изплюяха и се разпиляха.

— Май е време да разбереш някои прости истини, Уенди. Като че не си ги интегрирала в съзнанието си, както казват социолозите. Блъскат ти се в главата като разпилени билиардни топки. Трябва да ги вкараш по местата им. Набий си в мозъка, че сме затрупани от снега.

Внезапно Дани се размърда в леглото си. Още спеше, но започна да се извива и мятта. Винаги прави така, когато се кара, мрачно си даде сметка Уенди. А ние продължаваме да го правим.

— Не го буди, Джак. Моля те.

Той го погледна през рамо и страните му поизгубиха от червенината си.

— Добре, извинявай. Съжалявам, че ти говорих така ядосано, Уенди. Всъщност не се сърдя на теб. Аз счупих радиото. Ако има вина, моя е. Това беше единствената ни връзка със света. Ало-ало, тук сме ние, ела ни измъкни, моля те, господин Рейнджър, не можем да останем толкова дълго.

— Недей — промълви тя и постави ръка на рамото му. Той притисна глава към нея. С другата си ръка Уенди поглади косата му. — Сигурно имаш право да се държиш така след всички нападки, които ти отправих. Понякога съм като майка ми. Същинска кучка. Но трябва да разбереш, че някои неща... трудно се преодоляват.

— Ръката му ли имаш предвид? — рече той и стисна устни.

— Да — отрони Уенди, после побърза да добави: — Но причината не си ти. Аз се тревожа дори когато той отива да играе.

Отсега се притеснявам, че догодина ще поиска голямо колело. Боя се за зъбите, за зрението му, а и за това нещо, което той нарича сияние. Безпокоя се, защото е мъничък и изглежда толкова крехък и защото... защото нещо в този хотел вероятно го преследва. Не мисля, че ние с теб можем да го предпазим. Затова трябва да го изведем оттук, Джак. Знам го! Чувствам го! Трябва да го измъкнем оттук!

Ръката ѝ стисна болезнено рамото му, но той не се отмести. Стегнатите ѝ гърди се опираха в него и Джак започна да милва едната.

— Уенди — подзе той и млъкна. Тя го чакаше да подреди мислите си и да продължи. Допирът на силната му ръка до гърдата ѝ беше приятен, успокояващ. — Бих могъл да го изведа с миниските. Част от пътя ще измине и сам, но през повечето време ще трябва да го нося. Това означава да преспим на открито една, две, а може би и три нощи. Означава да направим голяма шейна, на която да натоварим завивки и храна. Все още имаме радиоприемник, тъй че можем да издебнем прогноза за три хубави дни. Но ако прогнозата не се сбъдне — завърши той с равен и отмерен глас, — можем да загинем.

Лицето ѝ пребледня. Изглеждаше почти мъртвешко. Той продължаваше да гали гърдата ѝ, като прокарваше палеца си върху зърното.

Издаде сподавен гърлен звук — той не можа да разбере дали това бе реакция на думите му или на лекия натиск на ръката му. Бавно взе да разкопчава ризата ѝ. Тя разтвори леко бедра; изведнъж почувства джинсите си по-прилепнали и търкането им ѝ създаваше приятно усещане.

— Означава също да те оставим сама тук, защото ти не си особено добра с миниските. Ще прекараш три дни в пълна неизвестност. Би ли искала това? — Ръката му се премести на второто копче, разкопча го и улейчето между гърдите ѝ се разголи.

— Не — отвърна тя с леко предрезгавял глас.

Погледна към Дани. Той бе спрял да се мята неспокойно. Беше лапнал палеца си. Значи при него всичко бе наред. Но Джак изключваше нещо от картината, която ѝ рисуваше. Беше някак твърде мрачна. Имаше нещо друго... ала какво?

— Ако останем тук — продължи Джак, като все така бавно разкопча третото и четвъртото копче, — някой от охраната на парка или пък горски пазач сигурно ще намине да провери как сме. Тогава

просто трябва да му кажем, че искаме да слезем в града, и той ще направи каквото е нужно. — Гърдите ѝ вече бяха съвсем оголени в широкия процеп на ризата, той се наведе и обхвана с устни зърното на едната. Беше твърдо и набъбнало. Плъзна език около него, знаеше, че тя обича това. Уенди издаде приглушен стон и изпъна гърба си.

(Какво е това, което забравих?)

— Мили — обади се тя. Ръцете ѝ несъзнателно придърпаха главата му по-близо. — А как ще ни изведе човекът от охраната?

Той леко повдигна глава.

— Ако не стане с хеликоптер, сигурно ще е със снегомобил.

(!!!)

— Но ние имаме снегомобил. Улман така каза.

Устата му за миг се стегна неподвижно над гърдата ѝ, после той се изправи. Лицето ѝ бе поруменяло, а очите ѝ блестяха по-силно от обикновено. Джак от своя страна бе спокоен, сякаш бе чел вестник или скучна книга, а не участваше в любовна игра.

— Ако има снегомобил, нямаме проблем! — възкликна развълнувано тя. — Той може да ни свали и тримата заедно.

— Уенди, никога не съм карал снегомобил през живота си.

— Едва ли е трудно да се научиш. Във Вермонт съм виждала да ги карат десетгодишни хлапета... Макар че не мога да си представя къде ли гледат родителите им. Пък и ти караше мотоциклет, когато се запознахме. — Така беше. Караше хонда, 350 кубика. Малко след като заживяха заедно с Уенди, я бе сменил със сааб.

— Може би бих успял — бавно продума той. — Но не знам в какво състояние е. Улман и Уотсън се грижат за хотела от май до октомври. Съзнанието им е настроено за летните нужди. Не знам дори зареден ли е с бензин. Нищо чудно акумулаторът да е свален. Не искам да пораждам напразни надежди у теб, Уенди.

Тя вече беше напълно възбудена и се бе надвесила над него с гърди, изскочили от ризата. Внезапно го обзе желание да стисне едната и да я извива, додето тя изпищи. Това може би щеше да я научи да си мълчи, когато не я питат.

— Бензинът не е проблем — възрази тя. — И фолксвагенът, и хотелското камионче са напълно заредени. Долу има и гориво за аварийния генератор. В пристройката не може да няма резервна туба.

— Да, има — отвърна той. Всъщност имаше три такива, две от по пет галона и една от два.

— Обзалагам се, че там има и акумулатор. Никой не държи снегомобил на едно място, а акумулатора за него на друго.

— Да, не би било логично. — Изправи се и отиде до леглото на Дани. Над челото му беше паднал кичур коса и той нежно го отмахна. Дани не помръдна.

— Но ако го подкараш, ще ни изведеш оттук, нали? — раздаде се гласът ѝ зад гърба му. — Първия ден, когато по радиото обещаят добро време?

Отначало той не отговори. Стоеше, загледан в сина си, и смесените му чувства бяха пометени от силна обич. Беше такъв, какъвто тя го бе описала — мъничък, крехък, уязвим. Белезите по врата му силно се открояваха.

— Да — отвърна той. — Ще го подкарам и ще ви отведа оттук колкото е възможно по-скоро.

— Слава богу!

Той се извърна към нея. Беше свалила ризата си и легеше на леглото — с плосък корем и предизвикателно вирнати нагоре гърди. Лениво си играеше със зърната.

— Побързайте, господа — промърмори тихо, — време е.

По-късно, когато в спалнята им вече светеше единствено нощната лампа, която Дани бе донесъл от стаята си, тя легеше сгушена в сгъвката на ръката му, обзета от блажен покой. Трудно ѝ бе да повярва, че заедно с тях под покрива на хотела се спотайва убийствена сила.

— Джак?

— Ммм?

— Какво го е нападнало?

Той не ѝ отвърна направо.

— Той носи нещо у себе си. Един вид талант, който липсва на повечето от нас. А може би и хотелът носи нещо в себе си.

— Духове?

— Не знам. Във всеки случай не в смисъла на готическите романи. По-скоро е нещо като утайка от чувствата на хората, отсядали тук. Хубави неща и лоши неща. В тоя смисъл сигурно всички хотели имат духове. Особено по-старите.

— Но все пак мъртва жена във ваната... Джак, той нали не полудява?

Той я притисна окуражително.

— Знаем, че изпада в... да речем, трансове поради липса на точна дума. Известно ни е, че в такива състояния той... вижда... неща, които не разбира. Ако изобщо са възможни трансове, съдържащи предсказания, те вероятно са функция на подсъзнанието. Фройд твърди, че подсъзнателното никога не ни говори с буквален език. Само със символи. Ако сънуваш, че си в пекарна, където никой не говори английски, може би се тревожиш в състояние ли си да издържаш семейството си. Чел съм, че падането насън е стандартният отдушник на чувство за несигурност. Игрички, малки игрички. От едната страна на мрежата е съзнателното, от другата е подсъзнателното и си подмятат напред-назад някакъв ексцентричен образ. Това е и при душевните заболявания, и при предчувствията, и при всичко от този род. Защо тогава предварителното познание да е нещо по-различно? Може би Дани действително е видял петната кръв по стените на президентския апартамент. За деца на неговата възраст образът на кръвта и понятието „смърт“ са едва ли не взаимозаменяеми. Но за децата образът е много по-леснодостъпен, отколкото понятието. Уилям Карлос Уилямс е знаел това, той е бил педиатър. Когато растем, вече по-лесно усвояваме понятията, а образите оставяме на поетите... Просто си дрънкам.

— Приятно ми е да те слушам, като дрънкаш.

— Тя го каза, народе. Каза го! Всички я чухте!

— А белезите по врата му, Джак? Те са истински.

— Да.

Дълго време никой не каза нищо. Тя си помисли, че той е заспал, и сама започна да задрямва, когато Джак се обади:

— За мен съществуват две обяснения. И нито едното не включва присъствие на четвърти човек в хотела.

— Какви? — Тя се надигна на лакът.

— Може би стигмата.

— Стигмата? Като при хората, на които им тече кръв на Разпети петък?

— Да. Понякога у хора, които силно вярват в божествената същност на Христос, през Страстната седмица по дланите и краката се

появяват рани. През Средните векове това явление е било по-разпространено, отколкото сега. В онези дни такива хора са били смятани за благословени от Бога. Но мисля, че католическата църква не е провъзгласила това за невиждано чудо, което е много умно от тяхна страна. Стигмата не се различава много от някои умения на йогите. Сега това явление просто се разбира по-добре. По-скоро никой не го разбира, но хората, които са убедени, че между ума и тялото съществува връзка, го изучават; според тях контролът ни върху нашите произволни функции е много по-силен, отколкото се е смятало навремето. Ако се съсредоточиш достатъчно добре, можеш да забавиш и сърдечните си удари. Да ускориш метаболизма си. Да предизвикаш по-обилно отделяне на пот или кръвотечение.

— Искаш да кажеш, че Дани си е внушил тези белези по врата? Не вярвам в това, Джак.

— Допускам, че е възможно, макар и на мен да ми изглежда неправдоподобно. По-вероятно е сам да си ги е причинил.

— Сам?!

— И преди се е наранявал, когато е изпадал в тия свои „трансове“. Помниш ли случката на масата за вечеря? Беше преди около две години, ако не се лъжа. Бяхме адски сърдити един на друг и не се говореше много. После изведнъж очите му се извърнаха нагоре и той заби лице в чинията си, сетне се свлече на пода. Помниш ли?

— Да — отвърна тя, — помня. — Помислих, че има конвулсии.

— Друг път бяхме в парка. Само двамата с Дани. Беше събота следобед. Седеше на една люлка и се люлееше напред-назад. После падна на земята, все едно улучен с куршум. Изтичах, вдигнах го на ръце и най-внезапно той отново дойде на себе си. Премигна и ми каза: „Ударих си коремчето. Кажи на мама да затваря прозорците на спалнята, когато вали.“ Същата вечер валя като из ведро.

— Да, но...

— Винаги когато се свести, коленете или лактите му са ожулени. Като го попитах откъде се е взела някоя рана, той отговаря: „Ами, играх си“, и толкоз.

— Джак, всички деца имат ожулвания и синини. При момченцата това е нещо обичайно от прохождането им до дванайсет-тринайсетгодишна възраст.

— Сигурен съм, че и Дани получава своя дял — отговори той. — Подвижно дете е. Но все си спомням онзи ден в парка и случката на вечеря. Та доктор Едмъндс каза, че Дани е изпаднал в това състояние в неговия кабинет, за бога!

— Добре. Но тези белези са от пръсти, мога да се закълна. Не са се получили от падане.

— Той е изпаднал в транс — залови се да обяснява Джак. — Може да е видял нещо, което е станало някога в тази стая. Скарване. Може би самоубийство. Бурни емоции. То не е като да гледаш филм; той е в силно сугестивно състояние, намира се в центъра на събитието. Подсъзнанието му може би извиква видение на станалото по символичен начин, като мъртва жена, превърнала се в призрак, таласъм или зомби, наречи я както щеш.

— Цялата настръхвам — с предрезгавял глас изрече тя.

— И мен ме полазват тръпки. Не съм психиатър, но всичко се връзва отлично. Ходещата мъртва жена като символ на мъртви чувства, на мъртви души, които не желаят да се примирят и да се оттеглят. Но тъй като е подсъзнателен образ, тя до известна степен се отъждествява и с него. В състоянието на транс съзнанието на Дани е подчинено. Конците дърпа фигурата, изникнала от подсъзнанието. Затова Дани хваща с ръце собствената си шия и...

— Стига, стига — прекъсна го тя. — Стана ми ясно. Това дори ми се струва по-страшно, отколкото присъствието на непознат в хотела, който се прокрадва по коридорите. От чуждия човек можеш да избягаш. Но от себе си не можеш. На практика ти говориш за шизофрения.

— От много рядка разновидност — с известна неловкост поясни Джак. — Защото той, изглежда, умее да чете мисли и от време на време има прозрения за бъдещето. Колкото и да се опитвам, не мога да гледам на това като на душевно заболяване. Във всеки случай всички носим у себе си някои шизофренични белези. Вярвам, че с възрастта Дани ще овладее своите.

— Ако си прав, наложително е да го махнем оттук. Каквото и да му е, този хотел влошава състоянието му.

— Не бих казал — възрази той. — Ако беше слушал какво му се говори, изобщо нямаше да попадне в тази стая и нищо нямаше да се случи.

— Господи, Джак! Да не искаш да кажеш, че си е получил заслуженото за непослушанието, като едва не е бил удушен?

— Не... не. Разбира се, че не. Но...

— Без „но“ — отсече тя и решително поклати глава. — Истината е, че ние правим догадки. Нямаме представа иззад кой ъгъл той ще попадне на някоя от тези въздушни ями, посред истински филм на ужасите или каквото ще да е. Трябва да го отведем оттук! — Тя се изсмя горчиво. — Иначе, току-виж, и на нас започнали да се привиждат разни неща.

— Не говори глупости — рече той, а в тъмната стая пред погледа му изникнаха лъвовете-храсти, скупчили се край пътеката, сякаш вече не просто наредени покрай нея, а застанали на стража, гладни ноемврийски лъвове. По челото му изби студена пот.

— Ти наистина ли нищо не видя? — попита тя. — Питам за преди малко, когато се качи в онази стая. Нищо ли нямаше?

Лъвовете бяха изчезнали. Сега пред очите му беше пастелнорозовата завеса пред душа с тъмната сянка зад нея. Затворената врата. Приглушеното забързано тупкане сякаш на боси крака. Бясното биене на сърцето му, докато се бореше с шперца.

— Нищо — каза той и това беше истината. Беше напрегнат и не съвсем на себе си. Не бе имал възможност да пресее мислите си, за да открие разумно обяснение относно белезите по врата на сина си. Той самият бе доста сугестивен. Понякога халюцинациите се оказваха заразни.

— Няма да размислиш, нали? Питам за снегомобила.

Неволно ръцете му се свиха в юмруци. (Престани да ми додяваш!)

— Нали казах, че ще опитам. Заспивай сега. Денят беше тежък и уморителен.

Разнесе се шумолене на завивки, когато тя се обърна в леглото и го целуна по рамото.

— Обичам те, Джак.

— И аз те обичам — отвърна той, но изговори думите механично.

Дланите му все още бяха стиснати в юмруци. Усещаше ги като камъни, увиснали на ръцете му. Пулсът му биеше силно в слепоочията. Не бе споменала и дума за това какво ще стане, след като веднъж се

доберат в града, след като забавата приключи. Все Дани това, Дани онова и колко била уплашена. Да, тя се боеше от призраци и сенки, много се боеше. А за реалните опасности не мислеше. В Сайдуиндър щяха да пристигнат само с шейсет долара и с дрехите на гърба си. Дори без кола. И да имаше заложна къща в Сайдуиндър, а такава нямаше, можеха да зложат единствено деветдесетдоларовия годежен пръстен на Уенди и малкия транзистор „Сони“. За това биха получили двайсет долара. Ако човекът насреща се случеше милостив. Работа нямаше — нито редовна, нито сезонна, освен може би от време на време да почисти снега пред някой вход срещу три долара. Картината на Джак Торънс, трийсетгодишен, който някога бе печатал в „Ескуайър“ и лелеял мечти — при това небезоснователни мечти — да стане един от значителните американски писатели на следващото десетилетие, с лопата на рамо, звънящ по входните врати... тази картина изведнъж изникна много по-отчетливо в съзнанието му, отколкото лъвовете-храсти, и той стисна юмруци толкова силно, че ноктите му се забиха в дланите и ги разкървавиха. Джак Торънс, застанал на опашка, за да размени шейсетте си долара срещу купони за храна, застанал пред методистката църква в Сайдуиндър, за да получи милостиня и гадни погледи от местните жители. Джак Торънс, обясняващ на Ал, че е трябвало да спрат бойлера и да напуснат „Панорама“, като изоставят хотела с всичко в него на разни вандали или крадци със снегомобили, защото, разбираш ли, Ал, вътре има призраци и те са погнали сина ми. Всичко хубаво, Ал. Размисли върху четвърта глава. За Джак Торънс настъпва пролетта. Ами после какво? Какво, за бога? Да речем, ще успеят да се доберат с фолксвагена до Западното крайбрежие. С нова бензинова помпа това би могло да стане. На осемдесет километра оттук пътят се спускаше в стръмен склон, можеше да изключи бръмбара от скорост и да се озове чак в Юта. Или в слънчева Калифорния, земята на портокалите и безграничните възможности. Човек с досие на алкохолик, побойник на ученици и преследвач на духове няма как да не успее там. Може да постъпи където си поиска. В транспорта — да почиства междуградски автобуси. В автомобилната промишленост — да мие коли. Защо не и в кулинарния бизнес — да мие чинии в някоя закусвалня. Или пък някоя по-отговорна служба — момче на бензиностанция, да речем. Това е служба с интелектуални стимули — връща се ресто, пишат се

кредитни квитанции. Мога да ви наема срещу минимално заплащане за двайсет и пет часа седмично. Музика за ушите в година, когато ръженото хлебче струва шейсет цента.

По дланите му отново се процеди кръв. Като стигмата, о, да! Стискаше все по-силно, вживяващ се в дивата болка. Жена му спеше до него, какво ли ѝ пречеше? Тя си нямаше проблеми. Нали се бе съгласил да отведе нея и Дани далеч от страшните призраци, вече всичко ѝ беше наред. Сам разбираш, Ал, най-доброто, което мога да направя, е...

(да я убия.)

Мисълта изскочи отнякъде съвсем ненадейно, гола и откровена. Испита неудържимо желание да я изтъркаля от леглото гола, объркана, още сънena, да стисне шията ѝ, да разтръска главата ѝ и да я блъска в пода, докато я смаже. Щеше да ѝ даде лекарството. Цялото, до последната горчива капка.

Смътно си даде сметка, че някъде се разнесе приглушен шум, някъде извън разпаленото му и препускащо съзнание. Погледна към другия край на стаята и видя, че Дани отново се мята в леглото и рита завивките си. Стенеше насън с гърлен звук, нисък и някак насечен. Какъв ли кошмар сънуваше? Отдавна мъртва жена с подпухнало мораво тяло, гонеща го по лабиринта от коридори на хотела? Кой знае защо, си помисли, че е нещо друго. Друго преследваше Дани в сънищата му, още по-ужасно.

Нишката на горчивите му чувства бе прекъсната. Стана от леглото и отиде до момчето, леко замаян от световъртеж и срам. За Дани трябваше да мисли. Не за Уенди, нито за себе си. Само за Дани. Както и да подреждаше фактите в главата си, съзнаваше, че Дани трябва да бъде отведен далеч оттук. Оправи завивките на детето и ги подпъхна под дюшека. Дани отново бе утихнал. Джак го докосна по челцето

(какви ли чудовища препускаха зад него?)

и установи, че е топло, но все пак не гори. Детето отново спеше спокойно. Странно.

Върна се в леглото и се опита да заспи. Ала сънят му убягваше.

Толкова беше нечестно, че нещата се обърнаха така — сякаш постоянно ги преследваха злощастия. Щом пристигнат в Сайдуиндър утре следобед, златната възможност щеше да се е изпарила. Добре, а

ако все пак решат да стиснат зъби и да останат? Пиесата щеше да бъде завършена. Все щеше да ѝ измисли някакъв подходящ край. Собствената му несигурност относно главните действащи лица можеше дори да добави предизвикателен оттенък на двусмислие. Може би дори щеше да му донесе пари, нищо чудно. А и това да не станеше, Ал можеше да убеди настоятелството на Стовингтън отново да го вземе на работа. Естествено, щеше да бъде на пробен период, може би дори за цели три години, но ако се въздържахше от алкохол и продължеше да пише, не беше длъжен да остава в Стовингтън три години. Вярно, преди гимназията не му бе харесвала особено, чувстваше, че се задушаваше там, че е жив погребан, но това беше незряла реакция. Пък и на кого ли преподаването би доставяло удоволствие, ако главата му през ден се цепи от махмурлука? Вече нямаше да е така. Сега щеше много по-добре да се справи с отговорностите си. Сигурен беше в това.

Някъде по периферията му съзнанието започваше да се замъглява и последната мисъл, останала в центъра, отекна като камбана:

Изглежда, тук можеше да намери покой. Най-сетне. Само да му дадяха възможност.

Когато се събуди, видя, че е в банята на стая 217 (пак ли съм ходил насън... защо?... тук няма радиопредаватели за чупене)

Лампата в банята бе светната. Завесата закриваше отвсякъде голямата вана, стъпила на орлови крака. Килимчето отпред бе смачкано и мокро.

Започна да го обзема страх, но някак притъпен и сънен, сякаш това, което виждаше пред очите си, не беше реално. И все пак страхът не отстъпваше. Толкова много неща в хотела напомняха сън.

Приближи до ваната, за да е сигурен, че е в състояние да движи краката си.

Дръпна рязко завесата.

Във ваната лежеше голото и почти безтегловно полюшващо се тяло на Джордж Хатфийлд със забит в гърдите нож. Водата наоколо му беше яркорозова. Очите на Джордж бяха затворени. Пенисът му се полюшваше вяло.

— Джордж... — чу се да казва.

В същия миг очите на Джордж се отвориха. Бяха сребърни, изобщо не приличаха на човешки очи. Ръцете му, рибешко бели, се вкопчиха в ръбовете на ваната и той се изправи до седнало положение. Ножът продължаваше да стърчи в средата на гръдния му кош.

— Ти премести хронометъра напред — каза Джордж със сребърните очи.

— Не, Джордж, не съм. Аз...

— Аз не заеквам.

Джордж вече се бе изправил и го фиксираше с неподвижен сребърен поглед, но устата му се беше разкривила в мъртвешка усмивка. Прехвърли единия си крак, бял и сбръчкан, през порцелановия ръб на ваната и стъпи на килимчето.

— Най-напред се опита да ме прегaziш, докато карах велосипед, после избърза с хронометъра и накрая ме намушка с нож, но въпреки това аз не заеквам! — Джордж приближаваше към него с протегнати напред ръце, с леко закривени пръсти. Лъхаше на плесен и влага, както миришат мокрите листа.

— Беше за твое добро — измънка Джак, като отстъпваше назад. — Преместих го напред, за да те отърва от неудобството. Освен това разбрах, че си измошеничествал в курсовата си работа.

— Аз не мошеничествам... и не заеквам. — Ръцете на Джордж докоснаха шията му.

Джак се обърна и побягна, някак тромаво и бавно, сякаш с оловни крака, както е типично за сънищата.

— Ти си преписал! Излъгал си! — изкрещя той, не на себе си от ужас и гняв, докато прекосяваше тъмната стая, комбинация от спалня и дневна. — Аз ще го докажа!

Ръцете на Джордж отново обхванаха врата му. Сърцето на Джак набъбна от страх и той помисли, че всеки миг ще се пръсне. Най-сетне напипа топката на бравата, завъртя я и вратата се отвори. Втурна се навън, но се озова не в коридора на втория етаж, а в мазето, в помещението зад свода. Обвитата в паяжини лампа светеше. Под нея беше поставен сгъваемият стол с рязко очертан геометричен силует. Наоколо се издигаше миниатюрна планинска верига от кашони, щайги и пакети от фактури, стари дневници и бог знае още какво. В душата му нахлу облекчение.

— Ще го намеря! — чу вика си. Грабна един влажен и мухлясал кашон. Той се разпадна в ръцете му и отвътре се изсипаха пожълтели листове. — Тук е някъде! Ще го намеря! — Зарови ръцете си в купчината хартии и когато ги измъкна, в едната държеше сухо, шумолящо гнездо на оси, а в другата хронометър. Хронометърът цъкаше. От обратната му страна излизаше дълга жица, а на другия ѝ край бе прикрепено снопче динамит. — Ето! — изкрещя. — Дръж, вземи го!

Облекчението му прерасна в пълен триумф. Не само бе избягал от Джордж, бе направил нещо повече. Чувстваше се завоевател. С тези талисмани в ръцете му Джордж вече нямаше да може да го пипне. Щеше да избяга ужасен.

Обърна се, за да го срещне лице в лице, и тогава ръката на Джордж стисна врата му и напълно спря дъха му след едно последно хъркане.

— Аз не заеквам — прошепна Джордж зад гърба му.

Изпусна гнездото на пода и от него изхвърчаха оси като разгневен жълтокафяв облак. Дробовете му горяха. Блуждаещият му поглед попадна на хронометъра и чувството на триумф се възроди, заедно с неудържима вълна на справедлив гняв. Ала вместо към динамит другият край на жицата сега бе прикрепен към златната топка на тежък черен бастун като онзи, с който баща му се подпираше след злополуката с камиона за мляко.

Хвана го и той натежа в ръцете му. Замахна и го стовари с всичка сила зад гърба си. В дъгата, която описа, бастунът закачи шнура на лампата и тя се залюля напред-назад, а по стените и пода плъзнаха грамадни чудовищни сенки. Сетне бастунът удари върху нещо твърдо. Джордж изкрещя. Хватката около гърлото на Джак се разхлаби.

Той се освободи от сграбчилата го ръка и се извъртя назад. Джордж беше коленичил на пода, привел глава и прикрил я с ръце. През пръстите му струеше кръв.

— Моля ви — изскимтя Джордж. — Пощадете ме, господин Торънс.

— Сега ще си получиш лекарството — изръмжа Джак. — Ей сега, пале нещастно! До последната капчица ще го получиш!

И докато наоколо сенките танцуваха бясно, той стовари яростно бастуна върху жертвата си, отново и отново; ръката му се издигаше и

спускаше като машина. Окървавените ръце на Джордж се отпуснаха и откриха главата му, а Джак продължаваше да го удря с бастуна по врата, раменете и гърба. Само че бастунът вече не беше бастун; приличаше на нещо като чукче с ярко боядисана дръжка. Чукче с мека страна и твърда страна. Твърдата беше цялата в кръв и полепнали по нея косми. А вместо тъпия звук от ударите му по плътта сега се чуваше някакъв кух, отекващ тътен. Изведнъж осъзна, че това е собственият му глас, гърмящ и отделен от тялото му. И все пак, парадоксално, сега звучеше някак по-немощен, завален, писклив... все едно беше пиян.

Коленичилата фигура бавно вдигна глава. Той замахна да нанесе последния, довършващ удар и тогава видя, че лицето не е на Джордж, а на Дани. Лицето на сина му.

— Татко...

В същия миг чукчето се стовари между очите на Дани и ги затвори завинаги. Някъде нещо сякаш се смееше...

(!He!)

Когато излезе от кошмара, стоеше изправен гол край леглото на Дани, с празни ръце и тяло, обляно в пот. Последният вик бе прозвучал само в съзнанието му. Той го повтори, този път шепнешком:

— Не. Не, Дани. Никога.

Върна се обратно до леглото с омекнали, сякаш гумени крака. Уенди спеше дълбоко. Часовникът на нощното шкафче показваше пет без петнайсет. Лежа, без да заспи, до седем часа, когато Дани започна да се размърдва събуден. Джак провеси крака на пода и бавно се заоблича. Беше време да провери бойлера.

33. СНЕГОМОБИЛЪТ

Някъде след полунощ, докато всички бяха потънали в неспокойни сънища, снегът беше спрял, след като натрупа нови двайсет сантиметра върху старата покривка. Облаците се бяха разкъсали и свеж вятър ги разпръскваше от небето и сега към Джак струяха прашни слънчеви лъчи през малкото прозорче от източната страна на пристройката за инструменти.

Помещението беше дълго колкото товарен вагон и почти толкова високо. Миришеше на смазка, бензин и един съвсем слаб, носталгичен дъх на трева. На южната стена бяха подредени като войници на парад четири мощни сенокосачки, две от които приличаха на малки трактори. Вляво до тях бяха подпрени механични копачки за дупки в пръстта, няколко лопати, трион, електрическа ножица за подкастриране на жив плет и дълъг, тънък стоманен прът с червен флаг на върха. Момче, донесеш ли ми топката до десет секунди, ще получиш четвърт долар. Да, сър.

Край източната стена, осветявана най-силно от слънцето, имаше четири маси за пинг-понг, опрени една в друга като паянтова постройка от карти. Мрежите им бяха свалени и сгънати на рафта отгоре. В ъгъла беше струпан комплектът за роук — дървените вратички, навързани на снопче с тел, ярко боядисаните топки в картонени гнезда (чудновати кокошки имате тук, Уотсън... да бе, пък да видите само животните на поляната отпред, ха-ха) и чукчетата, подредени на лавицата.

Приближи към тях, спъна се в някакъв стар акумулатор (без съмнение някога бе стоял под капака на хотелското камионче), токоизправител и намотани кабели помежду им. Пресегна се, взе от полицата едно чукче и го изправи пред лицето си като рицар, тръгващ на бой, който отдава чест на краля си.

Откъслеци от съня му (вече се бе объркал в главата му и избледняваше) се върнаха в съзнанието му — Джордж Хатфийлд, бастунът на баща му, — но само колкото да породят неприятно чувство и, колко абсурдно, някакво чувство на вина за това, че държи в ръце

най-обикновено чукче за роук. Вярно, роукът вече не беше сред често срещаните градински игри, изместен бе от по-модерния си братовчед — крокета. И все пак вълнуваща игра трябва да е бил този роук. В мазето Джак бе открил ръководство с правила някъде от началото на 20-те години, когато в хотела се е провело Северноамериканското първенство по роук. Интересна игра.

(шизо)

Смръщи се леко, после се усмихна. Да, не само интересна, но и леко шизо. Чукчето идеално изразяваше характера ѝ. Един твърд и един мек край. Игра, съчетаваща финеса с грубата, необузdana сила.

Замахна с чукчето във въздуха... фиййууут. Усмихна се на силния, свистящ звук, който то издаде. После го върна обратно на лавицата и се обърна наляво. Онова, което се изпречи пред погледа му, го накара отново да се намръщи.

Снегомобилът бе разположен по средата на помещението, достатъчно нов на вид, но Джак мигом изпита неприязън към него. Марката му „Бомбардиър Скиду“ бе изписана с черни букви от страни, завихрени назад, за да внушат идея за висока скорост. Ските отдолу бяха също черни и имаше няколко напречни черни ивици като при спортните коли. Основният му цвят обаче беше яркочълт и точно това не се хареса на Джак. Огрян от утринното слънце, напомняше на гигантска механична оса. В движение щеше да издава и съответния шум. Бръмчащ, жужащ и готов да ужили. Но как да изглежда в края на краищата. Поне видът отговаряше на същността му. Защото, след като свършеше работата си, и тримата щеше здравата да ги боли. А до пролетта семейство Торънс щеше да е в такава агония от болката, че ужилванията по ръката на Дани щяха вече да изглеждат като майчини целувки.

Извади кърпата от задния си джоб, изтри устата си и приближи до снегомобила. Стоеше и го гледаше, вече силно намръщен. Внезапен силен повей затръшна вратата на пристройката и тя се разтресе и заскърца. Погледна през прозореца и видя, че вятърът е понесъл вихрушка от сняг към натрупаните преспи на гърба на хотела и блестящи снежни кристалчета се издигат към мразовитото синьо небе.

Вятърът утихна и той отново се зае да разглежда машината. Беше отвратително творение, не ще и дума. Очакваше едва ли не от задната ѝ част да се проточи дълго отровно жило. Никога не беше харесвал

проклетите снегомобили. Те разтрошаваха катедралното безмълвие на зимата на милион бучащи фрагмента. Нахълтваха в дивата природа. Изпускаха зад себе си кълба синкав пушек — кхъ, кхъ, задушавам се! Представлявах може би последната гротескна играчка на петролната епоха, подарявана на десетгодишните за Коледа.

Спомни си статия от вестник, която бе прочел в Стовингтън, история, станала някъде в щата Мейн. Дете се возело със снегомобила си по непознат за него път с близо петдесет километра в час. Било късно вечерта. Фарът му не светел. Между два стълба на тежка верига била окачена табела „Не влизай. Частна собственост“. Пишеше, че детето очевидно изобщо не я видяло. Сигурно луната се е била скрила зад облак. Веригата го обезглавила. Докато четеше за случката, Джак изпита нещо близко до злорадство и сега, като гледаше машината, у него се събуди същото чувство.

(Ако не беше Дани, с голямо удоволствие бих грабнал едно от тези чукчета и бих удрял, докато)

Изпусна задържания въздух в продължителна въздишка. Уенди имаше право, че трябваше да се махнат, какъвто и ад да настъпеше, ако ще да се редят на опашка за безплатна супа. Права беше Уенди. Да разбие машината, щеше да е върховна глупост, та макар и глупостта да си имаше приятната страна. Щеше да е равносилно на това да пребие сина си до смърт.

— Ама че лудит се извъдих — промърмори гласно.

Отиде до задната част на машината и развъртя капачето на резервоара. На една от полиците до стената видя контролна пръчка и я пхна вътре. Беше се намокрила до третия милиметър. Бензинът не бе много, но достатъчно, за да провери дали тая проклетия е в движение. После щеше да пресипе още от фолксвагена и хотелското камионче.

Завинти капачката на резервоара и вдигна капака. Нямаше нито свещи, нито акумулатор. Отиде до рафта и започна да рови между отвертки, гаечни ключове, карбуратор от стара сенокосачка, пластмасови кутийки с винтове, гвоздеи и болтове с различни размери. Рафтът беше потъмнял и клеясал от мазнина и полепнала по нея мръсотия. Не му се щеше да го докосва.

Откри изцапана кутийка, върху която с молив беше надраскано „снег“. Поклати я и нещо вътре изтрака. Свещите. Извади едната и се опита да прецени размера ѝ на око, за да не търси инструмент.

Майната ѝ, каза си раздразнено и я пъкна обратно в кутийката. Ако размерът не отговаряше, толкова по-зле.

Зад вратата имаше висок дървен стол без облегалка. Придърпа го и седна на него. Завинти четирите свещи и над всяка постави гуменото уплътнение. После пръстите му пробягаха по динамото. Изсмяха се, когато седнах на пианото.

Пак ровене по рафтовете. Този път не откри каквото търсеше. Малък акумулатор. С три-четири клетки. Имаше френски ключове, сандъче, пълно с бургии и видии, торбички с тор за поляната и цветните лехи, но не и акумулатор за снегомобил. Това ни най-малко не го притесни. Напротив, дори го зарадва. Испита облекчение. Направих каквото можах, капитане, но не можах да се промъкна. Чудесно, синко. Ще те предложи за „Сребърна звезда“ и за „Аления снегомобил“. Ти си гордост за полка. Благодаря, сър. Поне опитам.

Заподсвирква си „Долината на Червената река“ в бързо темпо и прерови последния един метър от рафта. Акумулатор нямаше. Сигурно някой го бе задигнал. Може би Уотсън. Изсмяха се на глас. Познатият номер на служителите. Ще отмъкнат ту кутийка кламери, ту няколко топчета хартия, ако докопат покривка или кристална чаша... я, ами тоя хубав акумулатор за снегомобил? Все ще влезе в работа. Хайде в торбата. Дори не може да се нарече кражба. Кой ли пък не присвоява?

Върна се до снегомобиля и здравата го ритна отстрани. Е, тая възможност пропадна. Трябваше да каже на Уенди: съжалявам, мила, обаче...

В ъгъла до вратата се мъдреше кашон. Стоеше точно под стола. Върху него с молив беше написано „снег“.

Погледна го и усмивката замръзна на устните му.

Не беше честно. По дяволите, никак не беше честно!

Нещо — късмет ли, съдба или провидение — се опитваше да го спаси. Явно късметът не напускаше Джак Торънс, въпросът бе добър ли или лош.

В гърлото му се надигна горчилка от разочарованието. Дланите му отново се свиха в юмруци.

(Не е честно, по дяволите!)

Защо пък точно там беше погледнал, а не в друга посока, която и да е. Защо не го бе засърбял носът или не беше мигнал в този миг.

Понякога тия дребни неща отърваваха човек. Изобщо нямаше да го види.

Е, той не го е видял. Толкоз. То е халюцинация като оная, която му се бе случила вчера пред стаята на втория етаж или при проклетата менажерия от храсти. Мигновено видение и нищо повече. Представете си, въобразих си, че съм видял акумулатор в онзи ъгъл. Сега там няма нищо. Вероятно умора от битката, сър. Съжалявам. Горещ гребен, момчето ми. С всички ни се случва рано или късно.

Отвори вратата и издърпа вътре миниските си. Бяха затрупани със сняг и когато ги удари силно в прага, от тях се вдигна бял облак. Постави левия си крак в едната... и замръзна.

Дани стоеше там, до площадката. Изглежда, се мъчеше да направи снежен човек. Но без особен успех — снегът беше твърде пръхкав, за да прилепва. И все пак той продължаваше с бодър дух в ослепителното утро под яркосиньото небе. Обърнал си беше шапката с козирката назад като Карлтън Фиск.

(За какво си мислиш, дявол да го вземе?)

Отговорът дойде незабавно.

(За себе си. Мислех си за себе си.)

Внезапно си припомни как миналата нощ лежеше на леглото и кой знае как бе стигнал до мисълта да убие жена си.

В този миг, както бе коленичил, всичко му изплува съвсем ясно. Хотелът действаше не само върху Дани. И не Дани бе слабото звено, а той самият. Той беше уязвимият, онзи, който можеше да бъде прекършен, сломен, обработен.

Гледаше към прозореца, през който нахлуваше едва ли не ослепителна слънчева светлина, но той не отместваше очи. За пръв път забеляза колко много стъклата приличат на очи. Отразяваха светлината, а своя мрак задържаха в себе си. Но те не гледаха Дани. Гледаха него.

В тия няколко секунди разбра всичко. Спомни си за една черно-бяла снимка, която бе видял като ученик в час по вероучение. Монахинята им я бе показала, поставена на статив, и я бе нарекла „Божие чудо“. Децата я бяха гледали безизразно, тъй като виждаха само безразборна и неразбираема плетеница от черни и бели петна. След това едно момче от третата редица промълви задъхано: „Това е Христос!“, и същото това момче се прибра у дома си с лъскаво издание

на Новия завет и календар, защото първо беше отговорило. Останалите, сред които и Джаки Торънс, се бяха завзирали още по-напрегнато. Едно след друго децата бяха изричали същото задъхано откритие, а някакво момиче, изпаднало почти в екстаз, изписка: „Виждам Го! Виждам Го!“ То също бе наградено с Новия завет. Най-сетне всички разпознаха Христос сред черно-бялата мацаница освен Джаки. Той се напрягаше все повече и повече, вече уплашен, подозиращ цинично с част от съзнанието си, че всички се преструват, за да угодят на сестра Биатрис, а с друга убеден, че Господ не му дава да види образа, защото е най-големият грешник в класа. „Не го ли виждаш, Джаки?“ попита сестра Биатрис с нежния си, кротък глас. Виждам ти циците, озлобен и отчаян си рече той. После заклати главата си в престорена възбуда и възкликна: „Ами да! Виждам го! Та това е Христос!“ Тогава всички в класа се засмяха и започнаха да ръкопляскаат, а той се почувства едновременно тържествуващ, засрамен и уплашен. По-късно, когато всички излязоха от църквата навън, на улицата, той остана последен и се втрени в безсмислената черно-бяла бъркотия, която сестра Биатрис бе поставила на статива. Намрази я. И останалите се бяха престорили също като него, дори самата монахиня. Всичко беше фалш. „Мамка ти дяволска“, процеди той през зъби и когато тръгна да си върви, с крайчеца на окото си зърна лицето на Христос, мъдро и тъжно. Извърна се, а сърцето му бе заседнало чак в гърлото. Елементите изведнъж се бяха наместили и той се вираше в картината със стресната почуда, неспособен да повярва, че не я е видял досега. Очите, зигзаговидните сенки над загрижено сбраните вежди, изящният нос, състрадателните устни. Гледаше право в Джек Торънс. Онова, което допреди малко бе виждал като безсмислени драсканици, внезапно се бе трансформирало в ясно изписаното лице на Спасителя. Стреснатата почуда прерасна в ужас. Той бе изругал пред лика на Христос. Щеше да бъде прокълнат. Щеше да иде в ада при грешниците. Ликът на Христос през цялото време бе присъствал на снимката. През цялото време.

Сега, коленичил под лъчите на слънцето, наблюдаваше сина си, който си играеше в сянката на хотела, и разбра истината. Хотелът искаше Дани. Може би всички тях, но най-много Дани. Храстите наистина се бяха движили. В стая 217 действително имаше мъртва жена, жена, която вероятно беше само дух и при повечето

обстоятелства безобидна, ала сега бе опасна. Като злокобна механична играчка тя бе навита и пусната в действие срещу Дани от нечие извратено съзнание... и неговото собствено. Дали Уотсън беше споменал за мъжа, който починал от удар на игрището за роук, или пък беше Улман? Нямаше значение. На третия етаж бе извършено убийство. Колко ли свади, самоубийства и внезапни кончини бяха се случили? Колко убийства? Дали Грейди не дебнеше някъде в западното крило с брадвичката си и не очакваше Дани да го задейства за ново пъклено дело.

Кръгът от подпухнали белези по врата на Дани.

Звънтящите мержелеещи се бутилки в пустия бар.

Радиото.

Сънищата.

Албумът с изрезки, който беше намерил в мазето.

(Медък, там ли си? Пак започнах да ходя насън, скъпи...)

Внезапно се изправи и захвърли миниските навън. Цял трепереше. Затръшна вратата и взе кашона с акумулатора в него. Той се изплъзна от треперещите му пръсти

(о Господи ами ако го счупих)

и тупна, обърнат настрани. Разтвори трескаво кашона и измъкна акумулатора, без да се пази от киселината, която можеше да изтече отвътре, ако се беше счупил. Но не, нищо му нямаше. От устните му се изплъзна сподавена въздишка.

Прегърнал го като бебе, той го отнесе до снегомобила и го постави в гнездото му. Откри малък френски ключ на една от полиците и бързо и лесно прикрепил клемите. Акумулаторът действаше, нямаше нужда да го включва към токоизправителя. Когато свърза положителния електрод, светна искра и се разнесе лека миризма на озон. След като свърши работата, отстъпи назад и нервно изтри ръце в избелялото си джинсово яке. Ето. Сега трябваше да работи. Нямаше причина да е другояче. Никаква причина, освен че бе част от „Панорама“, а „Панорама“ не искаше да ги пусне да си идат. Съвсем не. „Панорама“ се забавляваше чудесно. Имаше си малко момченце, което да тероризира, мъж и жена, които да настройва един срещу друг, и ако изиграеше картите си правилно, не след дълго те щяха да бродят като безплътни сенки наоколо. И нямаше да бъдат сами, тъкмо

обратното, щяха да си имат разнообразна компания. И все пак нямаше причина снегомобилът да не тръгне. Освен...

(Освен че на него все още не му се заминава.)

да, освен това.

Стоеше, загледан в снегомобила, а дъхът му излизаше на бели облачета. Искаше всичко да е както преди. Когато влезе тук, не го мъчеха съмнения. Тогава бе убеден, че ще сбърка, ако свали семейството си в града. Уенди просто се бе наплашила от страховете на истеричното момченце. Сега внезапно бе видял нещата през нейните очи. Беше като в пиесата му, проклетата му пиеса. Не знаеше на чия страна е, нито как ще се развият нещата. А видиш ли веднъж лицето на Бога сред бъркотията, вече и да искаш, не можеш да не го виждаш. Другите могат и да се смеят, и да казват, че това е нищо, просто безсмислени многобройни драсканици и петна, но ти винаги ще виждаш лицето на Господа, взряно в теб. След като си го различил най-неочаквано, съзнателното и несъзнателното се сливат в един стъписващ миг на прозрение. Ще го виждаш винаги. Прокълнат си да го съзираш навеки.

(Отново започнах да ходя насън, мили...)

Всичко беше наред, докато не видя Дани да играе на снега. Дани беше виновен. За всичко беше виновен Дани. Нали той притежаваше сиянието или каквото и да е там. Ако бяха сами тук с Уенди, щяха много приятно да си прекарат зимата. Без болка, без напрежение.

(Не искам да замина! Или не мога?)

Хотелът не желаше да ги пусне, а и на него не му се заминаваше оттук. Не искаше дори Дани да го няма. Сега той беше може би част от всичко тук. Може би хотелът разчиташе на него да му стане животописец. Та значи новият пазач пишел? Много хубаво, наемайте го. Време е да се чуе за моите истории. Само да се отървем от жената и любопитното хлапе. Не искаме той да се отвлича. Не искаме...

Стоеше до капака на снегомобила, а главата пак го заболя. И какво в крайна сметка? Да си вървят ли, или да останат? Простичко. Да поставим простичко въпроса. Да си отиваме или да останем?

Ако си тръгнем, колко време ще мине, преди да се сдобием със следващата поред дупка в Сайдуиндър? — попита глас отвътре. Мрачна бърлога със скапан телевизор, пред който небръснати безработни мъже по цял ден гледат разни състезания? Където в

мъжката тоалетна воня на урина, наслаявана сякаш от две хиляди години, и в чинията винаги плува подгизнал фас от „Кемъл“? Където бирата е трийсет цента чашата, а джук-боксът е зареден само с кънтри парчета?

Колко време ще мине? О, Господи, толкова се боеше, че това ще стане съвсем скоро.

— Не мога да спечеля — промълви едва чуто. Ето това е. Все едно да се опитваш да редиш пасианс, при положение че едно от асата липсва от колодата.

Наведе се рязко над мотора на снегомобила и измъкна електромагнитното устройство за запалване. То изскочи смайващо лесно. Погледа го за миг, после отиде до задната врата на пристройката и я отвори.

Оттук изгледът към планината беше съвсем като на пощенска картичка — рекламно красив в ярката ведрина на утрото. Равно снежно поле се простираше до първите борове, на около километър и половина разстояние. Той запрати частта по посока на тях с все сила. Тя падна по-далеч, отколкото бе очаквал. Лекият вятър отвя настрани малко снежец. Няма нищо за гледане, казвам ви. Разпръсквай се.

Изведнъж го обзе покой.

Дълго стоя на прага и вдишва свежия планински въздух, после затвори вратата и излезе през другата, за да съобщи на Уенди, че ще останат. По пътя се спря и поигра на снежни топки с Дани.

34. ЖИВОТНИТЕ-ХРАСТИ

Беше 29 ноември, три дни след Деня на благодарността. Последната седмица беше добра, а празничната вечеря — най-богатата, откакто бяха семейство. Уенди бе опекла пуйката на Дик Халоран много майсторски и всички бяха яли до пръсване, без дори да развалят формата на царствената птица. Джак бе изпъшкар, че сигурно до края на зимата ще трябва да ядат пуйка — пуйка със сметанов сос, сандвичи с пуйка, пуйка с юфка, пуйка фантазе.

Не, усмихната му бе възразила Уенди. Само до Коледа. После идеше ред на петела.

Джак и Дани изстенаха в един глас.

Белезите по врата на Дани се бяха позаличили, а с тях избледняха и страховете им. Следобеда в Деня на благодарността Уенди повози Дани с шейната, а Джак работи върху пиесата си, която бе към своя край.

— Още ли се боиш, шефе? — попита го тя, тъй като не знаеше как да зададе въпроса по заобиколен начин.

— Да — протичко отвърна той. — Но сега ходя само на безопасни места.

— Татко ти казва, че рано или късно горските служители ще се зачудят защо не се обаждаме по радиото. Ще дойдат да проверят дали всичко е в ред. Тогава можем да слезем с тях. Аз и ти. А татко ти ще оставим да изкара тук зимата. Той си има причини да го иска. В известен смисъл, шефе... Знам, че ще ти е трудно да го разбереш... ние сме в доста затруднено положение.

— Да — с равен глас отвърна той.

В този слънчев следобед родителите му бяха горе и Дани знаеше, че се любят. Сега дремеха блажено. Щастливи бяха, това му бе ясно. Майка му все още се боеше малко, но отношението на баща му бе странно. Той имаше чувството, че се е преборил с нещо много трудно и се е справил добре. Но Дани не разбираше съвсем ясно какво е нещото. Баща му внимателно го криеше в съзнанието си, дори и от себе си. Възможно ли е, питаше се Дани, да си доволен, че си свършил

нещо, и в същото време толкова да се срамуваш от него, че да не смееш да си го помислиш? Въпросът го смущаваше. Той не мислеше, че това е възможно... в едно нормално съзнание. И най-упоритите опити да разгадае мислите на баща си не бяха го довели до нещо по-определено от размазана картина на октопод, извиващ се на фона на яркосиньо небе. И в двата случая, когато се бе съсредоточил здравата, за да го разгадае, баща му беше втренчвал остър и плашещ поглед в него, сякаш знаеше какво прави Дани.

Сега беше във фойето и се канеше да излиза. Излизаше всеки път, щом имаше възможност, или с шейната, или с миниските. Обичаше да е вън от хотела. Когато беше на открито, сякаш тежест падаше от раменете му.

Придърпа един стол, стъпи на него и откачи кожухчето си и грейката от закачалката в гардероба към балната зала, после седна на стола, за да ги облече. Обувките му бяха в една кутия. Той ги извади и нагласи сложните плетеници на връзките, изплезил език от старание. Накрая сложи ръкавиците си и маската за ски, и беше готов.

Мина с тежки стъпки през кухнята до задната врата и там се спря. Беше му омръзнало да си играе все отзад, а и в този час на деня там бе паднала плътна сянка. Реши вместо това да си сложи миниските и да иде на детската площадка. Дик Халоран го бе предупредил да стои далеч от живия плет, но него мисълта за животните-храсти не го тревожеше особено. Сега те бяха заровени под преспи и се виждаха само леки гърбици там, където беше главата на заека и опашките на лъвовете. Така, както стърчаха над снега, опашките изглеждаха по-скоро абсурдни, отколкото страшни.

Дани отвори задната врата и взе миниските си от площадката за мляко. След пет минути вече ги пристягаше на краката си пред главния вход. Баща му го беше похвалил, че е схванал техниката на миниските и му остава само да направи мускули. Дани бе установил, че най-бързо се уморяват глезените му. На всеки пет минути трябваше да спира и да ги разтърсва, за да облекчи напрежението в тях.

Но този ден не му се наложи да почива по пътя към детската площадка, защото дотам беше надолнище. Стигна до нея за по-малко от пет минути и дори не се беше задъхал.

Затрупана от дълбок сняг, детската площадка изглеждаше много по-хубава, отколкото през есента. Приличаше на кътче от вълшебна

страна. Ледът бе сковал веригите на люлките в причудливи положения, а седалките опираха в преспите отдолу. Катерушката напомняше бяла пещера, чийто вход бе защитен от остри ледени висулки. От умаления модел на „Панорама“ се виждаха само стърчащите комини,

(да можеше и големият да е така затрупан, но ние да не сме в него)

а на две места се показваха върховете на циментовите пръстени, досущ като ескимоски иглу. Дани отиде до тях, приклепна и се залови да копае. Не след дълго бе разровил черното гърло на единия от тях и се пхна в студения тунел. Представяше си, че е Патрик Макгухан, тайният агент (вече два пъти бяха показвали този сериал по телевизионния канал Бърлингтън и татко му никога не го пропускаше; дори на гости не отиваше, за да гледа „Тайния агент“ или „Отмъстителите“ и Дани винаги ги гледаше с него), който бяга от преследващите го агенти на КГБ в Швейцарските Алпи. В района имаше лавини и прословутият агент на КГБ Слобо вече бе убил приятелката му с отровна стрела, но някъде наблизо беше руската антигравитационна машина. Може би в края на същия този тунел. Извади автоматичния си пистолет и тръгна напред с широко разтворени очи, цял нащрек, а дъхът му излизаше в бяла струйка.

Дъното на бетонния пръстен бе плътно затрупано със сняг. Опита се да прокопае отвор през него и бе изненадан (неприятно при това), като установи колко дълбок е снегът насреща му и колко твърд, почти като лед.

Играта му изведнъж загуби очарованието си и той се усети като в капан в този циментов пръстен. Чувахе дишането си — забързано и някак кънтящо. Намираше се под снега и от дупката, която бе прокопал, едва-едва се процеждаше светлина. Внезапно повече от всичко му се прииска да е отвън, на слънце, през главата му мина мисълта, че мама и татко спят и не знаят къде е, че ако върху входа на тунела се срути преспа, ще остане затворен тук, че хотелът не го харесва.

Дани се обърна с известно затруднение и пропълзя назад; миниските потракваха зад гърба му, а под дланите му шумоляха мъртви листа. Тъкмо беше достигнал края на тунелчето и в очите го блъсна студената светлина, когато отгоре действително се срути преспа

— не голяма, но колкото да посипе лицето му със ситен снежец, да затули входа и да го остави в пълен мрак.

За миг мозъкът му бе смразен от паника и той не бе в състояние да мисли. После, сякаш отдалеч, чу гласа на баща си, който му казваше, че не бива да играе на сметището в Стовингтън, защото понякога там изхвърляха стари хладилници, без да свалят вратите им, а влезеш ли вътре и вратата случайно се хлопне, вече няма как да излезеш и ще загинеш в тъмното.

(Нали не искаш да ти се случи такова нещо, шефе?) (Не, татко.)

Но му се бе случило, обади се обезумялото му съзнание, беше се случило, беше затворен в тъмното, а студът бе като в хладилник. И още... (има нещо тук с мен)

Дъхът му внезапно спря. Във вените му се прокрадна парализиращ ужас. Да, да! Имаше нещо тук заедно с него, някое от ужасните неща в „Панорама“, което бе чакало подобен случай. Може би огромен паяк, заровен под сухите листа, или плъх... или трупът на дете, умряло тук, на площадката. Случвало ли се бе такова нещо? Да, помисли си, нищо чудно. Сети се за жената във ваната. За кръвта и мозъка по стената на президентския апартамент. За малко дете, разбило главата си при падане от катерушката или от люлка, което сега го преследва ухилено, доволно, че си е намерило другарче за игра. Завинаги. След миг щеше да го чуе да приближава.

От другия край на бетонния пръстен долетя шумолене на сухи листа, докато нещото пълзеше към него на колене и лакти. Всеки момент ледените му ръце щяха да сграбчат крака му...

Тази мисъл разчупи обзелото го сковаване. Започна да разравя трескаво нападалия пред отвора сняг и да го хвърля назад между краката си като куче, ровещо за кокал. Отгоре се процеди синкава светлина и Дани се устреми натам, напрегнал мускули като плувец, излизащ от дълбините на морето. Ожули гърба си в горния ръб на бетонния пръстен. Сняг влезе под маската му за ски и в яката на кожухчето. Отчаяно дълбаеше снега. Но той сякаш се опитваше да го задържи вътре, да го засмуче обратно в тунела, където го чакаше невидимото нещо. Снегът искаше да го затвори завинаги.

Неочаквано се озова навън, с обърнато към слънцето лице, цялото поръсено със ситен сняг — една жива страховита маска. Залитайки, стигна до катерушката и седна, за да оправи миниските и

да си поеме дъх. Додето затягаше ремъците, нито за миг не свали очи от дупката на пръстена. Чакаше да види дали нещото ще се покаже оттам. Ала нищо не се появи и след три-четири минути дишането му се поуспокои. Каквото и да беше, не понасяше слънчевата светлина. Седеше сгушено там, активно само на тъмно... или когато и двата края на облия затвор бяха засипани със сняг.

(но сега съм в безопасност няма страшно и се прибирам защото съм)

Нещо тупна меко зад гърба му.

Извърна се назад към хотела и погледна, но още преди да е погледнал дори,

(Можете ли да различите индианците на тази картинка?)

знаеше какво ще види, защото разпозна мекото тупване. Беше шум от падаща преспа, бе го чувал много пъти, когато от покрива на „Панорама“ се сруташе сняг.

(Можете ли да различите?...)

Да, можеше. Снегът беше паднал от кучето-храст. Когато бе дошъл, то бе само една безобидна бяла купчинка край детската площадка. Сега стоеше оголено, нелепо зелено петно сред ослепителната белота наоколо. Приседнало бе на задни крака, сякаш се молеше за лакомство.

Но този път нямаше да се шашва, щеше да запази спокойствие. Поне не бе затворен в някаква противна тъмна дупка. Пък и то беше само куче. Днес е доста топло, помисли си с надежда. Сигурно слънцето е разтопило снега отгоре, затова останалият се е срутил. Може пък само това да е причината.

(Не приближавай до това място... стой надалеч.)

Нямаше накъде повече да затяга ремъците на миниските. Изправи се и погледна бетонния пръстен, почти напълно заровен в снега, и онова, което видя при входа, откъдето се бе измъкнал, вледени сърцето му. Нещо се движеше там, около тъмната сянка, където бе разровеният от него сняг. Ръка. Размаханата ръка на отчаяно, нещастно дете, молящата ръка на удавник.

(Спаси ме. О моля те спаси ме. Ако не можеш поне ела си играй с мен... Завинаги и вечно.)

— Не! — с дрезгав глас промълви Дани.

Думата се отрони тежко от съвсем пресъхналата му уста. Усети как съзнанието му трескаво се мъчи да избяга, както в стаята при мъртвата жена... не, по-добре да не се сеща за това.

Улови се за реалността и се вкопчи здраво в нея. Трябва да се измъкне оттук. Мисли само за това. Запази спокойствие. Бъди като Тайния агент. Щеше ли Патрик Макгухан да се разплаче и да се напишка в гащите като бебе?

А татко му щеше ли?

Това го посъвзе донякъде.

Зад гърба му отново се раздаде тупкащият звук. Обърна се и видя, че и главата на единия лъв вече стърчи над снега и му се зъби насреща. Беше по-близо, отколкото трябваше да е, почти до портичката на детската площадка.

Ужасът отново заплаши да го скове, но той го отблъсна. Той беше Тайният агент и щеше да се спаси.

Тръгна да излиза от детската площадка, като избра същия заобиколен път, по който беше минал баща му в деня, когато заваля снегът. Насочи мисълта си върху управлението на миниските. Бавни, плавни движения. Не вдигай крак високо, че ще изгубиш равновесие. Но колко бавно напредваше. Стигна до ъгъла на детската площадка. Тук снегът беше по-дълбок и можеше без усилие да прескочи оградата. Прекрачи наполовина и едва не се просна по очи, защото единият му крак се закачи в кола на оградата. Разпери ръце и направи усилие да се задържи, тъй като знаеше колко е трудно да се изправиш, след като паднеш веднъж. Отляво отново се чу шум от падаща преспа. Погледна през рамо и видя другите два лъва, оголени вече до лапите, само на петдесетина крачки, редом един до друг. Зелените топчета, представляващи очите им, бяха приковани в него. Кучето бе извърнало главата си.

(Това става само когато не гледаш.)

— О! Хей...

Миниските му се бяха кръстосали и той се гмурна в снега, като безпомощно размахваше ръце. В качулката и във врата му влезе още сняг, напълни и ботушите му. Започна да се бори с преспата, като се мъчеше да се изправи и да намести миниските под краката си, а сърцето му биеше лудо

(Тайния агент помни че си Тайния агент)

и нещо го дърпаше назад, като нарушаваше равновесието му. Един момент лежало неподвижно, вгледан в небето, и му мина мисълта, че много по-лесно ще е просто да се предаде.

После се сети за нещото в бетонния тунел и разбра, че не може да се остави. Стъпи на крака и погледна към живия плет. Трите лъва бяха скупчени един до друг само на четирийсет крачки от него. Кучето се бе преместило вляво, сякаш да прегради пътя за отстъпление на Дани. По тях вече нямаше сняг, освен малко около вратовете и муцуните. Наблюдаваха го втренчено.

Дишането му се ускори, а паниката като плъх глождеше мозъка му. Бореше се и с паниката, и с миниските.

(Гласът на татко му: Не, не се бори с тях, шефе. Ходи, сякаш са собствените ти крака. Ходи с тях.) (Да, татко.)

Тръгна отново, като се мъчеше да влезе в плавния ритъм, който бе тренирал с баща си. Малко по малко го овладя, но заедно с ритъма дойде и съзнанието, че е смъртно уморен, изтощен почти докрай от страха. Сухожилията на бедрата, прасците и глезените му горяха и трепереха. Пред себе си виждаше хотела, злорадо далечен; зяпаше го с многото си прозорци, сякаш наблюдаваше състезание, към което проявяваше бегъл интерес.

Погледна през рамо и отново забърза. Най-предният лъв беше само на двайсет крачки. Другите два бяха малко зад него, отляво и отдясно. Приличаха на армейски патрул, а кучето по-настрани бе скаутът. Най-близкият лъв бе привел главата си и раменете му се издигаха яки и мощни зад гливата. Опашката беше вирната, сякаш миг преди това я бе размахвал напред-назад. Напомни му грамадна домашна котка, която си играе с мишката, преди да я убие.

(... пада...)

Не, падне ли, мъртъв е. Никога нямаше да го пуснат да се изправи. Щяха да го връхлетят. Размахал лудешки ръце и се устреми с все сила напред. От време на време хвърляше погледи през рамо. Въздухът със свистене излизаше от сухото му гърло, подобен на горещо стъкло. Светът се смали до ослепителния сняг, зелените храсти и шепнещия шум от миниските. И още нещо. Приглушено тупкане. Помъчи се да ускори ход, но не успя. Сега се движеше над затрупаната алея, малко момченце с лице, почти скрито от качулката на кожухчето. Следобедът бе ясен и тих.

Когато отново погледна назад, първият лъв беше само на пет крачки зад гърба му. Хилеше се. Устата му беше отворена, а хълбоците — изопнати като пружини. Зад него и другите два сега беше и заекът с яркозелена глава, подаде се от снега, и като че любопитно наблюдаваше да види как ще завърши преследването.

Вече само поляната го делеше от предните стълби на хотела, той се остави на паниката и затича, без да смее повече да погледне назад, с протегнати ръце като слепец, пазещ се от препятствия по пътя си. Качулката се свлече назад и откри лицето му — тебеширенобяло с яркочервени петна на бузите и изскочили от ужас очи. Верандата беше съвсем близо вече.

Зад него снегът внезапно изскриптя, сякаш нещо бе скочило. Падна на предните стълби и закрещя без глас, после запълзя нагоре, а миниските затракаха по стъпалата.

Нещо изсвистя във въздуха и го прониза силна болка в крака. Чу се резкият звук на раздиращ се плат.

Гневен рев.

Миризма на кръв и на вечнозелени храсти.

Просна се ничком на верандата, като хлипаше прегракнало, а устата му се напълни с дразнещ метален вкус. Сърцето му препускаше бясно. От едната му ноздра се точеше тънка струйка кръв.

Нямаше представа колко дълго е лежал така, преди двете крила на вратата да се разтворят и навън да изхвърчи Джак само по джинси и пантофи, а зад него Уенди.

— Дани! — изпищя тя.

— Шефе! Дани, за бога! Какво има? Какво се е случило. — Татко му помогна да се изправи. Под коляното грейката му беше разпрана. Отвътре вълненият чорап също бе скъсан и на пресеца му имаше плитка драскотина... сякаш се бе промъквал през гъсто обрасъл жив плет и някой от храстите го беше одрал.

Погледна през рамо. Далеч долу на поляната имаше няколко неразличими, покрити със сняг купчинки. Животните-храсти. Помежду тях и детската площадка. Помежду тях и пътя.

Краката му омекнаха. Джак го подхвана. Дани се заплака.

35. ФОАЙЕТО

Разправи им всичко, освен преживяното, когато снегът го затвори в бетонния пръстен. Не можеше да се насили да го повтори. А не знаеше и думите, нужни му да предаде пълзящия, обездвижващ ужас при крадливото прошумоляване на сухите листа там вътре, в студения мрак. Каза им обаче за глухия звук от тупването на снежните преспи зад гърба му. За лъва, за главата му и приведените рамене, докато го преследваше през снега. Дори им разказа как накрая заекът бе извърнал глава, за да ги наблюдава.

Тримата бяха във фойето. Джак бе запалил буен огън в камината. Дани бе сгушен под одеяло на канапето, където отдавна, преди милион години, бяха седели три монахини и се бяха заливали в смях като момиченца, докато чакаха да намалее опашката пред гишето на администрацията. Отпиваше горещ бульон от голяма керамична чаша. До него бе седнала Уенди и милваше косата му. Джак седеше по турски на пода и лицето му ставаше все по-неподвижно и изопнато, докато Дани разправяше историята си. Два пъти извади кърпа от задния си джоб и изтри с нея изпръхналите си устни.

— Те ме преследваха — завърши момченцето. Джак се изправи, приближи до прозореца и застана с гръб към тях. Детето погледна майка си. — Преследваха ме чак до верандата. — Опитваше се да говори спокойно с надеждата, че ако е спокоен, те може би ще му повярват. Господин Стенджър не беше се държал спокойно. Започнал бе да плаче и не бе могъл да спре, затова бяха дошли МЪЖЕТЕ В БЕЛИ ПРЕСТИЛКИ и го бяха отвели, тъй като, щом не можеш да спреш да плачеш, значи ДЪСКАТА ТИ СЕ Е РАЗХЛОПАЛА и кога ли ще се върнеш оттам НИКОЙ НЕ ЗНАЕ. Шубата, грейката и заснежените му ботуши се търкаляха до голямата двойна врата.

(Аз няма да плача няма да си позволя да плача)

Успяваше да сдържа сълзите си, но не можеше да престане да трепери. Гледаше в огъня и чакаше татко му да каже нещо. По потъмнелите камъни на огнището танцуваха високи жълти пламъци. Един боров клон шумно експлодира и се разсипа в искри.

— Дани, ела насам. — Джак се извърна към тях. Лицето му бе измъчено и мъртвешки бледо. На Дани не му се искаше да го гледа.

— Джак...

— Просто искам детето да дойде тук за малко.

Дани слезе от канапето и се приближи до татко си.

— Доброто ми момче. Кажи ми сега какво виждаш.

Дани отлично знаеше какво ще види още преди да отиде до прозореца. Отвъд плетеницата следи от ботуши, от шейната и от миниските, която бележеше обичайната им територия за разходки и игри, снежното поле, което сега представляваше районът на хотела, се спускаше надолу до живия плет и детската площадка зад него. Беше белязано само от две дири — едната в права линия от предните стълби до площадката за игра; а другата по-дълга и виеща се в обратната посока.

— Само моите следи, татко. Но...

— Ами храстите, Дани?

Устните на Дани затрепериха. Щеше да се разплаче. Ами ако не можеше да се спре?

(няма да плача Няма да плача Няма Няма НЯМА)

— Всички са затрупани от снега — прошепна той. — Но, татко...

— Какво? Не те чух добре!

— Джак, ти го подлагаш на кръстосан разпит! Не виждаш ли, че е разстроен, че е...

— Млъкни! Е, Дани?

— Но те ме одраскаха татко. Крака ми...

— Сигурно си го одраскал на ледена корица.

Уенди застана помежду им с бледо и ядосано лице.

— Какво искаш от него? Да се признае за виновен в убийство? Какво те прихваща?

Странното изражение в очите му се разсея.

— Опитвам се да му помогна да разбере разликата между реалното и халюцинацията, това е всичко. — Той приклепна до Дани, тъй че очите им бяха на едно ниво, и силно го прегърна. — Дани, това не се е случило в действителност. Разбираш ли? То е като трансовете, които имаш понякога. Това е всичко.

— Татко?

— Какво, Дан?

— Не съм си порязал крака на ледена корица. Нямахме никакъв лед. Снегът е съвсем ситен и пръхкав. Дори не става за снежни топки. Помниш ли, като се опитвахме да се замеряме със снежни топки и нищо не стана?

Усети как тялото на баща му се стегна.

— Тогава си се ударил на стъпалото.

Дани се отскубна от ръцете му. Проблясъкът изведнъж бе нахлул в съзнанието му, както му се случваше понякога, както когато разбра, че оная жена иска да влезе в панталоните на младия мъж. Той се втренчи в баща си с разширени очи.

— Ти знаеш, че говоря истината — прошепна стъписан.

— Дани... — Лицето на Джак се изопна.

— Знаеш го, защото и ти си видял...

Шумът от удара на разтворената ръка на Джак по лицето на Дани прозвуча кухо, съвсем не драматично. Главата на детето се отметна назад и по бузата му мигом се появи червеният отпечатък на дланта, досущ като клеймо.

Уенди изстена.

За миг и тримата останаха вкаменени, после Джак хвана ръката на сина си и промълви:

— Дани, извинявай. Добре ли си, шефе?

— Ти го удари, мръсник такъв! — изкрещя Уенди. — Проклет мръсник!

Грабна другата му ръка и за миг Дани остана разпънат между двамата.

— Моля ви, престанете да ме дърпате най-сетне! — викна им и в гласа му звучеше такава болка, че те и двамата мигом го пуснаха. Тогава той избухна в сълзи, а родителите му го гледаха безпомощно, както децата гледат счупената играчка, след като ожесточено са се борили за нея. В огнището още едно дърво гръмна като ръчна граната и ги накара всички да подскочат.

Уенди му даде детски аспирин и Джак го сложи, отпуснат и непротестиращ, да си легне под завивките на кушетката. Съвсем скоро заспа, засмукал палеца си.

— Не ми харесва това — продума тя. — Състоянието му се влошава.

Джак не отговори.

Тя го погледна кротко, без гняв, но и без усмивка.

— Искаш да ти се извиня, задето те нарекох мръсник? Добре, извинявай. Съжалявам. И все пак не биваше да го удряш.

— Знам — измънка той. — Знам, че е така. Не разбирам какво ме прихвана.

— Беше обещал никога повече да не го удряш.

Погледна я гневно, после гневът му се срина. Внезапно с жалост и ужас тя видя какъв щеше да бъде Джак като старец. Никога преди не го беше виждала такъв.

(?какъв?)

Смазан, отговори си сама. Изглежда напълно съсипан.

— Винаги съм смятал, че мога да удържа обещанията си — отрони той.

Тя приближи до него и постави ръце на рамото му.

— Добре, свърши вече. А когато горският пазач мине на проверка, ще му кажем, че искаме всички да слезем в града. Нали така?

— Да, така — отвърна Джак и в този момент поне бе свършено искрен.

Същата искреност, която бе проявявал в сутрините след пиянските нощи, докато гледаше бледото си и изпито лице в огледалото на банята. Ще престана най-сетне, ще го зарежа веднъж завинаги. Но след сутрините идваха следобедите, а следобед винаги се чувстваше малко по-добре. После настъпваха вечерите. Както бе казал някакъв голям мислител от двайсети век, няма как да не падне вечерта.

Установи, че му се иска Уенди да го заразитва за животните-храсти, да полюбопитства какво е искал да каже Дани с думите: „Знаеш, защото и ти си видял...“ Ако го попиташе, всичко щеше да й разкаже. Всичко. За храстите, за жената в банята, дори за маркуча на пожарогасителя, който като че си менеше положението. Но къде щяха да спрат признанията му? Можеше ли да каже, че е изхвърлил устройството за запалването, че сега и тримата можеха да са в Сайдуиндър, ако не го беше направил?

Ала тя попита само:

— Искаш ли чай?

— Да. Чаша чай ще ми дойде добре.

Уенди отиде до вратата и там спря, като потърка ръцете си под пуловера.

— Вината е колкото твоя, толкова и моя — каза тя. — Та какво правехме ние, докато той е преминал през... през този сън или каквото е било?

— Уенди...

— Спяхме — отсече тя. — Спяхме като безгрижни хлапаци, които са си начесали крастата.

— Престани — каза той. — Свършено е вече.

— Не — продума Уенди и му отправи странна, неспокойна усмивка. — Не е свършило.

Отиде да направи чай и го остави да бди над сина им.

36. АСАНСЬОРЪТ

Джак се събуди от неспокойна дрямка, в която огромни и смътни силуети го преследваха през безкрайни снежни полета, и се озова сред нещо, което най-напред взе за друг сън — тъмнина и в нея някаква чудновата каша от механични шумове: дрънчене, потракване, стържене, бучене.

После Уенди седна в леглото до него и той разбра, че не е сън.

— Какво е това? — Дланта ѝ, леденостудена, се вкопчи в китката му.

Той устоя на импулса да я блъсне настрани. Откъде можеше, за бога, да знае какво е това? Светещият циферблат на часовника на нощното му шкафче показваше дванайсет без пет.

Бученето отново се раздаде. Високо и постоянно. Последва изтракване и бученето престана. Издрънчаване и наново бучене.

Беше асансьорът.

Дани се беше изправил в леглото си.

— Татко? Татко? — Гласът му беше сънен и уплашен.

— Тук съм, шефе — обади се Джак. — Прескочи и ела при нас. Майка ти също е будна.

Завивките изшумоляха и Дани се настани помежду им.

— Това е асансьорът — прошепна.

— Точно така — каза Джак. — Просто асансьорът.

— Как така „просто“? — с изтънял, почти истеричен глас попита Уенди. — Посред нощ е. Кой го е пуснал в движение?

Клинк-кланк! Сега беше над тях. Чу се изтракването на решетката и тропотът на отварящите се и затварящи врати. После отново бученето на мотора и скриптенето на кабелите.

Дани тихичко захленчи.

Джак спусна крака на пода.

— Сигурно е станало късо съединение. Сега ще проверя.

— Да не си посмял да излезеш от стаята!

— Не бъди глупава — смъмри я той и си навлече халата. — Нали това ми е работата.

Миг след това тя също стана от кревата и задърпа Дани след себе си.

— Тогава ще дойдем и ние.

— Уенди...

— Какво толкова? — мрачно попита Дани. — Защо да не дойдем, татко?

Вместо да отговори, той извърна глава, завърза колана на халата си, после отвори вратата и излезе в тъмния коридор.

Уенди се поколеба за миг и всъщност Дани пръв тръгна напред. Тя бързо го настигна и продължиха заедно.

Джак изобщо не се бе спрыл да светне лампите. Тя пипнешком затърси електрическия ключ, който палеше четирите лампи в крилото, водещо към главния коридор. Доста изпреварил ги, Джак вече завиваше зад ъгъла. Когато стигнаха до главния коридор, Дани напипа трите ключа, разположени един до друг, и ги светна едновременно. Цялото пространство до стълбите и асансьорната шахта се освети. Джак бе пред вратата на асансьора, около която имаше пейки и стоящи пепелници. Той не помръдваше, а вратата беше затворена. В избелелия си хавлиен халат и кафявите кожени чехли с износени пети, с разчорлена от съня коса, напосми на Уенди някакъв абсурден Хамлет на двайсети век, трагичен образ, тъй омагьосан от надвисналата трагедия, че бе безпомощен да стори нещо, за да я отклони или промени.

(господи, престани да бълнуваш тия безсмислици...)

Ръката на Дани се бе вкопчила болезнено в нейната. Гледаше я напрегнато, с тревожно лице. Разбра, че е уловил мислите ѝ. Вече ѝ бе невъзможно да се ориентира доколко вътре е в съзнанието ѝ, но се изчерви, сякаш я бе хванал да мастурбира.

— Хайде — подкани го тя и тръгнаха по коридора към Джак.

Тук тътненето, стърженето и потракването се чуваха по-силно и действаха още по-ужасяващо на нервите. Джак се взираше във вратата на асансьора с трескава напрегнатост. На Уенди ѝ се струваше, че през ромбовидния прозорец вижда леко полюшващите се кабели в шахтата. Асансьорът изтрополи и спря на етаж под тях, във фоайето. Вратите шумно се разтвориха. И...

(забава)

Защо си бе помислила за забава? Думата просто изскочи в главата ѝ без никаква причина. Хотелът бе потънал в пълна тишина, нарушавана само от странните шумове на асансьора.

(трябва да е била страхотна забава)

(???НО КАКВА ЗАБАВА???)

За миг в съзнанието ѝ изникна толкова реален образ, та ѝ се стори, че е някакъв спомен... И не обикновен спомен, а от онези, които скъпиш и пазиш за специални случаи, а на глас ги споменаващ рядко. Светлини... стотици, а може би и хиляди. Светлини и цветове, пукот на тапи от шампанско, оркестър от четирийсет музиканти, който изпълнява „Настроение“ на Глен Милър. Но Глен Милър бе свален с бомбардировача си още преди тя да се роди, как можеше да има спомен за Глен Милър?

Погледна към Дани и видя, че е наклонил глава на една страна, сякаш чуваше нещо, недостъпно за нейния слух. Лицето му беше много бледо.

Тряс!

Вратите долу се бяха затворили. С леко скимтене и тътнене асансьорът се заизкачва нагоре. Тя видя механизмите върху кабината, после и самата кабина, заляна от топла жълта светлина. Вътре нямаше никой. Кабината беше празна. Беше празна, но

(в нощта на забавата сигурно са се трупали по десетина души вътре и са претоварвали асансьора, но естествено, тогава той е бил нов, а и всички са носели маски)

(???КАКВИ МАСКИ???)

Асансьорът спря над тях, на третия етаж. Отново сведе поглед към Дани. Очите му бяха грамадни и се открояваха на слабичкото лице. Устните му бяха стиснати и безкръвни. Отгоре се чу изтракването на месинговата решетка. Вратите на асансьора се разтвориха шумно, защото беше време, моментът бе дошъл, време беше да си кажат

(Лека нощ... лека нощ... да, прелестна вечер... не, не мога да остана до свалянето на маските... утре трябва рано да ставам... нима това беше Шийла?... монахът?... колко духовито от нейна страна да се облече като монах... да, лека нощ... лека)

Тряс!

Механизмите изтракаха, моторът заработи. Кабината отново се запуска надолу.

— Джак — прошепна тя. — Какво е това? Какво му е станало?

— Късо съединение — отвърна той. Лицето му беше като дърво.
— Нали ти казах, че е това...

— Но аз чувам гласове в главата си! — извика тя. — Те откъде са?

— Какви гласове? — Той я погледна с мъртвешка безизразност.

Тя се обърна към Дани.

— Ами ти...

Дани бавно кимна.

— Да. И музика също. От оная старовремската. Чувам ги в главата си.

Асансьорът отново спря. Хотелът беше тих и пуст. Отвън вятърът свистеше в мрака.

— Може би и двамата сте откачени — небрежно подхвърли Джак. — Аз нищо не чух, освен пукането от късото съединение в мотора на асансьора. Ако искате да изпълнявате истерия в дует, нямам нищо против. Но мен не ме бройте.

Асансьорът отново слизаше надолу.

Джак пристъпи вдясно, където на стената бе поставена кутия със стъкло отпред. Строши го с юмрук. Счупените стъкла се посипаха вътре със звън. Две от кокалчетата му се бяха разкървали. Пресегна се и откачи отвътре ключ с дълго и гладко стъбло.

— Не, Джак! Недей!

— Ще си свърша работата. А сега ме остави на мира, Уенди.

Опита се да го хване за ръката. Той я блъсна назад. Краката ѝ се заплетоха в подгъва на халата и тя падна на килима. Дани остро изпищя и коленичи до нея. Джак се обърна гърбом с лице към асансьора и пхна ключа в джоба си.

Кабелите на асансьора се скриха и през малкото прозорче се показа дъното на кабината. Секунда по-късно Джак рязко завъртя ключа. Разнесе се стържещ звук и кабината внезапно спря. Още миг след това моторът в мазето буча сякаш още по-силно, после прекъсвачът му изключи и в „Панорама“ се възцари неземна тишина. Воят на вятъра отвън се разнесе оглушителен на нейния фон. Джак се

взираше тъпо в сивата метална врата на асансьора. Под отвора за ключа имаше три петна кръв от ръката му.

Извърна се за кратко към Уенди и Дани. Тя седеше на пода, а Дани я беше обгърнал с ръка. И двамата го гледаха някак боязливо, сякаш беше чужд човек и не знаеха дали не е опасен. Отвори уста, без да е сигурен какво ще излезе от нея.

— Това... Уенди, това ми е работата.

Тя произнесе много отчетливо:

— Майната й на твоята работа.

Джак отново се обърна към асансьора, провери пръсти в цепнатината от дясната страна на вратата и успя да я откrexне леко. След това я натисна с цялата си тежест и тя се отвори широко.

Кабината бе спряла по средата на етаж и подът ѝ бе на височината на гърдите на Джак. От нея струеше мека светлина, контрастираща с пълния мрак на шахтата отдолу.

Той я разглежда сякаш безкрайно дълго.

— Празна е — рече най-накрая. — Късо съединение, както ти казах.

Пъкна пръстите си в процепа зад вратата и понечи да я затвори, после усети ръката ѝ на рамото си, изненадващо силна, да го изблъсква встрани.

— Уенди! — извика той.

Ала тя вече се бе хванала за дъното на кабината и се беше вдигнала на мускули достатъчно, за да може да погледне вътре. С неочаквано рязко движение на раменете и напрегнала коремните си мускули, се помъчи да се качи горе. Отначало изглеждаше, че опитът ѝ ще се провали. Краката ѝ се размахаха над черната дупка на шахтата и един от розовите ѝ чехли падна вътре и се изгуби от поглед.

— Мамо! — изпищя Дани.

Тя се озова горе със зачервени бузи и лъснало бледо лице.

— Ами това, Джак? Късо съединение ли е? — Тя хвърли нещо и изведнъж, в коридора над тях се посипаха конфети: червени, бели, сини и жълти. — Ами това? — Зелена серпантина, вече избледняла от времето. — Ами това!

Тя захвърли предмета и той падна на синьо-черния килим: черно копринено домино, обсипано с пайети.

— Това прилича ли ти на късо съединение, Джак? — изкрещя му
тя.

Джак отстъпи назад и взе да клати глава като някой автомат.
Доминото се взираше с незрящи очи в тавана от посипания с конфети
килим.

37. БАЛНАТА ЗАЛА

Беше първи декември.

Дани бе в балната зала, разположена в източното крило, стъпил върху тапициран стол с висока облегалка, и се взираше в часовника. Бе поставен в средата на високата, украсена с орнаменти полица над камината, крепена от двете страни на големи слонове от слонова кост. Почти очакваше те да се раздвижат и да обвият хоботи около врата му, ала животните не помръдваха. Те бяха „безопасни“. От случката с асансьора бе започнал да дели всичко в „Панорама“ на две категории. Асансьорът, мазето, детската площадка, стая 217 и президентският апартамент бяха все „небезопасни“ места. Техният апартамент, фойето и верандата бяха „безопасни“. Очевидно и балната зала беше от втората категория.

(Слоновете във всеки случай не бяха страшни.)

За другите места не беше сигурен, затова по принцип ги избягваше.

Гледаше часовника под стъкления купол. Беше с този похлупак, защото целият му механизъм бе на показ. Стрелките му бяха застанали на XI без XV и макар той да не познаваше римските цифри, по разположението на стрелките можеше да разпознае на колко часа е спрял часовникът. Беше сложен върху кадифен постамент. Пред него имаше изящно изработено сребърно ключе.

Дани подозираше, че часовникът е едно от онези неща, които не му е разрешено да пипа, също като декоративния ръжен в неговата обкована с месинг поставка край камината във фойето или високия скрин за порцеланови съдове в дъното на трапезарията. Внезапно изпита яд и се разбунтува срещу всички тия забрани

(не съм можел да пипам, а мен всичко може да ме докосва, така ли?)

Не само че го беше докоснало, а бе проявило настървение и жестокост.

Дани протегна ръце и отмести настрани стъкления купол. Прекара пръст по зъбчатите колелца, после взе сребърното ключе. За

възрастен човек нямаше да е удобно да го държи, толкова беше мъничко, но в неговите пръсти прилягаше чудесно. Пъхна го в отворчето в центъра на циферблата. То се намести с леко цъкване. Навиваше се надясно, разбира се; по посока на часовниковата стрелка.

Дани завъртя ключето докрай и после го извади. Часовникът затиктака. Колелцата се завъртяха. Балансът се залюля напред-назад, описвайки полукръгове. Стрелките се задвижиха. Ако човек стоеше неподвижен и ги гледаше с широко разтворени очи, можеше да забележи как стрелката за минутите напредва за срещата си с малката стрелка след четирийсет и пет минути. В XII.

(Над всички витаеше Алената смърт.)

Той се смръщи и отпъди мисълта. Беше неясна и не го засягаше.

Отново протегна показалеца си и бутна голямата стрелка напред, към кръглия час, любопитен какво ли ще се случи. Раздаде се серия от цъкания и зазвуча Щраусовият валс „На хубавия син Дунав“. Зад циферблата по стоманената конзолка се издигнаха две фигурки, балетисти — момичето с бухнала поличка и бели чорапи, момчето в черно трико и балетни пантофки. Държаха ръцете си извити в дъга над главата. Излязоха отпред точно пред VI.

Танцърите обвиха ръце един около друг. Момчето вдигна момичето над главата си и го завъртя. В следващия миг вече лежаха ничком, главата на момчето завряна под поличката на балерината, а нейното лице притиснато между краката му. Телата им лудешки се извиваха.

Нослето на Дани се сбърчи. Те се целуваха по пишките. Погади му се.

След миг движенията се повториха в обратен ред. Момчето изправи момичето, ръцете им се извиха в дъги над главата, после се оттеглиха натам, откъдето бяха дошли, и изчезнаха с последния такт на валса. Часовникът започна да бие със сребристи, звънтящи удари.

(Полунощ! Удари полунощ!)

(Ура за маските!)

Дани се извърна на стола тъй рязко, че едва не падна. Балната зала беше съвършено празна. Видя, че зад високия двоен прозорец навън отново започна да се сипе сняг. Огромният килим в балната зала (навит на руло за танците, естествено), червен, с богата златна украса, си лежеше недокоснат на пода. Покрай стените бяха разположени

малки маси за двама, а изящните столове към тях бяха обърнати с краката нагоре.

В залата нямаше жива душа.

Но все пак тя не беше празна. Защото тук, в „Панорама“, нещата просто си продължаваха вечно. Например онази безкрайна нощ през август 1945 година, в която се лееше смях и алкохол, а неколцина избрани, притежаващи сиянието, се возеха нагоре-надолу с асансьора, пиеха шампанско и се засипваха с конфети. В ранното юнско утро двайсет години по-късно мафиоти изпразваха безспир пистолетите си в разкъсаните и кървящи тела на трима мъже, а те пък безспир преживяваха агонията си. А в стаята на втория етаж жена се полюшваше в пълната вана и чакаше посетители. В „Панорама“ нещата живееха свой собствен живот. Сякаш целият хотел беше навит със сребърно ключе. Часовникът вървеше. Часовникът работеше.

Той самият беше това ключе. Тони го бе предупредил, а той пусна нещата в действие.

(Аз съм само на пет години!)

извика той на някакво смътно долавяно присъствие в залата.

(Не е ли от значение, че съм само петгодишен!)

Отговор нямаше.

Извърна се неохотно към часовника.

Бе отлагал този момент с надеждата, че нещо ще се случи и ще му помогне да не вика отново Тони, но щеше да пристигне горски пазач или хеликоптер, или спасителен екип, във филмите по телевизията те винаги пристигаха навреме и хората биваха спасени.

(Моля те?)

Отново никакъв отговор.

Никакъв отговор и ако Тони дойдеше, пак ли щеше да го накара да изживее кошмар? Бученето, дрезгавият, зъл глас, синият килим с черни линии по него, подобни на змии. Чес?

Но какво друго?

(Моля те, много те моля!)

Не идваше отговор.

Въздъхна и погледна към часовника. Колелцата се въртяха и се застъпваха с други колелца. Балансът се поклащаше хипнотизиращо напред-назад. Ако държиш главата си съвсем неподвижна, можеш да

видиш как голямата стрелка напредва неумолимо от XII към V. Ако държиш главата си съвсем неподвижна, можеш да видиш, че...

Циферблатът беше изчезнал. На негово място се чернееше кръгла дупка. Водеше навътре, навътре, до безкрая. Започна да се разширява. Часовникът изчезна. Залата също. Дани пристъпи и пропадна в мрака, който през цялото време се бе крил зад часовника.

Краката на момченцето, изправено върху стола, се подгънаха и то се свлече върху седалката под странен ъгъл, с глава, отметната назад, и невиждащи очи, вперени във високия таван на балната зала.

Все по-надолу и по-надолу до...

... коридора, клечеше сгушен в коридора, бе направил погрешен завой в опита си да се върне обратно при стълбите и сега, И СЕГА...

...видя, че е попаднал в коридор без изход, който водеше единствено към президентския апартамент, а бучащият звук приближаваше все повече, чукчето за роук свистеше яростно във въздуха, главата му се стоварваше върху стената, като разкъсваше копринените тапети, а под тях излизаше бяло облаче мазилка.

(По дяволите, ела ми тук! Вземи си)

Ала в коридора имаше и друга фигура. Подпряна небрежно на стената точно зад него. Същински призрак.

Не, не призрак, но в бели дрехи.

(Ще те намеря, мръсен малък негоднико! Пале такова!)

При този звук Дани цял се сви. Скоро човекът, чийто беше гласът, щеше да се покаже иззад ъгъла.

(Ела ми тук, гадинка такава!)

Фигурата в бяло се поизправи малко, извади цигарата от устата си и махна парченце тютюн от дебелата си долна устна. Дани видя, че това е Халоран. Бе облечен в готварска престилка вместо в синия шевиотен костюм, който носеше в последния ден на сезона.

"Ако имаш неприятности — бе казал Халоран, — ще ме повикаш. Силен вик като този, дето едва не ме сплеска преди няколко минути. Нищо чудно да те чуя чак във Флорида. А чуя ли те, ще пристигна тутакси.

(Тогава ела сега! Ела сега, ела СЕГА! О, Дик, имам нужда от теб, всички имаме нужда)

„Съжалявам, но трябва да бягам. Дани, мойто момче, много ми беше драго, шефе, но няма как, трябва да изчезвам.“

(Не!)

Но докато го гледаше, Дик Халоран се извърна, пхна отново цигарата в ъгъла на устата си и безгрижно мина през стената.

Остави го съвсем сам.

Точно тогава фигурата сянка се показва иззад ъгъла, грамадна в сумрачния коридор и само кръвясалите ѝ очи се открояваха ясно.

(Ето те! Пипнах ли те, гадинке! Сега ще те науча аз!) Понесе се към него в някакъв ужасяващ бяг, като размахваше в ръка чукчето за роук. Дани заотстъпва назад с писъци и внезапно премина през стената зад гърба си; после се запряма надолу през дупката, към страната на кошмарните чудеса.

Тони беше някъде далеч под него и също падаше. (Не мога да идвам повече при теб, Дани... Той не ми позволява да те доближа... повикай Дик... повикай Дик...)

— Тони! — изкрещя той.

Но Тони бе изчезнал и неочаквано той се озова в тъмна стая. Но не съвсем тъмна. Отнякъде струеше слаба светлина. Беше спалнята на мама и татко. Виждаше бюрото на татко. Ала вътре беше пълен хаос. Той не бе виждал стаята такава. Грамофонът на мама беше преобърнат на пода, а плочите ѝ пръснати по килима. Дюшекът бе до половина свлечен от леглото, картините смъкнати от стените. Кушетката му, преобърнатата настрани, приличаше на умряло куче, а моделът на виолетовия фолксваген бе съсипан до неузнаваемост.

Светлината идеше откъм откритата врата на банята. Зад нея една ръка беше провесена безжизнено и от пръстите ѝ капеше кръв. На огледалото върху аптечката ту просветваше, ту изчезваше думата ЧЕС.

Изведнъж пред тази картина изникна огромен часовник под стъклен похлупак. На циферблата нямаше нито стрелки, нито числа, само дата, изписана с червено: 2 ДЕКЕМВРИ. Сетне с разширени очи видя думата ЧЕС да се отразява повторно в стъклото на куполовидния похлупак. Едва сега видя, че тя всъщност е СЕЧ.

Дани Торънс изкрещя, обзет от неописуем ужас. Датата бе изчезнала от циферблата. Самият циферблат беше изчезнал и на негово място се появи кръгла черна дупка, която ставаше все по-голяма като разширяващ се ирис. Закри всичко останало и той започна да пада, да пада...

... и падна от стола.

Известно време лежа на пода на балната зала, дишащ тежко и задъхано.

ЧЕС СЕЧ ЧЕС СЕЧ

(Над всички витаеше Алената смърт!)

(Долу маските! Долу маските!)

И зад всяка блестяща, прелестна маска се показваше все още незърнатото лице на преследващата го из тъмните коридори фигура с кръвясали, изцъклени очи, в които се четеше само жажда за убийство.

О, колко се боеше кое ли лице щеше да види, когато най-сетне дойдеше моментът да се свалят маските.

(ДИК!)

изкрещя той с всичка сила. Главата му потрепера от вложената сила.

(!!! О ДИК МОЛЯ ТИ СЕ МНОГО ТИ СЕ МОЛЯ ЕЛА!!!)

Над него часовникът, който бе навил със сребърното ключе, продължаваше да отмерва секундите, минутите и часовете.

ЧАСТ ПЕТА НА ЖИВОТ И СМЪРТ

38. ФЛОРИДА

Третият син на г-жа Халоран, Дик, облечен в бялата си готварска престилка и с цигара „Лъки Страйк“ в ъгълчето на устата, върна на задна скорост купения си на старо кадилак в алеята покрай склада за зеленчуци на едро и бавно заобиколи сградата. Мастъртън, вече наполовина собственик на фирмата, която бе създал още преди Втората световна война, вкарваше количка с марули в тъмното високо помещение.

Халоран натисна бутона, за да свали стъклото откъм страната на пътника, и извика:

— Много ти е скъпо авокадото, кождер такъв!

Мастъртън се извърна да погледне през рамо, усмихна се широко, откривайки цял ред златни зъби, и викна в отговор:

— Мога да ти кажа къде да си ги завреш, стари приятелю!

— Такива приказки си ги записвам, братко.

Мастъртън показва среден пръст. Халоран му върна комплимента.

— Взе ли си краставиците? — попита Мастъртън.

— Взех ги.

— Ела по-раничко утре. Ще ти дам картофи, каквито не си виждал.

— Ще изпратя момчето — отвърна Халоран. — Довечера ще дойдеш ли?

— Пиячката от теб ли ще бъде?

— Цял литър.

— Ще дойда. И не натискай много газта, че си любимец на всички пътни полицаи оттук до Сейнт Питърсбърг.

— Много знаеш ти бе! — ухили се Халоран.

— Толкоз много знам, че има доста хляб да ядеш, докато ме настигнеш.

— Я го гледай нахалния му негър!

— Хайде, изчезвай, да не почна да те замерям с марули.

— Замеряй ме де. Тъкмо ще си направя салата без пари.

Мастъртън се престори, че ще хвърли една. Халоран махна, вдигна стъклото и подкара колата. Беше в прекрасно настроение. През последния половин час постоянно усещаше миризма на портокали, но не намираше нищо странно в това. Точно толкова време бе прекарал в склада за плодове и зеленчуци.

Беше четири и половина следобед, източно време, първият ден от декември; мраз беше сковал вече по-голямата част от страната, но тук мъжете носеха отворени ризи с къси ръкави, а жените — леки летни рокли или шорти. Дигиталният термометър на покрива на Първа банка на Флорида от дълго време показваше все двайсет и седем градуса. Благословена да е Флорида, каза си Халоран, с комарите ѝ и с всичко.

В багажника на кадилака имаше две дузини авокадо и по една щайга с краставици, портокали и грейпфрути. Караше още три торбички бермудски лук, най-вкусния зеленчук, създаден от Господ, сладък грах, който се сервираше с предястието и девет от десет клиенти го оставяха непипнат в чиниите си, а още и една голяма тиква, предназначена за лична консумация.

Халоран спря на светофара при пресечката с Върмонт Стрийт и когато секцията за десен завой светна зелено, сви по щатската магистрала 219, вдигна скоростта на шейсет и пет километра в час и я задържа, докато градът се изгуби зад него и покрай пътя се заредиха само бензиностанции и заведения за бързо хранене. Поръчката за днес беше малка, можеше да изпрати и Бедекер да я изпълни, но Бедекер бе предпочел да купи месото този ден, а Халоран се радваше на всяка възможност да размени но някоя закачка с Франк Мастъртън. Надяваше се той да се отбие тази вечер при него, да погледат телевизия и да пийнат уиски. Радваше се на тия срещи. И двамата не бяха млади вече. Чудно, през последните дни често отбелязваше наум този факт. Не можеше да се каже, че човек е млад, когато гонеше вече шейсетте (а ако речеше да не си криви душата, беше ги прехвърлил) и трябваше да свиква с мисълта, че не е вечен и всеки момент може да си иде от тоя свят. Не че това го потискаше, просто го отбелязваше като факт. Смъртта си беше част от живота и ако не можеш напълно да осъзнаеш реалността на собствената си смърт, трябва поне да я приемеш.

Не можеше да си обясни защо тези неща му се въртят напоследък в главата, но другата причина сам да се заеме днес с

дребната поръчка бе, за да се отбие в малката кантора над бара на Франк. Сега в нея имаше адвокат (зъболекарят, който бе работил там миналата година, очевидно бе фалирал), млад негър на име Макивър. Халоран бе отишъл и беше съобщил на Макивър, че иска да направи завещание. „За кога искате документа?“, попита го Макивър. „За вчера“, отговори му Халоран и се разсмя гръмогласно. „Имате ли никакви специални изисквания?“, попита адвокатът. Халоран нямаше такива. Притежаваше само кадилака си, банкова сметка с девет хиляди долара, разплащателен влог и гардероба си с дрехи. Искаше всичко да бъде наследено от сестра му. „Ами ако сестра ви почине преди вас?“, попита Макивър. „Ами тогаз ще направя ново завещание“, отвърна Халоран. Документът беше изготвен и подписан за по-малко от три часа — бърза работа за един чиновник — и сега лежеше във вътрешния джоб на Халоран, пъхнат в корав син плик, с надпис върху него: ЗАВЕЩАНИЕ със староанглийски шрифт.

Не можеше да си отговори защо бе избрал този топъл летен ден, в който се чувстваше така добре, за да свърши нещо, отлагано с години, но намерението бе възникнало импулсивно и той не му се възпротиви. Беше навикнал да следва предчувствията си.

Вече бе на доста голямо разстояние извън града. Подкара лимузината с непозволената скорост от сто километра в час и я задържа в лявата лента, задминавайки повечето от превозните средства в посока Сейнт Питърсбърг. От опит знаеше, че лимузината ще се задържи стабилна като бетон и при сто четирийсет и пет, дори при сто и деветдесет. Но лудешките му дни вече бяха отминали. Мисълта да вдигне сто и деветдесет на право шосе вече пораждаше само страх у него. Явно остаряваше.

(Ама че силно миришат тези портокали! Дали пък не са попрелинали?)

По предното стъкло се размазваха мушици. Пусна радиото и завъртя скалата на една радиостанция от Маями, която предаваше соул музика. Прозвуча мекият, проточен глас на Ал Грийн:

*Чудно хубаво си прекарахме двама с теб,
но вече е късно и трябва да се разделим...*

Спусна стъклото на прозореца, загаси цигарата си, после свали стъклото още по-надолу, за да прогони миризмата на портокали. Почука с пръсти по волана и си затананика полугласно. Закачен на огледалото за обратно виждане, медалът му „Сейнт Кристофър“ леко се полюляваше.

Внезапно миризмата на портокали се засили и той разбра, че ще го споходи видение. Зърна в огледалото как очите му се разширяват в почуда. В следващия миг то го връхлетя с такава мощ, че заличи всичко наоколо: музиката, шосето напред и собственото му съзнание за себе си като човешко същество. Сякаш някой бе опрял пистолет на слепоочието му и го беше прострелял с четирийсет и пет калибров вик:

(!!! О ДИК МОЛЯ ТИ СЕ МНОГО ТИ СЕ МОЛЯ ЕЛА !!!)

Лимузината се бе изравнила с един форд пинто-комби, каран от мъж в работно облекло. Работникът видя как кадилакът навлиза в неговата лента и наду клаксона. Но тъй като колата не се отклони, погледна бързо към шофьора и видя едър негър, седнал сковано зад кормилото и отправил блуждаещ поглед напред. По-късно работникът щеше да разправя на жена си, че е бил някой с ония модерни афропрически, но в този миг ясно видя как косата му е щръкнала право нагоре. Помисли си, че негърът е получил сърдечен пристъп.

Работникът натисна рязко спирачка и колата се понесе по инерция в празния за щастие отрязък от пътя отпред. Задният калник на кадилака, все така насочен по диагонал, се изравни с фара на комбито и работникът, вцепенен от ужас, видя как източените задни светлини се врязваха в неговата лента на сантиметри от бронята му.

Работникът сви вляво, като продължаваше да натиска клаксона, и профуча покрай движещата се в пиянски зиг-заг лимузина. Отправи няколко цветисти пожелания към шофьора ѝ да упражни незаконен секс върху себе си и изрази искрена надежда за местоназначението на душата му в отвъдния живот. Добави предложение всички от негърската раса да се върнат в континента, от който са произлезли. Като заключение отсече, че е срещал майката на шофьора в негърски бардак в Ню Орлиънс.

Сетне даде газ, за да остави опасността зад гърба си, и внезапно забеляза, че се е подмокрил.

А в съзнанието на Халоран продължаваше да отеква все същата мисъл:

(!!! ДИК МОЛЯ ТИ СЕ МНОГО ТИ СЕ МОЛЯ ЕЛА !!!)

ала вече заглъхваше също като радиостанция, когато вече излизаш извън границите на обхвата ѝ. Смътно си даде сметка, че колата му се движи по банкета с повече от осемдесет километра в час. Върна я на платното и усети как задницата занесе, преди да успее да възстанови контрола над управлението.

Усети как сърцето му се блъска болезнено в гърдите, а лицето му бе станало пепеляво. Спря на една отбивка за паркиране, извади кърпа от джоба си и избърса обляното си в пот чело.

(Господи боже!)

— Мога ли да ви услужа?

Гласът го стресна, макар да не беше гласът Господен, а на хубавичка дребна келнерка от крайпътното бистро.

— Да, малката, един шейк с две топки ванилов сладолед.

— Да, сър. — И момичето се отдалечи, поклащайки приятно стегнатата си фигурка под червената униформа.

Халоран се отпусна върху кожената облегалка и затвори очи.

Но повече нищо не може да улови. Последните сигнали бяха изчезнали някъде между спирането му и момента, когато даде поръчката на келнерката. Останало беше само тягостно, пулсиращо главоболие, сякаш мозъкът му бе извит, изстискан и проснат за сушене. Испита нещо подобно, когато онова момченце Дани му изпрати мисъл в хотела на Улман.

Ала сега беше много по-силно. Тогава малкият го направи просто на игра. А сега си беше чиста паника и всяка дума бе отчаян писък. Погледна ръцете си. Макар върху тях да падаха слънчеви лъчи, кожата му все още бе настръхнала. Бе казал на момчето да го повика, ако има нужда от помощ, помнеше това. И ето че то се обаждаше.

Внезапно го обзе недоумение: как изобщо бе могъл да остави детето там с неговото сияние. Нямаше как да не се случи беда, а може би и фатална беда.

Изведнъж с рязко завъртане на ключа запали колата, даде на задна скорост и после я изкара на шосето тъй, че гумите едва не запушиха. Келнерката с хубавата фигура остана закована на входа на бистрото с поднос в ръце, на който имаше чаша шейк.

— Какво се разбързахте като на пожар? — викна тя, но Халоран вече бе заминал.

Управителят се казваше Куимс и когато Халоран влезе при него, Куимс разговаряше с букмейкъра си. Искаше да заложил на четворка коне на хиподрума „Рокауей“. По шестстотин долара на глава. Как тъй сигурен ли е? Та той ли не знае на кого да залага? Когато Куимс затвори телефона с изнервен вид, на Халоран му беше ясно как човек може да печели по петдесет бона годишно, като управлява този малък курортен хотел и все пак се облича в костюми с протъркано дъно на панталоните. Вдигна към Халоран очи, които бяха все още кръвясали от твърде много погледи в снощната бутилка бърбън.

— Проблем ли има, Дик?

— Да, за съжаление, господин Куимс. Трябва да взема три дни отпуск.

Куимс извади една цигара от пакета „Кент“ в джоба на жълтата си риза и я запали с настолната запалка.

— При мен е същото — рече той. — Но ти какво си намислил?

— Трябват ми три дни — повтори Халоран. — Заради сина ми.

Очите на Куимс се спряха на лявата ръка на Халоран. Халка нямаше.

— Разведох се през 1964-та — търпеливо обясни Халоран.

— Дик, ясно ти е какво е положението в края на седмицата. Хотелът е препълнен. Ако искаш, вземи ми часовника, портфейла, вноските за пенсия. Дори жена ми вземи, ако мислиш, че можеш да изтърпиш свадливия ѝ нрав. Само не ме моли за отпуск. Какво има, болен ли е?

— Да, сър — отвърна Халоран, като извърна жално очи нагоре. — Застрелян.

— Застрелян! — възкликна Куимс.

Остави цигарата си в пепелника.

— Да, сър — мрачно потвърди Халоран.

— Ловна злополука ли?

— Не, сър — отвърна Халоран и прехвърли гласа си на по-ниска октава. — Джана, бившата ми жена, сега живее с един шофьор на камион. Бял е. Та той стрелял по момчето ми. Сега е в болница в Денвър, Колорадо. В тежко състояние е.

— А ти как научи, по дяволите? Нали отиде да купуваш зеленчуци?

— Да, сър, тъй беше. — На път за тук бе спрял в офиса на Уестърн Юниън, за да си резервира кола на летище Стейпълтън. Като си тръгваше, бе погледнал в джоба си една празна бланка. Сега я извади и я размахна пред кръвясалия поглед на Куимс, понижи глас с още няколко тона и поясни: — Джана ми пратила телеграма. Намерих я в пощенската си кутия, като се прибрах ей сега.

— Господи боже! — промълви Куимс. Лицето му носеше напрегнато изражение на загриженост, което Халоран познаваше. Беше нещо близко до съчувствие, тъй като Куимс се смяташе за един от онези бели, които са „добри към цветнокожите“, затова бе в състояние да влезе в положението на един негър и на въображаемия му син.

— Добре, добре, върви — примирено въздъхна Куимс. — Бедекър може да те замести за три дни, а и общият работник от кухнята ще помага.

Халоран кимна и още повече удължи лице, но мисълта, че общият работник от кухнята ще помага на Бедекър, го накара да се изкиска вътрешно. Халоран се съмняваше, че и в най-добрата си форма общият работник би могъл да улучи тоалетната чиния, когато се облекчаваше.

— Ще ви върна заплатата за тая седмица — измърмори Халоран. — Много ми е неудобно, като знам колко ви притеснявам, ~господинн Куимс.

Физиономията на Куимс стана още по-загрижена. Имаше вид, сякаш в гърлото му е заседнала рибена кост.

— Остави това, после ще го уредим. Сега върви си стягай багажа. Аз ще говоря с Бедекър. Искаш ли да ти направя резервация за полета?

— Не, сър, сам ще свърша това.

Стиснаха си ръцете над бюрото.

Халоран успя да се сдържи, докато слезе до партера и стигна до крилото, където бяха стаите на служителите, и едва тогава избухна в звучен смях. Още се тресеше и бършеше насълзените си очи, когато мощен залп го запрати към боядисаната в розово стена.

(!!! МОЛЯ ТИ СЕ ЕЛА ДИК МОЛЯ ТИ СЕ БЪРЗАЙ !!!)

Успя да се посъвземе дотолкова, че да се добере до апартамента си. Държеше ключа си под плетената изтривалка за крака и когато се наведе за него, нещо изпадна от вътрешния джоб на самото му, тупна глухо и се търколи на площадката на втория етаж. Съзнанието му бе дотолкова обсебено от гласа, прозвучал в главата му, че за миг остана загледан недоумяващо в синия плик, без да се сетя какво има в него. После го обърна от другата страна и видя надписа: ЗАВЕЩАНИЕ.

(О, Господи, значи това било!)

Не го знаеше със сигурност. Но нищо чудно да беше така. Цяла седмица бе мислил за края си, сякаш бе имал...

(хайде, кажи го)

предчувствие.

Смъртта? За броени секунди сякаш целият му живот се изниза в съзнанието му, не в исторически смисъл и без обозначена топография на хубавите и на лошите преживелици, минали през главата на третия син на г-жа Халоран, Дик, а животът му, какъвто беше сега. Мартин Лутър Кинг им бе казал малко преди куршумът да го отнесе в гроба му на мъченик, че е стигнал до планината. Дик не можеше да твърди това за себе си. Планина не, но се бе добрал до слънчево плато след години на борба. Създал си бе приятели. Имаше препоръки, с които навсякъде щяха да го вземат на работа. Приискаше ли му се секс, можеше да го намери при дружелюбна партньорка, без да му се задават въпроси и без да се водят дълги битки в изясняване на отношения. Беше се научил да живее като чернокож в света на белите и можеше да се каже, че е щастлив от жребия си. Вече минаваше шейсетте и, слава богу, още бе на крака.

Щеше ли да постави тоя си живот на карта заради трима бели, които дори не познаваше?

Хайде сега, това не беше така.

Познаваше момчето. Бяха се гледали с разбиране, каквото няма дори между приятели, дете се знаят от четирийсет години. Познаваше момчето и момчето го познаваше, защото и на двамата им светеше сигнална лампичка в главите, нещо, за което не бяха молили, а просто им бе дадено.

(А, не, сигнална лампичка имаш ти, а той има цял прожектор.)

Понякога тая светлина, това сияние, беше нещо много приятно. Можеш да избираш конете, дете ще спечелят, или, както момчето беше

казало, можеш да откриваш загубения куфар на татко си в мазето. Но това беше само подправката, сосът към салатата, а вътре в тая салата някои парчета от краставицата доста нагарчаха. Човек можеше да вкуси и болка, и сълзи, и смърт. А сега момчето беше в онова място като в капан и той щеше да отиде. Заради малкия. С него бяха от различни цветове само когато си отвореха устата. И той щеше да иде. Щеше да стори каквото можеше, защото иначе момчето щеше да загине и той със съзнанието си щеше да изпита агонията му.

Ала като всеки човек и той имаше инстинкт за самосъхранение и не можеше да заглуши горчивото желание тази чаша да го бе отминала.

(Тя е тръгнала да излиза и е хукнала подир него.)

Тъкмо пъхаше в пътна чанта един чифт дрехи за смяна, и тази мисъл го споходи, смрази го със силата на спомена както винаги, когато се сецаше за това. А се опитваше да се сеца колкото е възможно по-рядко.

Камериерката, казваше се Делорес Викъри, беше истерично момиче. Дрънкала беше на другите разни неща и което е по-лошо, на някои от гостите. Щом Улман дочу за това, а оная гъска трябваше да предвиди, че той ще научи, на минутата я беше уволнил. Беше дошла при Халоран, обляна в сълзи, но не заради уволнението, а заради видяното в стаята на втория етаж. Влязла в 217 стая да смени кърпите за лице и не щеш ли, г-жа Маси лежи мъртва във ваната. То се знае, това беше невъзможно. Предишния ден г-жа Маси беше изнесена дискретно от хотела и в този момент летеше обратно към Ню Йорк, само че в багажното отделение, а не в първа класа, както беше свикнала.

Халоран не харесваше много Делорес, но същата вечер отиде да погледне в онази стая. Камериерката беше двајсет и три годишно момиче с маслинен цвят на кожата; към края на сезона, когато гостите намалееха, понякога сервираше в трапезарията. Халоран бе забелязал, че има мъничко сияние, по-точно само блещукане. Често например сменяше масата си с едно от другите момичета, за да обслужва някакъв безличен на вид мъж с неугледен костюм и сътрапезника му, а после той оставяше под чинията си банкнота. Вярно, че и колежката ѝ не биваше да си отстъпва определената маса, но пък Делорес вършеше още по-голямо провинение, като прибираще парите. Беше мързелива и постоянно се скатаваше, при положение че управителят беше строг и

държеше на изрядната служба. Често се свираше в килера за бельото да чете списание и да пуши, но когато Улман минаваше покрай нея по време на честите си обиколки (а горко на онази, която свареше да бездейства), тя винаги работеше усърдно, скрила списанието под купчината чаршафи, а пепелника пъхнала в джоба на престилката си. Да, Халоран я смяташе за мърда и ленивка, а и другите момичета не я обичаха, но не ще и дума, Делорес си го имаше блещукането. Благодарение на него все успяваше да се измъкне суха от водата. Ала видяното в стая 217 толкова я беше уплашило, че тя се зарадва, задето са й дали пътя.

Защо беше дошла при него? Сиянието при сияние отива, рече си Халоран и се усмихна при тая мисъл.

И тъй, същата вечер той се качи горе и отвори стаята, в която на следващия ден щеше да бъде настанен нов гост. Отвори си с резервния ключ, а ако Улман бе намерил ключа у него, и той щеше да се нареди до Делорес Викъри на опашката на безработните.

Завесата пред ваната беше дръпната. Той я отмести настрани, но още преди да го направи, предчувствието му подсказа какво ще види. Госпожа Маси лежеше моравя и подпухнала в до половина пълната с вода вана. Стоя и я гледа известно време, като усещаше забързания си пулс в гърлото. И други странни неща му се бяха случвали в „Панорама“: от време на време му се явяваше един и същ лош сън — някакъв бал с маски, при който по сигнал всички си сваляха маските и отдолу се показваха полуразложени насекоми, — а освен това и животните-храсти. На два-три пъти ги бе забелязвал (пък може и тъй да му се беше сторило), че се местят, макар и по мъничко. А миналата година пък през май господин Улман го беше пратил на тавана, за да намери декоративния ръжен в поставката му, дето сега стоеше край камината във фойето. Внезапно трите крушки на тавана изгаснаха и той не можеше да се ориентира накъде е вратата. Кой знае колко време търси опипом пътя си, а паниката му постоянно растеше, спъваше се в кашони и се блъскаше в разни предмети с все по-силното чувство, че има нещо в тъмнината, което умишлено му пречи да се измъкне. Някакво грамадно и страховито същество, което бе изпъзляло изпод дъските на пода, когато светлината угасна. Щом най-сетне, препъвайки се в прага, се измъкна през вратата, беше разчорлен и потен, с чувството, че на косъм се е отървал от нещо ужасно. По-късно Улман

лично дойде в кухнята, за да го информира, че е оставил таванската врата отворена, а лампите вътре светнати. Какво си мислел Халоран, че гостите ще пожелаят да идат там горе и да играят на криеница? Да не си въобразявал, че електричеството е безплатно? Освен това подозираше — не, сигурен беше, — че на неколцина от гостите също се бяха причували или привиждали разни неща. През трите години, които бе работил там, президентският апартамент бе ангажиран деветнайсет пъти. Шестима от настанените там си бяха тръгвали преждевременно, обикновено с вид на болни. Други също тъй внезапно напускаха някои от стаите. Друг път през август 1974-та, около свечеряване, мъж, който бе спечелил Бронзова и Сребърна звезда в Корея (този човек сега беше в управителните съвети на три големи корпорации и се говореше, че протежирал известен телевизионен журналист), без видима причина се бе разкрещял истерично на поляната около храстите. Поне десетина деца, откакто Халоран бе на работа там, упорито отказваха да ходят на детската площадка. Едно бе изпаднало в конвулсии, докато си бе играло в бетонните пръстени, но Халоран не бе сигурен доколко причината е била в населената със зловещи духове атмосфера на „Панорама“ — сред персонала се говореше, че момиченцето, единствена дъщеря на красив филмов актьор, страдало от епилепсия и точно този ден забравило да си вземе лекарството.

И тъй, когато се взираше в трупа на госпожа Маси, Халоран бе изплашен, но не безумно ужасен. Гледката не беше чак толкова неочаквана. Ужасът дойде, когато тя вдигна клепачи, под които се откриха мъртви сребърни зеници, и му се ухили. Ужасът дойде, когато (тя се изправи и тръгна да го преследва.)

Избяга с бясно разтуптяно сърце и не се успокои напълно дори когато се озова в коридора и вратата бе затворена зад гърба му. Всъщност сега, докато закопчаваше пътната си чанта, призна пред себе си, че оттогава вече не се бе чувствал в безопасност никъде в хотела.

А сега момчето го викаше, пишеше за помощ.

Погледна часовника си. Беше пет и трийсет. Отиде до вратата на апартамента си, припомни си, че сега в Колорадо трябва да е лута зима, особено горе, в планината, и се върна до гардероба. Извади дългата си, подплатена с овча кожа шуба от полиетиленовия плик и я преметна през ръката си. Беше единствената му зимна дреха. Изгаси

всички лампи и се огледа. Да не беше забравил нещо? Да, ето какво. Измъкна плика със завещанието си от вътрешния джоб и го пхна отстрани в огледалото на тоалетката. Ако имаше късмет, щеше да се върне и да си го прибере.

Точно така, ако имаше късмет.

Излезе от апартамента, заключи вратата, пхна ключа под изтривалката и изтича надолу по външните стълби към паркирания си отпред кадилак.

На половината път до летището Маями Интернашънъл, далеч от телефонната централа, където Куимс или приятелчетата му можеха да го подслушат, Халоран спря в търговския център Лондромат и позвъни на „Юнайтид Еърлайнс“. Полетите за Денвър?

Имаше един в 18,36. Дали господинът ще успее за него?

Халоран погледна часовника си. Показваше шест и две минути. Отвърна, че ще успее. Дали има места за този полет?

Момент, да проверя.

Лекото изтракване в ухото му бе последвано от захаросана мелодийка, която трябваше да направи чакането на слушалката по-приятно. Не успя. Халоран пристъпваше от крак на крак и редуваше погледите си към часовника и към младата жена с бебе в раничка на гърба, която прехвърляше продуктите от пазарската количка в багажника на малката си кола. Боеше се, че ще се прибере у дома по-късно, отколкото бе смятала, печеното щеше да прегори и мъжът й... Марк? Майк? Мат? щеше да се нервира.

Мина една минута, после две. Почти бе решил вече да затвори и да отиде на летището на късмет, когато в слушалката прозвуча пластмасовият глас на служителката в „Резервации“. Имало едно свободно място, някой го отказал. Само че било в първа класа. Променяло ли това нещата?

Не. Той го иска.

В брой ли ще плати или с кредитна карта?

— В брой, малката, в брой. Трябва да летя на всяка цена.

Името му?

— Халоран. Ха-ло-ран. До скоро виждане.

Затвори и забърза към колата си. Простичката мисъл на жената, тревогата за прегореното печено се повтаряше в главата му до полуда.

Понякога се случваше да улови случайна мисъл, напълно изолирана и ясна... и обикновено съвсем безполезна. Почти беше успял.

Караше със сто и трийсет и летището вече се виждаше, когато го спря Флоридско сладурче.

Халоран натисна бутона и свали стъклото, а полицаят, застанал отпред, заразливта наръчника за наказания и глоби.

— Да, знам — рече с благ глас ченгето. — Погребват баща ви в Кливлънд. Или пък сестра ви се омъжва в Сиатъл. Пожар в Сан Хосе е унищожил наследствения ви магазин за бонбони. Умирам за тия истории на шосето към летището. Още от мъничък обичам приказките.

— Чуйте, синът ми...

— Сюжетът ми е ясен. Не мога да се досетя само за данните от талона и за номера на шофьорското свидетелство на нарушителя. Бъдете любезен. Разрешете да надникна в документите ви.

Халоран погледна спокойните сини очи на полицая, поколеба се дали да довърши баснята за критичното състояние на сина си, после реши, че това само ще влоши положението. Насреща му не беше Куимс. Извади книжката си и талона на колата и ги подаде на ченгето.

— Браво. За послушанието заслужавате подарък.

— Какъв? — с надежда попита Халоран.

— След като ви запиша данните, ще ви дам да надуете едно балонче.

— О, Господи! — изстена Халоран. — Полетът ми...

— Шшшт! — вдигна пръст полицаят. — Не ставайте лош.

Халоран затвори очи.

Стигна до гишето на „Юнайтед Еърлайнс“ в 18,49, надявайки се против всяка логика, че полетът може да е бил забавен. Но не му беше нужно дори да пита. Таблото отгоре му даде отговора. Полет 901 за Денвър бе заминал в 18,40. Преди девет минути.

— Мамка му! — изруга Халоран.

Внезапно го блъсна тежка и задушаваща миризма на портокали. Едва успя да стигне до мъжката тоалетна, когато го оглуши ужасеният крясък:

(!!! ДИК ИДВАЙ БЪРЗО МОЛЯ ТИ СЕ МНОГО ТИ СЕ МОЛЯ ДИК ЕЛА !!!)

39. НА СЪЛБИЩЕТО

Едно от притежанията, които трябваше да продадат преди преместването си от Върмонт в Колорадо, за да поувеличат малко авоарите си, беше колекцията на Джак от двеста плочи с рокендрол; бяха получили по долар за парче. Един от двойните албуми, любимият на Дани, беше на Еди Кокрън. Уенди бе поразена от слабостта на Дани тъкмо към музиката на този почти юноша, живял бурно и умрял млад, когато тя самата бе едва десетгодишна.

Сега, в седем и петнайсет (планинско време), докато Дик Халоран баламосваше Куимс за белия любовник на бившата си жена, тя завари Дани да седи на стълбите помежду фойето и първия етаж, да си подхвърля червена топка от едната ръка в другата и да си тананика песен от същия този албум.

— „Изкачвам първия, втория, третия етаж — припяваше си Дани, — после още четири до седмия. А щом стигна последния, краката ми треперят и не мога да танцувам рок...“

Тя го заобиколи и приседна на перилата край него. От пръв поглед забеляза, че долната му устна се е подула, а по брадичката му има засъхнала кръв. Сърцето ѝ подскочи уплашено, но тя съумя да овладее гласа си и го попита спокойно:

— Какво се е случило, шефе? — Макар да не се съмняваше, че сигурно Джак го е ударил.

Че какво друго? Откъдето си тръгнал, там се и връщаш, така ставаше винаги в живота.

— Повиках Тони — отвърна Дани. — Бях в балната зала. Трябва да съм паднал от стола. Ама вече не ме боли. Само усещам устната си много дебела.

— Истината ли ми казваш? — погледна го тя разтревожено.

— Не ме е ударил татко — увери я Дани. — Днес не.

Тя усети бодване под лъжичката. Топката прескачаше от едната му ръка в другата. Той беше прочел мислите ѝ. Нейният син бе прочел мислите ѝ.

— Какво... какво ти каза Тони, Дани?

— Няма значение. — Лицето му беше спокойно, а гласът подчертано равнодушен.

— Дани!... — Тя стисна рамото му по-силно, отколкото беше искала. Но той дори не трепна, нито опита да се освободи от ръката ѝ.

(О, Боже, съсипваме го това дете. И то не само Джак, аз също. А може би не просто ние двамата. Тук е намесен и бащата на Джак, и моята майка. Дали и те са тук? Ами защо не, след като хотелът гъмжи от призраци, колко са още два? О, Господи, той е също като тези куфари, дето ги показват в телевизионните комедии — прегазват ги коли, пускат ги от самолети, минават през мелачки. О, Дани, така ми е мъчно за теб!)

— Няма значение — повтори той. Продължи да си подмята топката. — Тони не може да идва повече. Не го пускат при мен.

— Кой не го пуска?

— Хората в хотела. — В този миг той я погледна и очите му вече съвсем не бяха равнодушни, а дълбоки и уплашени. — А също... нещата в хотела. Има ги всякакви. Тук направо гъмжи от тях.

— Виждаш ли ги...

— Не искам да ги виждам — промълви Дани и пак прикова поглед към топката, прескачаща ту в лявата, ту в дясната му ръка. — Но понякога късно вечер ги чувам. Те са като вятъра, всички въздишат едновременно. На тавана, в мазето, по стайте. Навсякъде. Мислех, че аз съм причината, заради сиянието. Ключето. Сребърното ключе. Но те преследват и него — продължи тихо той. — Преследват татко. А и теб също. Искат да ни грабнат всичките. Само че татко направо го изиграха, като го накараха да си мисли, че най-много него искат. А те искат най-много мен, но ще ни грабнат всички.

— Само тоя снегомобил да беше...

— Те не му дават да го използва — все така тихо говореше Дани. — Накараха го да изхвърли една част от него в снега. Много далеч. Сънувах го. А и той знае, че оная жена в стая двеста и седемнайсета я има. — Погледна я с потъмнелите си, уплашени очи. — Няма значение дали ми вярваш, или не.

Тя го прегърна през раменете.

— Вярвам ти, Дани, но ми кажи истината. Дали Джак... се опитва да ни стори нещо лошо?

— Те ще се опитат да го накарат — отвърна Дани. — Аз се опитвах да повикам господин Халоран. Той ми каза да му се обадя, ако имам нужда от него. И аз го направих. Само че е ужасно трудно. Много ме изморява. А най-лошото е, че не знам дали ме чува, или не. Не мога да кажа дали разстоянието не е много голямо за мен. Утре...

— Какво ще стане утре?

Той поклати глава.

— Нищо.

— Къде е той сега? Къде е татко ти?

— В мазето е. Тази вечер май няма да се качи горе.

Тя внезапно се изправи.

— Почакай ме тук. Само пет минути.

Кухнята беше студена и пуста под бледата светлина на неона. Тя отиде до шкафа, където от намагнетизираните кукички висяха готварските ножове. Взе най-дългия и най-острия, уви го в една кърпа, загаси светлината в кухнята и излезе навън.

Дани седеше на стълбите, а очите му все така следяха движението на червената гумена топка. Тананикаше си:

— „Тя живее чак на двайсетия етаж, а някой счупил асансьора. Затова изкачвам първия, втория, третия етаж...“

(...Лу, о, Лу, намини към мене, Лу...)

Пеенето му секна. Ослуша се.

(... отбий се при мен, Лу, скъпи...)

Гласът звучеше в главата му, до такава степен част от самия него и тъй близо, че сякаш беше лична негова мисъл. Бе мек и безкрайно лукав. Надсмиваше му се. Сякаш казваше:

(О, да, на теб ще ти хареса тук. Опитай и ще се увериш. Как ще ти хареееса ...)

Сега ушите му бяха наострени и той отново ги чуваше, сборището от духове или може би самия хотел — един кошмарен дом на забавленията, където всички второстепенни представления завършваха със смърт, където живият плет се движеше, където малко сребърно ключе можеше да пусне в действие непристойни сцени. Изпълнен с тихи въздишки, шумолящ като неспирния зимен вятър, виещ нощем под стрехите, мъртвешки стенещ вятър, който летните посетители никога не чуваха. Приличаше на притаеното жужене на земни оси в гнездото им, сънено, но злокобно. Намираха се на три

хиляди и четиристотин метра височина. Беше жив звук, но не човешки глас, нито дихание. Някой философски настроен човек би го нарекъл „звук на душите“. Дойката на Дик Халоран, живяла на юг в началото на века, би го нарекла „песен на самовили“. Психиатрите биха го кръстили с по-сложно име като: „психично ехо“, „психокинеза“, „телезмично изживяване“. Но за Дани това беше просто гласът на хотела, на старото чудовище, което стягаше все по-здраво и безмилостно обръча си около тях: с коридори, които вече се простираха не само в пространството, но и във времето, гладни сенки, тревожни гости, които не намираха покой.

В балната зала часовникът под своя стъклен купол удари седем и трийсет с кратък музикален тон.

Дрезгав глас, огрубял от изпития алкохол, викна: „Сваляйте маските и да се чукаме наред!“

Уенди, стигнала до средата на фойето, се закова на място.

Обърна се към Дани, който продължаваше да си подхвърля топката.

— Чу ли нещо?

Дани само я погледна и не отговори.

Тази нощ почти не мигнаха, макар вратата да бе заключена.

Лежащ в тъмното с отворени очи, Дани си помисли:

(Той иска да е един от тях и да живее вечно. Това е желанието му.)

А Уенди си мислеше:

(Ако се наложи, ще го взема и ще се изкачим нагоре. Щом трябва да умрем, предпочитам да е в планината.)

Беше поставила увития в кърпата нож под леглото. Държеше ръката си близо до него. Унасяха се в неспокойна дрямка и отново се стряскаха. Навън от оловното небе отново започна да се сипе сняг.

40. В МАЗЕТО

(!!! Бойлерът проклетият бойлер!!!)

Мисълта връхлетя Джак Торънс, изписана с червени предупредителни букви. По петите я следваше гласът, на Уотсън:

(Ако го забравиш, стрелката ще си пълзи нагоре и нагоре, докато в един момент със семейството си ще хвъркнете чак на луната. Оразмерен е за двеста и петдесет, но сега вече ще гръмне доста преди това... При сто и осемдесет вече не можеш ме накара да стоя до него.)

Прекара тук цялата нощ, ровейки се из стари документи, обладан от лудешко притеснение, че времето е кратко, че трябва да бърза. И все пак най-съществените връзки, които биха изяснили всичко, му убягваха. Пръстите му бяха пожълтели и лепкави от прелистване на всички тези стари книжа. И толкова бе погълнат от заниманието си, че не провери бойлера нито веднъж. Беше смъкнал стрелката предишната вечер към шест часа, когато слезе тук. А сега беше...

Погледна часовника си и скочи, като изрита връзка стари фактури.

Господи, беше пет без петнайсет сутринта!

Зад него котелът избумтя. Бойлерът издаде стенецо свистене.

Изтича към него. Лицето му, измършавяло през последния месец, сега бе брадясало и той имаше вид на концлагерист.

Стрелката на налягането на бойлера сочеше двеста и десет фунта на квадратен инч. Стори му се едва ли не, че вижда с просто око как стените на износения кърпен и заваряван бойлер се издуват от непоносимото напрежение.

(Стрелката си пълзи нагоре... При сто и осемдесет вече не можеш ме накара да стоя до него...)

Внезапно се обади смразяващ изкусителен вътрешен глас.

(Остави я да се качва. Върви да вземеш Уенди и Дани и изчезвайте далеч оттук. Нека се вдигне във въздуха това свърталище.)

Представяше си съвсем ясно експлозията. Един двоен грохот, който най-напред щеше да изтръгне сърцето на това място, а сетне и душата. Бойлерът щеше да пламне в оранжево-виолетово кълбо, което

щеше да посипе горящи отломки из мазето, подобни на шрапнели. В съзнанието си виждаше нажежени до червено метални късове да отскачат от тавана към пода, после към стените като билиардни топки, разнасящи остър звук на смърт. Някои от тях несъмнено щяха да прелетят точно под каменната арка, да попаднат в старите хартии и да ги подпалят, додето тук лумнеше един веселичък ад. Щяха да унищожат тайни, да изгорят следи; това бе загадка, неразрешима от жив човек. А след това газовата експлозия, силният пукот на пламъка, после огнено кълбо, което щеше да превърне в пещ сърцевината на хотела. Стълбища, коридори, тавани и стаи щяха да се окъпят в червени огньове също като подпален замък в края на някой филм за Франкенщайн. Пламъците щяха да пропълзят стремително към страничните крила, бързачи по синьо-черните килими като нетърпеливи гости. Копринените тапети щяха да се сгърчат и да се овъглят. Старомодните пожарогасители щяха да са безсилни срещу огнената стихия, а и нямаше кой да ги използва. А и нямаше пожарна кола в света, която би могла да стигне дотук по-рано от края на март. След дванайсет часа щяха да са останали само голите основи.

Стрелката се бе покачила на двеста и дванайсет. Бойлерът скърцаше и стенеше като бабичка, която се опитва да стане от леглото. Около кръпките започнаха да се извиват съскащи струйки пара, припоят вече цвърчеше.

Той не чуваше и не виждаше. Замръзнал с ръка на вентила, който можеше да свали налягането и да предотврати пожара, Джак се взираше напред с горящи очи.

(Това е последният ми шанс.)

Единственото, което още не бяха осребрили, бе застраховката за живот, направена заедно с Уенди между първата и втората година в Стовингтън. Четирийсет хиляди долара обезщетение при смърт и двойна премия, ако той или тя загинеха във влакова или самолетна катастрофа, или в пожар.

(Пожар... Осемдесет хиляди долара.)

Ще имат време да се измъкнат. Дори да спят, пак ще успеят. Вярваше в това. И беше сигурен, че нито животните-храсти, нито нещо друго ще ги спре, когато хотелът лумне в пламъци.

(Пламъци!)

Стрелката под омазненото, почти непрозрачно стъкло на скалата вече танцуваше на двеста и петнайсетото деление.

В съзнанието му изникна спомен От детството. В ниските клони на ябълковото дърво зад къщата им имаше гнездо на оси. Един от по-големите му братя — не можеше да си спомни кой точно — бе пострадал от ужилване, докато се люлееше на старата автомобилна гума, която татко им беше провесил на дървото. Беше в края на лятото, когато осите обикновено са най-зли.

Баща им току-що се беше прибрал от работа, облечен в бялата си болнична униформа, обкръжен от бирени изпарения. Събра трите момчета, Брет, Майк и малкия Джаки, и им каза, че има намерение да се отърве от осите

— Гледайте сега — каза им, като се усмихваше и леко се олюляваше (тогава още не се подпираше на бастун, злополуката с камиона за мляко щеше да стане след години). — Може пък да научите нещо. Това ми го е показвал мойт баща.

Струпа голям куп овлажнени от дъжда листа под клона, където беше гнездото на осите, смъртоносен плод, за разлика от спаружените, но вкусни ябълки, които дървото им раждаше към края на септември, а това означаваше след близо половин месец. Запали листата. Денят беше ясен и безветрен. Листата започнаха да тлеят, но не пламнаха истински и от тях се разнесе мирис, който се връщаше в паметта му всяка есен, когато в съботен ден видеше мъже в домашни панталони и леки якета да събират с гребла листата на купчини. Сладникава миризма с лек горчив привкус, силна и запомняща се. От тлеещите листа нагоре се издигна гъст пушек, който обви гнездото.

Баща им остави листата да тлеят цял следобед, а през това време пиеше бира на верандата и хвърляше празните кутии в кофата за боклук, докато синовете му седяха край него на стъпалата, подхвърляха си топка и тананикаха полугласно: „Невярното ти сърце ще те накара да плачеш, ще страдаш заради твоето невярно сърце...“

Към шест без петнайсет, точно преди вечеря, бащата отиде до ябълковото дърво, следван от любопитните си синове. В едната си ръка държеше градинска мотика. Разбута листата, като ги остави на малки купчинки да доизтлеят. После замахна с мотиката нагоре и след два-три опита успя да смъкне гнездото на земята.

Момчетата избягаха на верандата на безопасно разстояние, но татко им остана край гнездото, като се олюляваше и премигваше срещу него. Джаки пропълзя обратно да види какво става. Няколко оси пълзяха лениво по земята, но не се опитваха да литнат. От вътрешността на гнездото, тъмна и зловеща, долетя звук, който не можеше да се забрави никога: приглушено монотонно жужене като от жици с високо напрежение.

— Защо не те жият, татко? — попита той.

— От пушека са като пияни, Джаки. Бягай да ми донесеш тубичката с бензин.

Той я донесе и баща му поля гнездото с бензин.

— А сега се дръпни, Джаки, ако не искаш да ти се опърлят веждите.

Той се отдалечи. Някъде от бездънните джобове на белия си халат татко му извади кутия кибрит. Драсна клечка и я хвърли върху гнездото. Лумна оранжева експлозия, почти безшумна в своята неудържимост. Татко му се отдръпна назад и се разсмя гръмко и злорадо. Гнездото на осите изчезна мигновено.

— Огън — рече баща му, като се обърна към Джаки с усмивка.
— Огънят всичко убива.

След вечеря момчетата излязоха в чезнещата светлина на деня и тържествено наобиколиха овъглените останки от гнездото. От вътрешността му телцата на осите пукаха като пуканки.

Стрелката на манометъра беше на двеста и дваисет. В недрата на бойлера се зараждаше глух тътен. Вече от стотина места излизаха струйки пара като игли на таралеж.

(Огънят всичко убива.)

Джак изведнъж се стресна. Беше дрямал с отворени очи и едва не бе преминал във вечна дрямка. За какво толкова се беше замислил, за бога?! Негово задължение беше да се грижи хотелът да е невредим. Та той беше пазачът.

Ръцете му мигом се изпотиха от ужас и той не можа изведнъж да завърти големия вентил. После стегна пръстите си около него. Завъртя го веднъж, два пъти, три пъти. Раздаде се силното свистене на пара, драконов дъх. От бойлера се издигна топла тропическа мъгла и го обви. За миг не можеше да вижда скалата, но му се стори, че доста е

закъснял да действа: бумтенето и тропането вътре в бойлера се усиливаха, последвани от шумно тракане и стържене на метал.

Когато парата се разнесе донякъде, видя, че стрелката е паднала до двеста и продължава да слиза надолу. Струите пара позагубиха от силата си и шумът взе да утихва.

Сто и деветдесет... сто и осемдесет... сто седемдесет и пет...

(Караше по надолнище със сто и петдесет километра в час, когато свиренето прерасна в писък...)

Знаеше, че сега вече няма да избухне. Манометърът показваше сто и шейсет.

(... откриха го сред развалините, с ръка върху дросела, обгорен до смърт от парата.)

Отдръпна се от бойлера, дишашц тежко и цял разтреперан. Погледна ръцете си и видя, че на тях вече се вдигат мехури. По дяволите мехурите, каза си и се разсмя на пресекулки. Едва не беше умрял, с ръка на дросела като Кейси, машиниста от „Катастрофата на стария влак 97“. И още по-лошо, можеше да унищожи „Панорама“. Последният катастрофален провал. Бе се провалил като учител, като писател, като съпруг, като баща. Провалил се бе дори като пияница. Но в сферата на провалите едва ли можеш да отбележиш по-голямо постижение от това да вдигнеш във въздуха сградата, която са ти поверили да пазиш. При това сградата не беше обикновена.

Ни най-малко.

Господи, колко имаше нужда да пийне!

Стрелката беше паднала на осемдесет. Внимателно, усещайки болката в дланите си, затвори изпускателния вентил. Но отсега нататък бойлерът трябваше да бъде наблюдаван по-внимателно от всякога. Вероятно бе сериозно претоварен. Отсега вече нямаше да позволява стрелката да се вдига над сто до края на зимата. А пък ако им бъде студеничко, трябваше да се научат да го понасят с усмивка.

Бе спукал два от мехурите. Усещаше пулсиране в ръката като от гангрениясал зъб.

Нещо за пийване. Ето това би го оправило, а в къщата нямаше нито капка, освен шери за готвене. В такъв момент едно питие щеше да му дойде като лекарство. Ами точно така, за бога. Вид анестезия. Беше изпълнил дълга си и сега му се полагаше някакво успокоително — нещо по-силно от екседрин. Но нямаше нищичко.

Спомни си бутилките, проблясващи в полумрака.

Беше спасил хотела. И хотелът сигурно имаше желание да му се отблагодари. Не се съмняваше в това. Извади кърпа от задния си джоб и тръгна нагоре по стълбите. Изтри устните си. Само едно питие. Съвсем мъничко. Колкото да облекчи болката.

Беше служил на „Панорама“, а сега „Панорама“ щеше да обслужи него. Качваше се по стълбите бързо, с енергичните стъпки на човек, който се прибира у дома след дълга и оспорвана битка. Беше пет и двайсет сутринта.

41. НА ДНЕВНА СВЕТЛИНА

Дани се събуди с приглушен стон от ужасен сън. Имаше експлозия. Пожар. „Панорама“ гореше. Той и майка му гледаха хотела, застанали на поляната отпред.

— Погледни храстите, Дани — каза майка му.

Той премести очи към тях и видя, че всички са мъртви. Листата им бяха покафенели. Гъстите им клони стърчаха оголени като скелети на разкъсани трупове. Тогава татко му се втурна навън през голямата двукрила външна врата, горящ като факла. Дрехите му бяха в пламъци, кожата му беше потъмняла и страшна и продължаваше да променя цвета си, а косата му бе като горящ храст.

Точно тогава се събуди със стегнато от страх гърло, с ръце, вкопчени в завивките. Беше ли изпищял? Погледна към майка си. Уенди лежеше, обърната на една страна, придърпала завивките до брадата си, а бузата ѝ беше закрыта от разпиляната ѝ сламена коса. Самата тя приличаше на дете. Не, не беше изпищял.

Докато лежеше в кревата, загледан нагоре, кошмарът започна да избледнява. Имаше чувството, че някаква голяма трагедия

(пожар? експлозия?)

ги е отминала на косъм. Остави мисълта си да се рее и да търси татко му и го намери да стои някъде долу, във фойето. Дани се напрегна още малко, за да влезе в съзнанието на баща си. Но не му хареса. Защото татко си мислеше за Лошото Нещо. Мислеше си колко

(хубаво ще е да обърна едно-две и не ми пука че слънцето е превалило в някой край на света помниш ли тая наша приказка ал? джин с тоник бурбон с мъничко битер скоч със сода ром с кола едно за мен едно за теб и мърцините се просват една след друга било в принстън или в хюстън или в стокли какво толкова сега му е времето и никой няма да...)

(ИЗЛЕЗ ОТ УМА МУ МАЛЪК МРЪСНИКО!)

Той цял се сгърчи, уплашен от тоя прозвучал в съзнанието му глас, очите му се разшириха, а ръцете му изтръпнаха. Не беше гласът

на баща му, а някаква умела имитация. Познат глас. Дрезгав, брутален и все пак с нотка ужасяващ хумор.

Изрита завивките и спусна крака на пода. Нахлузи чехлите си, отиде до вратата, отвори я и тръгна към главния коридор. Зави зад ъгъла. На средата помежду него и стълбите имаше човек, застанал на четири крака.

Дани замръзна.

Мъжът го погледна. Очите му бяха малки и червени. Беше облечен в някакъв сребрист лъскав костюм. Едва малко по-късно Дани осъзна, че е преоблечен като куче. Отзад от странното му облекло стърчеше дълга рошава опашка с пискюл на върха. Вляво до мъжа имаше глава на куче или вълк с празни очи над муцуната и разкривена в безсмислено зъбене уста със зъби, които приличаха на картонени.

Устата, брадата и страните на човека бяха омазани с кръв.

Започна да ръмжи срещу Дани. Хилеше се, но ръмженето беше истинско. Гърлен и смразяващ първичен звук. После започна да лае. Зъбите му също бяха окървавени. Запълзя към Дани, а опашката се влачеше подире му. Главата остана да лежи на килима, като се взираше с празните си очи някъде над рамото на момчето.

— Пуснете ме да мина — промълви Дани.

— Ще те изям, момченце — изръмжа човекът-куче и неочаквано от ухилената му уста се разнесе силно джавкане. Беше човешка имитация, но пък яростта бе неподправена. Косата му беше черна, слепена от пот заради прилепналия костюм. В дъха му се усещаше смесица от скоч и шампанско. Дани се отдръпна, но не побягна.

— Пуснете ме да мина.

— Ни на милиметър, ни за секунда, ни за милимунда — отвърна човекът-куче. Малките му очички се взираха изпитателно в Дани. Продължаваше да се хили. — Ще те изпапкам, момченце. И май че ще започна от тлъстата ти малка пишка.

Започна да го приближава с малки подскоци, като непрестанно ръмжеше.

Дани не издържа. Втурна се да бяга обратно по страничния коридор, водещ към апартамента им, като поглеждаше назад през рамо. Лаенето и ръмженето беше прекъсвано от кикотене и смутолевени ругатни.

Малко преди да стигне прага, Дани спря разтреперан.

— Вдигни го! — извика пияният иззад ъгъла. Гласът му бе едновременно злобен и отчаян. — Вдигни го, Хари, кучко такава! Не ми пука колко казина и авиокомпании притежаваш! Знам по какво си падаш в интимна обстановка! Вдигни го! А аз ще духам и ще духам... докато му го стопя докрай на Хари Дъруент! — Завърши с протяжен вледеняващ вой, който прерасна в писък на ярост и болка, преди да заглъхне.

Дани тревожно се обърна към затворената врата на спалнята им в дъното на коридора и тихо тръгна към нея. Отвори и надникна вътре. Майка му спеше все в същата поза. Никой не чуваше всичко това освен него.

Затвори безшумно вратата и отново се върна до ъгъла, откъдето се излизаше в главния коридор, с надеждата, че човекът-куче е изчезнал, както бе изчезнала и кръвта по стената на президентския апартамент. Надзърна предпазливо.

Мъжът в кучешкия костюм още беше там. Сега си беше сложил и кучешката глава и припкаше около стълбите, гонейки опашката си. От време на време подскачаше и ръмжеше сподадено:

— Вуф! Вуф! Гррр!

Звукът кънтеше през отвора на маската, накъсван от други звуци, които бяха или ридания, или смях.

Дани се върна в спалнята, седна на кушетката си и закри очи с ръце. Хотелът вече действаше. Видяното отначало може би наистина наподобяваше страшни картинки, които не можеха да му сторят нищо лошо. Но сега хотелът контролираше тези неща и те бяха станали опасни. Хотелът не позволяваше той да стигне до баща си. Така можеше да развали цялото забавление. Затова бе поставил човека-куче на пътя му, също както и животните-храсти помежду тях и пътя.

Ала баща му можеше да дойде тук. И рано или късно щеше да дойде.

Разплака се безмълвно. Сълзите се затъркаляха по бузите му. Беше много късно вече. Щяха да умрат и тримата и когато „Панорама“ се откриеше за следващия сезон, те също щяха да са тук, за да посрещат гостите заедно с другите привидения. С жената във ваната. С човека-куче. С ужасното тъмно нещо в циментовия тунел. Щяха да бъдат...

(Стига! Престани вече!)

Започна да трие яростно сълзите си с юмруци. Щеше да се старае колкото може това да не се случи. Нито на него, нито на татко, нито на мама. Щеше да се старае с все сили.

Затвори очи и събра всичките си мисли в една, мощна и ясна.

(!!! ДИК МОЛЯ ТИ СЕ ЕЛА БЪРЗО ЗЛЕ СМЕ ДИК ТРЯБВА ДА)

Внезапно в мрака зад клепачите му нещото, което го преследваше по тъмните коридори на „Панорама“ от сънищата му, се озова тук, пред него, огромно същество, облечено в бяло, вдигнало над главата си тояга.

Ще те накарам да престанеш, проклето пале! Ще те накарам да престанеш, защото аз съм ти БАЩА!

— Не!

Върна се с усилие в реалността на спалнята, с разширени изцъклени очи, безсилен да спре виковете, напирещи в гърлото му, докато майка му, събудена, притискаше чаршафа към гърдите си.

(Не татко не не не...)

И двамата чуха зловещото изсвистяване на невидимата тояга, която разсече въздуха някъде много близо. В настъпилата тишина след това изтича при майка си и се сгуши в прегръдките ѝ, треперещ като зайче, хванато в примка.

„Панорама“ не му разрешаваше да повика Дик. Това също можеше да развали забавлението.

Бяха сами.

Навън снегът валеше все по-силно, спуснал завеса между тях и света.

42. ВЪВ ВЪЗДУХА

Повикването за полета на Дик Халоран беше в шест и четирийсет и пет сутринта, източно време, и земната стюардеса ги задържа на изход трийсет и едно. През това време той нервно прехвърляше пътната си чанта от ръка в ръка до последното повикване в шест и петдесет и пет. То беше за човек на име Карлтън Векър, единствения пасажер за полет на ТУА номер сто деветдесет и шест от Маями до Денвър, който не беше регистриран. В момента Дик Халоран напълно зависеше от него.

— Е, добре — каза земната стюардеса и връчи на Халоран синята бордова карта за първа класа. — Имате щастие. Можете да се качвате, сър.

— Сервираме закуска на борда — уведоми го стюардесата на входа. — Ако желаете...

— Само кафе, мила — отвърна ѝ той и тръгна по пътеката към мястото си в сектора за пушачи. Все очакваше въпросният Векър да цъфне на вратата в последната секунда. Жената на мястото до прозореца четеше, „Сам можете да бъдете собственият си най-добър приятел“ с кисело, скептично изражение на лицето. Халоран закопча колана си, стисна с големите си черни ръце подръчниците на креслото и мълчаливо обеща на отсъстващия Карлтън Векър, че ще са нужни най-малко пет яки служители на ТУА, за да го вдигнат от мястото му. Не откъсваше поглед от часовника. Минутите до времето за излитане в седем нула нула течаха влудяващо бавно.

В седем и пет стюардесата ги уведоми, че ще има малко закъснение, докато механиците проверят една от вратите на багажното отделение.

— Ама че говняри! — измърмори Халоран.

Жената с острите черти обърна киселото си, възмутено лице към него, после отново забодя нос в книгата си.

Бе прекарал нощта на летището, като обикаляше гишетата на „Юнайтед Американ“, ТУА, „Континентал“ и „Браниф“ и досаждаше на служителите, продаващи билети. Някъде след полунощ, докато

пиеше деветата си чаша кафе в барчето, реши, че е пълен глупак, за да се нагърби с всичко това. Имаше си власти. Отиде до най-близките телефони и след като разговаря с трима телефонисти, най-сетне узна номера на дежурния по спешни случаи в Националния парк „Скалисти планини“.

Мъжкият глас, който се обади отсреща, звучеше съвсем изтощен. Халоран се нарече с измислено име и му съобщи, че в хотел „Панорама“, западно от Сайдуиндър, имат проблеми. Тежки проблеми.

Накараха го да изчака.

Човекът (Халоран предположи, че е някой от охранителния отряд) му се обади отново след пет минути.

— Те имат радиопредавател — съобщи той.

— Естествено, че имат — отвърна Халоран.

— Не сме получили никакви тревожни сигнали от тях.

— Човече, това няма значение. Те...

— Какъв точно проблем имат там, господин Хол?

— Там е едно семейство. Пазачът, жена му и синът му. Боя се, че той е малко нещо откачил. Страх ме е да не посегне на жената и детето.

— Мога ли да попитам как получихте тая информация, сър?

Халоран затвори очи.

— Как се казвате?

— Том Стонтън, сър.

— Ами аз просто знам, Том. Ще бъда откровен с теб, доколкото мога. Там са в голяма опасност. Може би смъртна, разбираш ли ме?

— Господин Хол, аз наистина трябва да знам откъде...

— Виж какво — прекъсна го Халоран. — Казвам ти, че съм сигурен. Преди няколко години там имаше пазач на име Грейди. Той уби жена си, двете си момиченца, а после и себе си. И историята ще се повтори, ако не си размърдате задниците и не отидете там да предотвратите трагедията.

— Господин Хол, вие не се обаждате от Колорадо.

— Не, но какво значение...

— Щом не сте в Колорадо, не се намирате в обхвата на радиопредавателя на хотел „Панорама“. А след като сте извън обхвата, няма как да сте били в контакт със... въ... — Чу се шумолене на хартия. — Със семейство Торънс. Докато чакахте на телефона, се

опитах да се свържа с тях. Телефонът не работи, в което няма нищо необичайно. Там има около четирийсет километра надземни телефонни кабели. Моето заключение е, че вие сте някакъв маниак.

— Божичко, какъв си глупав... — Ала отчаянието му бе твърде голямо, за да намери съответно съществително за прилагателното отпред. Внезапно го озари просветление. — Обади им се по радиото! — извика.

— Моля?

— Ти имаш радио и те имат радио. Хайде, обади им се да питаш какво става!

Настана мълчание, в което се чуваше само страничният шум по линията.

— И това си опитал, нали? — попита Халоран. — Затова ме накара да чакам толкова дълго. Опитал си да се свържеш по телефона, след това по радиото и като не ти се е обадил никой, решил си, че всичко си е наред. Абе какво правите вие там горе? Чешете си задниците и играете на табланет ли?

— Нищо подобно — отвърна сърдито Стонтън. Халоран изпита известно облекчение при гнева в гласа му. За пръв път почувства, че говори с жив човек, а не с автомат. — Всички от охранителния отряд плюс лесничеите, плюс доброволците са на Хейсти Ноч и рискуват живота си, защото някакви новоизлюпени алпинисти решили да атакуват северното било на Кингс Рам. Заседнали са някъде на път за там и може да успеят да слязат, а може и да не ги огрее. Пратихме два хеликоптера там и пилотите им са заложили живота си на карта, защото е нощ и започна да вали сняг. Та ако още не ви е ясно положението тук, ще ви помогна да си сглобите картината. Първо, няма кого да изпратя в „Панорама“. Второ, „Панорама“ не ни е първа грижа, за нас най-важното е да охраняваме парка и онези, които се намират на територията му. Трето, когато се съмне, нито един хеликоптер няма да е в състояние да излети, защото според метеорологичната прогноза ще има обилен снеговалеж. Сега ясно ли ви стана?

— Да — кротко отвърна Халоран. — Ясно ми стана.

— Аз имам доста просто обяснение, задето не успях да се свържа с тях по радиото. Не знам колко часа е при вас, но тук е девет и

половина вечерта. Предполагам, че са го изключили и са си легнали. Ако желаете...

— Успех с катерачите — пожела му Халоран. — Но искам да знаеш, че не само те ще пострадат здравата, защото не са знаели с какво се захващат.

Затвори телефона.

В седем и двайсет сутринта самолетът боинг-747 пое по пистата за ускорение. Халоран си отдъхна. Карлтън Векър, който и да си ти, изяж се.

Полет сто деветдесет и шест се отдели от земята в седем и двайсет и осем, а в седем и трийсет и една, докато набираше височина, в главата на Дик Халоран отново избухна експлозия. Миризмата на портокали го облъхна твърде късно, за да се подготви. Челото му се сбърчи, а устата му се разтегна в болезнена гримаса.

(!!! ДИК МОЛЯ ТИ СЕ ЕЛА БЪРЗО ЗЛЕ СМЕ ДИК ТРЯБВА ДА)

И това беше всичко. Този път изчезна внезапно, без заглъхване. Предаването беше рязко прекъснато, сякаш прерязано с нож. Това го уплаши. Ръцете му, стиснали подръчниците, бяха почти побелели. Устата му пресъхна. Нещо се бе случило с момчето. Сигурен беше. Ако посмееше някой да стори зло на това детенце...

— Винаги ли реагирате така буйно при излитане?

Той се озърна. Говореше му жената до него.

— Не е там работата — поясни Халоран. — В главата си имам стоманена пластина. Спомен от Корея. От време на време ме пристяга. Започва да вибрира.

— Наистина ли?

— Да, госпожо.

— Винаги редовият войник плаща за военните авантюри — отрязва тя.

— Така ли смятате?

— Точно така. Тая страна трябва да престане с мръсните си малки войни. В корена на всяка от тях е ЦРУ. ЦРУ и доларовата дипломация.

Тя отново отвори книгата си и продължи да чете. Сигналят ПУШЕНЕТО ЗАБРАНЕНО изгасна. Халоран гледаше отдалечаващата

се земя и се питаше какво ли става с момчето. Беше обикнал това дете, макар да не бе изпитал особена симпатия към родителите му.

От все сърце се надяваше те да опазят Дани.

43. ЗА СМЕТКА НА ЗАВЕДЕНИЕТО

Джак бе застанал в трапезарията, точно пред вратите с форма на прилепови крила, водещи към бар „Колорадо“. Главата му бе леко наклонена встрани, заслушваше се; на устните му играеше бегла усмивка.

Чуваше как наоколо му „Панорама“ оживява.

Трудно беше да се обясни как го разбра, но предполагаше, че е нещо, подобно на прозренията, които Дани получаваше от време на време. Крушката не пада по-далеч от дървото. Нали така се казваше?

То не бе точно възприятие на гледка и звук, макар че се доближаваше до тях неща. Сякаш имаше друг идентичен хотел, на сантиметри отместен от истинския, съществуващ в реалния свят (ако изобщо го има този „реален свят“, помисли си Джак), но постепенно припокриващ се с него. Припомни си за триизмерните филмчета, които бе гледал като дете. Ако гледаш екрана, без да си поставил специалните очила, виждаш двоен образ — точно същото му се случваше в момента. Но щом си поставиш очилата, всичко си идва на мястото.

Всички ери от съществуването на хотела се бяха слели заедно с изключение на последната, Ерата на Торънс. Но и тя много скоро щеше да се присъедини към останалите. Това беше добре. Много добре.

Почти чуваше надменното „динг-динг!“, издавано от сребърния гонг на гишето на рецепцията, за да призове хопове във фойето, докато се регистрираха мъже в модерни за двайсетте години фланелени костюми, а други с модерни през четирийсетте двуредни сака напускаха хотела. Ето ги и трите монахини, седнали пред камината, докато чакат да свърши опашката пред гишето, а зад тях стоят изправени, фрапантно издокарани с диамантени игли, прикрепящи вратовръзките им на сини и бели фигурки, Чарлс Грондин и Вито Дженели, погълнати от разговор за печалбата и загубата, за живота и смъртта. На задния паркинг имаше десетина камиона, някои насложени един върху друг като при лошо проявени снимки. В балната

зала в източното крило едновременно вървяха дузина делови мероприятия, отместени едно от друго във времето на сантиметри. Имаше и бал с маски. А още соарета, сватби, тържества за рождени дни и годишнини. Мъже, разговарящи за Невил Чембърлейн и ерцхерцога на Австрия. Музика. Смях. Алкохолно опиянение. Истерия. Любов почти не, но затова пък несекваща притаена чувственост. Едва ли не ги чуваше всички, смесени заедно в очарователна какофония. В трапезарията, където бе застанал, едновременно се сервираха закуските, обедите и вечерите от седемдесет години. Той почти... Не, без почти, той чуваше тия звуци, слаби, но все пак ясни, както се чува далечна гръмотевица в горещ летен ден. Вече усещаше присъствието на всички тия хора, както те бяха усещали неговото още от самото начало.

Тази сутрин стаите на „Панорама“ бяха заети до една.

Хотелът беше пълен.

Зад прилеповите крила се носеха приглушени разговори, слети в лениво жужене, което се стелеше над масите като цигарен дим. Те бяха по-изискани, по-интимни, а смехът на жените от този, който поражда тръпки в мъжкото тяло. Лекото потракване на касата откъм бара, на която със звън се маркираше цената на джин с тоник, на коктейл „Манхатън“, на ром с кола, на джин-фис. Джук-боксовете със струящи от тях мелодии от различни времена, преливащи се една в друга.

Той бутна прилеповите крила и влезе вътре.

— Здравейте, момчета — тихо рече Джак Торънс. — Нямахме ме известно време, но ето че се връщам.

— Добър вечер, господин Торънс — поздрави Лойд искрено зарадван. — Колко е хубаво, че сте отново тук!

— И на мен ми е хубаво, Лойд — увери го сериозно Джак, като седна на високото столче помежду мъж с яркосин костюм и жена с черна рокля и замъглен поглед, която смучеше коктейл с водка.

— Какво да бъде, господин Торънс?

— Мартини — поръча той с неизмеримо удоволствие.

Погледна към редиците проблясващи бутилки зад бара, запушени със сребърни сифони. Джим Бийм. Уайлд Търки. Торо. Сийграмс. Отново у дома.

— Една голяма мърцина, ако обичаш — наблегна. — Че да не си идем мърцина. — Извади портфейла си и внимателно постави на бара

двайсетдоларова банкнота.

Докато Лойд приготвяше питието му, Джак хвърли поглед през рамо. Всички сепарета бяха заети. Някои от посетителите бяха костюмирани... жена в прозрачни шалвари и обсипан с пайети корсаж, мъж с лисича глава, поклащаща се лукаво над вечерния костюм, друг със сребрист костюм на куче, с опашка, завършваща с пискюл, който гъделичкаше по носа жена, облечена в саронг, и предизвикваше всеобщ смях.

— За вас е безплатно, господин Торънс — уведоми го Лойд, като постави чашата върху банкнотата му. — Приберете си парите. Така нареди управителят.

— Управителят?

Обзе го известно неловко чувство, но той взе чашата и я поклати, като гледаше как маслинката се поклаща в студените дълбини на питието.

— Да, разбира се. Управителят. — Лойд се усмихна още по-широко, но очите му бяха дълбоко хлътнали в орбитите, а кожата му бе ужасяващо бяла като на труп. — По-късно възнамерява лично да се погрижи за сина ви. Той много се интересува от него. Дани е извънредно надарено момче.

Кипарисовите изпарения на джина бяха приятно влудяващи, но сякаш замъгляваха разума му. Дани? Какво беше всичко това относно Дани? И какво правеше той самият в бар, с пиене в ръка.

Той беше ДАЛ ОБЕТ. Бе СТАНАЛ ВЪЗДЪРЖАТЕЛ. ПОЛОЖИЛ БЕ КЛЕТВА пред себе си.

Какво можеха да искат те от сина му? Какво общо имаше Дани? Уенди и Дани не бяха замесени. Опитваше се да надникне в очите на Лойд, ала беше тъмно, много тъмно, и бе същото, като да се опитваш да откриеш чувство в празните орбити на череп.

(Те би трябвало да искат мен... нали така? Аз съм избраният. На мен ми харесва тук. Те искаха да си тръгнат. Нали аз се погрижих за снегомобила... аз прерових старите книжа... аз смъкнах налягането на бойлера... лъгах... на практика продадох душата си... Какво може да искат от него?)

— Къде е управителят? — опита се да зададе въпроса небрежно, но думите излизаха от устата му завалени от питието, както говориш по-скоро в кошмарите, отколкото в приятните сънища.

Лойд само се усмихна.

— Какво искате от сина ми. Дани няма нищо общо с това... нали така? — Сам чу неприкритата молба в гласа си.

Лицето на Лойд започна да се променя и придоби зловещ вид. Бялата кожа стана хепатитно жълта и напукана. По страните му започнаха да избиват циреи, пълни със зловонна течност. По челото му като пот избиха капки кръв, а някъде сребърна камбанка отмерваше четвърт час.

(Свалете маските! Свалете ги!)

— Изпийте си мартинито, господин Торънс — меко го подкани Лойд. — Тоя въпрос вас не ви засяга. Засега още не.

Той вдигна чашата, приближи я до устните си, но се поколеба. Чу ужасния звук на прекършена кост в ръката на Дани. Видя смачкания велосипед върху капака на колата на Ал, напукал предното стъкло. Видя на шосето да се търкаля самотно колело със счупени спици, щръкнали към небето като струни на пиано.

Внезапно си даде сметка, че разговорите са спрели.

Погледна назад през рамо. Всички го наблюдаваха в безмълвно очакване. Мъжът до жената в саронга бе махнал лисичата си глава и Джак видя, че това е Хорас Дъруент с разпиляна над челото му бледоруса коса. Жената до него фиксираше изпитателно Джак. Едната ѝ презрамка се бе смъкнала и откриваше увисналата ѝ гърда. Като върна поглед към лицето ѝ се запита дали това не е жената от стая двеста и седемнайсета, която се бе опитала да удуши Дани. От другата му страна мъжът с яркосиния костюм беше извадил от джоба на сакото си пистолет трийсет и втори калибър със седефена дръжка и го въртеше върху бара пред себе си, сякаш се канеше да играе на руска рулетка.

(Искам...)

Осъзна, че думите не излизат от вцепенените му гласни струни, и опита отново:

— Искам да говоря с управителя. Аз... мисля, че той не разбира. Синът ми няма нищо общо с това. Той...

— Господин Торънс — обади се Лойд с убийствено любезен глас, — когато, му дойде времето, ще се срещнете с управителя. Всъщност той реши да използва вашата намеса по този въпрос. А сега си изпийте питието.

— Изпийте си питието — хором отекнаха всички присъстващи.

Отново го взе със силно трепереща ръка. Беше чист джин. Погледна в него и имаше чувството, че се е гмурнал вътре и се дави.

Жената до него запя с равен, безизразен глас: „Докарайте бъчвата и веселие наточете от нея ...“

Лойд поде песента, после мъжът със синия костюм, присъедини се и онзи с кучешкия костюм, като блъскаше с лапа по бара.

Дъруент също се включи. От ъгълчето на устата му висеше цигара. Дясната му ръка бе праметната през раменете на жената в саронга и разсеяно галеше гърдата ѝ. Докато пееше, гледаше с присмехулно презрение мъжа в кучешкия костюм.

„Докарайте бъчвата в миг, че цялата банда е тук...“

Джак надигна чашата и я изпразни на три големи глътки; джинът мина през гърлото му като камион през тунел, експлодира в стомаха му, отскочи чак до мозъка и цял го разтърси в тръпки.

Когато първото усещане отмина, се почувства отлично.

— Повтори, ако обичаш — рече той и бутна празната чаша към Лойд.

— Да, сър — отвърна Лойд и взе чашата.

Отново бе придобил нормалния си вид.

Мургавият мъж бе прибрал пистолета си, жената отдясно отново се взираше в коктейла си. Едната ѝ гърда бе напълно оголена и се притискаше към кожената тапицерия на бара. От отпуснатата ѝ уста излизаха нечленоразделни звуци. Жуженето на разговорите отново се пробуди.

Пред него се появи новото му питие.

— Muchas gracias, Лойд — рече той и взе чашата.

— За мен винаги е удоволствие да ви обслужвам, господин Торънс — с усмивка отвърна Лойд.

— Нямах равен, Лойд.

— Благодаря ви, сър.

Този път го изпи бавно, като го остави да се стича на тънка струйка в гърлото си, и лапна няколко фъстъчета.

Питието изчезна за нула време и той поръча трето. Докато Лойд го приготвяше, затърси в джобовете си монета за джук-бокса. Отново се сети за Дани, но лицето на сина му бе скрито от приятна мъгла. Беше го наранил лошо веднъж, но то беше, преди да се научи да носи

алкохола както трябва. Тези дни бяха вече зад гърба му. Никога вече нямаше да посегне на Дани. За нищо на света.

44. РАЗГОВОРИ НА ЗАБАВАТА

Танцуваше с красива жена.

Нямаше представа колко е часът, колко дълго е седял в бар „Колорадо“, нито откога е в балната зала. Времето бе изгубило значение.

Запазил бе някои бегли спомени: слуша един човек, когото си спомняше като преуспял радиокомик и водещ на програма още в годините, когато телевизията прохождаше, да разправя много дълъг и забавен анекдот за кръвосмешение между сиамски близнаци; видя жената с шалварите и корсажа, обшит с пайети, да изпълнява бавен стриптийз под звуците на джукбокса (като че беше основната мелодия на Дейвид Роуз от „Стриптийзборката“); по едно време прекоси фойето в компанията на още двама души с вечерни костюми от двайсетте години, като тримата вкупом пееха за подрисканите гащи на Роузи ОГрейди. Спомни си, че погледна през голямата двукрила врата и видя накачените в красива гирлянда японски фенери по протежение на алеята — светеха в топли пастелни цветове, подобни на скъпоценни камъни. Големият стъклен глобус на тавана на верандата беше запален и около него кръжаха нощни насекоми; а една част от него, може би последното трезво зрънце от съзнанието му, се опитваше да му каже, че е шест часът сутринта през декември. Ала времето бе изключено като фактор.

(Аргументите срещу лудостта се стелят с леко шумолене пласт върху пласт...)

От кого беше това? От поет, когото беше чел като студент? Или от студент поет, който сега продаваше метални шайби в Уосуол или застраховки в Индианаполис? Може би беше оригинална мисъл? Нямаше значение.

(Нощта е тъмна, звездите са високо, безплатна торта с хиляди свещи се носи в небето...)

Изкиска се безпомощно.

— Какво ти е толкова смешно, мили?

Ето че отново бе в балната зала. Полилеят светеше и навсякъде около тях по паркета се плъзгаха двойки, някои костюмирани, други не, под звуците на следвоенен оркестър — но след коя война? Може ли да знае човек?

Не, разбира се, че не. Беше сигурен само в едно: танцуваше с красива жена.

Беше висока, с червеникавокестенява коса, облечена в прилепнала рокля от бял сатен, притискаше се плътно към него и от допира на гърдите ѝ му ставаше приятно. Бялата ѝ ръка държеше неговата. Носеше малко блестящо домино, а косата ѝ бе сресана на една страна и като мек и лъскав водопад падаше помежду докосващите им се рамене. Роклята беше с широка пола, но бедрата ѝ от време на време се притискаха към неговите и той бе сигурен, че отдолу гладката, напудрена плът е съвсем гола,

(за да усещам по-добре ерекцията ти, скъпи)

възбудата му бе тъй силна, че нямаше как тя да не я чувства. Но ако това я оскърбяваше, жената го прикриваше добре, защото още по-силно се притискаше към него.

— Няма нищо смешно, мила — отвърна той и отново се разсмя.

— Харесвам те — прошепна му тя и сладкият аромат на парфюма ѝ го обляхна като мирис на момини сълзи, скрити из обрасли със зелен мъх скални пукнатини, все места, където слънцето рядко надниква, а сенките са дълги.

— И аз те харесвам.

— Можем да се качим горе, ако искаш. Тази вечер уж съм с Хари, но той няма и да забележи. Много е зает да дразни бедния Роджър.

Мелодията свърши. Раздадох се аплодисменти и после почти без пауза оркестърът засвири „Тъжно настроение“.

Джак погледна над голото ѝ рамо и видя Дърuent, застанал край масата с ордьоврите. С него беше момичето в саронга. По бялата покривка бяха наредени бутилки шампанско в кофички с лед и Дърuent бе извадил една от тях. Беше се струпала група хора, които се заливаха в смях. Пред Дърuent и момичето в саронга Роджър подскачаше на четири крака в гротескна имитация на куче и лаеше, а опашката му се мятеше ту на една, ту на друга страна.

— Кажи нещо, момче, да те чуем! — викна Хари Дърuent.

— Баф, баф! — прозвуча отговорът на Роджър. Всички изръкопляскаха, а неколцина от мъжете подсвирнаха. — А сега седни! Седни на задни лапи!

Роджър клекна послушно и вирна озъбена муцуна. В дупките, представляващи орбитите, се виждаха очите му, които се въртяха и святкаха с лудешка веселост. Протегна ръце напред и лапите му се залюляха увиснали.

— Баф! Баф!

Дъруент наведе бутилката и върху вдигнатата нагоре маска се изля пенлива Ниагара. Роджър енергично замляска да улови струята в уста и отново си спечели аплодисменти. Някои от жените чак пицяха от смях.

— Голяма скица е Хари, нали? — обади се партньорката му и отново се притисна към него. — Той е бисексуален. А горкичкият Роджър си е чист хомо. Веднъж прекарал с Хари един уикенд в Куба... още преди месеци. Сега постоянно му върви по петите и му върти опашка.

Изсмия се весело. Беглият аромат на момини сълзи го облъхна по-силно.

— Но, разбира се, Хари никога не поглежда назад, поне не към любовниците си мъже... И Роджър просто е обезумял. Хари му казал, че ако дойде на бала маскиран като куче, може и да си помисли, а Роджър какъвто си е глупчо...

Музикалното изпълнение свърши. Отново ръкопляскания. Музикантите се оттеглиха за почивка.

— Извини ме, бонбонче — каза тя. — Непременно трябва да се видя с една приятелка... Дария! Дария, къде се изгуби тъй дълго, кукло?

Тя си запроправя път през тълпата от ядящи и пиещи хора, а той остана глупаво втренчен подире ѝ, зачуден как изобщо е станало тъй, че танцуваха заедно. Не си спомняше. Случките нямаха връзка помежду си. Точеха се безредно. Главата му бе замаяна. Край масата Дъруент размахваше над главата на Роджър сандвич с триъгълна форма и за всеобщ възторг на зяпачите го подканяше да направи салто. Внезапно Роджър подрипна, но опитът му беше твърде вял и той се просна по гръб, а главата му издрънча на пода. Изпод маската се чу кух стон.

— Опитай отново, Мурджо! Хайде пак! — провикна се Дъруент.

Зяпачите наоколо подеха след него: „Хайде пак! Хайде пак!“, и Джак със залитане се отправи в другата посока, усетил внезапно премалвяване.

Едва не се строполи върху количка с напитки, тикана от мъж с ниско надвиснали вежди, облечен в изцапано бяло сако. Кракът му закачи долния хромиран рафт на количката и бутилките звъннаха мелодично.

— Извинете — пресипнало рече Джак.

Изведнъж му стана задушно и го обзе паническа клаустрофобия; искаше да излезе навън. Искаше „Панорама“ да стане отново предишната, без тези нежелани гости. Не му беше отредено почетното място на водач и просветител; бе просто един от десетте хиляди ръкопляскащи статисти, кученце, което се премятеше и клякаше на задни лапки но команда.

— Моля, не се притеснявайте — отвърна мъжът в бялото сако. Любезният му, изискан език съвсем не се връзваше с лицето му на главорез. — Нещо за пиене?

— Едно мартини.

Зад гърба му се разнесе нов взрив от смях; Роджър джавкаше по мелодията на „Отново у дома“, а някой му акомпанираше на рояла.

— Заповядайте.

Усетил леденостудената чаша в ръцете си, Джак отпи с благодарност и почувства как джинът замъглява отново плахо пробудилите се трезви мисли.

— Добро ли е, сър?

— Прекрасно.

— Благодаря, сър.

Той отново подкара количката.

Джак неочаквано протегна ръка и докосна човека по рамото.

— Да, сър?

— Извинете... Вие как се казвате?

Не личеше мъжът да е изненадан.

— Грейди, сър. Делбърт Грейди.

— Но нали вие... Искях да кажа...

Барманът го гледаше любезно. Джак отново опита да изкаже мисълта си, но джинът и чувството за нереалност връзваха езика му;

думите падаха едри като ледени кубчета.

— Не сте ли били някога пазач тук? Когато вие... когато... — Но не можа да довърши. Нямаше сили да го изрече.

— Не, сър. Няма такова нещо.

— Но жена ви... дъщерите ви...

— Жена ми е помощничка в кухнята, сър. А момичетата спят, разбира се. Доста е късно за тях.

— Вие сте били пазач. Вие... — О, хайде, кажи го! — Вие сте ги убили.

Лицето на Грейди запази безизразното си учтиво изражение.

— Нямам подобни спомени, сър.

Джак бе изпразнил чашата си. Грейди я взе от несъпротивляващите му се пръсти и се зае да му приготвя ново питие. Върху количката имаше бяла пластмасова купа с маслини. Кой знае защо, те напомняха на Джак за малки отсечени глави. Грейди сръчно загреба една, пусна я в чашата и му я подаде.

— Но вие...

— Вие сте пазачът, сър — кротко рече Грейди. — Винаги вие сте били пазачът. Няма начин да не знам, сър. И аз винаги съм бил тук. Един и същ управител ни нае и двамата по едно и също време. Добро ли е питието, сър?

Джак го изпи на няколко големи глътки. Главата му се въртеше.

— Господин Улман...

— Такъв не познавам, сър.

— Но той...

— Говоря за управителя — подчерта Грейди. — Хотелът, сър. Да не би да не знаете кой ви е наел?

— Не — изрече с пресипнал глас. — Не, аз...

— Според мен трябва да придвижите работата със сина ви, господин Торънс. Той всичко разбира, макар да крие от вас. Доста непослушно момче, ако разрешите да се осмеля, сър. За всяко нещо ви се опъва, не е ли тъй, сър? А още няма и шест години.

— Да — отвърна глухо Джак. — Така е.

Зад тях отново се разнесе дружен смях.

— Трябва да го постегнете, ако не възразявате, че ви се меся. Редно е хубавичко да го смъртите, ако не и нещо повече. И на моите момичета най-напред никак не им харесваше „Панорама“. Едната дори

открадна кутия кибрит и се опита да подпали хотела. Ама аз добре ги постегнах. Наказах ги, и то строго. А когато жена ми се опита да ме спре да си изпълня дълга, и нея наказах. — И той отправи към Джак празна, безизразна усмивка. — Горчивата истина е, че жената рядко разбира отговорността на бащата към децата му. А един мъж трябва да изпълнява съпружеските и бащинските си задължения, нали тъй, сър?

— Да — отвърна Джак.

— Те не обичаха „Панорама“ като мен — рече Грейди и започна да му приготвя ново питие. В наведената бутилка с джин се издигнаха сребристи мехурчета. — Вашата жена и синът ви също не обичат хотела... поне засега. Но ще го обикнат, ще видите. Само трябва да им покажете колко грешат. Съгласен ли сте, господин Торънс?

— Да, напълно.

Сега виждаше истината. Твърде ги бе разпуснал и двамата. А мъжът трябва да изпълнява съпружеските и бащинските си задължения. Някои неща те не ги разбираха. Само по себе си това не беше престъпление, но те напук не ги разбираха. Не беше грубиян по природа. Ала наказанието според него бе нещо полезно. И щом жена му и синът му напук се обявяваха против желанията му, против нещата, които според него бяха най-добри за тях, редно бе значи да се заеме с дълга си...

— Неблагодарното дете е по-лошо и от зъб на усойница — заключи Грейди, като му подаде питието. — Но не се съмнявам, че управителят ще вкара сина ви в правия път. А после и жена ви. Съгласен ли сте, сър?

Внезапно го обзе колебание.

— Аз... но... Не може ли те просто да си заминат... В края на краищата на управителя му трябва аз, нали? Няма начин да е иначе. Защото... — Защото какво? Трябваше да има отговор, но изведнъж той му убягна. В нещастната му глава всичко плуваше.

— Лошо куче! — чу се високият глас на Дъруент, последван от оглушителен смях. — Лошото куче се изпика на пода.

— Вие знаете, разбира се — рече Грейди, като се наклони доверително над количката, — че синът ви се опитва да доведе тук външен човек. А момчето има голям талант и управителят би могъл да го използва, за да издигне още повече „Панорама“, да я обогати, както

се казва. Само че малкият се мъчи да насочи тоя си талант срещу нас. Своенравен е той, господин Торънс. Ето там е бедата.

— Външен човек? — с глуповат вид попита Джак.

Грейди кимна.

— Кой?

— Един негър. Готвач е.

— Халоран ли?

— Не е изключено така да му е името, сър.

Джак отвори уста да каже нещо, без да е наясно какво точно.

— Бях чул, че не сте завършили и гимназия. А вие не говорите като необразован човек.

— Истина е, че рано се отказах от организираното образование, сър. Но управителят се грижи за своите служители. Решил е, че си струва. Образованието винаги се отплаща, не мислите ли, сър.

— Така е — замаяно отвърна Джак.

— Ето, например вие показвате голяма склонност да научите повече за хотел „Панорама“. Много разумно от ваша страна, сър. Много благородно. В мазето беше оставен албум с изрезки, за да го откриете...

— От кого? — развълнувано попита Джак.

— От управителя, естествено. На ваше разположение могат да бъдат предоставени и други материали, стига да желаете...

— О, да, много бих искал! — Опита се да скрие възбудата в гласа си, но безуспешно.

— Вие сте истински учен по душа — похвали го Грейди. — Държите да си изясните темата докрай. Да изчерпите всички източници. А управителят не знае граници в своята щедрост. Ето, вижте мен. Напуснал съм училище след десети клас... Представете си вие колко ще се издигнете в структурата на „Панорама“. Може би... след време... до самия връх.

— Наистина ли? — прошепна Джак.

— Но всичко зависи от сина ви — предупредително повдигна гъстите си надвиснали вежди Грейди.

— От Дани ли? — Джак се смръщи озадачено. — Не може да бъде така, разбира се. Не бих позволил на сина ми да взима решения относно кариерата ми. Вие за какъв ме смятате?

— За отдаден на делото човек — топло отвърна Грейди. — Може би зле се изразих, сър. Нека кажем, че бъдещето ви тук зависи от това как ще се справите с непокорството на сина си.

— Аз сам взимам решенията — прошепна Джак.

— Но трябва да се справите с него.

— Ще се справя.

— Бъдете строг.

— Ще бъда.

— Човек, който не може да постави семейството си в ред, не представлява никакъв интерес за нашия управител. Който не е в състояние да управлява жена си и сина си, едва ли е способен да управлява и себе си, да не говорим за отговорността, съпровождаща едно тъй мащабно дело. Той...

— Казах, че ще се справя с него! — викна Джак внезапно вбесен.

Викът му попадна точно в паузата между оркестровите изпълнения и зад гърба му всички разговори моментално секнаха. Цял пламна. С гърба си усещаше, че всички погледи са втренчени в него. Свършили бяха с Роджър и сега той бе наред. Легни. Седни. Ако играеш по нашата свирка, и ние ще играем с теб. Отговорна длъжност. Искаха от него да принесе в жертва сина си.

(Сега постоянно върви по петите на Хари и му върти опашка...)

(Легни. Стани. Накажи сина си.)

— Насам, сър — покани го Грейди. — Тук има нещо, което може да ви заинтересува.

Жуженето на разговорите отново се бе подновило и ту се засилваше, ту затихваше, следващо свой собствен ритъм, като се вплиташе в мелодията — оркестрова вариация върху „Тя си купи билет“ на Ленън — Макартни.

(Чувал съм и по-добро изпълнение по високоговорителите в супермаркета.)

Той се изхили глуповато. Погледна към лявата си ръка и видя, че държи в нея нова чаша, наполовина пълна. Изпразни я наведнъж.

Стоеше пред полицата над камината и огънят топлеше краката му.

(огън?... през август?... да... и не... всички годишни времена са смесени в едно)

На полицата под стъклен купол бе поставен часовник. Стрелките му сочеха една минута преди полунощ. Втренчи в него замъгления си поглед. Това ли бе искал Грейди да му покаже? Обърна се да го попита, но Грейди се беше отдалечил.

Недовършил „Тя си купи билет“, оркестърът изсвири туш.

— Часът настъпи! — обяви Хорас Дърুент. — Полунощ е! Сваляйте маските! Сваляйте ги!

Опита отново да се обърне, за да види чии известни лица са скрити под маските, но бе сякаш замръзнал и не можеше да отдели поглед от часовника — неговите стрелки се бяха слели и сочеха право нагоре.

— Сваляйте маските! Сваляйте маските! — поде хорово тълпата.

От часовника се разнесе нежен звън. Отляво и отдясно иззад циферблата се появиха две фигурки. Джак ги гледаше заплепен, забравил за свалянето на маските. Часовникът тиктакаше и балансът равномерно се поклащаше напред-назад.

Една от фигурките беше мъж, застанал на пръсти и хванал в ръце нещо като тояга. Другата бе малко момче с шапка на главата. Фигурите се плъзнаха в противоположните краища на стоманената ос. Раздаваше се непрестанната монотонна мелодия на Щраусов валс.

Чукчето в ръцете на фигурката-татко се стовари върху главата на момчето. Фигурката-син залитна напред. Чукчето се вдигаше и падаше, отново се вдигаше и падаше. Ръцете, които момчето бе протегнало напред умолително, започнаха да се отпускат, то коленичи, а чукчето се издигаше и спускаше в такт с Щраусовата мелодия и устата на фигурката-татко се отваряше и затваряше над вече безжизнената фигурка на сина.

Върху стената на стъкления купол блисна червена струя, после пак и пак.

Сега червената течност вече валеше като дъжд върху стъкления похлупак и скриваше онова, което ставаше вътре, само сред алената кръв пръскаха сивобели парченца — натрошени кости и мозък, а ужасяващата машина не спираше хода си.

— Свалете маските! Свалете ги! — крещеше зад гърба му Дъруент, а някъде по-назад се чуваше лай с човешки глас.

(Но часовниците не кървят часовниците не кървят.)

Вече целият купол бе оплискан в кръв, виждаше сплъстени кичури коса, но нищо друго, слава богу, нищо друго и въпреки това му се гадеше непоносимо от ударите на чукчето, които долитаха през стъклото също тъй отчетливо като мелодията на „На хубавия син Дунав“. Само че звуците вече не бяха дрънчащи удари на механично чукче, а тъпи блъсъци на истински чук в пихтиеста и кървава маса, която някога е била...

— Свалете маските!

(Над всички витаеше Алената смърт...)

От гърлото му най-сетне се изтръгна немощен вик, той се извърна с гръб към часовника и тръгна с препъване и протегнал ръце напред, като ги умоляваше да престанат, да вземат, ако щат, него, Дани, Уенди, да вземат целия свят, но само да престанат и да му оставят мъничко разум, мъничко светлинка.

Балната зала беше празна.

Столовете бяха обърнати с краката нагоре върху масите, застлани с прозрачни мушамы. Червеният килим със златисти шарки бе застлан върху дансинга, за да предпазва лакираната му повърхност. Подиумът за оркестъра бе свършено празен, с изключение на някакъв разглобен микрофон и на прашна китара без струни, опряна до стената. През високите прозорци се процеждаше бледа утринна светлина.

Главата му се въртеше и още се чувстваше пиан, но когато се обърна към полицата над камината, опиянението му изчезна. Там бяха само двата слона и ... часовникът.

Мина, олюлявайки се, през тъмното и студено фоайе и през трапезарията. Спъна се в крака на една маса и се просна в цял ръст, като събори с трясък масата на пода. От ударения му нос потече кръв и той я изтри с опакото на дланта си. Отиде до вратите във форма на прилепови крила, блъсна ги силно и влезе в бар „Колорадо“.

Нямаше никой. Но барът бе добре зареден с бутилки... и слава богу! Стъклото и сребърните кантове на етикетите меко проблясваха в тъмнината.

Спомняше си как веднъж, много отдавна, се бе ядосвал, че над бара няма огледало. Сега се радваше. В огледалото би видял само още един провалил се въздържател с окървавен нос, разпасана риза, разрошена коса и брадясало лице.

(Ето това означава да пхнеш цялата си ръка в гнездото на осите.)

Внезапно го заля вълна на отчайваща самота. Заплака с искреното желание да е мъртъв. Жена му и синът му бяха горе и се бяха отделили от него със заключена врата. Всички останали си бяха отишли. Забавата беше свършила.

Наведе се напред и тропна по бара.

— Лойд, къде си се дянал, по дяволите?! — изкрещя невъздържано.

Никакъв отговор. В тая плътно облицована (килия?)

стая нямаше дори ехо, което да му създаде илюзията, че не е сам.

— Грейди!

Никакъв отговор. Само бутилките, изпънати като войници за парад.

(Легни. Направи се на умрял. Лови. Направи се на умрял. Седни. Направи се на умрял.)

— Няма значение, сам ще си свърша работа, дявол да го вземе.

Някъде по средата на бара загуби равновесие, падна и главата му глухо тупна в пода. Подпря се на колене и лакти, очите му се изблещиха и се завъртяха в орбитите, а от устата му излязоха неясни звуци. В следващия миг изгуби съзнание, отпусна глава на една страна и задиша тежко и с хрипове.

Навън вятърът виеше все по-силно и гонеше снежни вихрушки пред себе си. Часът бе осем и трийсет сутринта.

45. ЛЕТИЩЕТО СТЕЙПЪЛТЪН, ДЕНВЪР

В осем и трийсет и една сутринта някаква жена от полет 196 на ТУА избухна в сълзи и изрази мнение, негласно споделяно и от други пътници (пък дори и от екипажа), че самолетът ще се разбие.

Остроносата жена до Халоран вдигна очи от книгата, подхвърли краткото си психологическо заключение: „Лигла!“, след което отново се върна към четивото си. По време на полета бе изпила два коктейла, но те, изглежда, никак не бяха смекчили опърничавия ѝ нрав.

— Ще се разбием! — пискаше остро другата жена. — Ох, знам си аз!

Една стюардеса забърза към креслото ѝ и приклепна до нея. Халоран си каза, че само стюардесите и много младите домакини имат способността да приклякат грациозно; според него това беше рядка и ценна дарба. Замисли се по този въпрос, докато стюардесата говореше тихо и утешително на жената и постепенно успя да я успокои.

Халоран не знаеше как се чувстват останалите на борда, но той лично бе адски уплашен. Навън не се виждаше нищо освен плътна бяла пелена. Самолетът се люлееше застрашително сред снежните вихрушки, които сякаш го връхлитаха от всички посоки. Двигателите бяха усилены, за да се постигне известна компенсация, и в резултат на това подът под краката им вибрираше. Зад тях от туристическата класа се чуваха стенанията на няколко души и стюардесата забърза към тях с цял куп нови торбички. Един мъж през три реда пред Халоран бе повърнал в списание „Нашънъл Обзървър“ и се усмихна извинително на стюардесата, която отиде да почисти около него.

— Няма нищо — успокои го тя. — И аз бих сторила същото в „Рийдърс Дайджест“.

Халоран бе летял достатъчно, за да може да съобрази какво става. През повечето път самолетът се беше движил срещу неблагоприятни насрещни ветрове, времето над Денвър внезапно и неочаквано се бе влошило, а сега бе малко късно да се отклонят към по-безопасно летище.

Стюардесата бе успяла да укроти до голяма степен истерията на жената. Тя продължаваше да се секне и да реве в дантелената си кърпичка, но бе престанала да обявява на висок глас прогнозите си за съдбата на полета. Стюардесата я потупа по рамото за последен път и се изправи точно когато боингът се олюля най-силно. Тя залитна назад и се друсна в скута на един мъж, а хубавите ѝ дълги бедра се разголиха чак догоре. Мъжът попремигна смаяно, после я потупа по рамото, а тя му се усмихна, но Халоран забеляза, че е доста изтощена и притеснена. Тазсутрешният полет никак не беше лек.

Чу се звън и на таблото се появи надпис „Пушенето забранено“.

— Говори капитанът — разнесе се мек глас с едва доловим южняшки акцент. — Готови сме да започнем спускането си над международното летище Стейпълтън. Полетът не беше от леките, за което се извинявам. Приземяването също може да бъде малко неприятно, но не предвиждаме реални затруднения. Моля ви, спазвайте сигналите за затягане на коланите и за въздържане от пушене. Пожелаваме ви приятно прекарване в Денвър и областта. Надяваме се също...

В този миг самолетът силно подскочи и се тръсна тежко. Халоран усети премаляване в стомаха си. Няколко души — и в никакъв случай не само жени — изпищяха.

— ...че скоро отново ще ползвате услугите на авиокомпания ТУА.

— Никак не ми се вярва — изръмжа някой зад Халоран.

— Глупости! — отсече остроносата съседка на Халоран, като постави кибритена кутия между страниците на книгата и я затвори, щом самолетът започна спускането си. — Когато човек е видял ужасите на някоя от мръсните им нищожни войни... като вас... или е изпитал на гърба си аморалната доларова политика на ЦРУ... като мен... някакво си неприятно кацане съвсем му бледнее. Не съм ли права, господин Халоран?

— Напълно, госпожо — отвърна той и погледна мрачно към снежната виелица отвън.

— Мога ли да попитам как реагира стоманената ви пластинка на всичко това?

— О, главата ми е добре — успокои я той. — Само стомахът ми нещо се поизнерви.

— Жалко за вас — заяви тя и отново отвори книгата си.

Докато се спускаха през непроницаемите облаци сняг, Халоран си мислеше за катастрофата, станала на бостънското летище Логан преди няколко години. Условиата бяха подобни, само че вместо сняг имаше мъгла, свела видимостта до нула. Колесниците на самолета бяха закачили преградна стена в началото на пистата. Онова, което бе останало от осемдесет и деветте души на борда, твърде много напомняше бифтек от мляно месо.

Ако беше единствено до него, не би се притеснявал толкова. Беше сам на тоя свят и на погребението му щяха да присъстват неколцина колеги и оня ренегат Мастъртън, който поне щеше да пийне за мир на праха му. Но в негово лице онова момченце имаше едва ли не единствения си шанс за спасение, а начинът, по който бе прекъснат последният му зов, никак не му харесваше. Все си мислеше за ония животни-храсти, които сякаш се движеха...

Тънка бяла ръка се появи върху неговата.

Жената със строгото лице бе свалила очилата си. Без тях чертите ѝ изглеждаха много по-смекчени.

— Всичко ще бъде наред — продума тя.

Халоран ѝ се усмихна и кимна.

Кацането беше неприятно точно както бе обещал капитанът, а сблъсъкът със земята тъй силен, че събори всички списания от лавиците в предната част и разпръсна пластмасовите подноси като огромни карти за игра. Никой не изкрещя, но Халоран чу от няколко места как затракаха зъби досущ като цигански кастанети.

Воят на двигателите се усили, докато действаше спирачната система на самолета, а когато най-сетне утихна, се чу гласът на капитана:

— Дами и господа, кацнахме на летище Стейпълтън. Моля останете по местата си до пълното спиране на самолета. Благодаря ви.

Съседката на Халоран затвори книгата си и издаде продължителна въздишка.

— Е, доживяхме да се преборим с още един ден, господин Халоран.

— Госпожо, денят не е свършил още.

— Напълно сте прав. Бихте ли изпили едно питие с мен във фойето?

— С голямо удоволствие, но имам среща, за която не бива да закъснявам.

— Спешна?

— Много спешна — отвърна Халоран със сериозно лице.

— Надявам се, че е нещо, което ще подобри общата ситуация с някоя малка добринка?

— И аз така се надявам — отвърна Халоран и се усмихна. Тя също му отвърна с усмивка, която подмлади лицето ѝ с десет години.

Тъй като не носеше друг багаж освен ръчната си чанта, Халоран изпревари тълпата и пристигна пръв пред бюрото на „Херц“ на долното ниво на сградата на летището. През прозорците от опушено стъкло се виждаше, че снегът продължава да се сипе. Силният вятър разнасяше безредни бели облаци и хората, прекосяващи паркинга, направо се бореха с него. На един мъж му хвъркна шапката и Халоран му посъчуства мълчаливо, докато гледаше как тя се носи нагоре. Мъжът се взираше след нея, а Халоран си помисли:

(Прежали я, приятелю. Както гледам, ще се приземи чак в Аризона.)

Веднага му хрумна друга мисъл:

(Щом в Денвър времето е толкова лошо, какво ли ще е на запад от Боулдър?)

Но може би беше най-добре да не мисли за това.

— Мога ли да ви услужа, сър? — попита го момиче в жълтата униформа на „Херц“.

— Можете, стига да имате кола — усмихна ѝ се широко Халоран.

За по-висока от средната такса Халоран успя да наеме по-тежка от средната кола — буик „Електра“ в черно и сребристо. Мислеше си повече за виещите се планински пътища, отколкото за стила; някъде по пътя щеше да му се наложи да спре и да постави вериги. Без тях нямаше да стигне далеч.

— Лоша ли е прогнозата? — попита той, когато тя му подаде наемния договор за подпис.

— Казват, че положението сега е най-тежко от 1969 година насам — отвърна тя бодро. — Далеч ли отивате, сър?

— По-далеч, отколкото ми се иска.

— Ако желаете, мога да се обадя по телефона на бензиностанцията на Тексако на кръстовището с шосе 270. Там ще ви поставят вериги.

— Много ще съм ви благодарен, мила.

Тя вдигна телефона и проведе разговора.

— Ще ви очакват.

— Още веднъж благодаря.

Когато си тръгна от гишетото, забеляза остроносата жена на една от опашките пред лентата за багажа. Продължаваше да чете книгата си: Когато мина покрай нея, Халоран ѝ намигна. Тя вдигна очи, усмихна му се и вдигна палеца си окуражително.

(сияние)

Той вдигна яката на палтото си и усмихнат, прехвърли чантата си в другата ръка. Беше съвсем слабо сияние, но го накара да се почувства по-добре. Съжаляваше, че я праметна с тая глупава история за пластинката в главата си. Пожела ѝ наум всичко добро и когато се озова във вятъра и снега, му се стори, че долавя ответното ѝ пожелание.

Таксата за поставянето на веригите в бензиностанцията беше скромна, но Халоран бутна на човека в гаража още една десетачка, за да го придвижи напред в списъка на клиентите. Когато излезе на главното шосе, все още беше десет без петнайсет; чистачките потракваха, а веригите върху големите колела на буика дрънчаха монотонно.

Шосето беше в ужасно състояние и дори с веригите автомобилът не можеше да вдигне над петдесет километра в час. Разни коли бяха излезли от пътя и бяха заседнали под странни ъгли, а в някои от участъците движението едва пълпеше и летни гуми се въртяха безпомощно в ситния, вдигащ се в облак сняг. Тук, в ниските части, това беше първата истинска зимна буря (ако хиляда и шестстотин метра над морското равнище минават за ниски части). Много хора бяха сварени неподготвени, често срещано явление, но въпреки всичко Халоран се дразнеше и ги ругаеше, докато ги задминаваше, като поглеждаше през заснеженото външно огледало, за да се увери, че отляво не идва превозно средство, което да му тресне черния задник.

Когато излезе на шосе 36, го чакаха нови неприятности. Тъкмо това шосе води към Боулдър, а на запад, към Естес Парк, където се

свързва с шосе 7. Този път, известен и под името Планинската магистрала, минава през Сайдуиндър, покрай хотел „Панорама“, спуска се по западния склон на планината и стига до Юта. Подходът към шосето бе задръстен от преобърнатата камионетка. Наоколо ѝ бяха разхвърляни запалени факли като свещи върху тортата за рождения ден на дете идиотче.

Халоран спря и смъкна прозореца си. Полицай с казашка шапка, нахлупена над ушите му, жестикулираше с ръка по посока на превозните средства, движещи се на север по шосе 1–25.

— Не може оттук — кресна той на Халоран, за да надвика вятъра. — Карайте до второто отклонение на шосе 91 и ще излезете на 36 при Брумфийлд.

— Мога да го заобиколя отляво — викна му в отговор Халоран. — Иначе се отклонявам с трийсет километра.

— Ще ти откъсна къдравата глава! — закани му се полицаят. — Казвам ти, че пътят оттук е затворен.

Халоран върна на заден ход, изчака пролука между автомобилите и продължи по шосе 25. Пътните знаци му съобщаваха, че е само на сто и шейсет километра от Шейен, щата Уайоминг. Ако не следеше внимателно за разклона, можеше да се озове там.

Вдигна скоростта на петдесет и пет, но повече не посмя; снегът вече заплашваше да блокира чистачките му, а пречките на пътя не свършваха. Ново отклонение от трийсет километра. Той изруга и чувството му, че за момченцето горе, в планината, всеки час е от значение, се усили и почти го задуши със своята настойчивост. В същото време го обзе фаталното предчувствие, че няма да се върне от това си пътуване.

Включи радиото, превъртя през няколко станции с коледни реклами и накрая откри прогнозата за времето.

— ...е вече петнайсет сантиметра и се очаква до вечерта да натрупа още трийсет сантиметра в района на Денвър. Местната и щатската полиция ви съветват да не изкарвате колата от гаража си, освен ако не е абсолютно необходимо, и ви предупреждават, че повечето от планинските проходи са затворени. Затова стойте си у дома, лъскайте си пода и слушайте...

— Благодаря, майко — рече Халоран и ядно изключи радиото.

46. УЕНДИ

Около обяд, когато Дани отиде да пишка, Уенди извади увития в кърпата нож изпод възглавницата си, пъкна го в джоба на халата си и приближи до вратата на банята.

— Дани?

— Какво?

— Ще приготвя нещо да хапнем на обяд, чу ли?

— Добре. Искаш ли да сляза долу с теб?

— Не, ще кача храната тук. Яде ли ти се омлет със сирене и супа?

— Да.

Тя се поколеба пред затворената врата още миг и попита:

— Дани, сигурен ли си, че е безопасно?

— Да — отвърна той. — Но ти внимавай.

— Къде е баща ти? Знаеш ли?

Гласът му прозвуча странно глух.

— Не, но няма страшно.

Тя потисна импулса си да продължи да го разпитва, да се върти по периферията на същността. А нещото, което представляваше същността, беше там, знаеха какво е то, и да продължава да чопли, означаваше само повече да наплаши Дани... и себе си.

Джак бе изгубил разума си. Бяха седели заедно на кушетката на Дани, когато бурята започна да набира скорост и завилня към осем сутринта, и го слушаха как обикаля на долния етаж, като реве и се препъва. Шумовете идеха най-вече от балната зала. Джак, пеещ монотонно откъси от разни песни; Джак, спорещ с въображаем опонент; Джак, крещящ силно в един момент, като ги накара да замръзнат от ужас, втренчени един в друг. Най-сетне затрополи из фойето с несигурни стъпки, после на Уенди й се стори, че чу далечен трясък, сякаш той бе паднал или със замах бе отворил врата. От осем и половина досега, вече близо три часа, бе настанала пълна тишина.

Тя мина по късия коридор, излезе на главния, водещ към стълбите, и на площадката спря да погледне надолу към фойето. Като

че го нямаше там, но тъй като денят бе мрачен, по-голямата част от помещението тънеше в сумрак. Дани можеше и да греши. Нищо чудно Джак да се криеше зад кресло или канапе... или пък зад гишето на рецепцията, където я причакваше да слезе...

Навлажни устни с език.

— Джак?

Отговор не дойде.

Ръката ѝ стисна дръжката на ножа и тя бавно заслиза надолу. Много пъти бе виждала във въображението си края на техния брак чрез развод или чрез смъртта на Джак в автомобилна катастрофа, предизвикана в пияно състояние (обикновено това видение я спохождаше към два часа в Стовингтън), а понякога във фантазиите си виждаше как я открива друг мъж, благороден рицар, който ще метне нея и Дани пред себе си на своя бял кон и ще ги отведе надалеч. Ала никога не ѝ бе идвало наум, че ще се промъкна на пръсти като престъпница, готова да забие нож в мъжа си.

При тая мисъл я заля вълна на безнадеждно отчаяние, тя спря по средата на стълбите и се вкопчи в парапета, уплашена, че краката ѝ няма да я удържат.

(Признай си. Не е само Джак. Той просто е единствената реална заплаха в тоя кошмар и ти приписваш на него всичко онова, в което не можеш да повярваш, но си принудена да вярваш — като храстите, асансьора, маската...)

Опита се да спре мисълта, но беше твърде късно.

(...и гласовете.)

Защото от време на време ѝ се бе струвало, че долу не е просто един самичък побъркан човек, който крещи и разговаря с фантоми, съществуващи само в помраченото му съзнание. От време на време бе долавяла — или поне така си въобразяваше — като изчезващи и отново появяващи се радиосигнали други гласове, музика и смях. В един момент чу Джак да води разговор с някакъв човек на име Грейди (тази фамилия ѝ бе смътно позната, но не си спомняше откъде), да прави изявления и да задава въпроси в тишината, но с висок глас, сякаш за да надвика околния шум. После изникваха някакви нереални звуци — оркестрова музика, аплодисменти, мъж с присмехулен, но властен глас, който като че убеждаваше някого да държи реч. Чуваше всички тия неща в продължение на трийсет секунди до минута,

достатъчно дълго, за да се вцепени от ужас, а после те отново заглъхваха и оставаше само пиянското фъфлене на Джак, познат ѝ от едно време. Но в хотела нямаше никакъв алкохол освен шерито за готвене. И все пак, щом тя си въобразяваше, че чува гласове и музика, нима Джак не можеше да си въобрази, че е пиян?

Никак не ѝ стана приятно от тази мисъл.

Уенди стигна до фоайето и се огледа. Каdifеният шнур, който преграждаше входа на балната зала, бе свален, сякаш някой го бе откачил по невнимание, минавайки оттам. От високите, тесни прозорци на балната зала във фоайето струеше слаба светлина. С разтуптяно сърце тя приближи до отворените врати на залата и надникна вътре. Беше пуста и тиха, с изключение на онова странно, доловимо чрез подсъзнанието ехо, което витае във всички големи помещения — от огромните катедрали до скромните в сравнение с тях по размери игрални зали в провинциални градчета.

Тя се върна до гишето на рецепцията и постоя там в нерешителност, като се ослушваше във воя на вятъра отвън. Беше най-тежката буря досега и продължаваше да набира сила. Някъде в западното крило се беше счупила пантата на прозоречен капак и сега той се блъскаше шумно и ритмично, сякаш наблизо имаше стрелбище, в което бе останал да гърми само един клиент.

(Джак, трябва да се погрижиш за това, преди нещо да е влязло вътре.)

Какво щеше да стори, ако в този миг той излезе срещу нея? Ако изникне иззад тъмното лакирано гише на рецепцията, като една от ония фигурки на пружина, дето изскачат от кутийка, щом отвориш капака ѝ, но не за да те развесели, а за да застраши живота ти, злоещо ухилена фигурка с касапски сатър в ръка и без никаква разумна мисъл в очите. Дали щеше да замръзне на мястото си от ужас, или все пак носеше достатъчно от първичното чувство на майката, готова да брани сина си до смърт? Не знаеше. Дори само мисълта за предстоящия сблъсък я поболяваше, караше я да мисли, че целият ѝ живот досега е бил някакъв сън, подготвящ я за този кошмар наяве. Беше слаба. Дойдеше ли беда, тя се спасяваше в съня. В битието ѝ не бе имало нищо забележително. Не бе се калила в сериозни изпитания. Сега изпитанието бе дошло и нямаше как да го проспие. Горее я чакаше синът ѝ.

Стисна по-здраво дръжката на ножа и надникна зад гишето.

Там нямаше никой.

Издаде шумна въздишка на облекчение.

Надникна предпазливо в кабинета на администрацията, преди да влезе вътре. Следващата врата водеше към кухнята. Най-напред протегна ръка да запали осветлението, като всеки миг очакваше нечий пръсти да я стиснат. После с леко бръмчене флуоресцентните лампи светнаха и тя видя кухнята на г-н Халоран — сега нейната кухня, за добро или за зло — с бледозелените керамични плочки, лъскавите плотове и безупречно чисти порцеланови повърхности. Беше му обещала да поддържа чистота тук и спазваше обещанието си. Имаше чувството, че Дани е в безопасност тук. Долавяното присъствие на Дик Халоран успокояваше и нея. Дани бе повикал господин Халоран и докато седеше сгушена до сина си горе и слушаше как мъжът ѝ вилнее долу, тази надежда ѝ се бе струвала съвсем нереална. Ала тук, в царството на господин Халоран, тя изглеждаше почти осъществима. Може би вече бе на път, решен да ги измъкне оттук въпреки бурята. Може би.

Отиде до килера, дръпна резето и влезе вътре. Извади кутия доматиена супа, отново затвори вратата на килера и постави обратно резето. Вратата се затваряше плътно и нямаше опасност някоя мишка да се напъха в торба с ориз, брашно или захар.

Тя отвори консервата и изсипа леко желираното ѝ съдържание в тенджерка. Извади от хладилника яйца и мляко за омлета. После взе от малката камера сирене. Всички тези дребни и привични действия, превърнали се в част от живота ѝ много преди „Панорама“ да нахлуе в него, я поуспокоиха.

Тя разтопи масло в тиган, разреци супата с мляко, после изсипа разбитите яйца в тигана.

Внезапно я обзе паника, че зад гърба ѝ е застанал някой и посяга да стисне гърлото ѝ.

Обърна се рязко, стиснала ножа. Нямаше никой.

(! Стегни се, момиче !)

Настърга от блокчето сирене, прибави го към омлета и намали газта на котлона. Супата се бе стоплила. На голям поднос постави тенджерката, прибори, две купички, две чинии, солницата и

мелничната за черен пипер. Когато омлетът леко бухна, Уенди го пресипа в една от чиниите и го покри с другата.

(А сега обратно по същия път. Изгаси осветлението в кухнята. Мини през администрацията, оттам излез през гишето на рецепцията, прибери десетте долара.)

Спря пред гишето откъм външната му страна. И постави подноса до сребърното звънче. Имаше усещането, че участва в някаква сюрреалистична игра на криеница.

Стоеше в тъмното фоайе, смръщила се замислено.

(Този път не отблъсквай настрани фактите, моето момиче. Колкото и лунатична да изглежда цялата тази ситуация, съществуват и реалности. Една от тях е, че може би ти си единственият човек, способен да носи отговорност в тази гротескна бъркотия. Имаш почти шестгодишен син, за когото трябва да се погрижиш. А и мъжът ти, каквото и да му се е случило, колкото и опасен да е... може би той също е част от твоята отговорност. А дори да не е, имай предвид следното: днес е втори декември. Нищо чудно да останете тук още цели четири месеца, ако някой от охраната на парка не реши да се отбие. А дори да започнат да се питат защо не им се обаждате по радиото, днес със сигурност никой няма да дойде, едва ли и утре... може да минат седмици... Нима цял месец ще се промъкваш с нож в джоба си, за да приготвяш храна, и ще скачаш при всяка мярнала се сянка? Смяташ ли, че ще успееш да избягваш срещата с Джак в продължение на месец? Вярваш ли, че ще му попречиш да влезе в апартамента горе, ако пожелае? У него е шперцът, а резето ще бъде изкъртено при първия по-здрав ритник.)

Отиде до трапезарията и погледна вътре. Празна беше. Имаше една маса, около която бяха наредени три стола — масата, на която се хранеха, преди да започне да ги потиска пустотата на голямото помещение.

— Джак? — подвижна колебливо.

В този момент вятърът запрати сняг в прозорците, но на нея ѝ се стори, че чу нещо. Приглушен стон.

— Джак?

Този път нямаше отговорен звук, но очите ѝ попаднаха на някакъв блестящ предмет под вратите във форма на прилепови крила, водещи към бар „Колорадо“. Запалката на Джак.

Като събра смелост, тя отиде до вратите и ги отвори. Миризмата на джин бе тъй силна, че дъхът ѝ спря. Миризма дори бе слабо казано, цялото помещение вонеше. Ала полиците бяха празни. Къде, за бога, го бе открил? Може би зад шкафовете е имало скрита бутилка. Къде?

Последва нов стон, нисък и пресеклив, но този път съвсем отчетлив. Уенди бавно приближи до бара.

— Джак?

Тишина.

Надникна зад бара и го видя прострян на пода в ступор. По миризмата можеше да се съди, че е пиан до козирката. Изглежда, бе опитал да се прехвърли над бара и бе изгубил равновесие. Цяло чудо, че не си бе счупил врата. В съзнанието ѝ изскочи стара поговорка: „Господ пази пияните и децата.“ Амин.

И все пак тя не изпитваше гняв към него. Гледаше го и той ѝ приличаше на ужасно преуморено момченце, опитало се да свърши повече, отколкото му позволяват силите, и заспало на пода наскреда дневната. Бе престанал да пие и едва ли беше негово решението отново да започне; първо, тук нямаше и алкохол, който да го съблазни... откъде се бе взел тъкмо сега?

Джак се размърда. Тя заобиколи бара, откри вратичката и влезе вътре, където той лежеше, като се спря само да погледне лъскавите хромирани кранове за бира. Бяха свършено сухи, но когато приближи до тях, усети миризма на бира, при това съвсем прясна.

Когато отиде до Джак, той се претърколи по гръб и отвори очи. Отначало погледът му бе съвсем празен, после се проясни.

— Уенди? — промълви. — Това ти ли си?

— Да — рече тя. — Мислиш ли, че ще можеш да стигнеш догоре, ако се опреш на мен? Джак, откъде...

Той грубо се вкопчи в глезена ѝ.

— Джак! Какво...

— Пипнах те — изръмжа той и се ухили. Лъхаше на джин и маслини и този мирис възбуди у нея стария ужас, по-силен от ужаса, който ѝ вдъхваше хотелът. Дълбоко в съзнанието си заключи, че се бе случило най-лошото от всичко — нещата отново се бяха върнали: тя и пияният ѝ съпруг.

— Джак, искам да ти помогна.

— Да бе! Ти и Дани само искате да помогнете. — Стисна още здраво глезена ѝ и тя се уплаши, че ще го счупи. Без да я пуска, Джак с олюляване се изправи на колене. — Искяхте да помогнете, тъй че да се махнем оттук. Ама сега те пипнах!

— Джак, боли ме кракът, не стискай така!

— Не само кракът ще те боли, кучко!

Тая дума така я стъписа, че тя не направи никакво усилие да избяга, когато той пусна глезена ѝ и с клатушкане се изправи пред нея.

— Никога не си ме обичала — продума завалено. — Настояваше да си тръгнем оттук, защото знаеше, че това ще ме довърши. Помисли ли веднъж за моите о... от... отговорности? Ясно ми е, че не си, мамка му мръсна! Ти само гледаше да ме теглиш надолу. Същата си като майка ми, тъпа кучка такава!

— Престани — промълви през сълзи тя. — Ти не знаеш какво говориш. Пиян си. Не зная как е станало, но си пиян.

— Аз пък знам. Сега всичко ми е ясно. Ти и това змийче горе заедно кроите планове. Нали така?

— Не, не — проплака тя. — Никакви планове не сме кроили. Какво говориш...

— Лъжкиня мръсна! — кресна той. — Разбрах ви тактиката! Всичко ми се изясни! Като казах, че ще останем тук, за да си върша работата, ти кимаш смирено: „Да, скъпи“, също и той: „Да, татко“, а тайно си кроите плановете. Намислили бяхте да използвате снегомобила, но аз ви попречих, защото се сетих! Вие за глупав ли ме мислехте?

Тя го гледаше онемяла. Та той щеше да я убие, а после щеше да убие и Дани. Тогава може би хотелът щеше да остане доволен и да му разреши да се самоубие. Също като онзи, другия пазач. Също като (Грейди.)

С почти подлудяващ я ужас тя си даде сметка с кого бе разговарял Джак в балната зала.

— Ти настрои сина ни срещу мен. Това беше най-лошото. — По лицето му се изписа самосъжаление. — Моето малко момченце. Сега и то ме мрази. Ти се погрижи за това. Това беше намерението ти открай време. Винаги си ревнувала. Също като майка си. Не се усмири, докато не го получи целия за себе си, така ли? Така ли, питам?!

Тя не можа да проговори.

— Аз ще те подреда тебе — закани се той и понечи да я стисне за гърлото.

Тя отстъпи крачка назад, после още една, а той, олюлявайки се, пристъпваше към нея. Уенди си спомни за ножа в джоба си и се опита да го извади, но той вече бе обвинил ръка около нея, притискаше я силно и не ѝ даваше тази възможност. Задушаваше я с миризмата на джин и с острия мирис на потта си.

— Трябва да си понесеш наказанието — изръмжа той. — Аз ще те накажа и ще бъда суров.

Дясната му ръка стисна врата ѝ.

Дъхът ѝ спря и я обзе паника. Лявата му ръка се склучи с дясната и сега тя можеше да извади ножа, но съвсем забрави за него. Инстинктивно вдигна ръце нагоре и започна да се бори отчаяно, но неговите бяха по-големи, по-силни.

— Мамо! — изпищя Дани отнякъде. — Татко, недей! Мама я боли! — Изпищя пронизително и тя чу някъде много отдалеч този ясен, кристален звук.

През очите ѝ като балетисти затанцуваха червени отблясъци. Стаята притъмня. Видя сина си да се покатерва върху бара и да се хвърля върху раменете на Джак. Внезапно една от железните му ръце я освободи, Джак изръмжа и отхвърли назад Дани. Момчето се блъсна в празните рафтове и замаяно падна на пода. Ръката отново беше на шията ѝ. Червените отблясъци започнаха да стават черни.

Дани плачеше тихичко. В гръдния ѝ кош сякаш гореше огън. Джак крещеше в лицето ѝ:

— Ще те науча аз теб! Ще ти покажа кой е господар тук! Ще видиш ти...

Но звуците вече се отдалечаваха по дълъг и тъмен коридор. Едната ѝ ръка се отпусна отмаляла надолу, прекършена в китката като ръката на удавница. Докосна някаква бутилка, една от празните бутилки за вино, обвити с оплетена слама, които служеха за декоративни свещници. Опипом с последните си капчици сила тя затърси гърлото на бутилката и го намери, а по пръстите ѝ полепнаха парченца восък.

(О, господи, ами ако се хлъзне!)

Замахна с все сила и я стовари, като съзнаваше, че ако не уцели правилно, ако удари само рамото или ръката му, ще е мъртва.

Ала бутилката се разби право в главата на Джак Торънс и стъклото вътре в сламената обвивка се натроши. Основата ѝ беше дебела и тежка и звукът от сблъсъка с главата му беше като от медицинска топка по дървен под. Той се олюля на пети и очите му се завъртяха в орбитите. Натискът върху шията ѝ отслабна, после напълно изчезна. Той разпери ръце, сякаш за да се закрепи, сетне се строполи възник.

Уенди пое дълбоко въздух, разтърсвана от ридания. За малко и тя самата не падна, но се хвана за ръба на бара и успя да се закрепи. Съзнанието ѝ ту се губеше, ту проблясваше. Чуваше Дани да плаче, но нямаше представа къде е. Като през мъгла видя едри капки кръв да падат върху тъмната повърхност на бара — реши, че са от носа ѝ. Прокашля се и плю на пода, а при това усилие гърлото ѝ пламна от болка, но постепенно тя се притъпи и стана поносима.

Малко по малко успя да възвърне контрол над себе си.

Пусна ръба на бара, извърна се и видя Джак, проснат в цял ръст, а до него разбитата бутилка. Приличаше на повален гигант. Дани се бе сгушил под касата, затискаше устата си с юмручета и се взираше в баща си, изпаднал в безсъзнание.

Уенди приближи с несигурна походка до него и го докосна по рамото. Дани се отдръпна рязко.

— Дани, чуй ме...

— Не, не — промърмори той с дрезгав глас на възрастен човек.
— Татко те бие... Ти биеш татко... Татко те бие... Искam да спя. Дани иска да заспи.

— Дани...

— Спи ми се. Лека нощ.

— Не!

Отново болка раздра гърлото ѝ. Тя потрепера омаломощена. Но той отвори очи и ги впери в нея с враждебно изражение.

Тя направи усилие да му заговори спокойно, а очите ѝ не се откъсваха от неговите.

— Чуй ме, Дани. Не татко ти се опита да ми стори зло. Нито аз исках да му причиня болка. В него се е вселил хотелът, Дани. Баща ти го командва „Панорама“. Разбираш ли ме?

В погледа на Дани бавно просветна разбиране.

— Лошото Нещо — прошепна той. — Досега нямаше от него тук, нали?

— Не — отвърна тя. — Хотелът го е сложил тук. Той... — Нападна я пристъп на кашлица и тя изхрани още кръв. Усещаше гърлото си набъбнало двойно. — Хотелът го е накарал да го изпие. Чу ли онези хора, с които татко ти говореше сутринта?

— Да... хората от хотела...

— И аз ги чух. А това означава, че хотелът става по-силен. Той иска да унищожи всички ни. Но ми се струва... надявам се... че може да го стори само чрез баща ти. Само него е успял да превземе. Разбираш ли ме, Дани? Въпрос на живот и смърт е да го проумееш.

— Хотелът е превзел татко. — Той погледна Джак и изстена безпомощно.

— Знам, че обичаш татко си. И аз го обичам. Не бива да забравяме, че хотелът мисли злото и на него, също както и на нас.

Беше убедена в думите си. Нещо повече, подозираше, че хотелът се стреми да получи преди всичко Дани и може би заради него бе отишъл тъй далеч... дори благодарение на него. Възможно бе, незнайно по какъв начин, именно сиянието на Дани да му даваше мощ, тъй както акумулаторът дава мощ на електромотора и го задвижва. Ако успееш да се измъкнат оттук, „Панорама“ щеше да изгуби зловещата си сила и щеше да се върне в латентното си състояние, щеше да представлява не по-голяма опасност от безвкусен албум с диапозитиви, изобразяващи страшни сцени. Ала ако съумееше да погълне Дани... сиянието на Дани, или жизнената му сила, или духа му... все едно как ще го нарече човек... какво щеше да стане тогава?

При тази мисъл цяла се вледени.

— Искан ми се татко да е добре — промълви Дани и сълзите му отново потекоха.

— И на мен също — каза тя и притисна детето към себе си. — Затова трябва да ми помогнеш да занесем татко ти някъде, миличък, някъде, където няма да може да се нарани. А после... ако приятелят ти Дик дойде или пък някой от охраната на парка, можем да го отведем. Вярвам, че ще може да се оправи. И тримата ще бъдем добре. Все още имаме възможност да се спасим, ако бъдем силни и смели, какъвто беше ти, когато скочи на раменете му. Разбираш ли?

Тя му отправи умолителен поглед и си помисли колко е странно, че никога не ѝ бе приличал повече на Джак, отколкото в този миг.

— Да — каза той и кимна. — Мисля... струва ми се, че ако го сложим някъде, всичко ще стане както преди. Но къде да го оставим?

— В килера. Там има храна, а резето отвън е стабилно. Топло е. А ние ще взимаме храна от хладилника и замразителната камера. Ще има достатъчно продукти и за трима ни, докато дойде помощ.

— Сега ли ще го направим?

— Да, веднага. Преди да се е събудил.

Дани вдигна преградката на бара, докато тя прибра ръцете на Джак върху гърдите му и се вслуша, за момент в дишането му. Беше бавно, но равномерно. От мириса в дъха му съдеше, че е пил доста... а беше отвикнал от алкохола. Бе припаднал колкото от удара с бутилката, толкова и от опиянението.

Хвана краката му и го потътри по пода. Бе женена за него почти от седем години, безброй пъти бе лежал върху нея — някъде от порядъка на хиляди, — но никога не си бе давала сметка колко е тежък. Дъхът излизаше болезнено и със свистене от нараненото ѝ гърло. И все пак се чувстваше по-добре, отколкото от дни насам. Беше жива. А след като бе минала тъй близо покрай смъртта, вече скъпеше живота си. И Джак също беше жив. Слепият късмет, а не някакъв план, ги бе довел до най-сигурния начин да се спасят.

Задъхана, спря за миг, притиснала краката на Джак до тялото си. Обстановката ѝ припомни вика на стария капитан от „Острова на съкровищата“: „Ще им видим сметката!“

После с неприятно чувство се сети, че секунди по-късно старият морски вълк се бе строполил мъртъв.

— Мамо, добре ли си? Той... много ли е тежък?

— Ще се справя. — И тя отново се напъна да го влачи.

Дани пристъпваше бавно до Джак. Едната му ръка бе паднала от гърдите и той я намести внимателно, с обич.

— Наистина ли така трябва, мамо?

— Да, това е най-доброто решение, Дани.

— Все едно да го хвърлим в затвор.

— Само за малко.

— Добре тогава. Сигурна ли си, че ще успееш?

— Да.

Ала без малко всичко щеше да пропадне. Дани крепеше главата на баща си, когато минаваха през праговете, но омазнената коса на Джак се изплъзна от пръстите му, когато влизаха в кухнята, тилът му се удари в настлания с плочки под и Джак се размърда и застена.

— Трябва да се използва пушек — промърмори той. — Бягай сега да ми донесеш тубичката с бензин.

Уенди и Дани се погледаха стреснати.

— Помогни ми — тихо рече тя.

Един миг Дани стоя като парализиран, втренчен в лицето на баща си, после отиде до нея и ѝ помогна с левия крак. Затътриха го по кухненския под убийствено бавно; единствените шумове, които се чуваха, бяха лекото бръмчене на флуоресцентните лампи и задъханото им дишане.

Когато най-сетне стигнаха до килера, Уенди пусна краката на Джак и се пресегна да дръпне резето. Дани сведе поглед към баща си, който отново се бе отпуснал безжизнено. Ризата се бе измъкнала от панталона му, докато го бяха влачили, и Дани се запита дали татко му е толкова пиян, че да не усеща студ. Не му изглеждаше редно да го заключват в килера като див звяр, но нали видя какво се бе опитал да направи с мама. Още на горния етаж се бе досетил, че татко му ще я нападне. В съзнанието си ги бе чул как се карат.

Резето беше заяло. Уенди го задърпа с всичка сила, но не успяваше да го помести. Беше толкова глупаво и нечестно... Преди малко, когато влезе за кутията супа, го отвори без никакво затруднение. А сега не щеше да помръдне и тя не знаеше какво да прави. Не можеше да го пхне в хладилната камера. Там щеше да се задуши и да умре от студ. Но ако го оставеше така и той се събудеше...

Джак отново се размърда на пода.

— Ще се погрижа — промърмори. — Да, разбирам.

— Събужда се, мамо! — тревожно я предупреди Дани.

Вече хлипаща, тя отчаяно се вкопчи в резето с две ръце.

— Дани? — Гласът прозвуча уж кротко, но със стаена заплаха и все още пиянски завален. — Това ти ли си, шефе?

— Заспивай, татко — притеснено избъбра Дани. — Време е за сън.

Вдигна очи към майка си, която продължаваше да се бори с резето, и веднага разбра защо не успява да го дръпне. Забравила бе да

завърти желязната пръчка, преди да я изтегли, и малката издадена пъпка бе заседнала в жлеба.

— Чакай — рече тихо и отмести ръцете й, но и неговите трепереха също тъй силно. Освободи пъпката и резето се плъзна назад с лекота.

— Бързо! — подкани я.

Хвърли поглед към Джак и видя, че клепачите му потрепват. После очите му се отвориха и се спряха право върху него със странно замислено изражение.

— Преписал си — изрече татко му. — Сигурен съм в това. Но то е тук някъде и аз ще го намеря. Обещавам ти, че ще го намеря... — И думите му отново станаха неразбираеми.

Уенди блъсна вратата на килера с коляно и тя се отвори. Отвътре лъхна мирис на сушени плодове, но тя не усещаше нищо. Отново вдигна краката на Джак и го повлече навътре. Вече дишаше шумно и със затруднение, дошла до края на силите си. Щом дръпна шнурчето, което включваше осветлението, Джак пак отвори очи.

— Какво правиш? Уенди? Какво правиш?

Тя го прекрачи, за да излезе. Но той бе бърз, изненадващо бърз. Протегна светкавично ръка, а тя отстъпи встрани и едва не падна в опита си да му се изплъзне. Ала все пак успя да улови халата й и той се разпра с раздиращ шум. Джак вече се бе привдигнал на длани и колене и с падналата над очите му коса приличаше на подивяло животно. На голямо куче... или на лъв.

— Дявол да ви вземе и двамата! Знам какво искате вие. Но няма да го получите. Този хотел... той е мой. Те искат мен. Мен! Мен!

— Вратата, Дани! — изкрещя тя. — Затвори вратата!

Той блъсна тежката дървена врата и тя се затръшна в същия миг, когато Джак скочи. Започна да блъска отвътре по нея, но вече бе късно.

Дани заопипва нервно резето с малките си пръстчета. Уенди бе на твърде голямо разстояние, за да му помогне. Въпросът дали баща му ще бъде заключен, или ще излезе на свобода, щеше да се реши за две секунди. Ръцете му изпуснаха желязната пръчка, после я стиснаха отново и я изтласкаха напред точно когато, езичето на резето бясно заигра нагоре-надолу. После остана блокирано нагоре и по вратата отново се задумка. Джак я блъскаше отвътре с рамо. Ала пръчката, с

диаметър един сантиметър, не показваше никакви признаци, че ще поддаде. Уенди най-сетне въздъхна с облекчение.

— Пуснете ме да изляза! — беснееше Джак. — Веднага ме пуснете! Дани, слушай какво ти говори баща ти, искам да изляза! Пусни ме! Прави каквото ти казвам!

Ръката на Дани механично посегна към резето. Уенди я улови и я притисна до гърдите си.

— Не ми се опъвай, Дани. Послушай ме, докато е време. Иначе така ще те напердаша, че ще има да помниш. Отвори вратата, че ще ти смачкам главата, чу ли?!

Дани я погледна, блед като платно. Чуваха пресекливото му дишане през солидната дъбова врата.

— Уенди, пусни ме да изляза! Пусни ме на минутата! Ах ти, продажна, евтина, студена кучко! Отваряй, казвам ти. Ако ме послушаш сега, ще ти се размине, но побавиш ли се още малко, така ще те подреда, че и майка ти няма да те познае. Отвори вратата!!!

Дани изстена. Уенди го погледна и разбра, че детето всеки миг ще припадне.

— Ела, шефе — продума тя, сама изненадана от спокойния си глас. — Помни, че не баща ти говори. През неговите уста приказва хотелът.

— Върнете се и веднага ме пуснете оттук! — изкрещя Джак колкото му глас държи. Ноктите му задраха яростно по вратата.

— Това е хотелът — рече Дани. — Хотелът е. Аз помня.

Ала въпреки това погледна през рамо назад и лицето му бе сгърчено от ужас.

47. ДАНИ

Беше три часът следобед на един дълъг, предълъг ден.

Седяха на голямото легло в техния апартамент. Дани непрестанно премятеше в ръцете си модела на лилавия Фолксваген с подаващото се през покрива чудовище.

Чак в отвъдния край на фоайето бяха чували как баща му блъска по вратата и как крещи с прегракнал, гневно безпомощен глас, бълвайки ругатни и закани към двама им, обещания, че ще се каят горчиво, дето са се отнесли така към него, след като години наред се е трепаля за тях.

Дани се надяваше, че на горния етаж няма да го чуват, но гласът му долиташе до тях през шахтата на сервизния асансьор. Лицето на мама беше бледо, а по шията ѝ имаше ужасяващи кафеникави петна, където татко се бе опитал да я...

Продължи да върти модела на колата в ръцете си, татковия подарък, задето се бе научил да чете уроците си.

(...където татко я бе прегръщал твърде силно.)

Мама постави на грамофона една от своите плочи и стоята се изпълни със звуците на рог и флейти. Усмихна му се уморено. Той се опита да отвърне на усмивката ѝ, но не успя. Макар звукът да бе усилен, все му се струваше, че чува как татко му крещи и думка по вратата на килера като звяр в клетка. Ами ако на татко му се доходеше до тоалетната? Какво щеше да прави тогава?

Дани се разплака.

Уенди веднага намали звука на грамофона, взе детето в скута си и го залюля.

— Дани, миличкият ми, всичко ще се оправи. Ще видиш. Ако господин Халоран не е получил съобщението ти, някой друг ще дойде. Веднага щом отmine бурята. Дотогава никой не може да се изкачи дотук. Нито господин Халоран, нито друг човек. Но щом бурята стихне, всичко ще се подреди. Ще си тръгнем оттук. И знаеш ли какво ще направим идната пролет? И тримата?

Дани поклати глава, сгушен на гърдите ѝ. Не знаеше. Струваше му се, че пролетта никога няма да дойде.

— Ще идем на риба. Ще наемем лодка и ще идем на риболов както миналата година на езерото Чатъртън. Аз, ти и татко ти. Може би ще уловиш костур и ще го приготвим за вечеря. А може и нищо да не уловим, но със сигурност ще си прекараме чудесно.

— Обичам те, мамо — продума той и я прегърна.

— О, Дани, и аз те обичам.

Отвън воят на вятъра не секваше.

Към четири и половина навън започна да притъмнява и крясъците престанаха.

Уенди все още държеше Дани в прегръдките си и двамата се бяха унесли в спокойна дрямка. Уенди не помръдна, но Дани се събуди. Настъпилата тишина му се стори по-злокобна от виковете и блъскането по здравата врата на килера. Нима татко му пак бе заспал? Или умрял? Или какво?

(Да не би да беше излязъл?)

Петнайсет минути по-късно тишината бе нарушена от рязък металически шум. Острото стържене бе последвано от механично бръмчене. Уенди се събуди с вик.

Асансьорът отново бе тръгнал.

Слушаха го с разширени очи, притиснати един до друг. Кабината се движеше от етаж на етаж, решетката изтракваше, вратите се разтваряха шумно. Разнасяха се смехове, пиански виковете, от време на време женски писък, шум от счупено стъкло.

„Панорама“ отново оживяваше наоколо им.

48. ДЖАК

Седеше на пода на килера с протегнати напред крака и кутия бисквити помежду тях, вперил поглед във вратата. Ядеше бисквити една след друга, без да усеща вкуса им, но съзнаващ, че трябва да хапне нещо. Когато излезеше оттук, щеше да се нуждае от силите си. От всичките.

Осъзна, че никога не се е чувствал по-нещастен в целия си живот. Умът и тялото му страдаха от непоносима болка. Главата му се цепеше и пулсираше като след най-тежко пиянство. И останалите симптоми също бяха налице: в устата си имаше вкус на бунище, ушите му пищяха, сърцето му препускаше и цял го разтърсваше с ударите си. Не стигаше това, ами и раменете му бяха натъртени от блъскането във вратата, а гърлото му дращеше непоносимо от безсмислените крясъци. Беше порязал дясната си ръка на резето.

Но щом излезеше оттук, някой щеше зле да пострада.

Дъвчеше бисквитите една след друга и отказваше да се поддаде на измъчения си стомах, който напираше да изхвърли всичко от себе си. Сети се за екседрина в джоба си и реши да изчака, докато стомахът му се поуспокои. Няма смисъл да пиеш болкоуспокояващо, ако вътрешностите ти не могат да го приемат. Така де, трябваше да се разсъждава разумно. Прочутият ум на Джак Торънс. Не беше ли ти човекът, който някога се канеше да изкарва прехраната си с умствен труд? Джак Торънс, нашумелият писател. Джак Торънс, всепризнатият драматург, спечелил наградата на нюйоркската критика. Джак Торънс, литератор, виден мислител, лауреат на наградата „Пулицър“ на седемдесетгодишна възраст за мемоарната си книга „Моят живот през двайсети век“. Ето това означаваше то да живееш от умствен труд.

Да живееш от умствен труд, е винаги да знаеш къде са осите.

Пъхна още една бисквита в устата си и я сдъвка.

Заклучи, че всичко се свежда до тяхната липса на доверие в него. Бяха се оказали неспособни да разберат кое е добро за тях и как да го получат. Жена му се бе опитала да го узурпира най-напред с почтени

(донякъде)

средства, а после с нечестни. Когато дребните намеци и съзливите й възражения не устояха на собствените му обосновани аргументи, тя бе настроила момчето срещу него, опитала се бе да го убие с бутилка, а после го бе заключила не другаде, а в проклетия килер.

И все пак се обади някакъв тих, заядлив глас:

(Да, ами откъде дойде алкохолът? Не е ли това всъщност първопричината? Знаеш какво става, след като пиеш, познато ти е от горчив опит. Пиеш ли, съвсем изгубваш разум.)

Запокити кутията с бисквити в насрещния ъгъл. Тя се удари в рафт с консерви и падна на пода. Погледна кутията, изтри устните си с ръка, после погледна часовника си. Беше почти шест и половина. Седеше тук от часове. Жена му го бе заключила и той седеше тук от часове, мамка му!

Започна да изпитва разбиране и съчувствие към баща си. Никога преди не си е задавал въпроса кое е подтикнало баща му да пие. В края на краищата не беше ли основната причина в жената, за която се бе оженил?

Безлично и ограничено същество, което се влачеше безмълвно из къщата с изражение на обречена мъченица. Гюле, привързано с верига към крака на баща му. Дори не и гюле с верига. Тя никога не бе направила активно усилие да превърне баща му в свой пленник, както Уенди бе постъпила с него. Съдбата на бащата на Джак повече наподобяваше тая на зъболекаря Мактийг в края на великолепия роман на Франк Норис: привързан с белезници към труп на сред пуста. Да, това беше по-близо. Мъртва умствено и духовно, майка му бе привързана към баща му с веригите на брака. И все пак баща му се бе постарал да направи най-доброто възможно нещо, додето беше влачил през живота нейния гниещ труп. Бе се помъчил да възпита четирите си деца така, че да отличават редното от нередното, да се научат на дисциплина и, главно, да почитат баща си.

Само че те всички бяха неблагодарници, включително и той самият. И сега си плащаше за това; собственият му син също се бе извъдил неблагодарник. Но още имаше надежда. Щеше да се измъкне някак си оттук. Щеше да ги накаже и двамата с всичката суровост,

която заслужаваха. Щеше да даде на Дани добър пример, та като порасне един ден, да се оправя по-добре в живота от него.

Спомни си неделния обяд, когато баща му преби майка му с бастуна... колко ужасени бяха той и другите. Сега разбираше необходимостта от наказанието, как баща му само се бе преструвал, че е пиан, и с ум, по-жив и остър от всякога, бе следил за най-беглия знак на неуважение. Джак пълзешком стигна до кутията с бисквити и отново ги задъвка, седнал до вратата, която тя така коварно бе залостила с резето. Питаше се какво точно бе зърнал баща му, та спипа майка му на местопрестъплението с престореното си пианско безразличие. Може би му се бе подхилвала в шепата си? Или пък му се бе оплезила? Или просто му бе хвърлила нагъл оскърбителен поглед, сигурна, че е твърде затъпал от пианство, за да го забележи? Каквото и да беше, той я бе спипал и я беше наказал сурово. Едва сега, след двайсет години, бе способен да оцени мъдростта на баща си.

То се знае, някой би спорил, че татко му е постъпил глупаво, задето изобщо се е оженил за такава жена, та цял живот да бъде окован ведно с труп... при това нагъл и непочтителен труп. Но когато младите се женят прибързано, писано им е дълго да се разкайват. Може би бащата на татко му се беше оженил за същия тип жена, тъй че несъзнателно таткото на Джак бе последвал примера му, а после и самият Джак. Само че неговата жена, вместо да е доволна, че пасивно допринесе да бъде съсипана една негова кариера и да бъде осакатена друга, сега се бе заела активно със зловредното дело да унищожи последната му и най-блестяща възможност: да стане член от персонала на „Панорама“ и евентуално да се издигне... чак до длъжност управител след време. Опитваше се да му отнеме Дани, а Дани беше неговият пропуск. Но това бяха глупости, разбира се. Защо им беше притрябвал синът, когато можеха да имат бащата? Тъй или иначе, работодателите винаги си втълпяваха по някоя тъпа идея, а това бе условието, което му поставиха.

Нямаше да успее да я убеди с добро, вече му бе ясно. Помъчи се да ѝ обясни положението в бар „Колорадо“, а тя бе отказала да го слуша, ударила го бе с бутилка по главата като отплата за всичките му усилия. Но двамата щяха пак да се изправят един срещу друг, при това скоро. Той щеше да се измъкне оттук.

Внезапно задържа дъха си и се послуша. Отнякъде звучеше буги-вуги на пиано и се чуваха смехове и ръкопляскания. Звуците бяха заглушени от дебелия дървен врата, но различни. Песента беше „Довечера в стария град ще стане горещо“.

Ръцете му безпомощно се свиха в юмруци; насила трябваше да се удържи да не заблъска по вратата. Забавата отново бе започнала. Алкохолът сигурно се лееше обилно. А момичето, тъй подлудяващо голо под бялата копринена рокля, вероятно танцуваше с друг.

— Ще ми платите за това! — изрева той. — Ще ми платите и двамата, дяволски изчадия проклети! Ще си получите лекарството, обещавам ви го! Вие... — Хайде, хайде — продума спокоен глас от другата страна на вратата. — Не е нужно да крещите, приятелю. Чувам ви отлично.

Джак скочи на крака.

— Грейди? Вие ли сте?

— Да, сър. Същият. Както виждам, заключен сте.

— Пуснете ме да изляза, Грейди. Побързайте.

— Очевидно не сте се погрижили за въпроса, който обсъждахме. Да стегнете жена си и сина си.

— Ами че тъкмо те ме заключиха. Дръпнете резето, за бога!

— И вие допуснахте да ви заключат? — В гласа на Грейди прозвуча изненада, сдържана от добро възпитание. — Боже мой! Жена, наполовина на вас, и малко момче? Май не ставате за ръководен служител.

Джак усети как вената в дясното му слепоочие взе да пулсира.

— Пуснете ме да изляза, Грейди. Ще се погрижа за тях.

— Наистина ли, сър? Взех да се чудя вече. — Възпитаната изненада се смени с възпитано разочарование. — С голямо съжаление трябва да кажа, че силно се съмнявам. Аз и другите започнахме да мислим, че не ви е по сърце тази работа, сър. Че... не ви стига смелост за това.

— Имам смелост! — извика Джак. — Имам, кълна се!

— И ще ни доведете сина си?

— Да! Да!

— Жена ви силно ще се възпротиви, господин Торънс. Тя се оказва по-силна, отколкото си представяхме. По-изобретателна. Във всеки случай засега ви надвива.

Грейди се изкиска.

— Може би щеше да е по-добре от самото начало да се заемем с нея, а не с вас.

— Ще ви го доведе, кълна се — продума Джак. Бе опрял лице на вратата, облян в пот. — Тя няма да се възпротиви. Кълна се, че няма. Не ще бъде в състояние.

— Боя се, че ще трябва да я убиете — студено заяви Грейди.

— Ще направя каквото е нужно. Само ме пуснете да изляза.

— Давате ли дума, сър? — упорстваше Грейди.

— Давам ви дума, обещание, клетва, обет, каквото щете. Ако вие...

Чу се глухо щракване от издърпването на резето. Вратата се откряна на половин сантиметър. Думите и дъхът на Джак секнаха. За миг му се стори, че отвън е застанала самата смърт.

После чувството отмина.

— Благодаря ви, Грейди — прошепна той. — Уверявам ви, че няма да съжалявате. Кълна се в това.

Бутна вратата и я отвори. Пантите слабо изскърцаха.

Кухнята беше празна. Грейди си бе отишъл. Всичко бе неподвижно, сякаш замръзнало под студената бяла флуоресцентна светлина. Погледът му попадна на голямата дъска за рязане, където тримата се бяха хранили.

Върху нея бе поставена чаша с мартини и пластмасова купичка с маслини. Край тях лежеше чукчето за роук от пристройката за инструменти.

Дълго го гледа.

Сетне отнякъде... отвсякъде... вътре в него... прозвуча глас, много по-плътен и властен от този на Грейди:

(Спазете обещанието си, господин Торънс.)

— На всяка цена — издума той. Усети сервилната нотка в гласа си, но не му бе възможно да я прикрие. — На всяка цена.

Отиде до дъската за рязане и постави ръка върху дръжката на чукчето. Вдигна го. Замахна с него. То изсвистя злокобно във въздуха. По устните на Джак Торънс заигра усмивка.

49. ХАЛОРАН СЕ ПРИДВИЖВА НАГОРЕ КЪМ ПЛАНИНАТА

Беше два без петнайсет следобед и според отрупаните със сняг пътни табели и километража на наетия буик той се намираше на по-малко от пет километра от Естес Парк, когато излезе от пътя.

В хълмистите части бушуваше снежна виелица, каквато Халоран не бе виждал досега (но това не означаваше кой знае какво, защото поначало бе избягвал да е там, където вали сняг), а вятърът прииждаше свирепо ту от запад, ту се завърташе откъм север и замъгляваше видимостта му с облаци ситен сняг и от време на време пораждаше у него смразяващата мисъл, че ако не забележи навреме някой завой, ще се гмурне в повече от половинметрова преспа, откъдето нямаше, измъкване. Нещата се усложняваха още повече от обстоятелството, че му липсваше опит в шофирането при зимни условия. Плашеше го затрупаната със сняг жълта линия, плашеха го бурните пориви на вятъра откъм хълмовете, от които дори тежкия буик поднасяше встрани. Плашеха го затрупаните със сняг табели и пътни знаци и това, че трябваше едва ли не да хвърля чоп, за да избере посоката през бялата, равна пустош, подобна на гигантски киноекран. Изобщо уплашен бе до немай-къде. Бе карал, непрестанно облян в студена пот, откакто се бе насочил в западна посока от Боулдър, а съединителя и спирачките докосваше тъй предпазливо, сякаш бяха китайски вази. Помежду рокмузиката по радиото дисководещият постоянно предупреждаваше шофьорите да не излизат по магистралите и в никакъв случай да не тръгват към планината, тъй като много от пътищата са непроходими и всичките до един са опасни. Съобщаваше се за десетки дребни катастрофи и за две тежки: компания скиори във фолксваген микробус и семейство, пътуващи през планината Сангре де Кристо. Убитите бяха общо четирима, а ранените — петима. „Тъй че не излизайте на пътищата, а останете да слушате хубавата музика, която ще ви предложим“, заключи весело дисководещият и съвсем вкисна Халоран, като обяви следващата песен — „Слънчеви сезони“. Той яростно завъртя копчето и прекъсна жизнерадостното чуруликане

на Тери Джакс, макар да бе наясно, че само след пет минути отново ще го включи. Колкото и да го ядосваше, все беше по-добре, отколкото да кара в пълна самота през тази бяла ужасия.

Никак не беше розово. Щеше да обърне назад още при Боулдър, ако не го измъчваше убеждението, че момченцето е в тежка беда. Дори и сега в главата му се прокрадваше тих глас — и според него това бе гласът на здравия разум, а не на страха — и го съветваше да си потърси някой мотел за нощувка край Естес Парк и поне да изчака снегорините да открият разделителната жълта ивица. Гласът постоянно го подсещаше за трудното приземяване на самолета на Стейпълтън, за мрачното опасение, че ще забие носа в пистата и ще достави пасажерите си пред входа на ада вместо на вход номер трийсет и девет, ръкав Б. Ала здравият разум не можеше да надделее над подтика на интуицията. Трябваше да стигне днес. Лош късмет извади с тая снежна буря, но нямаше как. Налагаше се да се справи с нея. Боеше се, че ако не успее да го стори, ще му се налага да се справя с нещо много по-страшно в сънищата си занапред.

Нов порив на вятъра, и от погледа му се скриха не само бледите силуети на хълмовете, а и очертанията на пътя. Караше през бяло небитие.

Внезапно насреща му сред бялата супа изникнаха халогенните светлини на снегорин и за свой ужас откри, че буикът вместо да е встрани от тях, е насочил носа си право между фаровете. Не че снегоринът се държеше особено стриктно в своето платно, но и Халоран доста бе отклонил автомобила си.

Раздаде се стържещият рев на дизеловия двигател на снегорина, последван от оглушителния и продължителен вой на клаксона му.

Тестисите на Халоран се превърнаха в малки сбръчкани торбички, пълни с натрошен лед. Стомахът му стана на желе.

Сред белотата се материализира цвят — оранжев, почти изцяло заснежен. Видя високата кабина, дори жестикулиращия шофьор.

Притисна съединителя като гръдта на силно обичана жена и буикът се плъзна напред и вдясно. Ала там нямаше банкет, снегоринът разриваше преспите направо в канавката.

(Канавката, а, да, канавката...)

Лопатите отляво на Халоран, над метър по-високи от покрива на буика, се разминаха с него на не повече от два сантиметра. Докато не

го отминаха напълно Халоран си мислеше, че катастрофата е неизбежна. Като стрела през съзнанието му мина молитва, която наполовина бе несвързано извинение пред момчето.

В следващия миг снегоринът бе вече зад гърба му и въртящите се сини светлини се отразиха в огледалото за обратно виждане на Халоран.

Той завъртя волана отново вляво, но нищо не се получи. Буикът, превърнал се в шейна, се носеше право към ръба на канавката и хвърляше сняг с калобраните си.

Изви волана обратно, по посока на канавката, и колата започна да се върти. Обзет от паника, натисна рязко спирачката и усети силно блъсване. Пътят бе изчезнал и напред се разкриваше бездънна снежна бездна, в която далеч долу се тъмнееха борове.

(Отивам си, Света майко Богородице, свърши се с мен!)

В този момент колата спря, наклонила се под ъгъл трийсет градуса напред, с ляв калник, притиснат към предпазния парапет, а задните колела почти отделени от земята. Когато Халоран се опита да включи на задна скорост, колелата само се завъртяха безпомощно. Сърцето му биеше в барабанен ритъм.

Измъкна се от колата много предпазливо, заобиколи я отзад и в този момент чу зад гърба си весел глас:

— Ей, приятел, както те гледам, май хич не си в ред.

Обърна се и видя снегорина, спрял на около четирийсет метра, почти невидим във вилицата, ако не беше тъмнокафявата струя от ауспуха и въртящите се сини светлини на покрива на кабината. Шофьорът бе застанал зад гърба му, облечен в дълъг кожух, нахлупил синьо-бяло раирано кепе, за което Халоран се почуди как се крепи на тоя силен вятър.

(С лепило. Ако не е залепено, пък на!)

— Здравсти — рече той. — Дали можеш да ме изтеглиш на шосето?

— Ами що да не мога? — отвърна шофьорът на снегорина. — Ама ти направо си търсиш белята. Хубав начин си избрал да се затриеш, няма що.

— Имам спешна работа.

— Никоя работа не е чак толкоз спешна — бавно и кротко обясни шофьорът, сякаш говореше на невменяем. — Ако се беше ударил

малко по-силно в релсата, нямаше да те съберат отдолу чак до Второ пришествие. Май не си тукашен, а?

— Не съм. И нямаше изобщо да съм по тия краища, ако не беше тая спешна работа, за която ти казвам.

— Не думай — дружелюбно подхвърли шофьорът, сякаш си бърбяха на припек, а не под снежната вихрушка, докато колата на Халоран се бе надвесила над пропаст, на сто метра височина над върховете на дърветата.

— Накъде си тръгнал? В Естес ли?

— Не. Към хотел „Панорама“, ако си го чувал — отвърна Халоран. — Намира се малко над Сайдуиндър...

Но шофьорът поклати съжалително глава и го прекъсна:

— Много добре го знам къде е. Ама хич не си мисли, че ще стигнеш до „Панорама“. Пътят помежду Естес Парк и Сайдуиндър е същински ад. Ние минаваме, а виелицата го затрупва веднага след нас. А дори и да стигнеш до Сайдуиндър, нататък пътят е затворен чак до Бъкланд, Юта. Няма да стане. Не се и надявай.

— Налага се да опитам — рече Халоран, като с последни усилия се въздържахше да говори спокойно. — Там горе има едно момченце...

— Какво ти момченце? „Панорама“ я затварят в последния ден на септември. Зиме няма никой. Нали виждаш какви бури са.

— Той е синът на пазача. В беда е.

— А ти пък как го разбра?

Търпението на Халоран се изчерпа.

— Ти цял ден ли ще ме разпитваш, за бога? Щом знам, значи знам. Ще ме издърпаш ли сега на шосето, или не?

— Брей, колко си бил докачлив — отбеляза шофьорът, без ни най-малко да се засегне. — То се знае. Сядай зад кормилото. Имам верига зад седалката.

Халоран седна зад волана, разтреперан от закъснялата реакция. Ръцете му бяха тъй изтръпнали, че не ги усещаше. Беше забравил да си вземе ръкавици.

Снегоринът доближи буика на заден ход и шофьорът излезе от кабината, хванал в ръце намотана верига. Халоран отвори вратата си и извика:

— Аз мога ли да помогна с нещо?

— Гледай само да не пречиш — провикна се в отговор шофьорът. — Ще те изтегля за миг.

Оказа се самата истина. Буикът потрепери, когато веригата го дръпна здраво, и секунда по-късно бе отново на шосето, насочен приблизително към Естес Парк. Шофьорът на снегорина приближи до вратата откъм Халоран. Той свали стъклото.

— Много ти благодаря — каза му. — И извинявай, че ти се развивах.

— Не ми е за пръв път да ми викат — безгрижно ухилен отвърна шофьорът. — Виждам, че си имаш грижа. На, дръж това. — И в скута на Халоран тупнаха чифт дебели сини ръкавици. — Ще ти потриват, ако пак излезеш от пътя. Зверски студ е. По-хубаво си ги сложи, ако не искаш до края на живота да си чоплиш носа с желязна кукичка. И да ми ги пратиш обратно. Жена ми специално ми ги е изплела и много си ги обичам. Името и адресът са зашити на подплатата. Аз, между другото, се казвам Хауърд Котръл. Като решиш, че не ти трябва вече, върни ги по пощата. Само не ме карай аз да плащам разноските.

— Добре — обеща Халоран. — И още веднъж голямо благодаря.

— Много да внимаваш. То аз лично бих те закарал, ама съм зает, та пушек се вдига.

— Няма нищо. Всичко хубаво.

Понечи да вдигне прозореца, но Котръл го спря.

— Като стигнеш до Сайдуиндър... ако стигнеш де... иди в агенцията на Дъркин. Точно до библиотеката е, няма как да не я видиш. Ще питаш за Лари Дъркин. Кажи му, че Хауи Котръл те праща и че искаш да наемеш един от неговите снегомобили. Като кажеш името ми и му покажеш тези ръкавици, ще минеш по намалената тарифа.

— Още веднъж благодаря — каза Халоран.

Котръл кимна и подхвърли:

— Ама странно все пак. Няма начин да знаеш дали някой горе в „Панорама“ е в беда, или не... Телефонът със сигурност не работи. Само че аз ти вярвам. Понякога ей тъй ми се обажда предчувствие.

— На мене също — кимна Халоран.

— Знам, че и на теб. Ама все пак внимавай.

— Ще внимавам.

Котъръл изчезна във виелицата с последно помахване, а кепето на главата му бе щръкнало наперено. Халоран включи мотора и потегли; веригите задълбаха достатъчно дълбоко, за да може буикът да се задвижи. Зад него Хауърд Котъръл наду клаксона за последен поздрав, макар да не беше нужно да го прави. Халоран ясно долови пожеланието му за късмет.

Това прави две сияния за един ден, помисли си, и сигурно е добра поличба. Но той не се доверяваше на поличбите, били те добри или лоши. А да срещне двама души със сияние в един и същи ден (след като не му се случваше повече от четири-пет пъти в годината), можеше и нищо да не означава. Все още не го напускаше онова чувство, което не можеше да определи напълно, чувство за някакъв окончателен завършек, нещо като прибран багаж. Беше някак...

Буикът отново понечи да се занесе встрани на острия завой и Халоран предпазливо го удържа, като едва смееше да диша. Отново включи радиото. Този път звучеше Арета, а Арета беше най-доброто, което можеше да си пожелае. Готов беше да я слуша по всяко време.

Нов взрив на вятъра се изви срещу колата и я разлюля. Халоран изруга и се приведе по-ниско над кормилото. Арета изпя песента си и дисководещият отново взе да дрънка как шофирането в ден като този било почти сигурно самоубийство.

Халоран изключи радиото.

Все пак стигна до Сайдуиндър, макар пътят от Естес Парк дотам да му отне четири часа и половина. Когато излезе на Планинската магистрала, беше вече съвсем тъмно, но бурята не даваше никакви признаци за утихване. Два пъти му се наложи да спре пред преспи, високи колкото самата кола, и да чака снегорините да минат и да пробият дупки в тях. Когато излизаше през една от преспите, снегоринът навлезе в неговото платно и отново разминаването беше на косъм. Онзи просто отклони машината си и не слезе да го насоли, но направи жест с пръсти, познат на всеки американец над десетгодишна възраст, и определено това не беше знакът „Виктория“.

Колкото повече се приближаваше към „Панорама“, толкова подсъзнателната му потребност да бърза растеше. Усети, че почти непрекъснато поглежда часовника си, а стрелките сякаш хвърчаха.

Десет минути след като бе излязъл на Планинската магистрала, видя две табели. Силният вятър ги бе очистил от натрупания сняг, тъй

че можа да ги прочете. Първата гласеше: „Сайдуиндър — 15 км“. Втората — „След двайсетия километър пътят е затворен през зимните месеци“.

— Лари Дъркин — промърмори на себе си Халоран. Черното му лице бе изопнато и напрегнато, някак призрачно на зеленикавата светлина от таблото. Часът беше шест и десет. — Агенцията до библиотеката. Лари...

И тогава го блъсна с все сила миризма на портокали и едновременно с нея изпратена мисъл — тежка, злостна, кръвожадна:

(ИЗЧЕЗВАЙ МРЪСЕН ЧЕРНЬО И НЕ СИ ЗАВИРАЙ НОСА В ЧУЖДИ РАБОТИ ОБРЪЩАЙ И ПОЕМАЙ ОБРАТНО ИЛИ ЩЕ ТИ ВИДИМ СМЕТКАТА ЩЕ ТЕ ОБЕСИМ НА КЛОН ЗА КРАКАТА И ЩЕ ТЕ ЗАПАЛИМ ТАКА ПОСТЪПВАМЕ С НАХАЛНИТЕ НЕГРИ ТУК ОБРЪЩАЙ НАЗАД И ДА ТЕ НЯМА)

Халоран изкрещя и викът му отекна в купето. Посланието не достигна до него в словесна форма, а чрез серия образи като в картинен ребус, изстрелвани един след друг в главата му със страшна сила. Пусна волана и посегна да закрие очи, за да се заварди от кошмарните образи.

Колата се блъсна челно в един от страничните парапети, отскочи назад, подхлъзна се пак напред и спря. Задните колела се завъртяха на празен ход.

Халоран изключи от скорост и зарови лице в дланите си. Не можеше да се каже, че плаче, но от устата му излизаше звук, подобен на ридание. Гръдният му кош бурно се вдигаше и спускаше. Съзнаваше, че ако това му се бе случило на отсечка от пътя, където отстрани имаше пропаст, сега вече вероятно щеше да е мъртъв. Може би така беше и замислено. И не се знаеше в кой момент атаката ще се повтори. Трябваше да се защити от нея. Обви се в червен силов облак, собствената му памет. Гмурна се в инстинкта си.

После предпазливо свали ръце от очите си. Нищо. Ако нещо пак се опиташе да го уплаши, нямаше да може да пробие. Вече се бе затворил.

Дали същото се бе случило и с момчето? Мили боже, нима и горкото дете бе го преживяло?

От всички образи най-силно го бе затормозил някакъв тъп звук като от чук, удрящ по твърдо сирене. Какво ли означаваше?

(Божичко, само не момченцето! Моля ти се, господи!)

Включи лоста на ниска предавка и постепенно започна да подава газ. Колелата се завъртяха, забуксуваха, отново се завъртяха и зацепиха. Буикът отново потегли и фаровете му хвърляха бледа светлина напред през снежната вихрушка. Отново погледна часовника си. Наближаваше шест и половина. Измъчваше го мисълта, че вече е много късно.

50. ЧЕС

Уенди Торънс стоеше по средата на спалнята, загледана в сина си, който бе потънал в дълбок сън.

Преди половин час шумовете бяха престанали. Всичките изведнъж. Асансьорът, забавата, отварящите се и затварящи врати. Ала вместо да ѝ донесе облекчение, тишината още повече усили напрежението ѝ, сякаш бе кратка пауза преди последния, най-жесток удар на бурята. И все пак Дани бе заспал почти моментално.

Докато гледаше как гърдите му се издигат и спадат едва забележимо, тя се запита кога ли за последен път бе имал нормален сън през цялата нощ, без кошмари или дълги мрачни бдения, ослушвайки се и оглеждайки се за неща, които за нейните собствени сетива бяха станали достъпни едва от няколко дни насам, откакто хотелът стегна хватката си около трима им.

(Реални психични явления или групова хипноза?)

Тя не можеше да си отговори и не смяташе, че има някакво значение. И в двата случая онова, което ставаше, бе еднакво убийствено. Вгледана в Дани, си помисли,

(дай боже да лежи спокойно)

че ако нищо не го разтревожи, може да си отспи до сутринта. Каквато и необичайна дарба да имаше, той все пак си бе малко дете и имаше нужда от почивка.

Сега се тревожеше най-вече за Джак.

Внезапно лицето ѝ се сгърчи в болезнена гримаса, тя отдръпна ръка от устата си и видя, че е откършила нокътя си. А винаги толкова се бе старала да поддържа ноктите си красиви. Не бяха толкова дълги, че да бъдат наречени маникюр, но затова пък бяха добре оформени и

(какво си седнала сега да се тревожиш за ноктите си?)

Засмя се тихичко, но звукът излезе треперлив и невесел.

Най-напред Джак бе престанал да крещи и да блъска по вратата. После забавата бе започнала отново

(а дали изобщо бе прекъсвала? дали не се бе отклонила в друга плоскост на времето, където не можеха да я чуят?)

и като контрапункт се бе разнасял шумът от асансьора. После и той престана. В настъпилата отново тишина, откакто Дани бе заспал, ѝ се бе сторило, че долавя тихи заговорнически гласове откъм кухнята, почти точно под себе си. Най-напред реши, че е вятърът, който можеше да имитира всякакви гами и нюанси на човешкия глас — от предсмъртен шепот до ужасен писък на жена, преследвана от убиец в евтина мелодрама. Ала докато седеше скована до Дани, впечатлението, че чува гласове, ставаше все по-убедително.

Джак и още някой обсъждаха измъкването му от килера.

Обсъждаха убийството на жена му и сина му.

Сред тези стени то нямаше да е нещо ново; тук и преди бяха извършвани убийства.

Приблужи до тръбите за отопление и залепи ухо на стената, но точно в този момент котелът забуча и шепотът потъна в свистенето на топлия въздух, нахлуващ от мазето. Когато котелът замря преди пет минути, отново бе настанала тишина и се чуваше само вятърът, навяващ сняг срещу сградата, както и проскърцването на някоя дъска от време на време.

Тя погледна откършения си нокът. Под него избликваха малки капчици кръв.

(Джак се е измъкнал.)

(Не говори глупости.)

(Да, навън е. Взел е нож от кухнята, а може би месарския сатър. В този момент се е запътил насам и стъпва в края на стъпалата, за да не скърцат.)

(Ти си ненормална!)

Устните ѝ трепереха и за миг си помисли, че е изплакала думите на глас. Ала наоколо ѝ все тъй бе надвиснала тишина.

Имаше усещането, че някой я наблюдава.

Извърна се рязко и погледна към тъмното стъкло на прозореца. Оттам ѝ се хилеше ужасяващо бяло лице с тъмни кръгове на мястото на очите, лицето на чудовищен лунатик, който през цялото време се бе крил сред тези стенещи стени...

Беше само скрежът от външната страна на стъклото.

Страхът ѝ се изтръгна в нахъсана въздишка и отнякъде до слуха ѝ отчетливо долетяха подигравателни кискания.

(Скачаш от всяка сянка. Като че и без това си нямаш сериозни грижи. До утре сутринта ще си готова за лудницата.)

Имаше само един начин да се уталожат тези страхове и тя го знаеше.

Трябваше да слезе долу и да се увери, че Джак си е все така заключен в килера.

Много просто. Слез долу. Надникни. Върни се обратно горе. Пътем не е зле да вземеш подноса от гишето на рецепцията. Омлетът вече е станал на нищо, но супата може да се притопли на котлончето до пишещата машина на Джак.

(А, да, между другото, не се оставяй да те убие, ако те причаква долу с нож.)

Тя приближи до тоалетката, като се опита да отърси от себе си страха, обгърнал я като мантия. Върху тоалетката бяха пръснати монети, талони за бензин за хотелското камионче, двете лули, които Джак навсякъде носеше със себе си, но рядко ги запалваше... и връзката му с ключове.

Взе ги и ги задържа в ръката си за миг, после ги остави. Хрумна ѝ мисълта да заключи вратата на спалнята зад себе си, но не ѝ се хареса. Дани спеше. През главата ѝ мина смътна идея за пожар или нещо още по-страшно, но тя не я задържа.

Уенди прекоси стаята, застана нерешително пред вратата, после извади ножа от джоба на халата си и стисна дръжката му.

Отвори вратата.

Късият коридор пред апартамента им беше пуст. Електрическите глобуси по стените просветваха на интервали и осветяваха синьо-черните шарки по килима.

(Видя ли? Тук няма призраци.)

(То се знае, че няма. Те искат ти да излезеш навън. Искат да се държиш по женски глупаво, а ти точно това и правиш.)

Отново се поколеба в отчаяно раздвоение. От една страна, не искаше да остави Дани самичък, от друга, изпитваше силна необходимост да се убеди, че Джак още е... безопасно затворен.

(Естествено, че е затворен.)

(Ами гласовете?)

(Нямаше никакви гласове. Въобразяваш си. Това беше вятърът.)

— Не беше вятърът.

При звука на собствения си глас трепна стресната. Но мрачната убеденост в него я накара да продължи напред. Ножът се поклащаше в ръката ѝ, отразяваше светлината и хвърляше отблясъци по копринените тапети. Чехлите ѝ шумоляха по килима. Нервите ѝ звънтяха като обтегнати струни.

Стигна до ъгъла към главния коридор и надникна, смразена от гледката, която може би я очакваше.

Нищо не видя.

След секундно колебание зави зад ъгъла и тръгна по главния коридор. Всяка стъпка към тъмното стълбище усилваше страха ѝ и я караше по-остро да осъзнава, че е оставила заспалия си син без закрила. Шумът на чехлите ѝ по килима звучеше все по-остро в ушите ѝ; на два пъти хвърли поглед през рамо, за да види не се ли промъква някой зад нея.

Стигна до стълбището и постави ръка на студения парапет. До фойайето долу имаше деветнайсет широки стъпала. Достатъчно пъти ги бе броила и знаеше. Деветнайсет, покрити с мек килим стъпала и зад всяко от тях можеше да е приклепнал Джак. Нищо подобно. Джак си седеше заключен в килера зад здравото стоманено резе и дебелия дървена врата.

Ала фойайето бе тъмно и гъмжеше от всякакви сенки.

Усети пулса си да бие силно в гърлото.

Напред и леко вляво вратата на асансьора с жълта месингова рамка беше открената и присмехулно я канеше да влезе вътре и да направи последното пътуване в живота си.

(Не, благодаря)

Вътре в кабината имаше розови и бели серпантини, пръснати конфети. В задния ляв ъгъл се търкаляше празна бутилка от шампанско.

Усети движение някъде над себе си и се извърна да погледне нагоре деветнайсетте стъпала, водещи към втория етаж, но не видя нищо; и все пак с периферното си зрение долавяше, че разни неща

(неща)

бяха отскочили назад в по-гъстия мрак на коридора, преди да успее да ги забележи.

Отново погледна надолу по стълбите.

Дясната ѝ ръка, стискаща дървената дръжка на ножа, се бе изпотила и тя го прехвърли в лявата, като обърса дланта си в хавлиената материя на халата си, после отново го хвана с дясната ръка. Едва съзнаваща, че умът ѝ е наредил на тялото да се движи напред, тя заслиза по стълбите с левия крак, после с десния, леко опряла свободната си ръка на перилото.

(Къде е забавата? Какво, да не би да ви подплаших, банда мухлясали негодници? Та аз съм само една почти примряла жена с нож в ръка! Хайде, какво става с музиката? Дайте да се пооживим!)

Още десет стъпала надолу, дузина, дяволска дузина...

Тук бе тъмно, проникваше само бледата жълта светлина от първия етаж и тя си напомни, че можеше да включи осветлението във фойето или до входа към трапезарията, или вътре в кабинета на управителя.

И все пак светлина идеше и от другаде, макар и слаба.

Флуоресцентните лампи, разбира се. В кухнята.

На тринайсетото стъпало спря и се помъчи да се сети беше ли ги загасила, или не, когато двамата с Дани излязоха оттам. Но не можа да си припомни.

Долу във фойето креслата с високи облегалки бяха потопени в сенки. Стъклата на външните врати бяха плътно покрити с бяло одеяло от навелия сняг. Металните копчета по възглавниците на канапето проблясваха като котешки очи. Тук имаше поне сто места човек да се скрие.

С вдървени от страх крака тя продължи надолу.

Изминала бе седемнайсет, осемнайсет, вече деветнайсет...

(Нивото на партера, госпожо. Внимавайте къде стъпвате.)

Вратите на балната зала зееха и откриваха плътен мрак. Отвътре долиташе тиктакане като от бомбен механизъм. Вцепени се, после си припомни, че е от часовника на полицата над камината. Часовникът под стъкления похлупак. Сигурно Джак или Дани го бяха навили... или сам се бе навил като всичко останало в „Панорама“.

Тръгна към гишето на рецепцията, като имаше намерение да мине през вратичката, да влезе в администрацията и оттам в кухнята. Видя проблясващия сребърен поднос с храната, приготвена за обяд.

Тогава часовникът внезапно прозвънтя с музикални тонове.

Уенди отново замръзна, после се отпусна. Отмерваше осем часа, нищо повече. Осем часа.

„...пет, шест, седем...“

Броеше ударите. Кой знае защо, ѝ се струваше, че не бива да мърда, докато часовникът не замлъкне.

„...осем... девет...“

(??Девет??)

... десет... единайсет...

Внезапно я осени закъсняло прозрение. Обърна се тронаво назад към стълбите, ала знаеше, че е твърде закъсняла. Но как би могла да знае?

Дванайсет.

Всички лампи в балната зала светнаха. Раздаде се оглушителен оркестров туш. Уенди изпищя с всички сила, но писъкът ѝ прозвуча немошно в гръмката какофония.

„Свалете маските!“, прогърмя глас и ехото го върна. „Свалете маските! Свалете маските!“

После всичко сякаш се оттегли в дългия коридор на времето и тя отново беше сама.

Не, не беше сама.

Обърна се и го видя, че идва към нея.

Беше Джак и все пак не Джак. В очите му светеше убийствен пламък; устата му, тъй позната, бе изкривена в мрачна усмивка.

В ръка държеше чукче за роук.

— Мислеше, че съм заключен? Реши, че си ме отстранила?

Чукчето изсвистя във въздуха.

Тя отстъпи назад, препъна се и падна на килима.

— Джак...

— Кучка такава! — прошепна той. — Знам те каква си.

Чукчето отново просвистя със смъртоносна скорост и се стовари върху мекия ѝ корем. Тя изкрещя, внезапно потънала в океан от болка. Като през мъгла видя чукчето да се издига отново. Внезапно разбра, че той има намерение да я пребие до смърт с това чукче в ръката си.

Опита се отново да му викне, да го помоли да престане заради Дани, но ударът ѝ бе изкарал всички въздух. Едва успя да прохрипти, почти беззвучно.

— На ти! На ти, за бога — ухилено нареждаше той. — Дойде време да си получиш лекарството!

Чукчето полетя надолу, Уенди се претърколи светкавично и от рязкото движение халатът ѝ се запретна над коленете. Чукчето удари в пода толкова силно, че Джак го изтърва и когато посегна да го грабне отново, тя побягна към стълбите. В стомаха ѝ пулсираше нетърпима болка.

— Кучка! — все тъй зловещо ухилен процеди той и тръгна след нея. — Воняща кучка такава! Сега ще си получиш каквото ти се полага.

Тя отново чу свистенето на чукчето и в следващия миг болката експлодира под дясната ѝ гърда, където то строши две ребра. Падна на стълбите и я раздра нова болка, тъй като се удари на ранената страна. Въпреки това инстинктивно се претърколи отново и чукчето изсвистя покрай лицето ѝ, като не го улучи за сантиметри. С глух удар се блъсна в постаното с дебел килим стъпало. Тъкмо тогава тя видя ножа, изплъзнал се от ръката ѝ при падането. Лежеше, проблясвайки, на четвъртото стъпало.

— Кучка! — повтори той и отново замахна с чукчето.

Тя се хвърли напред и то я удари под капачката на коляното. Кракът ѝ се възпламени. По прасеца ѝ започна да се стича кръв. Чукчето пак се издигна. Тя отметна глава и то засегна само част от ухото ѝ, като се заби в килима между рамото и шията ѝ.

Той пак издигна чука и Уенди се хвърли напред под дъгата на замаха му. От устата ѝ се изтъргна вик при рязката болка в ребрата. Тялото ѝ се удари в глезените му, той изгуби равновесие и се просна по гръб с рев на изненада и гняв, а тя с огромно усилие успя да се задържи на крака върху спечеленото по-горно стъпало. При падането чукчето отхвъркна от ръката му. След миг той се надигна, вперил в нея изумен поглед.

— Ще те убия заради това — изръмжа.

Преобърна се и посегна за чукчето. Уенди продължаваше с мъка да се държи на крака, усещайки как нажежени игли пронизват крака ѝ чак до хълбока. Лицето ѝ бе пепеляво, но със стегнати черти. Метна се към него в секундата, когато той стисна дръжката на чукчето.

— Прости ми, господи! — разнесе се пронизителният ѝ вик в тъмното фоайе на „Панорама“ и тя заби кухненския нож в долната част

на гърба му чак до дръжката.

Тялото му се вдърви под нея, а после се разнесе дивият му рев. Помисли си, че никога през живота си не е чувала по-ужасяващ звук. Стори ѝ се, че всички дъски, прозорци и врати на хотела изскърцаха отведнъж и безкрайно продължително, докато той съвсем замря под нея. Погледнати от страни, напомняха салонна пародия на кон и ездач. Само дето вълнената му риза на черни и червени карета постепенно се напояваше с кръв на гърба.

След няколко мига той падна напред по лице, а тя се свлече на ранената си страна и изстена през зъби.

При всяко вдишване я разсичаше болка, а по шията от раздраното ѝ ухо течеше кръв.

Единствените звуци бяха нейното тежко, болезнено дишане, вятърът и тиктакането на часовника в балната зала.

Най-сетне успя някак да се привдигне и да се дотътри до перилото. Стисна го и отпусна тежестта си върху него с наведена глава в пристъп на световъртеж. Когато се посъвзе, започна да се изкачва, като се опираше на здравия си крак и местеше ръцете си по перилото. Веднъж вдигна поглед нагоре, очаквайки да види Дани на горната площадка, но тя бе празна.

(Слава богу че е спал през цялото това време слава богу слава богу)

Като изкачи шест стъпала, наложи ѝ се да си почине; наведе глава и русата коса се провеси над парапета. Въздухът минаваше болезнено през гърлото ѝ, сякаш бе бодлива тел, а цялата дясна страна на тялото ѝ представляваше подута и горяща маса.

(Хайде Уенди давай моето момиче като идеш зад заключената врата ще видиш че е можело и по-зле да пострадаш а стигнеш ли до горния коридор вече можеш да пълзиш давам ти разрешение.)

Пое въздух толкова дълбоко, колкото ѝ позволяваха смазаните ребра, и почти заваляйки се, изкачи още едно стъпало. После още едно.

Беше на деветото, когато зад гърба ѝ се разнесе дрезгавият глас на Джак:

— Мръсна кучко! Ти ме уби.

Черен ужас я прониза. Погледна през рамо и видя Джак бавно да се изправя на крака.

Гърбът му бе приведен и тя видя стърчащата дръжка на кухненския нож. Очите му се бяха свили, почти се бяха изгубили сред бледата подпухнала плът наоколо им. В лявата си ръка немощно стискаше чукчето за роук. Краят му бе окървавен и в средата бе залепнало парченце от плата на розовия ѝ халат.

— Ще ти дам аз лекарството — прошепна той и олюлявайки се, се заизкачва по стълбите.

Хлипаща от страх, тя събра всичките си сили и продължи напред. Десет стъпала, дузина, дяволска дузина. И все още площадката на горния етаж ѝ се виждаше като недостижим планински връх. Беше съвсем задъхана, а гърдите ѝ крещяха от болка. Косата ѝ безредно се спускаше пред лицето. Очите ѝ смъдяха от стеклата се пот. Тиктакането на часовника в балната зала изпълваше ушите ѝ, а като контрапункт — задъханото дишане и болезнените стонове на Джак, качващ се подире.

51. ХАЛОРАН ПРИСТИГА

Лари Дъркин беше висок слаб човек с намусено лице и буйна червена коса. Халоран го бе заварил тъкмо като си тръгваше от агенцията, скрил намръщената си физиономия в армейска шуба. Явно нямаше желание да работи повече в този бурен ден, без значение колко отдалеч пристигаше Халоран, а още по-малко желание имаше да даде под наем един от снегомобилите си на този негър с обезумял поглед, който твърдеше, че на всяка цена трябва да се качи до „Панорама“. Сред хората, които бяха преживели почти целия си живот в градчето Сайдуиндър, хотелът се ползваше със съмнителна репутация. Там бе извършено убийство. Известно време той бе управляван от шайка гангстери, после от бизнесмени главорези. В „Панорама“ се вършеха неща, които не стигаха до вестниците, защото парите умеят да говорят по своему. Но хората в Сайдуиндър имаха доста ясна представа какво става там. Повечето камериерки се набираха от градчето, а камериерките виждат доста неща.

Ала когато Халоран спомена името на Хауърд Котръл и показва етикетчето на подплатата на ръкавиците, собственикът на агенцията омекна.

— Той ви прати при мен, значи? — попита Дъркин, като отключи едно от гаражните помещения и поведе Халоран вътре. — Радвам се, че на стария разбойник му е останала капчица разум. — Той натисна ключа за осветлението и няколко много стари и мръсни флуоресцентни тръби морно заработиха. — За какъв дявол ви е да ходите на онова място, приятелю?

Нервите на Халоран бяха съвсем изтънели. Последните няколко километра до Сайдуиндър бяха много тежки. Внезапен вихър, движещ се със скорост, не по-малка от сто километра в час, бе завъртял буика на триста и шейсет градуса. А имаше да измине още километри и Господ знае какво го очакваше на края на пътя му. Беше ужасен за съдбата на момчето. Ето че вече бе седем без десет, а той отново трябваше да изпълни номера си пред поредния любопитен.

— Горе има човек в беда — предпазливо отвърна той. — Синът на пазача.

— Кой? Малкият Торънс ли? Че в каква беда може да е?

— Не знам — смутолеви Халоран.

Просто му прилошаваше от това губене на време. Разговаряше с човек провинциалист, а те всички изпитват потребност да подхождат отдалеч към сделката, да я подушат от всички страни, преди да се гмурнат в нея. Но Халоран нямаше желание да се бави повече, защото вече бе уплашен не на шега.

— Моля ви — рече той. — Трябва непременно да се кача горе и ми е нужен снегомобил. Ще ви платя колкото струва, но ме оставете да си свърша работата.

— Добре — отвърна Дъркин, без сянка от обида. — Щом Хауърд ви изпраща, на мен това ми стига. Вземете тая Арктическа котка. Ще ви наляя пет галона бензин в тубата. Резервоарът е пълен. Ще ви е достатъчно за отиване и за връщане.

— Благодаря ви — с леко треперещ глас каза Халоран.

— Ще ви струва общо дваисет долара.

Халоран изрови дваисетачка от портфейла си и му я подаде. Дъркин пхна банкнотата в джоба на ризата си, без да я погледне.

— Не е зле да си сменим горните дрехи. Това ваше палто за нищо няма да ви послужи в такава вечер. Дайте го на мен и ще си го приберете, когато ми върнете шейната.

— Вижте, не ми е удобно...

— Не ми продавайте фасони — все тъй спокойно го прекъсна Дъркин. — Няма да ви пусна да премръзнете горе. Аз имам да измина само две пресечки и ще седна да си вечерям у дома. Хайде, събличайте го.

Леко зашеметен, Халоран смени палтото си с подплатената с кожа шуба на Дъркин. Флуоресцентните тръби на тавана леко бръмчаха и му напомняха за лампите в кухнята на „Панорама“.

— Сладко дете е малкият на Торънсови — рече Дъркин. — С баща си често минаваха оттук, преди да падне снегът. Идваха да зареждат хотелското камионче. Момчето ми се вижда много привързано към баща си. Надявам се, всичко да е наред с него.

— И аз също — рече Халоран, като вдигна ципа на шубата и си нахлупи качулката.

— Дайте да ви помогна да го изкараме — предложи Дъркин и двамата избутаха снегомобила по омазнения асфалт към изхода. — Карали ли сте друг път такова чудо?

— Не.

— Нищо сложно няма. Инструкциите са залепени тук, на таблото, но трябва само да можете да тръгвате и да спирате. Това е педалът на стартера, също като при мотоциклет. Ето тук е спирачката. Накланяйте се с него по завоите. По заледен път вдига към сто и десет километра в час, но на тоя ситен сняг и осемдесет са му много. — Вече бяха излезли пред бензиностанцията и Дъркин повиши глас, за да надвика вятъра. — Гледайте да не излизате от пътя! Следете предпазните релси отстрани и пътните знаци и няма страшно. Излезете ли от пътя обаче, свършено е с вас. Разбрахте ли ме?

Халоран кимна.

— Почакайте малко — рече Дъркин и изтича обратно в гаража.

Докато го чакаше, Халоран натисна няколко пъти педала на стартера и снегомобилът запърпори.

Дъркин се върна с маска за ски в черно и червено.

— Сложете си я под качулката! — викна той.

Халоран я нахлузи. Беше му малко тясна, но запазваше челото, бузите и брадата му от хапещия вятър.

Дъркин се наведе над ухото му.

— Сигурно и вие като Хауи усещате отнапред някои неща — каза той. — Нищо лошо няма в това, само че хотелът не се ползва с добро име тук. Ако искате, мога да ви дам пушка.

— Едва ли ще ми помогне — викна в отговор Халоран.

— Вие решавате. Но ако вземете момчето, доведете го на Пийч Лейн номер шестнайсет. Жената ще го нахрани с топла супа.

— Добре. Благодаря за всичко.

— Да се пазите! Дръжте се на пътя.

Халоран кимна и бавно натисна педала на стартера. Снегомобилът се понесе напред и фарът изпрати светъл лъч напред през гъстата завеса от сняг. В огледалото за обратно виждане видя вдигнатата за поздрав ръка на Дъркин и му помахаше в отговор. После насочи ръчките на кормилото наляво и пое по главната улица. Спидометърът показваше петдесет километра в час. Беше седем и

десет. В „Панорама“ Уенди и Дани спяха, а Джак Торънс обсъждаше въпроси на живота и смъртта с бившия пазач.

След пет пресечки лампите от двете страни на Главната улица свършиха. В продължение на километър се движи между малки къщи, сгушени в снега, а после продължи сред пълен мрак, обгръщан отвсякъде от воя на вятъра. В мрака, разкъсван единствено от фара на снегомобила, отново го сграбчи почти детски страх от тъмното. Никога не се бе чувствал тъй сам. В продължение на няколко минути, докато светлините на последните къщи все още се отразяваха в огледалото му, изпита почти непреодолим импулс да обърне назад. Каза си, че Дъркин при цялата си загриженост за малкия на Торънсови не бе предложил да го придружи с другия снегомобил.

(Тоя хотел не се ползва с добро име тук.)

Като стисна зъби, той натисна по-силно педала на газта и стрелката на спидометъра се покачи на седемдесет километра в час. Струваше му се, че се движи с бясна бързина, и все пак се боеше, че закъснява. С тая скорост щеше да му е нужен почти час, за да стигне до „Панорама“. Но при по-висока можеше изобщо да не стигне.

Не отлепяше поглед от страничните релси и кръглите рефлектори върху тях, някои от които бяха заровени под преспи. На два пъти опасно късно забеляза знаците за завои и се насочи към замаскираните от снега канавки, преди да се върне на пътя. Километражът отброяваше изминатите километри влудяващо бавно — десет, дваисет, най-сетне трийсет. Дори под маската лицето му започваше да изтръпва, а краката му вече се бяха вдървили.

(Сега и сто долара не бих пожалил за чифт грейки.)

При всеки изминат километър ужасът му растеше — сякаш атмосферата около хотела бе отровна и колкото повече го приближаваше, толкова повече тя се сгъстяваше. Дали и преди беше така? Никога не бе харесвал тоя хотел, а и други споделяха чувствата му, но такова силно отвращение никога не бе изпитвал.

Усещаше как гласът, който едва не го бе убил пред Сайдуиндър, се опитва да пробие защитата му и да порази мозъка му. А след като бе толкова мощен на четирийсет километра разстояние оттук, какъв ли щеше да е сега? Не можеше да го заглуши напълно. Той продължаваше да сипе в мозъка му подсъзнателни внушения. Все по-натрапчив бе образът на ранена жена в някаква баня, която напразно се опитваше да

се предпази с ръце от страшен удар, и у него растеше убедеността, че тази жена трябва да е...

(Господи, внимавай!)

Отново се бе насочил право към преспите. Разсеян от мрачните картини, бе пропуснал знака за завой. Изви рязко кормилото надясно и снегомобилът силно се наклони. Отдолу се чу стържене, сякаш плазовете бяха задрали по камък. Уплаши се, че ще изхвъркне от мястото си, и снегомобилът наистина направи няколко подскока, преди да се върне върху сравнително по-равната повърхност на пътя. Ала още в следващия миг пред него отново изникна огромна преспа и той с лудо биещо сърце отклони кормилото в обратна посока.

(Дръж се на пътя, Дик, момчето ми!)

С мъка на сърце натисна още малко педала на газта. Спидометърът вече сочеше почти осемдесет километра в час. Вятърът ревеше и бучеше наоколо му. Фарът пронизваше мрака.

Кой знае колко време бе минало, когато внезапно след един завой пред него в далечината изникна трепкаща светлина. Показа се само за миг, после отново се скри зад високите преспи. Видя я толкова за кратко, та реши, че просто си внушава, защото така му се иска, ала след още един завой отново я зърна за няколко секунди. Тоя път реалността ѝ не подлежеше на съмнение; от този ъгъл я беше виждал много пъти преди. Това беше „Панорама“. Изглежда, във фойето и на първия етаж светеше.

Част от страха му — онзи, свързан с управлението по опасното трасе и възможността снегомобилът да се разбие — напълно се стопи. Снегомобилът навлезе сигурно в първата част от широкия завой, всеки метър от който бе добре познат на Халоран, и точно тогава в светлината на фара изникна

(Исусе Христе, какво е това?!)

Халоран най-напред го взе за голям вълк, когато бурята бе принудила да се спусне от планината, ала когато приближи, видя какво е и ужасът го сграбчи за гърлото.

Не вълк, а лъв. Лъвът-храст.

Муцуната му представляваше маска от тъмни сенки и посипан сняг, хълбоците му бяха стегнати, готови за скок. И той наистина скочи, разсипвайки снега от тялото си като облак кристален прах.

Халоран изкрещя, изви кормилото силно вдясно и се приведе ниско над него. Раздираща болка го прониза през лицето, врата и раменете. Маската му за ски бе разкъсана. Изхвърча от снегомобила, падна в снега и се претърколи в него.

Усещаше, че идва към него. Лъхна го остра миризма на зеленика. Огромна зелена лапа го удари в гърба, той отхвърча на два метра встрани и се просна като парцалена кукла. Видя как снегобилът, останал без управление, се блъсна в преспа, после тръгна назад с насочен към небето фар, килна се настрани и повече не помръдна.

В следващия миг лъвът-храст го връхлетия. Чу се остър звук и шубата му се раздра отпред. Биха могли да са сухи клонки, но Халоран знаеше добре, че са нокти.

— Теб те няма! — изкрещя Халоран на обикалящия озъбен лъв. — Изобщо те няма! — Изправи се с мъка на крака и бе преполовил разстоянието до снегомобила, когато лъвът отново скочи и го тупна по главата с бодливата си лапа. Халоран видя беззвучни експлодиращи светлини.

— Няма те! — повтори, но този път едва чуто.

Коленете му се подгънаха и рухна в снега. Продължи пълзешком към снегомобила; дясната страна на лицето му бе цялата окървавена. Лъвът отново го удари и го обърна по гръб като костенурка, като нададе игрив рев.

Халоран не се отказа от усилията си да стигне до снегомобила. Онова, от което се нуждаеше, бе там. И отново лъвът бе върху него, и отново усети остриите му нокти в плътта си.

52. УЕНДИ И ДЖАК

Уенди се осмели, да хвърли още един поглед през рамо. Джак беше на шестото стъпало и също като нея се бе вкопчил в парапета. Зловещата усмивка още бе на устните му, а по брадата му се стичаше кръв. Озъби се насреща ѝ.

— Ще ти изкарам мозъка на пихтия! Така да знаеш! — И с мъка се изкачи на следващото стъпало.

Паниката я подгони напред и болката отстрани се попритъпи. Качваше се колкото може по-бързо, без да обръща внимание на пробождането в ребрата. Чак когато стигна догоре, отново погледна назад.

Вместо да губи сили, той като че бе придобил нова енергия. Беше само на четири стъпала зад нея и премерваше разстоянието с чука в лявата си ръка, а с дясната се подпираше на перилото.

— Ето ме, тук съм — процеди задъхано през кървавата си усмивка, сякаш четеше мислите ѝ. — По петите ти съм, кучко! Нося ти лекарството.

Тя хукна, залитайки, по коридора, с ръце, притиснати към мястото на непоносимата болка отстрани. Вратата на една от стаите се отвори и отвътре цъфна мъж със зелена маска на таласъм. „Страхотна забава, нали?“ изкрещя в лицето ѝ и дръпна шнурчето на цилиндрична картонена кутийка. Отвътре изскочиха серпантини и се плъзнаха около нея. Маскираният се изкиска, отново влезе в стаята и затръшна вратата. Уенди се препъна и падна на килима. Болката отдясно я прониза като нажежен шиш и тя отчаяно взе да се бори срещу черната вълна на безсъзнанието, която се стремеше да я залее. Смътно долови, че асансьорът отново тръгна, и видя, че под пръстите ѝ шарките по килима се раздвижиха и загърчиха.

Чукчето изтропа зад гърба ѝ и тя, ридаеща, се хвърли напред. Стрелна поглед назад и видя Джак да залита напред, изгубил равновесие, и отново да замахва със зловещото си оръжие, миг преди да се строполи на килима.

Чукчето я удари точно между лопатките и в първия момент болката така я зашемети, че можеше само да се гърчи, като свиваше и разпускате юмруци. Нещо вътре в нея се строши, тя чу ясно звука, макар да виждаше всичко наоколо замъглено, сякаш през марля.

После съзнанието ѝ се върна, а заедно с него болката и ужасът.

Джак се опитваше да се изправи, за да довърши делото си.

Уенди се опита да се привдигне, но откри, че ѝ е невъзможно. При усилието по гърба ѝ пробягаха сякаш токови удари. Запълзя на една страна. Джак пълзеше след нея и се подпираше на чукчето като на патерица.

Когато стигна до ъгъла, тя вкопчи ръце в стената и допълзя до страничния коридор. Ужасът ѝ растеше — сама не вярваше, че това е възможно, но беше така. Сега бе стотици пъти по-страшно, отколкото когато го виждаше на какво разстояние е зад нея. Докато пълзеше, изтръгваше от килима цели снопчета влакна и вече бе по средата на коридора, когато видя, че вратата на спалнята е широко отворена.

(Дани! О, Господи!)

С мъка се привдигна на колене и дерейки с нокти по тапетите, се изправи в цял ръст. Забрави болката и се хвърли напред през прага на стаята, а Джак едва сега се зададе иззад ъгъла и запълзя към стаята, все тъй подпират се на чукчето. Уенди се опря на ръба на тоалетката и вече се вкопчваше в рамката на вратата, когато Джак изрева:

— Не смей да затваряш вратата! Дявол да те вземе, само да си я тръшна!

Тя не само я тръшна, но и пусна резето. Лявата ѝ ръка трескаво шареше по плота на тоалетката, събори монетите и те се пръснаха във всички посоки. Най-сетне напипа връзката с ключове точно когато чукчето се стовари от външната страна на вратата и рамката ѝ потрепера. Пъхна ключа в ключалката и го превърта надясно. Отвън Джак с крясъци заудря по вратата. Кънтящите по дървото удари я накараха да потръпне и тя отстъпи назад. Как можеше да прави това с нож, забит в гърба си? Откъде намираше сили? Прищя ѝ се да изкрещи „Защо още не си мъртъв?“ срещу заключената врата.

Вместо това се обърна с гръб към нея. Двамата с Дани трябваше да влязат в банята и да заключат и нейната врата, в случай че Джак успееше да нахълта в спалнята. За миг ѝ хрумна лудешката мисъл да се измъкне през шахтата на сервизния асансьор, но тутакси я отхвърли.

Дани бе достатъчно дребен да се промъкне вътре, но тя нямаше да може да контролира спускането на въжетата. Детето можеше да падне като камък чак долу и да се пребие.

Освен банята друг път за бягство нямаше. А ако Джак успееше да се вмъкне и там...

Не си позволи да мисли за това.

— Дани, миличък, трябва да се събудиш...

Ала леглото беше празно.

Когато бе заспал дълбоко, тя го бе завила с одеялата и един от юрганите. Сега те бяха отметнати встрани.

— Ще ви спипам! — крещеше Джак. — И двамата ще ви спипам! — Всяка дума бе придружавана от силен удар по вратата, но Уенди не обръщаше внимание нито на крясъците, нито на думкането. Цялото ѝ внимание бе грабнато от празното легло.

— Излизайте отвътре! Отключете проклетата врата!

— Дани? — прошепна тя.

Разбира се... Когато Джак я бе нападнал, той бе усетил, както винаги усещаше всяка проява на насилие или дори само мисъл за него. Може би дори бе видял цялата сцена в кошмарите си. Сега се криеше.

Отпусна се тежко на колене и изохка от рязката болка в подутия си кървящ крак. Надникна под леглото. Там нямаше нищо освен валма прах и чехлите на Джак.

Джак изкрещя името ѝ и този път, когато удари с чука, една треска от вратата отхвърча навътре. При следващия удар вратата изпука като сноп сухи подпалки. Кървавата глава на чукчето, подаде се през нова дупка, се дръпна назад, удари отново и откърти още една треска, която изхвърча като шрапнел в отвъдния край на стаята. Уенди се улови за крака на леглото, изправи се и се потътри към дрешника. Счупените ребра се забиваха в плътта ѝ като ножове.

— Дани?

Трескаво отметна настрани окачените дрехи; някои от тях се изплъзнаха от закачалките и се свлякоха на пода. Нямаше го в дрешника.

Закуцука към банята и когато стигна до вратата, обърна се да погледне назад. Чукчето се стовари отново по вратата и разшири дупката. После оттам се провря ръка, която търсеше опипом резето. Тя с ужас забеляза, че е оставила връзката ключове в ключалката.

Ръката бутна резето и в движението си блъсна ключовете, които звъннаха весело. Ръката ги улови победно.

С ридание тя се втурна в банята и затръшна вратата ѝ в същата секунда, когато вратата на спалнята се отвори рязко и Джак нахълта вътре с рев.

Уенди механично затвори резето и го завъртя; докато блокира в жлеба, после се огледа отчаяно. Банята беше празна. Дани го нямаше и тук. И когато погледът ѝ попадна на собственото ѝ окървавено и ужасено лице в огледалото на аптекката, зарадва се, че детето не е тук. Бе убедена, че децата не бива да стават свидетели на кавгите между родителите си. Надяваше се, че чудовището, което сега вилнееше в спалнята, трошеше вещи и преобръщаше мебели, ще падне в несвоят и няма да преследва сина ѝ. Започна да мисли не би ли могла да го нарани още по-силно... да го убие дори.

Погледът ѝ обходи гладките порцеланови повърхности в банята, търсейки нещо, което би могло да послужи като оръжие. Имаше голям калъп сапун, но дори увит в кърпа, едва ли би могъл да представлява смъртоносно оръжие. Друго нямаше. Господи, какво да прави?

Зад вратата продължаваха да се носят животински звуци на рушене, придружавани с резове, че те двамата „ще си получат лекарството“, „ще си платят за стореното“, „ще разберат най-сетне кой командва тук“. „Две нищожни псета“, това били те.

Чу се нов трясък и тя се досети, че е съборил грамофона ѝ; след него последва кухо изпукване — строшил бе екрана на телевизора. Течението запрати стъкълца под вратата на банята. Сетне бяха раздрани дюшеците на двойното легло, на което бяха спали един до друг. Безразборни удари с чука по стените.

Не можеше да разпознае нищо от истинския Джак в този садистичен, животински рев, в който ту звучеше хленч на самосъжаление, ту ожесточени крясъци. Бе чувала нещо подобно в гериатричната клиника на болницата, където бе работила през лятото като студентка. Сенилна деменция. Там вече не бе Джак. Онова, което чуваше, бе лунатичният, озверен глас на самия хотел.

Чукчето се стовари върху вратата на банята и с първия удар откърти част от крехката ѝ повърхност. Вече виждаше обезумялото лице, взиращо се в нея. Устата, бузите и вратът му бяха окървавени, а

едното око (само то се виждаше) бе мъничко като на свиня и гореше с убийствен пламък.

— Няма къде да ми избягаш, мръснице! — продума запъхтяно.

Чукчето отново удари и запрати трески във ваната и срещу огледалото на аптечката...

(!!Аптечката!!)

Със стенание, но не на болка, а на ужас — временно бе забравила болката, — тя се извърна и блъсна настрани вратичката на аптечката. Затършува из нея. Дрезгавият глас отзад изръмжа:

— Ето ме! Ето ме, гадино такава, идвам!

Разбиваше вратата с безпощадна, механична ярост.

Шишенца и бурканчета падаха под трескавите и, търсещи пръсти — сироп за кашлица, вазелин, билков шампоан, кислородна вода, бензокаин, — всички се търколиха с дрънчене в умивалника.

Напила бърснача, обърна се и замахна с него към ръката, която се бе провряла през цепнатината и търсеше резето.

Джак изкреця с пълен глас. Ръката светкавично се дръпна назад.

Като дишаше тежко и стискаше бърснача, Уенди чакаше той да опита отново да влезе. Стори го и тя пак го резна. Бърсначът се завъртя в пръстите ѝ и поряза и нея. Тя го изпусна на плочките до тоалетната чиния. Наведе се, вдигна го, постави ново от сменяемите ножчета и зачака.

Долови движение в съседната стая.

(??отива си??)

После от прозореца на спалнята долетя пронизително жужене като от гигантско насекомо.

Джак изруга яростно и... да, да, сигурна беше... излезе от апартамента им, като се блъскаше в прекатурените предмети.

(??Някой бе дошъл, горски пазач или Дик Халоран??)

— О, Господи — изпъшка и изпита усещането, че устата ѝ е пълна с натрошени трески и стърготини. — О, Господи, дано! Моля ти се!

Сега трябваше да излезе оттук, да намери сина си, за да срещнат останалата част от кошмара заедно.

Пресегна се да дръпне резето. Ръката ѝ сякаш се протегна на километри разстояние. Най-после достигна бравата и отключи. Щеше да се измъкне от ужасния си затвор. Отвори вратата, олюлявайки се,

излезе навън и внезапно я смрази мисълта, че Джак не си е тръгнал, че се спотайва тук някъде и я дебне.

Огледа се. Нямаше никой в стаята, съседната дневна също бе празна. Навсякъде само разхвърляни, изпотрошени вещи.

Дрешникът? Празен.

Тогава пред очите ѝ започнаха да се размиват сиви сенки, тя падна на един от дюшеците, които Джак бе измъкнал от рамката на леглото, и почти изгуби съзнание.

53. ХАЛОРАН, ИЗВАДЕН ОТ СТРОЯ

Халоран стигна до преобърнатия снегомобил по същото време, когато на два километра разстояние Уенди се привдигна в ъгъла към малкия коридор, който водеше към апартамента на пазача.

Не му трябваше самият снегомобил, а тубата с бензин, прикрепена с ластични ремъци към задната му част. Ръката му, още със синята плетена ръкавица на Хауърд Котръл, хвана горния ремък и го откачи, а лъвът-храст изрева отзад — рев, прозвучал повече в съзнанието му, отколкото в пространството. Последва удар с бодлива лапа в сгъвката под коляното и Халоран усети пареща болка, когато ставата се изви под неприсъщ ъгъл. Негърът изстена през стиснати зъби. Очакваше всеки момент лъвът да се хвърли в убийствен скок, тъй като играта явно му бе омръзнала.

Посегна да откачи втория ремък. В очите му се стече лепкава кръв.

(Рев! Удар!)

Тоя път попадна в хълбоците му с такава сила, че той едва отново не отхвърча встрани от снегомобила, но се вкопчи здраво в ремъка, защото от това буквално зависеше животът му.

Освободи и втория ремък. Бе притиснал тубата с бензин към гърдите си, когато лъвът отново го връхлетя и го повали по гръб. Видя го отново — само една сянка сред мрака и сипещия се сняг, кошмарен като привидение. Халоран отвъртя капачката на тубата и от гърлото ѝ се разнесе остра миризма на бензин. Успя да коленичи и когато лъвът отново се хвърли към него, лисна отгоре му съдържанието на тубата.

Лъвът-храст се отдръпна назад с гневно ръмжене.

— Бензинец! — изкрещя му пронизително Халоран. — Ще те подпаля, сладурче! Само ми ела наблизо!

Лъвът повторно настъпи и Халоран му плисна още от течността, но този път звярът не отскочи назад, а продължи атаката си. Халоран по-скоро почувства, отколкото видя зейналата му муцуна пред лицето си и отскочи назад, за да я избегне. Ала лъвът успя да нанесе страховит удар в горната част на гърдите му и Халоран примря от болката.

Бензинът от тубата, която още стискаше, се изля върху дясната му ръка, леден като самата смърт.

Отново бе в снега, на около десет крачки от снегомобила. С крайчеца на окото си виждаше едрия силует на лъва вляво, отново готвещ се да нападне.

Издърпа със зъби ръкавицата на Котърл от дясната си ръка и усети в устата си вкус на сплъстена вълна и бензин. Разпра подгъва на кожуха и бръкна в джоба на панталона си. Там при ключовете и монетите беше старата му, очукана запалка „Зипо“. Беше я купил в Германия през 1954 година. Веднъж винтът на капачето ѝ се бе счупил и той я даде за поправка във фабриката „Зипо“. Ремонтираха му я безплатно, както гласеше в рекламата.

За части от секундата съзнанието му бе наводнено от куп объркани мисли като в кошмар наяве.

(Драги Зипо тая запалка веднъж я глътна крокодил падала е от самолет цопвала е в Тихия океан спасявала ми е живота от куршум а сега да знаеш че ако не запали драги Зипо тоя лъв ще ми откъсне главата)

Запалката беше извадена. Той вдигна капачето. Лъвът скочи срещу него с рев като шум от раздрано платно, пръстът му завъртя назъбеното колелце, щракване, пламък

(ръката ми)

и напоената му с бензин ръка внезапно се подпали, пламъците плъзнаха по ръкава на кожуха, не усещаше болка, още не. Но лъвът... лъвът, същинска скулптура от жив плет, се отдръпна стъписан назад... твърде късно. Скърцащ със зъби от болката, Халоран поднесе пламтящата си ръка към бодливия му хълбок.

Само за миг звярът бе цял в огън — подскачаща, гърчеща се факла. Ревеше от ярост и болка и сякаш гонеше пламналата си опашка, която се отдалечи в зигзаговидна линия от Халоран.

Той зарови ръка дълбоко в снега и угаси пламъците, без да откъсва очи от смъртната агония на лъва. После задъхан се изправи на крака. Ръкавът на кожуха беше осажден, но не бе изгорял, същото бе и с ръката му. На трийсетина метра встрани лъвът-храст се бе превърнал в огнено кълбо. В небето хвърчаха искри, разпилявани злобно от вятъра. За момент ребрата и черепът му се очертаха от яркооранжев пламък, после той целият се разпадна на отделни горящи купчинки.

(Не му обръщай внимание. Тръгвай.)

Взе тубата с бензин и с клатушкане отиде до снегомобила. Съзнанието му просветваше и изключваше и в промеждутъците той схващаше отделни детайли, но не и цялата обстановка. Смътно съзнаваше, че е върнал снегомобила на пътя и сяда зад кормилото му. В следващия проблясък прикрепяше обратно тубата с бензин, все още до половина пълна. Главата го болеше ужасно от бензиновите изпарения (а вероятно и като реакция от ожесточената борба с лъва), видя, че е повърнал в снега, но не си спомняше кога е станало.

Моторът на снегомобила бе още топъл и запали отведнъж. Завъртя стартера, натисна педала и потегли с резки подскоци, от които главоболието му стана още по-непоносимо. Най-напред снегообилът се люшкаше пиански ту вляво, ту вдясно, но когато щипещият вятър лъхна лицето на Халоран, той се посъвзе малко.

(Къде ли са другите животни-храсти?)

Не можеше да си отговори, но поне вече нямаше да го сварят неподготвен.

„Панорама“ се издигаше пред него с осветени прозорци на първия етаж, които хвърляха дълги жълти правоъгълници върху снега. Портичката в края на алеята бе заключена и той слезе, като първо се огледа предпазливо. Молеше се да не е загубил ключовете си в суматохата. Извади ги под яркия лъч на фара. Откри нужния, отключи катинара и го остави да падне в снега. Отначало се боеше, че, тъй или иначе, няма да е в състояние да отвори портичката; залови се трескаво да разрива натрупалия около нея сняг, като се мъчеше да не обръща внимание на болезненото пулсиране в главата си и на страха, че другите два лъва може би се промъкват зад него. Успя да я издърпа две-три педи от дървения кол, провря се в процепа и взе да я бута, отпуснал върху нея цялата си тежест. Помръдна я на още метър и реши, че пространството е достатъчно широко за снегомобила. Избута го през отвора.

Изведнъж усети в тъмнината зад гърба си някакво движение. Животните-храсти, всичките до едно, се бяха скупчили пред стълбите на хотела. Пазеха никой да не влиза и никой да не излиза. Лъвовете бяха заели дебнещи пози, кучето се бе покачило на първото стъпало.

Халоран натисна педала докрай и снегообилът подскочи напред, като вдигна снежен облак подире си. В апартамента на пазача

Джак Торънс надигна глава при бръмчащия звук от приближаващ мотор и мигом се отпрати към коридора. Кучката не беше най-важна сега. Тя щеше да почака. Бе дошъл редът на мръсния негър. На гадния натрапник, който си вреше носа, където не му бе мястото. Най-напред него щеше да оправи, после сина си. Щеше да им покаже, че... че той... че е дялан камък, създаден да управлява!

Отвън снегомобилът се носеше с бясна скорост към хотела. Сняг хвърчеше в лицето на Халоран. Фарът освети главата на овчарското куче-храст с плоските му, празни очи.

После то изчезна и остави зад себе си празно място. С остатъка от силите си Халоран натисна кормилото, снегомобилът описа широк полукръг и се наклони застрашително на една страна. Задницата му се блъсна в основата на стълбите и се закова на място. Халоран мигновено изскочи отвътре и се втурна нагоре по стъпалата. Спъна се, падна и веднага се изправи. Чувахе ръмженето на кучето зад гърба си, но вече бе горе на верандата в тесния тунел, прокопан от Джак. Животните бяха твърде едри, за да се вместят в него. Широките двойни врати, водещи към фоайето, не бяха заключени и не му се наложи да вади връзката си с ключове.

Влезе вътре и се провикна с пресипнал глас:

— Дани! Дани, къде си!

Посрещна го безмълвие.

Обходи с поглед фоайето до началото на широкото стълбище и от гърдите му се изтръгна стон. Килимът отпред бе напоен с кръв, в която се валяше откъснато парче розов хавлиен плат. Кървавата следа водеше нагоре по стълбите. Перилото също бе омацано с кървави следи.

— О, Господи! — промълви той и отново извиси глас: — Дани! Даниии!

Хотелската тишина сякаш му се присмя с лукавото си ехо, прозвучало почти реално.

(Дани? Кой е тоя Дани? Някой тук да познава Дани? Има ли желаещи да играем на „Намерете Дани“? Хайде, чупка оттук, черньо! Не сме имали никакъв Дани от времето на Адам.)

Господи, нима бе минал през толкова ужаси само за да се озове тук прекалено късно? Нима всичко бе свършено вече?

Изтича по стълбите, като прескачаше по две стъпала наведнъж, и се спря на площадката на първия етаж. Кръвта водеше към

апартамента на пазача. Ужасът бавно пропълзя във вените му и в мозъка му, когато тръгна към късия страничен коридор. С животните-храсти беше лошо, но това тук бе по-страшно. Със сърцето си вече знаеше какво ще открие, когато стигне до апартамента.

Никак не бързаше да го види.

Джак се бе скрил в кабината на асансьора, когато Халоран се изкачи по стълбите. Сега се прокрадна зад фигурата с отрупания в сняг кожух — окървавен фантом със зловеща усмивка на лицето. Беше издигнал чукчето за роук толкова, колкото му позволяваше раздиращата болка в гърба.

(??дали проклетата кучка ме наръга, не си спомням??)

— Черньо — прошепна, — сега ще те науча да не си завираш носа в хорските работи.

Халоран чу шепота и понечи да се обърне, но чукчето вече свистеше в полета си надолу. Качулката на кожуха притъпи удара, но не достатъчно. В главата му избухна безшумна ярка заря от разсипващи се звезди... и после нищо.

Залитна и се опря на стената, покрита с копринени тапети, а Джак го удари повторно, този път странично, и чукчето разклати всичките му зъби отляво и раздра скулата му. Халоран се свлече на пода.

— Сега идва и твоят ред, за бога — пошушна Джак.

Къде беше Дани? Имаше да уреди една работа с непокорния си син.

Три минути по-късно вратата на асансьора с трясък се отвори на третия етаж. Отвътре се измъкна Джак Торънс с изкривено от болка лице. Подире си тътреше по килима чукчето за роук, вече доста наръбено. Под стрехите вятърът виеше и бучеше. Очите на Джак се въртяха диво в орбитите. В косата му имаше спечена кръв и конфети.

Синът му беше тук някъде. Чувстваше го. Оставен без надзор, можеше да направи какви ли не пакости: да надраска скъпите тапети с цветните си моливчета, да одраска мебелите, да счупи прозорец. Беше малък лъжец и измамник и щеше да бъде сурово наказан.

— Дани! — извика той. — Дани, ела тук за малко, чуваш ли? Ти се провини и искам да дойдеш и да си получиш лекарството като мъж. Дани? Дани!

54. ТОНИ

(Дани...)

(Даниии...)

Тъмнина и коридори. Луташе се в тъмнина из коридори, подобни на тези в сградата на хотела и все пак по-различни. Покритите с копринени тапети стени се издигаха безкрайно високи и дори когато проточи вратле нагоре, Дани не успя да види тавана. Губеше се някъде далеч в сенките. Всички врати бяха заключени и горните им прагове също чезнеха в сенките. Под шпионките (в тези гигантски врати те бяха големи колкото дуло на пушка) към всяка врата беше прикрепен череп с кръстосани кости вместо номера на стаята.

Чу как Тони го вика отнякъде.

(Даниии...)

Разнесе се думкане — шум, който му бе познат твърде добре — и далечни дрезгави крясъци. Не можеше да различи отделните думи, но съдържанието му бе известно. Беше ги чувал неведнъж в сънищата си и наяве.

Спря се — малко момченце, едва преди три години излязло от бебешката възраст — и се зачуди къде ли се намира. Усещаше страх, но страх, който бе в състояние да понесе. Вече два месеца уплахата не го бе напускала нито за ден, само варираше от смътно безпокойство до влудяващ ужас. А този страх се търпеше. Само че искаше да разбере защо е дошъл Тони, защо вика името му в този коридор, който нито беше част от реалните неща, нито от страната на сънищата, където го водеше Тони, за да му показва разни работи. Защо... къде...

— Дани.

Далеч в дъното на гигантския коридор се виждаше черна фигурка, дребна почти колкото самия него. Тони.

— Къде съм? — подвижна той тихичко на Тони.

— Спиш — отвърна Тони. — Спиш в спалнята на майка си и татко си. — В гласа на Тони звучеше тъга. — Дани — продължи той, — майка ти лошо ще пострада. Може дори да бъде убита. И господин Халоран също.

— Не!

Той извика със смесица от скръб и ужас, но те бяха някак приглушени от мрачната, нереална обстановка. Въпреки това в съзнанието му нахлуха видения на смъртта: мъртва жаба, размазана на шосето като сиво петно; татковият смачкан часовник върху куп боклуци, приготвени за изхвърляне; надгробни камъни и под всеки от тях мъртвец; заложени остатъци от храна, които мама остъргваше от чиниите и тенджерите в тъмния канал на шахтата.

Ала той не можеше да свърже тия прости символи със сложната реалност, отнасяща се до майка му — тя се отъждествяваше с детската му дефиниция за вечността. Нея беше я имало още преди той да се появи и дори той да изчезнеше отново, щеше все тъй да я има. В състояние бе да приеме възможността за собствената си смърт, подготвен бе за нея още от преживяването си в стая двеста и седемнайсет.

Но не и за нейната.

Не и за татковата.

Никога.

Започна да се бори и наоколо му мракът и дългият коридор се разлюляха. Фигурата на Тони стана химерична, неразличима.

— Недей! — извика му Тони. — Дани, не прави това!

— Тя няма да умре! Няма!

— Тогава трябва да й помогнеш, Дани... Ти си в едно място, дълбоко в собственото си съзнание. Там, където съм и аз. Аз съм част от теб, Дани.

— Ти си Тони. Ти не си аз. Искам си мама! Искам си моята мама!

— Аз не те доведох тук, Дани. Ти сам се доведе. Защото знаеше...

— Не...

— Винаги си знаел — продължи Тони и запристъпва към него. За пръв път Тони се приближаваше към него. — Ти си дълбоко в себе си, в място, където, нищо не може да проникне. За известно време сме сами Тук, Дани. Това е друга „Панорама“, където никой човек не може да дойде. Тук часовниците не работят: Никакви ключета не стават за тях и не могат да ги навият. Вратите никога не се отварят и никой никога не е живял в стаите. Но не можеш да останеш още дълго. Защото то идва...

— То... — уплашен пошепна Дани и в този миг откъслечното думкане сякаш започна да го доближава, да звучи по-силно. Страхът му, допреди миг овладян и някак страничен, сега го обви плътно. Думите вече се различаваха: изричаше ги дрезгав глас, груба имитация на татковия му и все пак не беше той. Сега го знаеше...

(Ти сам се доведе. Защото знаеше.)

— О, Тони, татко ми ли е това? — изпищя Дани. — Татко ли иска да ми стори зло?

Тони не отговори. Ала на Дани не му бе нужен отговор. Той знаеше. Кошмарният бал с маски продължаваше тук от дълги години. Постепенно бе набирал сила тайничко и неусетно, както в банкова сметка се трупат лихви. Сила, присъствие, форма — всичко това бяха само думи и те вече нямаха значение. Нещото носеше различни маски, но бе едно и също. Сега идеше да му вземе живота. Криеше се зад лицето на татко, имитираше неговия глас, облечено бе в неговите дрехи.

Но това не беше татко му.

Не беше неговият татко.

— Аз трябва да им помогна! — извика той.

Сега Тони беше точно пред него и като гледаше Тони, сякаш гледаше във вълшебно огледало и виждаше себе си след десет години с раздалечени тъмни очи, с решителна брадичка и красива извивка на устата. Косата беше светлоруса като на майка му, ала чертите бяха на баща му, сякаш Тони — сякаш Даниъл Антъни Торънс, какъвто щеше да бъде един ден — бе някаква Призрачна смесица между баща и син.

— Трябва да се опиташ да помогнеш — каза Тони. — Но баща ти... Той сега е на страната на хотела, Дани. Прави онова, което хотелът иска от него. А той иска теб, Дани, защото е много алчен.

Тони мина покрай него и потъна в сенките.

— Почакай! — извика Дани. — Но какво мога аз...

— Той е близо вече — предупреди Тони, без да се спира. — Бягай... скрий се от него. Не го доближавай.

— Тони, не мога!

— Ти започна вече — каза Тони. — Ти ще си спомниш онова, което баща ти е забравил.

След това изчезна.

Някъде съвсем отблизо долетя гласът на баща му:

— Дани? Хайде, покажи се, шефе. Ще си изядеш пердаха и нищо повече. Приеми го като мъж и да се свърши с това. Нямаме нужда от нея, шефе. Да приключим с дребния пердах и ще си бъдем само двамата с теб.

Дани се втурна да тича.

Зад него нещото избухна в гняв, който пропука крехката фасада на нормалното поведение.

— Идвай, гадинке малка! Излез тук веднага!

Тичаше по дългия коридор, останал без дъх. Зави зад ъгъл. Изкачи стълби. И докато бягаше, безкрайно високите стени постепенно се снишиха; килимът, който досега бе размазано петно пред очите му, придоби познатите синьо-черни шарки, преплетени една в друга; по вратите отново се появиха номера и зад тях се носеха шумове от забави, които всъщност бяха една обща забава, посетена от различни поколения гости. Въздухът наоколо му сякаш трептеше и се разнасяше ехото от ударите на чукчето по стените. Сякаш проби тънката плацента на утроба и прескочи от съня към изтривалката пред вратата на президентския апартамент на третия етаж; край него едно върху друго лежаха окървавените тела на двама мъже в костюми и тесни вратовръзки. Бяха застреляни с автоматен откос, но ето че се размърдаха пред очите му и взеха да се надигат.

Пое дълбоко въздух, пригответил се за писък, но не изпищя.

(!! ФАЛШИВИ ЛИЦА !! НЕ СА ИСТИНСКИ !!)

Избледняха под погледа му като стари снимки и изчезнаха.

Но отдолу глухият тропот на чукчето по стените не преставаше, носен нагоре през асансьорната шахта и стълбищната клетка. Властната сила на „Панорама“ в образа на баща му, препъващ се и вилнеещ на първия етаж.

Зад него с тънко скърцане се отвори врата.

Жена с разложена плът и изгнила копринена рокля пристъпи навън. Пожълтелите ѝ като пергамент пръсти бяха отрупани с пръстени. По лицето ѝ лениво пълзяха едри оси.

— Ела вътре — пошушна тя и му се усмихна с почернелите си устни. — Ела и ще танцуваме танго...

— Фалшиво лице! — изсъска ѝ той. — Не си истинска!

Тя отскочи от него в паника и още преди да се е отдалечила, избледня и изчезна.

— Къде си?! — изкрещя нещото, но този вик все още звучеше само в главата му.

Този, който бе с лицето на Джак, все още се намираше на първия етаж и той го чуваше, но чу и нещо друго.

Високото бръмчене на приближаващ се мотор.

Дани мигом затаи дъх. Нима това бе още едно от лицата на хотела, още една илюзия? Или наистина бе Дик? Отчаяно му се искаше да вярва, че е Дик, ала не смееше да рискува.

От дългия коридор сви в един от страничните. Наоколо му се хилеха заключени врати, както тъй често бе ставало в сънищата и виденията му, само че сега бе в света на реалните неща, този път се играеше на живот и смърт.

Сви надясно и спря с лудо биещо сърце. Глезените му бяха облъхнати от топлина. Вероятно този ден бе ред да се отоплява западното крило и

(Ти ще си спомниш онова, което баща ти е забравил)

Какво беше то? Всеки миг щеше да се сети. Нещо, което би могло да спаси мама и него. Но Тони бе казал, че той трябва да го направи сам. Какво беше?

Отпусна гръб до стената и отчаяно напрегна мисълта си. Толкова бе трудно... Хотелът постоянно се опитваше да проникне в главата му... пречеше му образът на тъмната фигура, която размахваше чукче за роук, блъскаше с него по стените и от тях се ронеше мазилка.

— Помогни ми — продума той. — Тони, помогни ми.

Внезапно осъзна, че хотелът е потънал в мъртворешка тишина. Бръмченето на мотора бе престанало, (сигурно не го бе имало в действителност) бяха замлъкнали и звуците от забавата, разнасяше се само вечният, непрестанен вой на вятъра. Внезапно асансьорът се задвижи. Идваше нагоре. И Дани знаеше кой... кое... е вътре в него. Скочи на крака и се огледа с див поглед. Паниката сграбчи безмилостно сърцето му. Защо Тони го бе изпратил на третия етаж? Та тук бе като в капан. Всички врати бяха заключени.

Таванът!

Знаеше, че има таван. Бе ходил веднъж с баща си, когато той постави капани за плъховете. Татко му го остави отвън, не му позволи да се качи заради плъховете... Страх го бе някой плъх да не ухапе Дани. Но той знаеше къде е вратата за тавана — в дъното на последния

къс коридор в това крило. Там край стената имаше подпрян прът. Баща му отвори вратата с пръта и с отварянето ѝ отгоре се спусна стълба. Ако можеше да се изкачи там и да издърпа стълбата зад себе си...

Някъде отвъд лабиринта от коридори зад гърба му асансьорът спря. Последва шумно тракане от дръпнатата решетка. Чу се глас — вече не в главата му, а ужасно истински:

— Дани? Дани, ела за малко, чуваш ли? Ти извърши нещо нередно, шефе, затова искам да се покажеш и да си получиш лекарството като мъж. Дани? Дани!

Послушанието бе заложено тъй дълбоко в природата му, че той действително направи две стъпки съвсем механично по посока на гласа, преди да се осъзнае и да спре. Ръцете му конвулсивно се свиха в юмруци.

(Не си истински! Фалшиво лице! Аз знам кой си! Свали си маската!)

— Дани! — изрева гласът, вече по-близо. — Идвай тук, мръсно паленце! Ела и се дръж като мъж!

В света на реалните неща истинското преследване започваше.

Дани побягна. Докосвайки безшумно с крака дебелия килим, той тичаше покрай заключените врати, покрай стените с копринени тапети на геометрични фигури, покрай пожарогасителя, окачен точно преди ъгъла. Поколеба се за миг, после се втурна в последния коридор. На края му нямаше нищо освен една залостена врата, нямаше накъде повече да бяга.

Ала прътът си стоеше все така подпрян до стената, както татко му го бе оставил.

Дани го грабна. Вдигна глава към вратата за тавана. На върха на пръта имаше кукичка и с нея трябваше да се подхване халката на вратата. Трябваше да...

На вратата лъщеше съвсем нова секретна ключалка. Джак Торънс я бе монтирал на следващия ден, след като заложи капаните, за да не би на сина му да му хрумне да се качи горе, гонен от любопитство.

Беше заключено. Ужасът го парализира.

Зад него, някъде около президентския апартамент, чукът свиистеше зловещо във въздуха.

Дани опря гръб в заключената врата и го зачака.

55. ОНОВА, КОЕТО БЕШЕ ЗАБРАВЕНО

Уенди постепенно идваше на себе си, обгърналата я сивота отстъпваше и нейното място заемаше болката в гърба, в крака, в ребрата... Струваше й се, че едва ли ще е в състояние да помръдне. Дори пръстите я боляха и отначало тя не разбираше защо.

(От бръснача, порязани са.)

Русата й коса висеше на сплъстени кичури над очите. Тя я отметна, усети силен бодеж в ребрата и простена. Отвори очи и видя дюшека на сини и бели черти, оплискан с кръв. Нейната кръв, а може би на Джак. Във всеки случай беше още прясна. Припадъкът й не бе траял дълго. А това беше важно, защото...

(? Защо?)

Защото...

Най-напред си спомни бръмченето на мотора, сякаш отвън бе долетяло гигантско насекомо. Вкопчи се в този единствен спомен, после съзнанието й се проясни и в един шеметен миг през него се изредиха всички събития от последните часове.

Халоран. Това сигурно беше Халоран. Защо иначе Джак би излязъл тъй бързо оттук, без да... без да я довърши?

Вече не можеше да отлага. Нужно му бе бързо да открие Дани и... да свърши делото си, защото Халоран можеше да му попречи.

Или това вече се бе случило?

Чуваше как кабината на асансьора се издига в шахтата.

(Не Господи моля ти се кръвта е още прясна не позволявай вече да се е случило)

Успя незнайно как да стъпи на краката си, да прекоси спалнята, да си проправи път сред хаоса в дневната и да се добере до външната врата. Отвори я и излезе в коридора.

— Дани! — извика и зажумя от болката в гърдите си. — Господин Халоран! Има ли някой тук? Има ли някой?!

Асансьорът спря, решетката се хласна встрани и след миг й се стори, че чува думи. Ала вятърът бе твърде силен, може би й се бе причуло.

Като се подпираше до стената, тръгна по късия коридор. Тъкмо да завие зад ъгъла, и я смрази крясък:

— Дани! Ела тук, мръсно паленце! Излез и се дръж като мъж!

Джак. Беше на втория или на третия етаж. Търсеше Дани. Зави зад ъгъла, препъна се, едва не падна. Дъхът ѝ секна. Нещо (някой?)

имаше край стената близо до стълбите. Тя забърза, като всеки път, щом тежестта паднеше на ранения ѝ крак, потрепваше от силната болка. Когато приближи, видя, че е човек, и си обясни бръмченето на мотора.

Беше господин Халоран. Значи бе дошъл все пак.

Коленичи до него, молейки се от цялата си душа да е жив. От носа и от устата му течеше кръв. Едната страна на лицето му представляваше безформена морава подутина. Но дишаше, слава богу. Дишането му бе насечено, на тласъци, които разтърсваха цялото му тяло.

Уенди се вгледа по-отблизо в него и очите ѝ се разшириха.

Единият ръкав на шубата му бе целият обгорял и отпран отстрани. По косата му имаше кръв, а на тила му се червенееше дълга прясна драскотина.

(Господи, какво му се е случило?!)

— Дани! — изкрещя грубият, дрезгав глас над тях. — Излизай, дяволите да те вземат!

Нямаше време сега да си задава въпроси. Разтърси го с все сила и лицето ѝ се изкриви от болката в ребрата. Усещаше цялата си страна гореща и подута.

(Ами ако ме бодат в белия дроб, когато се движа?)

Но нямаше спасение за това. Ако Джак откриеше Дани, щеше да го пребие до смърт с онова чукче за роук, както се бе опитал да направи и с нея. Затова продължи да разтърсва Халоран, а после започна леко да го пляска по здравата буза.

— Събудете се — продума. — Хайде, господин Халоран, трябва да се събудите. Моля ви... моля ви...

Над главата си чуваше неуморните удари на чука по стената, докато Джак Торънс търсеше сина си.

Дани стоеше с гръб, опрян о вратата, и поглед, вперен в правия ъгъл, където коридорите се съединяваха. Непрестанните удари на чука

по стената ставаха по-силни. Нещото, което го преследваше, надаваше крясъци и ругатни. Сънят и реалността се бяха слели без шев по средата.

То се появи зад ъгъла.

В известен смисъл Дани почувства облекчение. Това не беше баща му. Маската на лицето и тялото бе в ужасен, направо жалък вид. Не можеше това да е татко му, това оперетно страшилище с облепени очи, прегърбени рамене и подгизнала от кръв риза. Не беше татко му.

— Ела ми сега — процеди то и изтри устните си с треперееща ръка. — Ще те науча кой е господар тук. Ей сега ще видиш ти. Те не искат теб. Мен искат. Мен! Мен!

Замахна с чука, вече съвсем обезформен от ударите, стовари го по стената и направи кръгла дупка в тапета. От мазилката се посипа ситен бял прах. То се захили.

— Хайде да те видим сега с твоите хитри номерца — пробъбра с надебелял език. — Обаче аз не съм вчерашен. И не съм паднал от луната. Сега ще си изпълня бащинския дълг към теб, момченце.

— Ти не си моят татко — промълви Дани.

Нещото спря. В погледа му се появи колебание, сякаш и само не знаеше кой или какво е. После отново тръгна напред. Замахна с чука срещу една от вратите и тя кухо изкъртя.

— Малък лъжец! — процеди то. — Че кой съм тогава? Имам две петна по рождение и бенка под пъпа. Питай майка си.

— Ти си маска — отвърна Дани. — Фалшиво лице. И хотелът те иска само защото не си мъртъв като всички останали. Но когато с теб се свърши, ще бъдеш едно нищо. Ти не можеш да ме уплашиш.

— Сега ще видиш как ще те уплаша! — изрева нещото. Замахна злобно с чука и той се удари в килима помежду краката на Дани. Дани не трепна. — Ти надрънка лъжи за мен! Съюзи се с нея! Кроихте заговори срещу мен! Ти си измамник! Преписа на годишния изпит! — Очите му горяха безумно под разрешените вежди. В погледа му изведнъж припламна някакво лунатично лукавство. — Но аз ще намеря доказателството. То е някъде долу, в мазето. Ще го намеря. Те ми обещаха, че мога да търся каквото си искам. — И отново издигна чука.

— Да, те обещават — каза Дани, — само че лъжат.

Чукчето потрепера несигурно.

Халоран започна да се свестява и Уенди бе спряла да го потупва по бузите. Преди миг през асансьорната шахта бяха долетели думите: „Ти си измамник! Преписа на годишния изпит!“ Идеха някъде от дъното на западното крило. Почти бе убедена, че звучат от третия етаж и че Джак — или съществото, което се бе вселило у Джак — е открил Дани. Нито тя, нито Халоран можеха да сторят нещо вече. Сълзи замъглиха очите ѝ.

— Негодникът ми е строшил челюстта... и главата — пресипнало продума Халоран.

С мъка се понадигна. Дясното му око бе отекло и почти затворено и все пак той видя Уенди.

— Госпожо Торънс...

— Шшш! — рече тя.

— Къде е детето, госпожо Торънс?

— На третия етаж — отвърна Уенди. — С баща си.

— Те лъжат — повтори Дани. Някаква мисъл бе прекосила съзнанието му като метеор, твърде бърза и ярка, за да я задържи. Хвана само завършека ѝ.

(то е някъде долу в мазето)

(ти ще си спомниш онова, което баща ти е забравил)

— Ти... Така ли се говори с баща? — изджавка съществото. Чукчето се полюшна и се сниши. — Сам си търсиш белята. Пресиш си по-тежко наказание. — Приблужи го с пиянско олюляване и лигавото самосъжаление по физиономията му започна да се променя в омраза. Чукчето отново се заиздига.

— Ти не си моят татко — упорито настоя Дани. — Ако у теб беше останало и мъничко от моя баща, щеше да разбереш, че те лъжат, защото той го знае. Тук всичко е фалш и измама. Също като лъскавите пакети по коледните витрини, дето уж са пълни с подаръци. Но татко ми каза, че никакви подаръци няма в тях. Че са само празни кутии. Само за показ са, така каза татко. Ти си „то“, не си моят татко. Ти си хотелът. И когато получиш каквото искаш, няма да дадеш нищо на баща ми, защото обичаш само себе си. Но татко знае това. Ти го накара да пие Лошото Нещо. Само така можа да го спечелиш на своя страна. Ти си мошеник и фалшиво лице.

— Лъжец! Лъжец! — изви се гласът в истеричен фалцет. Чукчето се размахваше бясно във въздуха.

— Хайде, удари ме! Но никога няма да получиш каквото искаш от мен.

Лицето пред него се промени. Трудно бе да се определи по какъв начин; нямаше размиване, нито сливане на чертите. Тялото потрепера леко, после кървавите юмруци се разтвориха като пречупени нокти на звяр. Чукчето падна от тях и тупна глухо на килима. Това беше всичко. Внезапно пред него бе баща му, изтерзан от агония и с такава безмерна тъга в погледа, че сърцето на Дани пламна като факла в гърдите му. Устата потрепера безсилно.

— Шефе — промълви Джак Торънс. — Бягай оттук! Бързо! И помни колко много те обичам.

— Не — поклати глава Дани.

— Дани, за бога...

— Не — повтори Дани. Хвана окървавената ръка на баща си и я целуна. — Вече почти свърши.

Халоран успя да се изправи на крака, като подпираше гръб в стената. Двамата с Уенди се гледаха безмълвно като кошмарни привидения, оцелели от бомбардировка над болница.

— Трябва да се качим горе — продума той. — Трябва да му помогнем.

Тя продължаваше да стои насреща му с тебеширенобяло лице и безумни очи.

— Твърде късно е — беззвучно размърда устни Уенди. — Сега единствено сам може да си помогне.

Измина минута. После две. Три. После чуха неистовия вик над главите си — вече не гневен, нито тържествуващ, а изпълнен с бездънен ужас.

— Мили Боже! — прошепна Халоран. — Какво става?

— Не зная — отвърна тя.

— Нима то го уби?

— Не зная.

Асансьорът отново оживя и заслиза надолу с пищящото и мятато се нещо, затворено в него.

Дани стоеше неподвижен. Нямаше такова място, където да избяга и където „Панорама“ да я няма. Осъзна го внезапно и без болка. За първи път в своя живот бе родил в съзнанието си мисъл на

възрастен, бе изпитал чувство на възрастен — същността на целия му опит, събран на това лошо място, едно тъжно обобщение:

(Мама и татко не могат да ми помогнат, аз съм съвсем сам.)

— Отивай си — каза той на окървавения непознат пред себе си. — Върви. Махай се оттук.

Нещото се прегърби и Дани видя дръжката на ножа, стърчаща от гърба му. Пръстите му се склучиха около чукчето, но вместо да замахне към Дани, то го насочи към своето лице.

В миг Дани разбра всичко.

Чукчето се размахваше безпощадно като махало на часовник и унищожаваше последните остатъци от образа на Джак Торънс. Нещото в коридора се въртеше в подобие на бясна полка, чийто такт бе отмерван от ужасяващите удари на дървения топуз. По тапетите се плискаше кръв. Във въздуха като счупени клавиши на пиано отхвъркваха парченца кости. Невъзможно бе да се каже колко време продължи всичко. Но когато нещото отново насочи вниманието си към него, баща му бе изчезнал завинаги. Онова, което бе останало от лицето, беше преливаща се смесица от много лица, грубо съчетани в едно. Дани видя жената от стая двеста и седемнайсет, мъжа-куче, хищното момче-сянка от бетонния пръстен.

— Да свалим маските тогава — прошушна нещото. — Няма да прекъсваме повече.

Чукчето се издигна за последен път. Ушите на Дани се изпълниха с тиктакащ звук.

— Имаш ли какво още да кажеш? — попита нещото. — Сигурен ли си, че не искаш да побегнеш? Малка игра на гоненица може би? Време имаме предостатъчно. Всичкото време на вечността. Или пък да приключваме вече? И така може. В края на краищата закъсняваме за забавата.

То се ухили и разкри хищните си потрошени зъби.

Тогава се сети. Припомни си онова, което баща му беше забравил.

Внезапно на личицето му се появи тържествуващо изражение; нещото го забеляза и спря озадачено.

— Бойлерът! — извика Дани. — Въздухът не е изпускан от сутринта! Налягането се качва! Той ще избухне!

Гротескно изображение на паника и бавно осъзнаване пропълзяха по неугледно сглобения образ на нещото. Чукчето се изплъзна от кървавите му пръсти и се търкулна на пода, вече напълно безобидно.

— Бойлерът! — изпищя то. — О, не! Не можем да допуснем това! В никакъв случай! Не! Проклето малко пале! Разбира се, че не! Невъзможно е! Ооо!...

— Възможно е! — яростно изкрещя насреща му Дани. Размаха юмруци срещу развалината пред себе си. — Всяка минута ще гръмне! Знаем, че ще гръмне! Татко забрави бойлера! И ти също го забрави!

— Не, не! Невъзможно е! Не бива да става! Ти, мръсно малко момченце! Ще те накарам да си изпиеш лекарството до последната капка! О, не, нее...

Неочаквано то му обърна гръб и се потътри към стълбището, а жалният му вой се влачеше зад гърба му като разпарцаливена серпантина.

След миг се чу как асансьорът потегли.

В същия миг го озари сиянието

(мама господин халоран дик за приятелите заедно живи трябва да бягат тук всичко ще гръмне до небето)

като мощен ослепителен изгрев и той затича. С единия си крак ритна настрани окървавеното обезформено чукче, но дори не забеляза.

Тичаше с все сила към стълбите.

Трябваше да ги измъкне оттук.

56. ЕКСПЛОЗИЯТА

Халоран тъй си и остана в недоумение за развоя на събитията по-нататък. Спомняше си, че асансьорът мина покрай тях, без да спре, и в него имаше нещо.

Но не направи никакъв опит да надникне през ромбовидното прозорче, защото по звуците можеше да се съди, че каквото и да е, не е човек. Веднага след това по стълбите се чу шум от тичащи крака. Уенди Торънс най-напред инстинктивно се притисна към него, после се устреми напред и закуцука колкото можеше бързо към стълбите.

— Дани! Дани! О, слава богу! Слава богу!

Тя го притисна силно към себе си и простена колкото от неудържима радост, толкова и от болка.

(Дани!)

Дани погледна към него през рамото на майка си и Халоран видя колко много се е променило момчето. Лицето му бе бледо и посърнало, очите — тъмни и бездънни. Отслабнал беше. Като ги гледаше двамата един до друг, Халоран си каза, че майката изглежда по-младата въпреки тежкия побой, който бе понесла.

(Дик... трябва да бягаме... бързо... тук всичко ще...)

Образът на „Панорама“ с пламъци, изскачащи от покрива. Върху снега се сипе градушка от тухли. Звън от пожарни камбани... макар че дотук ни една пожарна кола не би се добрала преди края на март. Ала наред с потока образи, изпращан от Дани, бликаше припряност, тревожно напомняне, че това ще се случи всеки момент.

— „Добре“ — каза Халоран.

Тръгна към двама им и отначало движението му се стори като плуване през дълбока вода. Чувството му на равновесие бе нарушено и дясното му око не можеше да се фокусира. От челюстта към слепоочието му като токови импулси пробягваше пулсираща болка, а горящия си врат чувстваше надут като зелка. Ала настойчивият зов на момчето го бе накарал да се раздвижи и постепенно това започна да му се удава по-лесно.

— „Добре?“ — попита с недоумение Уенди. Премести поглед от Халоран към сина си и пак към Халоран. — Какво значи това „добре“?

— Трябва да тръгваме — обясни Халоран.

— Но аз не съм облечена... дрехите ми...

Дани се изтръгна от ръцете ѝ и като светкавица се стрелна по коридора. Тя го изгледа смаяна и когато изчезна зад ъгъла, се обърна към Халоран.

— Ами ако той се върне?

— Мъжът ви ли?

— Това не е Джак — отрони тя. — Джак е мъртъв. Това място го уби. Това проклето място. — Тя удари с юмрук по стената и извика от болката в порязаните си пръсти. — Бойлерът, нали?

— Да, госпожо. Дани каза, че ще избухне.

— Добре. — Думата бе произнесена с окончателност на смъртна присъда. — Не знам дали изобщо ще успея да сляза по тия стълби. Ребрата ми... той ми строши ребрата. И нещо в гърба ми... боли ме.

— Ще успеете — промълви Халоран. — Всички ще успеем. — Ала внезапно си спомни за животните-храсти и се запита какво ли щяха да правят, ако те още пазеха на входа.

В този момент Дани се върна. Носеше палтото на Уенди, ботушите и ръкавиците ѝ и собственото си палто и ръкавици.

— А ботушите ти? — попита Уенди.

— Твърде късно е — прошепна детето.

Очите му се взираха в двамата с диво отчаяние. Погледна Дик и в съзнанието на Халоран внезапно изскочи образ на часовник под стъклен купол, часовникът в балната зала, подарен на хотела от някакъв швейцарски дипломат през 1949 година. Стрелките му сочеха една минута преди полунощ.

— О, Господи! — промърмори Халоран. — Мили Боже!

Обви ръка около Уенди и я вдигна. С другата прегърна Дани през рамо и затича към стълбите.

Уенди изпищя от болка, когато той притисна ранената ѝ страна, а нещо в гърба ѝ изпука, но Халоран не забави крачка. Спускаше се надолу по стълбите, грабнал и двамата. Едното му око светеше диво, а другото бе скрито в огромен оток. Приличаше на едноок пират, помъкнал заложници, за да иска откуп за тях по-късно.

Внезапно го озари сиянието и той разбра какво искаше да каже Дани с думите си, че е твърде късно. Чувстваше, че експлозията набира сили долу в мазето и всеки момент ще раздере вътрешностите на това ужасно свърталище.

Затича по-бързо, втурвайки се през фоайето към двойните врати.

То забърза през мазето към бледия жълтеникав лъч на крушката в котелното помещение, която бе единствената светлина тук долу. Тресеше се от страх. Толкова близко бе, почти успя да се докопа до момчето и невероятната му мощ. Не биваше точно сега да изгуби всичко. Не можеше да позволи това да стане. Щеше да свали налягането на бойлера и после да накаже момчето... сурово.

— Това не бива да се случи! — изкрещя дрезгаво. — Не бива!

Тръгна, препъвайки се към бойлера. Цилиндричният му корпус бе осветен до половина от червеникава светлина. Кашляше, съскаше и плюеше струи пара в сто посоки. Стрелката на манометъра бе стигнала до края на скалата.

— Не, това не бива да бъде допуснато! — изкрещя управителят пазач.

То постави своите Джак Торънсови ръце върху вентила, без да усеща как от тях веднага се разнесе миризма на горяща плът, когато колелото на вентила потъна навътре като в мека кал.

Колелото поддаде и с тържествуващ крясък нещото го разви докрай. Гигантски облак пара изскочи с оглушителен рев от бойлера, все едно дузина дракони си правеха спявка. Но преди парата изцяло да скрие стрелката на манометъра, тя видимо започна да се движи надолу.

— СПЕЧЕЛИХ! — изкрещя и затанцува с дивашки подскоци и размахани горящи ръце в нажежената мъгла. НЕ Е ПРЕКАЛЕНО КЪСНО! СПЕЧЕЛИХ! НЕ Е ПРЕКАЛЕНО КЪСНО! НЕ Е...

Думите прераснаха в триумфиращ крясък, а крясъкът потъна в оглушителния рев от изгърмелия бойлер на хотел „Панорама“.

Халоран изскочи през двойната врата и ги понесе през прокопания тунел сред навелите преспи на верандата. Виждаше животните-храсти отчетливо, по-отчетливо отпреди, и в мига, когато разбра, че най-лошите му страхове се сбъдват, че те са между стълбите и снегомобила, хотелът експлодира. Стори му се, че стана изведнъж, макар по-късно да си даваше сметка, че събитията не са протекли точно така.

Най-напред се раздаде глух тътен, звук, който сякаш съществуваше само под прага на чуваемост, а после вълна горещ въздух ги блъсна изотзад и ги изхвърли и тримата от верандата заедно с мярналата се мисъл

(сигурно точно така се чувства супермен)

в съзнанието на Халоран, докато летяха във въздуха. Той ги изпусна и тупна меко в преспата. Усещаше снега под ризата си, в носа си и чувстваше облекчение от студения допир до наранената си буза.

С мъка изпълзя нагоре, забравил в тоя миг и за животните-храсти, и за Уенди Торънс, а дори и за момчето. Обърна се по гръб, за да може да гледа как хотелът умира.

Прозорците на „Панорама“ се разтърсиха. В балната зала стъкленият похлупак на часовника се разцепи на две и падна на пода. Часовникът спря да тиктака; многобройните му зъбчати колелца и балансът мигом замряха. Раздаде се шум като от шепот и въздишки, последван от голям облак, прах. В двеста и седемнайсета стая ваната внезапно се пропука и на пода изтече зеленикава воняща вода. В президентския апартамент тапетите пламнаха. Вратите с форма на прилепови крила към бар „Колорадо“ неочаквано се откачиха от пантите си и паднаха на пода на трапезарията. Под свода в мазето купищата стари книжа се подпалиха и засъскаха като факла. Вряла вода заля пламъците, но не успя да ги угаси. Като горящи есенни листа под гнездо на оси те се сгърчиха и почерняха. Пещта експлодира, разтърси гредите, подпирачи тавана на мазето, и те се сгромолясаха като скелет на динозавър. Притокът на газ към пещта, освободен от инсталацията, се издигна в гигантски пламтящ пилон през пропадналия под на фоайето. Килимът подхвана огъня и го понесе стремително нагоре по стълбите, сякаш нетърпелив да отнесе ужасната добра новина. Поредица експлозии разтърси сградата. Полилеят в трапезарията, стокилограмова кристална бомба, се стовари с оглушителен трясък и запрати, масите във всички посоки. От петте комина на „Панорама“ към разкъсващите се облаци в небето лумнаха пламъци.

(Не! Не бива! Не бива! НЕ БИВА!)

Той изпищя; изпищя, ала писъкът му беше беззвучен, паниката, ужасът от собствената обреченост и прокълнатост звучаха само в собствените му уши; разпадаше се, губеше мисъл и воля, търсеше да

се залови за нещо, а не намираше опора и отлиташе, отлиташе към празнотата, към нищото.

Забавата бе свършила.

57. НАПУСКАНЕТО

Тътен разтърси цялата фасада на хотела. Върху снега изригнаха стъкла и заблещукаха като диаманти. Кучето-храст, което вече приближаваше Дани и майка му, отскочи встрани: зелените му уши прилепнаха към главата, хълбоците му хлътнаха и то смирено подвигна опашка. В главата си Халоран чуваше страховитото му квичене, към което се примесваше обърканото ръмжене на лъвовете. Изправи се с мъка на крака и отиде при детето и жената да им помогне, но в този миг видя гледка, по-ужасяваща от всичко наоколо. Заекът-храст, все още отрупан със сняг, се хвърляше лудешки срещу телената ограда от отвъдния край на детската площадка и стоманените телове издаваха кошмарна музика като от лазерна цитра. Дори от това разстояние чуваше как гъсто обраслите клончета и вейки, съставляващи тялото му, се дробят като кости.

— Дик! Дик! — извика Дани.

Опитваше се да подкрепя майка си и да я качи в снегомобила. Дрехите, които бе изнесъл за двама им, все още лежаха разхвърляни по снега.

Халоран едва сега осъзна, че Уенди е още по пижама, а Дани само по ризка при тая температура, която едва ли бе по-висока от минус десет градуса.

(боже мой, тя е боса)

Той се втурна през снега, награби палтото и ботушите ѝ, палтенцето на Дани, различните ръкавици. Сетне се спусна към тях, като на места затъваше чак до кръста и едва успяваше да се измъкне.

Уенди бе смъртнобледа, от едната страна шията ѝ бе цялата окървавена и кръвта вече замръзваше.

— Не мога — проплака тя почти в безсъзнание. — Не, аз... не мога. Простете.

Дани умолително погледна Халоран.

— Ще се оправим — рече Халоран и я взе отново на ръце. — Хайде.

Тримата се добраха до снегомобила. Халоран настани жената на мястото до шофьора и ѝ облече палтото. Повдигна краката ѝ — бяха много студени, но все още незамръзнали — и започна да ги разтрива с палтото на Дани, преди да ѝ obuе ботушите. Лицето на Уенди бе тебеширенобяло, очите ѝ притворени и замаяни, но бе започнала да трепери. Халоран го прие като добър знак.

Зад тях нова серия от три експлозии разтърси хотела. Оранжеви отблясъци осветиха снега.

Дани приближи уста до ухото на Халоран и изкрещя нещо.

— Какво?

— Попитах трябва ли ти това.

Момчето сочеше към червената туба за бензин, килнала се в снега.

— Ще ни свърши работа.

Той я взе и я разклати. Вътре имаше бензин, но не можа да прецени колко. Отново прикрепи тубата с ремъците, макар да не му бе лесно с тия изтръпнали от студа пръсти. Чак сега се усети, че е изгубил ръкавиците на Хауърд Котръл.

(ако се измъкна от тоя ад, ще накарам сестра ми да ти изплете десет чифта, хауи)

— Качвай се — извика Халоран на момчето.

Дани се напъха на мястото зад шофьора.

— Ще замръзнем!

— Да идем до пристройката за инструменти. Там има одеяла и разни връхни дрехи.

Халоран също се намести в снегомобила и се обърна към Уенди:

— Госпожо Торънс! Дръжте се здраво! Чувате ли ме? Хванете се за мен.

Тя го обгърна около кръста и опря буза в рамото му. Халоран подкара снегомобила, като натисна педала леко, за да избегне силното разтърсване. Жената едва се държеше за него и при всеки по-силен тласък можеше да се изтърколи заедно с момченцето.

Направи плавен кръг и пое на запад, успоредно на хотела. За миг зърнаха ясно фоайето на „Панорама“. Пламъкът, изскачащ през срутения покрив, приличаше на гигантска свещ за рожден ден — яростно жълт в сърцевината си и синкав по трепкащите краища. В този момент изглеждаше, че той само осветява хотела, а не го руши. Мярна

им се гишето на рецепцията със сребърния звънец, кантонерките и старомодната каса с ръчка от страни, пъстрите килимчета, креслата с високи облегалки. Дани забеляза малкото канапе до камината, където бяха седели трите монахини в деня на пристигането им — последния ден от сезона. Но в действителност днешният ден бе истински последен.

Огромните преспи върху верандата скриха гледката. Миг покъсно се озоваха откъм западната фасада на хотела. Наоколо бе достатъчно светло, за да не им е нужен фарът. Пожарът бе обхванал горните два етажа и от прозорците им излизаха пламъци. Лъскавата бяла боя бе започнала да почернява и да се лющи. Капаците върху панорамния прозорец на президентския апартамент, същите тия капаци, които Джак тъй грижливо бе притегнал според инструкциите още в средата на октомври, сега висяха като искрящи гирлянди, а зад тях зееше тъма като беззъба уста, изкривена в предсмъртна агония.

Уенди бе притиснала лице към рамото на Халоран, за да се предпази от вятъра, а Дани пък притискаше своето към гърба на майка си, тъй че единствен Халоран видя финалната сцена, но не отвори уста да продума за нея. Стори му се, че видя през прозореца на президентския апартамент грамаден тъмен силует, който закри необятното снежно поле отзад. За момент прие формата на огромно призрачно наметало, а после вятърът го подхвана и го раздра, като че бе тънка хартия. Изпепелено, то се издигна в небето като вихрушка от черен пушек и изчезна, сякаш не беше го имало. А може би наистина не го бе имало или бе просто голямо парче тапет от рушащите се стени. Пред очите му сега бе само „Панорама“, запалена клада сред ревящото гърло на нощта.

На връзката си с ключове Халоран имаше и ключ от пристройката за инструменти, но когато приближи, видя, че не му е нужен.

Вратата зееше широко отворена и катинарът висеше на халката.

— Мога и аз да вляза вътре — прошепна Дани.

— Не се притеснявай, ти остани с майка си. Едно време държаха тук куп вехти чулове. Сигурно са проядени от молци, но поне няма да премръзнем. Госпожо Торънс, будна ли сте?

— И аз не знам вече — отвърна му с немощен глас. — Май че да.

— Добре, след секунда съм тук.

— Връщай се бързо — прошепна Дани. — Моля ти се.

Халоран кимна. Бе насочил фара към вратата и докато вървеше през снега, напред се простираше дългата му сянка. Бутна вратата на пристройката и влезе вътре. Чуловете си стояха все така накуп в ъгъла до принадлежностите за роук. Взе четири — миришеха на плесен и старо, а молците си бяха направили с тях голямо угощение, — после спря.

Едно от чукчетата за роук липсваше.

(Значи с това ме е ударил?)

Вече нямаше значение с какво са го ударили. Опипа с пръсти бузата, слепоочието си и голямата цицина над него. Шестстотин долара за зъболекар, пропилены с един-единствен удар. Но в края на краищата

(може би не ме е ударил с чукче. Може би това тук се е изгубило. Или са го откраднали. Или са го взели като сувенир. В края на краищата)

вече наистина нямаше значение. Тук никой нямаше да играе роук идното лято. И не само идното, а безброй лета занапред.

Не, нямаше значение, само дето просто не можеше да откъсне поглед от принадлежностите, в които липсваше едно чукче. Усети се, че мисли за звънкия екот от удара на чукчето по дървена топка. Хубав завършен звук. Виждаш как се плъзва по

(кост, кръв)

чакъла. Извикваше в съзнанието му образи на

(кост, кръв)

чай с лед, хамаци, дами с бели сламени шапки, свирене на комари и

(непослушни малки момченца, които не играят по правилата.)

неща от този род. Хубава игра. Малко старомодна, но... хубава.

— Дик? — Гласчето бе тънко, уплашено и му прозвуча доста неприятно. — Дик, всичко наред ли е? Хайде, излизай вече. Моля ти се!

(Хайде, черньо, излизай, младият господар те вика.)

Дланта му се склочи около дръжката на чукче за роук и усещането му хареса.

(Жалиш ли пръчката, разглезваш детето.)

Очите му гледаха изцъклено и празно в мрака. Всъщност щеше да им направи услуга. Тя беше почти в безсъзнание, обезумяла от болки... пък и почти всичко

(абсолютно всичко)

стана по вина на момчето. Ами да. Собствения си баща остави да изгори там. Такова дело не е никак далеч от убийството. Отцеубийство, така го наричат. Долна история.

— Господин Халоран? — Гласът ѝ беше слаб, пресеклив. Подразни го.

— Дик! — Момчето вече хлипаше ужасено.

Халоран измъкна чукчето от снопа и се обърна към лъча бяла светлина, хвърлян от фара на снегомобила. Запристъпя несигурно по дъските като навита механична играчка.

Внезапно спря, погледна недоумяващо чукчето в ръцете си и с нарастващ ужас се запита какво ли бе смятал да прави. Убийство? Нима бе замислял убийство?

После цялото му съзнание бе изпълнено от гневен ехтящ глас:

(Направи го! Хайде, направи го, мизерен малодушен черньо! Убий ги! УБИЙ ГИ И ДВАМАТА!)

Той захвърли чукчето зад себе си и изкрещя беззвучно, разтърсен до дъното на душата си. То изтропа в ъгъла, откъдето бе взел чуловете, и остана с единия си край подканващо насочено към него.

Побягна.

Дани седеше на мястото му в снегомобила, а Уенди го бе прегърнала с немощни ръце. Лицето му блестеше от сълзи и той цял се тресеше. Едва успя да продума през тракащите си зъби:

— Къде беше? Уплашихме се!

— Тук си е за страх — бавно продума Халоран. — Дори хотелът да изгори до основи, вече няма да припаря и на сто километра оттук. Вземете, госпожо Торънс, загърнете се. Аз ще ви помогна. Ти също, Дани. Увий се като арабин.

Метна две от одеялата върху Уенди и направи нещо като качулка над главата ѝ, после помогна на Дани да закрепил своите, та да не се свличат.

— А сега се дръжте здраво — каза им. — Чака ни дълъг път, но най-лошото е зад гърба ни.

Заобиколи пристройката за инструменти и насочи снегомобила назад по старата им следа. „Панорама“ вече гореше като факла в небето. Във фасадата ѝ зееха огромни дупки, а вътрешността ѝ бе един нажежен ад, виещ и стенещ. Разтопен, струеше в овъглените олуци и излизаше като димящ водопад. Прекосиха поляната отпред, осветена като през деня. Снежните дюни искряха в алени багри.

— Вижте! — извика Дани, когато Халоран намали, за да мине през портичката. Сочеше към детската площадка.

Животните-храсти бяха всички на местата си, но почернели и овъглени. Мъртвите им клони рисуваха плетеница на фона на сиянието от пожара, а малките им листенца лежаха посипани по земята.

— Мъртви са! — изкрещя Дани в истеричен триумф. — Мъртви са! Те са мъртви!

— Шшш! — обади се Уенди. — Успокой се, миличък.

— Хей, шефе — подвикна Халоран. — Какво ще кажеш да идем някъде на топло? Готов ли си?

— Да — прошепна Дани. — Много отдавна съм готов...

Халоран провери снегомобила в отвора между портичката и стълба. Миг по-късно вече бяха на пътя в посока към Сайдуиндър. Бръмченето на мотора потъна в непрестанния рев на вятъра. А той шибаше оголените клони на животните-храсти и те му отвърщаха с протяжен отчаян вой. Огнената стихия бушуваше. Малко след като шумът от снегомобила заглъхна, покривът на „Панорама“ пропадна най-напред над западното крило, после над източното, а секунди по-късно и над централния корпус. Огромен спираловиден вихър от искри и пламтящи отломки се издигна високо в зимната нощ. Вятърът запрати част от тях през отворената врата на пристройката за инструменти.

Скоро и тя се подпали.

Деляха ги трийсет километра от Сайдуиндър, когато Халоран спря, за да сипе останалия бензин в резервоара на снегомобила. Тревожеше се за Уенди Торънс, която вече бе в несвяст. А ги чакаше толкова път още.

— Дик! — извика Дани. Беше се изправил на крака и сочеше. — Дик, погледни! Погледни там!

Снегът беше спрял и луната, лъскава като сребърен долар, се бе показала през разкъсаните облаци. В далечината по пътя към тях се

задаваха светлини като перлен наниз. Вятърът утихна за момент и Халоран чу глухото бръмчене на снегомобили.

Халоран, Дани и Уенди ги пресрещнаха след петнайсет минути. Караха топли дрехи, бренди и доктор Едмъндс.

Дойде краят на дългия мрак.

58. ЕПИЛОГ/ЛЯТО

След като прегледа салатите, които помощникът му бе приготвил, и надзърна да види печения боб, поднасян като гарнитура тази седмица, Халоран развърза престилката си, окачи я на закачалката и се измъкна през задната врата. Имаше четирийсет и пет минути, преди да се залови сериозно с вечерята.

Името на курортния комплекс беше „Червената стрела“ и той се намираше в планините на Западен Мейн, на петдесет километра от град Рангли. Беше добро място според Халоран. Работата беше лека, бакшишите добри и досега нито веднъж не му бяха върнали чиния с ястие. Никак не беше зле, при положение че сезонът вече бе преполовен.

Мина покрай бара на открито и плувния басейн (макар че никога нямаше да разбере защо им е тоя басейн в съседство с езеро), прекоси поляната, където компания от четири души играеше крокет и се смееше, след това се изкатери по ниско възвишение. Тук растяха борове и вятърът приятно шумолеше в клоните им, като разнасяше аромата на зелени иглички и смола.

Сред дърветата дискретно бяха разположени бунгала с изглед към езерото. Последното беше най-хубавото и Халоран го бе наел за двама още през април, когато получи назначението си тук.

Жената седеше на верандата в люлеещ се стол, с книга в ръце. Халоран бе поразен от промяната у нея. Донякъде впечатлението се дължеше на скованата ѝ, почти официална поза в тая тъй уютна обстановка — причината беше медицинският корсет, разбира се. Оказа се, че има разместени прешлени, както и три счупени ребра и някои вътрешни наранявания. Но промяната всъщност бе по-дълбока. Изглеждаше по-възрастна и смехът бе изчезнал от лицето ѝ. Като я гледаше зачетена в книгата си, Халоран забеляза строгата ѝ красота, каквато не бе притежавала при първата им среща преди девет месеца. Тогава тя бе още момиченце. Сега бе жена, бе едно от ония човешки същества, насила завлечено до тъмната страна на Луната и върнало се, за да слепи отново парчетата от разбития си живот. Но тези парчета

никога вече нямаше да се съчетаят в същата форма. Никога и за нищо на света. Тя чу стъпките му, вдигна очи и затвори книгата.

— Дик! Здравей! — Понечи да се надигне, но сдържана гримаса на болка помрачи лицето ѝ.

— Не, не ставай — спря я той. — Не признавам церемониите, ако няма фракове и бели папийонки.

Тя се усмихна, а той се качи по стълбите и седна до нея на верандата.

— Как върви?

— Доста добре — отвърна той. — Тази вечер опитай коктейла със скариди. Ще ти хареса.

— Дадено.

— Къде е Дани?

— Там долу.

Тя посочи и Халоран забеляза дребната фигурка край брега. Носеше навити до коленете джинси и раирана червена риза. Беше хвърлил въдица в езерото и изглеждаше доста вдълбочен в заниманието си.

— Загорял е — каза Халоран.

— Да, много почерня. — Тя му хвърли изпълнен с обич поглед.

Той извади цигара, почука я и я запали. Пушекът лениво запълзя в неподвижния следобеден въздух.

— Как е със сънищата?

— По-добре — отвърна Уенди. — Тая седмица само един. Преди всяка нощ го мъчеха. Експлозиите. Храстите. И най-вече... нали знаеш.

— Да. Той ще се оправи, Уенди.

Тя го погледна замислено.

— Дали? Чудя се вече.

Халоран кимна.

— И двамата се оправяте. По различен начин, но сте по-добре. И двамата не сте каквито бяхте преди, но не виждам нищо лошо в това.

Помълчаха известно време. Уенди се поклащаше на стола си, а Халоран пушеше, вдигнал крака на парапета. Лек ветрец си пробиваше път през боровете, но едва разрошваше косата на Уенди. Тя я бе подстригала много късо.

— Реших да приема предложението на Ал... на господин Шокли — каза тя.

Халоран кимна.

— Службата ми изглежда добра. Ще ти бъде интересна. Кога започваш?

— Веднага след Празника на труда. Щом си тръгнем оттук с Дани, заминаваме право за Мериланд да си търсим жилище. Окончателно взех решение, като видях брошурата на Търговската палата. Градът изглежда добър за деца. Пък и ще ми се да се заловя за работа, вместо да харча парите от застраховката на Джак. Останаха над четирийсет хиляди долара. Достатъчно, за да изпратя Дани в колеж и да му дам възможност да се изправи на крака, ако бъдат правилно инвестирани.

— Ами майка ти? — попита Халоран.

На устните ѝ заигра слаба усмивка.

— Мисля, че Мериланд е достатъчно далеч.

— Нали няма да забравиш старите си приятели?

— Дани няма да ми позволи. Иди да го видиш, цял ден те чака.

— И аз цял ден чакам този момент. — Той се изправи. — И двамата ще се оправите — повтори. — Не го ли чувстваш сама?

Тя го погледна и този път усмивката ѝ бе по-топла.

— Да — промълви. Хвана ръката му и я целуна. — Понякога си мисля, че е възможно.

— Коктейлът със скариди — рече той, като тръгна към стълбите. — Не забравяй.

— Няма.

Той тръгна по чакълената пътека към кея край езерото, където Дани седеше, потопил крака в бистрата вода. Нататък езерото се разширяваше и отразяваше боровите в гладката си повърхност. Районът тук беше планински, но планините бяха стари, заоблени и укротени от времето и Халоран много ги харесваше.

— Много ли улови? — попита той, като се отпусна до момчето.

Свали обувките си и с въздишка натопи крака в хладната вода.

— Не. Но преди малко хванах кротушка.

— Утре сутринта ще излезем с лодка. Трябва да се лови в средата на езерото, за да хванеш годна за ядене риба, момчето ми. Там се въдят едрите.

— Колко едри?

Халоран сви рамене.

— Ами... акули, китове, все от тоя род.

— Никакви китове няма тук!

— Е, сини китове няма, то се знае. Тукашните са не повече от двайсет и пет метра на дължина. Розови китове.

— Но как идват тук от океана?

Халоран разроши червеникаворусата коса на момчето.

— Много просто, плуват по течението.

— Наистина ли?

— Наистина.

Известно време мълчаха, загледани към езерото. Когато Халоран погледна към Дани, видя, че очите му са пълни със сълзи. Прегърна го през рамото и тихичко попита:

— Какво става сега?

— Нищо — прошепна Дани.

— Мъчно ти е за татко ти, нали?

Дани кимна.

— Ти винаги отгатваш.

Едната сълза бе се стекла по бузката му.

— Да, нямаме тайни един от друг — съгласи се Халоран. — Това е положението.

Загледан във въдицата си, Дани промълви:

— Понякога ми се иска аз да не бях аз. Вината за всичко беше моя.

— Не ти се ще да приказваш за това пред майка си, нали? — попита Халоран.

— Така е. Тя иска да забрави всичко, което се случи. И аз искам, но...

— Но не можеш.

— Не мога.

— Искаш ли да се наплачеш?

Момчето се опита да отговори, но думите му бяха заглушени от ридание. Опря глава на рамото на Халоран и лицето му се обля в сълзи. Халоран го прегърна, без да казва нищо. Знаеше, че Дани е насъбрал много сълзи и ще ги пролива неведнъж, но за негово щастие

беше достатъчно малък още, за да може да го прави. Защото сдържаните сълзи са най-парещи и горчиви.

Когато детето се поуспокои, Халоран каза:

— Скоро ще го преживееш. Сега сигурно не ти се вярва, но така ще стане. Ти притежаваш си...

— Понякога ми се иска да го нямах! — задавено продума Дани през сълзи.

— Но го имаш — тихо рече Халоран. — За добро или лошо. То не става по желание, детето ми. Ала най-лошото свърши. Помисли, че можеш да използваш умението си, за да говориш с мен, когато имаш затруднения. А ако затрудненията станат големи, ще ме повикаш и аз ще дойда.

— Дори ако съм чак в Мериленд ли?

— Дори оттам.

Отново замълчаха, вгледани във въдицата на Дани. После момчето промълви едва чуто:

— Ще бъдеш мой приятел, нали?

— Докогато ме искаш.

Момчето силно стисна ръката му и Халоран го прегърна.

— Дани, чуй ме. Ще ти говоря по този повод само този път и никога повече. Не всичко може да се казва на шестгодишно момче, но нещата рядко са такива, каквито е редно да бъдат. Животът е суров, Дани. Той пет пари не дава за хората. Не че ни мрази, но не ни и обича. В света стават ужасни работи, за които никой няма обяснение. Добри хора загиват по болезнен, ужасен начин и оставят близките си да скърбят за тях. Понякога дори започваш да си мислиш, че само лошите са здрави и преуспяват. Светът не те обича, но майка ти — да, а и аз също. Ти си добро момче. Скърби за татко си и когато много ти домъчнее и ти се доплаче за всичко онова, което се случи с него, скрий се в дрешника или под завивките и си изплачи мъката. Така постъпва добрият син. Но важното е да продължаваш напред. Това е задачата ти в суровия свят, да поддържаш любовта си жива и да продължаваш напред, каквото и да се случи. Да се стегнеш и да продължиш напред.

— Добре — прошепна Дани. — Другото лято пак ще ти дойда на гости, ако искаш... ако нямаш нищо против. Другото лято ще бъде на седем години.

— А аз ще бъда на шейсет и две. И ще се радвам ужасно да те видя. Но още не сме завършили това лято, за да говорим за следващото.

— Да. — Той погледна към Халоран. — Дик?

— Кажи.

— Нали още дълго няма да умираш?

— Съвсем нямам такова желание. Ами ти?

— Ама не, аз...

— Нещо ухапа, синко. — Халоран посочи към въдицата. Плувката се бе скрила под повърхността. После изскочи и отново се скри.

— Хей! — развълнува се Дани.

Уенди бе слязла и се присъедини към тях.

— Какво е? — попита тя. — Кротушка ли?

— Нищо подобно — отвърна Халоран. — Сигурен съм, че е розов кит.

Въдицата се огъна и Дани я дръпна. Над водата изскочи дълга риба в цветовете на дъгата и проблесна на слънцето, като описа дъга във въздуха, а после отново изчезна.

Дани взе да намотава макарата с всичка сила, ококорил възбудено очи.

— Помогни ми, Дик! Хванах я! Хванах я! Помогни ми!

Халоран се засмя.

— Ти се справяш чудесно и сам, момчето ми. Не знам дали е розов кит или пъстърва, но рибата е добра. Бива си я.

Той прегърна Дани и момчето малко по малко притегляше рибата към себе си, като навиваше макарата. Уенди се отпусна от другата страна на Дани. Следобедното слънце грееше над тримата, седнали на кея.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.